

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times bestselling author of *Midnight's Daughter*

KAREN CHANCE

A CASSIE PALMER NOVEL

Hunt
the
Moon

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Hunt the Moon

A Wass I PALMEa N VLL

K ARŁNC MANCE

A 8IONET ØEÎ FCT KİTAP

Hunt the Moon

A CASSIE PALMER NOVEL

KAREN CHANCE

A SIGNET SELECT BOOK

OceanofPDF.com

A .,A.5.sli Ph th.ì N 'àï ! i

ÍN A R E N N A N G Ł

SIGNET SELEGT KİTAP

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Sayfası İthaf](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm Onbirinci](#)
[Bölüm Oniki Bölüm](#)
[Onüçüncü Bölüm](#)
[Ondördüncü Bölüm](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Onaltı Bölüm](#)
[Onyedinci Bölüm](#)
[Onsekizinci Bölüm](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Bölüm Yirminci](#)
[Bölüm Yirmibirinci](#)
[Bölüm Yirmiikinci](#)
[Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dört Bölüm Yirmi](#)
[Beş Bölüm Yirmi Altı](#)
[Bölüm Yirmi Yedi](#)
[Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm Otuz Dördüncü](#)
[Bölüm Otuz Beşinci](#)
[Bölüm Otuz Altıncı](#)
[Bölüm Otuz Yedi](#)
[Bölüm Otuz Sekizinci](#)
[Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırk](#) -

[Sonsöz](#)

[KARANLIĞA DOKUN](#)

[GÖLGE TARAFINDAN TALEP EDİLDİ](#)

[NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARINDAN NEW](#)

[YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARINDAN](#)

[NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR](#)

[OceanofPDF.com](#)

**"Bu seriye kesinlikle göz atmalısınız."
-Edebî Kaçışçılık**

Cassie Palmer Romanları İçin Övgüler

Şafağı Lanetle

"Gerçek bir cümbüş... ..Chance, hikayesine bolca şaşırtmaca ve engel ekliyor.
zaman yolculuğu, büyü, vampirler ve daha fazlasını harmanlayan birinci şahıs serisi. Tempo hızlı ve maceralar vahşi. Chance yine çok başarılı!"

-Romantic Times

"Silahlı çatışmalar, patlamalar, büyü felaketler, kurtarma girişimleri, pusular ve çok daha fazlası bu kitabı gişe rekorları kıran bir yaz filminin şehir fantezisi eşdeğerine oldukça tatmin edici bir şehir fantezisi macerasınadönüştürüyor."

-SF Sitesi

"Olağanüstü. Karakterler sizi kendi dünyalarına çekiyor ve gitmenize izin vermiyor . Diyaloglar komik; hikaye hızlı tempolu, entrikalarla dolu. gerçekten ateşli seks sahneleri."

-The Romance Readers Connection

"Mizah, aksiyon ve romantizmle harmanlanmış karanlık bir tema Şafağı *Lanetle*, Cassandra Palmer serisinin en iyilerinden biri."

-Romance Reviews Today

"Chance vurucu anlatımıyla olağanüstüHızlı aksiyon sahneleri, [a] Sıkı bir olay örgüsü, unutulmaz bir oyuncu kadrosu, oldukça ateşli ve yürek hoplatan bazı sahneler, bolca ölüm ve öldürmenin ortasında ara sıra ortaya çıkan kuru mizahın tatlılığından bahsetmiyorum bile, hepsi bu kitabı ve aslında bu seriyi sevmek için birer sebep."

-Kitaplar Hakkında
Gerçekler

Geceyi Kucakla

"Cassie çok yönlü bir karakter ve olay örgüsünün yoğunluğu ve karmaşıklığı onu fiziksel, duygusal ve ruhsal olarak zorluyor."

-*Publishers Weekly*

"Hızlı temposu ve bazı eski mitolojilerin yaratıcı kullanımı, okuyucuları daha fazlası için heveslendirecek büyüleyici bir okumaya dönüşüyor."

-Canavarlar ve
Eleştirmenler

"Bayan Chance, zaman yolculuğu, fantastik varlıklar, ateşli bir romantizm ve harika serisinin sağladığı kesintisiz aksiyonla iyi inşa edilmiş dünyasını genişletmeye devam ediyor. Bu, elinizden bırakamayacağınız hızlı bir okuma."

-Darque Yorumları

Gölge tarafından sahiplenildi

"Baştan sona dur durak bilmeyen bir heyecan yolculuğu, güçlü ve sempatik bir kadın kahramanla çılgınca eğlenceli bir boğuşma."

-Rambles

"Bayan Chance bir usta... Bağlanmaya değer bir seri."

-Fresh Fiction

"Doğaüstü fantezinin Kim Harrison, Charlaine Harris ve Kelley Armstrong'un eserleriyle aynı seviyede olan harika bir yazarı."

-*Midwest Book Review*

Karanlığa Dokun

"Sert, zeki bir kadın kahraman ve seksi, ürkütücü vampirlerle sizi boğazınızdan yakalayıp içine çekecek türden bir kitap. Bayıldım ve devam kitabını merakla bekliyorum."

-New York Times çoksatan yazarı Patricia Briggs

"Harika bir tempoya ve çok sayıda canlı karaktere sahip, gerçekten heyecan verici bir kitap. Bu yıl okuduğum en sevdiğim kitaplardan biri."

-New York Times çok satan yazarı Charlaine Harris

"Heyecan verici ve yaratıcı."

-Booklist

"Hızlı ve aksiyonu bol olan *Karanlığa Dokun*, devasa bir hikaye sunuyor. A Fantezi ve romantizmin harmanlandığı bu kitap, her iki türün okurlarını da tatmin edecek."

-Fresh Fiction

"İlgi çekici bir kadın kahramanla harika eğlenceli bir boğuşma. Umarım devamı da gelir!"

-New York Times çoksatan yazarı Kelley Armstrong

"Karen Chance bize kurtarılmayı beklemeyen güçlü bir kadın sunmak için Laurell K. Hamilton, Charlaine Harris, MaryJanice Davidson ve J. D. Robb' un yanında yerini alıyor.... Aksiyon hiç durmuyor, sürükleyici"

-SFRevu

"Mizah, aksiyon ve doğaüstü olayları bir araya getirerek okuyucuları daha fazlası için yalvartacak sürükleyici bir hikâye ortaya çıkarıyor."

-Romance Reviews Today

Karen Chance'in *New York Times* çok satan *Midnight's Daughter* serisini kaçırmayın

Ölümün Metresi

"Chance'in ölümcül tehlikelerle örülü ve karmaşık karakterizasyonlarla süslü, patentli siyasi entrikası kendini kanıtlamış bir başarı."

-*Romantic Times*

"İlgi çekici ... patlayıcı, hızlı tempolu [harika karakterler ve] sonuna kadar tahmin etmenizi sağlayacak bir olay örgüsüne sahip bir şehir fantezisi hikayesi arayan herkesin okuması gereken bir kitap."

-Night Owl Romance

"Bu hikâye başından sonuna kadar sadece ölümsüzlerin ya da Fey'in sunabileceği türden durmak bilmeyen bir kaos... Gerçekten de yüksek dram."

-Huntress Kitap Yorumları

Gece Yarısı'nın Kızı

"Karen Chance hayal kırıklığına uğratmıyor. Bir kez daha, çivi gibi sert ve bir dhampir olmasına rağmen aynı zamanda çok insani olan güçlü bir kadın karakterle aksiyon dolu bir macera yaşıyoruz."

-SFRevu

"Karen Chance yine başarmış... Harika bir şehir fantezisi için gereken tüm unsurları içeren yeni bir seriye muhteşem bir başlangıç."

-Vampir Aşk Kitapları

"Karen Chance nasıl yazacağını biliyor. Sadece aksiyon sahneleri ya da kış tekmeleyen kahramanın özlü tekerlemeler atması değil, kurgu zekice, [ve] çeşitli grupların kaynayan savaşa katılımı, karakterlerin kitapta yaptıkları çeşitli eylemlerin yansımaları gibi iyi düşünülmüş."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

.....Bolca aksiyon, biraz romantizm ve Drakula soyunabüyüleyici bir bakış. Karen Chance açık ara en iyi yazarlardan biri. Bugünün şehir fantezileri."

-Genre Go Round Yorumları

OceanofPDF.com

KAREN CHANCE'IN KİTAPLARI

CASSIE PALMER SERİSİ

*Karanlığa Dokun Gölge
Taraından Sahiplenildi
Geceyi Kucakla Şafağı
Lanetle*

GECE YARISININ KIZI SERİSİ

Gece Yarısı'nın Kızı Ölümün Metresi

OceanofPDF.com

SIGNET SELECT

New American Library'nin bir bölümü tarafından yayınlanmıştır.

Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada
(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

P e n g u i n Group (Australia), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya
(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi - 110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand
Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney
Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

İlk olarak Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan New American Library'nin bir baskısı
olan Signet Select tarafından yayınlanmıştır.

İlk Baskı, Haziran 2011

Telif Hakkı © Karen Chance, 2011

eISBN : 978-1-101-51551-8

Tüm hakları saklıdır

SIGNET SELECT ve logosu Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet üzerinden veya başka bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür

ederiz. <http://us.penguingroup.com>

OceanofPDF.com

Editörüm Anne Sowards'a, dünya dışı sabrı için!

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Koşarak yere düştüm - ya da tökezledim ya da düştüm; yeryüzü ayaklarımın altında parçalanıyormuş gibi hissettiğimde bunu söylemek biraz zordu.

Sonra bunun sebebinin toprağın ayaklarımın altında parçalanması olduğunu fark ettim.

"Craaaap!"

Kollarımı sallayarak ve ayaklarım hala işe yaramaz bir şekilde hareket ederken, kanlı bir cinayet çılgılığı atarak bir uçurumdan aşağıya ve ince havaya doğru düştüm. Uzun bir an boyunca, benden, kristal mavisi gökyüzünden ve çok çok aşağıda pırıl pırıl, karla kaplı dönümlerce araziden başka bir şey yoktu. Bir şeyler yapıyor olmam gerektiğini biliyordum ama rüzgâr kulaklarımda uğulduyor, gözlerim soğuktan sulanıyor ve yer, çok yakın bir gelecekte çok huysuz bir kâhin olacağımı vaat eden bir hızla beni karşılamak için hızla yükseliyordu-

Ve sonra nefesimi kesecek, başımı döndürecek kadar hızlı bir şekilde tekrar yukarı çekildim. Ya da belki de etrafımdaki sert kolların ya da arkamdaki sert bedenim verdiği histi. *Ya da ölmemiş olmanın*, henüz *ölmemiş* olmanın verdiği baş döndürücü *rahatlama-*

Çünkü bu asla eskimez.

Benim adım Cassie Palmer ve ölümü kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok kez kandırdım. Geçtiğimiz iki ay içinde birkaç düzine kez vuruldum, bıçaklandım, dövüldüm ve havaya uçuruldum ve bu neredeyse öldürüldüğüm tüm sihirli yolları saymıyor. Biri benden sonra uçurumdan atlayan arkadaşlarım olmasaydı çoktan ölmüş olurdum.

Önce beni itmeseydi çok daha minnettar olurdum.

Burnum akıyordu, bir bok göremiyordum ve beynim hala dehşet içinde donup kalmıştı. Bir an öylece asılı kaldım, buz gibi havayı yuttum ve kalbimin göğsüme çarpmaya çalışmasının durmasını bekledim. Göz ucuyla bizi tutan şeyin küçük bir parçasını görebiliyordum ve bu hiç de güven verici değildi.

Parlak gökyüzünde büyük ölçüde görünmeyen soluk mavimsi bir renk dışında neredeyse şeffaftı. Kubbe şeklinde bir tepesi vardı ve etrafımızı sarmak için aşağı doğru akan birkaç dokunaç vardı, bu da onu belli belirsiz bir şekilde

Bir denizanası gibi - eğer bir otobüs kadar büyük olsalardı ve Colorado Rockies üzerinde sürüklenme alışkanlıkları olsaydı. Neredeyse bir o kadar tuhaftı: Bir adamın sihrinin, hiç güvenmediğim bir paraşüte dönüşmüş haliydi.

Öte yandan, adama güveniyordum. Yine de keşke beni arkamdan değil de önümden yakalasaydı diye düşündüm. Bu şekilde onun taşaklarına vurabilirdim.

"Bunu bilerek yaptın!" Nefes alabildiğimde soluğum kesildi.

"Tabii ki."

"*Tabii ki mi?*" Başımı kaldırdım ama başımı arkaya doğru eğmek zorunda kaldım, üstümdeki yüz hatları ters dönmüştü. Berrak yeşil gözler aynıydı ve ne yazık ki dikenli sarı saçlar da aynıydı.

Bu açıdan daha iyi görünmediğine karar verdim.

"Baskı altında güvenilir bir şekilde tepki vermeyi henüz öğrenmedin," dendi bana. "Bunu yapana kadar savunmasızsın."

Başımı çevirmeye çalıştım, çünkü birine baş aşağı bakmak işe yaramıyor. Ama tek gördüğüm asker yeşili bir sweatshirt giymiş kaslı bir omuzun bir parçasıydı. Bazen dostum, bazen düşmanım, her zaman başımın belası olan John Pritkin ceket giymiyordu.

Tabii ki değildi.

Dışarısı sıfırın altında olmalıydı ve sistemime pompalanan adrenalin olmasaydı donarak ölebilirdim - ama palto maço değildi. Ve eğer doğaüstü topluluğun polis gücüne en yakın şeyi olan savaş büyücüleri hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman maço olduklarıydı. Kadınları bile. Bu biraz korkutucuydu.

Çok sivri dağların bir mil yukarısında sallanmak gibi bir şey.

"Yetenekleriniz size çok az fayda sağlayacaktır eğer işlev görmeyi öğrenemezseniz

Stres altındayken," diye devam etti sakince, biz yavaşça sivri uçlara yaklaşırken.

"Stres mi?" Sesim hafifçe çatlayarak sordum. "Pritkin, stres kötü bir saç günüdür. Stres, mayo sezonundan hemen önce beş kilo almaktır. *Bu değil Stres!*"

"Adına ne dersiniz deyin; mesele aynı. Ne konuştuğumuzu hatırlayın. Değerlendirin - neler olduğunu *belirleyin*; *ele alın* - hangi yeteneklerinizin eldeki sorunla en iyi şekilde başa çıkabileceğine karar *verin*; ve sonra *harekete geçin* - hızlıca

ve kararlı bir şekilde. Bunu otomatik olarak, donup kalmadan ve koşullar ne olursa olsun yapmayı öğrenmelisiniz. Yoksa sonuçlarına katlanırsınız."

"Deniyorum!" Kızgınlıkla söyledim. Başka bir uçurumdan itilmemin üzerinden neredeyse iki ay geçmişti ve bunun mecazi bir uçurum olması hiç de yardımcı olmamıştı. Yüksek sesli ve sürekli protestolarım üzerine -Pythia, doğaüstü dünyanın baş kahini.

Benim de zor yoldan keşfettiğim gibi, bazı insanların uğruna cinayet işlemeye hazır olduğu bir işti. Kendi adıma, o iki ayın büyük bir bölümünü ofisin getirdiği gücü geri vermeye çalışarak geçirdim, ancak bunun gitmek istemediğini gördüm. Bir dizi zor dersten sonra, sonunda elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiğini kabul etmiştim.

Sonuç olarak, diğer adayların ömür boyu aldıkları eğitimi telafi etmek için metafiziksel kışımı yırtarak çalışıyordum. Eğer yukarıdaki Rambo benim de kendimi savunmayı öğrenmemi talep etmeseydi bunun bir faydası olabilirdi. İhtiyacım olduğunu kabul ediyordum ama her seferinde nasıl yapılacağını bilmediğim tek bir şey yeterliydi.

Bay Sempati Yoksunu bana "Daha çok çalış" dedi.

"Bak," dedim, bunun nadiren işe yaradığına dair uzun deneyimlerime rağmen onu ikna etmeye çalışarak. "Şu an uygun bir zaman değil. Açılış törenim var-"

"Taç giyme töreni."

"-yaklaşıyor ve o zamana kadar yeteneklerimi zavallılıktan üzgünlüğe yükseltmeye çalışıyorum ki liderlik etmem gereken insanların önünde kendimi tamamen utandırmayayım. Sonra giymemi istedikleri elbise için provalar var ve öğrenmem gereken bir ton isim var ve eğer bir unvanı yanlış alırsam uluslararası bir olaya neden olabilir-"

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diyerek sözümü kesti.

"Ne tür bir anlaşma?" Temkinli bir şekilde sordum. Çark etmek ve anlaşma yapmak bir vampir özelliği idi ve hayatımdaki diğer adamın bunu denemesi çok daha olasıydı. Savaş büyücüleri duruma göre emir verir, tehdit eder ve bağırıp çağırırlardı. Anlaşma yapmazlardı.

Görünüşe göre bugün hariç.

"Doğrudan Kolordu tarafından eğitim alanı olarak kullanılan bir bölgenin üzerindeyiz," dedi bana, savaş büyücülerinin resmi adına atıfta bulunarak.

"On beş dakika boyunca önümde kal, zaman değiştirme dışında istediğin yetenekleri kullan ve seni bir hafta boyunca bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Bir an için hiçbir şey söylemedim. Çünkü ofisimde standart olan birkaç tür yer değiştirme vardı - mekân ve zaman içinde. Çağdan çağa değil de bir yerden bir yere hareket etmem dışında Pritkin'e aynı görünebilirlerdi. Ama öyle değildi. Kolordu'daki patronu Jonas Marsden, yeni edindiğim yetenekler konusunda beni eğiten kişiydi ve bunu bana kendisi söylemişti.

Yani Pritkin özellikle *mekân* değiştirmemi yasaklamazsa, kolayca onun önüne geçebilir ve bu süreçte kendime boş bir hafta kazandırabilirdim. Son zamanlarda işlerin gidişatından sonra, biraz izin cennet gibi olurdu. Ama öyle görünmek kötü bir hata olurdu.

"Zaten günün yarısını burada geçirdik," diye yakındım. "Yorgunum, kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve ayak parmaklarımı hissedemiyorum-"

"Piknik yapacağım."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Bu sabah bir sepet sakladım. Sınavdan sonra seni oraya götüreceğim." "Şimdiye kadar soğumuştur."

"Isıtıcıya bıraktım," dedi sert bir şekilde. Çünkü savaş büyücüleri kızarmış tavuklarını donmuş halde yer ve bundan *hoşlanırlardı*.

Tanrım. Kızarmış tavuk, patates salatası, fırında fasulye, belki tatlı olarak elmalı turta ya da kurabiye, evet. Şu anda bir pikniğe çok ihtiyacım var.

"Pekâlâ," diye kabul ettim, olması gerekenden daha hızlı. Ama gerçekten acıkmıştım. "Zaman yolculuğu yok."

"Emin misin? Çünkü ben kazandığımda-

"*Eğer kazanırsan.*"

"-tüm kursu bitirene kadar kalacaksın. Ve bu konuda sızlanmayacaksın."

"Ben sızlanmam!"

"O zaman anlaştık mı?"

"Sanırım öyle," dedim isteksiz görünmeye çalışarak.

"Güzel," dedi bana hoş bir şekilde.

Ve sonra bıraktı.

Birkaç saat sonra, şu anda evim olarak adlandırdığım Vegas otel süitine sendeleyerek girdim ve yüzüstü kanepeye düştüm. Zaten birileri vardı

orada oturuyordu ama umurumda değildi. Göz kapaklarımı açıp kim olduğunu öğrenemeyecek kadar yorgundum.

Ta ki biri sosisli sandviç büyüklüğündeki parmağıyla benim için bir tanesini açana kadar. "Zor bir gün müydü?"

Gözümü çevirdiğimde -ve lanet olsun, bu bile canımı yaktı- korumalarımın liderinin bana baktığını gördüm.

"Hayır. Uçaktan paraşütsüz atılmayı seviyorum."

Marco kıcımlı okşadı, sanırım kucaklarında olduğum için bu adil bir hareketti. "Bana iyi görünüyorsun."

Marco, diye düşündüm ekşiyerek, sağlığım söz konusu olduğunda son derece bıkkın davranıyordu. Başlarda benim de diğer insanlar gibi yumuşacık olduğumu varsayıyordu ve her tırnağım battığında neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Ama birkaç düzine saldırıdan kurtulduğumu gördükten sonra rahatlamaya başladı. Bugünlerde, eğer açık bir yarayla ya da kan kusarak gelmediysem, pek sempati görmüyordum.

"Çünkü üzerine sıçramadan önce yere kaymayı başardım!" Ona test edercesine söyledim.

"O zaman sorun ne?"

Ona kaşlarını çatabilmek için arkamı döndüm. "Sorun şu ki, az önce dondurucu bir havada, peşimde bir manyak varken maraton koştum."

"Neden sadece"-ayı büyüklüğündeki vücuduna uygun jambon büyüklüğündeki elini salladı-"bilirsin işte. Puf."

"Vardiya mı demek istiyorsun?"

"Evet. Neden değişmedin?"

"Yaptım! Ama Pritkin bunu bekliyordu ve Jonas'ın kolyesini ödünç aldı."

"Ne kolyesi?"

İçimi çektim ve doğruldum. "Acil durumlarda Pythia'yı hatırlamasını sağlayan bir tür tılsım. Nerede ve ne zaman olursam olayım, yer değiştirmeye çalıştığım anda beni geri çekiyor." Pritkin o bahse girdiğinde bunu biliyordu, lanet olsun ona.

Tanrım, keşke taşaklarına vursaydım.

Marco bunun komik olduğunu düşünüyor gibiydi, bu da ruh halimi iyileştirmede. Ayağa kalkıp topallayarak yan odaya geçtim, hâlâ soğuktan donuyordum ve açlıktan ölmek üzereydim. Çünkü Pritkin'in piknik fikri pek de arzulanacak bir şey değildi.

Ama banyom öyle değildi. Aptalca olduğunu biliyordum ama banyom beni mutlu ediyordu. Belki de büyüklüğü -ki günahkârlık sınırında büyüktü- ya da

yatıştırıcı beyaz ve mavi renk düzeni ya da Godzilla büyüklüğündeki küvetin üzerindeki yağmur ormanı duş başlığı. Ya da belki de bu lanet süitte gerçekten yalnız kalabileceğim tek yer olduğu içindi.

Sorun Marco değildi. Son bir ay içinde bana ağır bir baş belasıymışım gibi davranmaktan vazgeçip biraz şımarık bir kız kardeşmişim gibi davranmaya başlamıştı ve çoğu zaman onun arkadaşlığından hoşlandığımı fark ediyordum. Ama korumalarım söz konusu olduğunda Marco buzdağının görünen kısmıydı. Ve göreve başlama tarihi açıklandığından beri sayıları giderek artıyordu.

Herkes bir saldırı olacağını varsayıyordu. Ben bile tahmin ettim. Doğaüstü dünya savaştaydı ve karşı tarafın liderlerini öldürmek olağan bir şeydi. Hoşuma gitse de gitmese de Pythia bizim tarafın en önemli varlıklarından biri olarak görülüyordu. Bu da Pritkin'in beni kendimi savunmada biraz daha başarısız kılma çabalarını ve süitte sürekli devriye gezen bir düzine kadar altın gözlü usta vampiri açıklıyordu.

Beni korumak için oradaydılar; bunu biliyordum. Ama bu onları daha az ürkütücü yapmıyordu. Beni yemek yerken izlediler. İçerken izlediler. Lanet olası televizyonu izlememi izlediler. Hatta uyumamı bile izlediler. Birden fazla kez uyandığımda içlerinden birinin yatak odamın kapısında durup bana baktığını gördüm, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

Banyom olmasaydı, gerçekten kendimi kaybedebilirdim. Orada uyuyamamam çok kötü.

Marco kafasını kapıdan içeri uzattı, ben büyük küvetimin içine sıcak su dolduruyordum. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Çünkü birkaç gün içinde görevden ayrılacağım."

"Yemek," dedim ceketimi silkerek. "Ne tür?"

"Ne olursa. Benim için iyi olmadığı sürece."

Başını salladı ve ben tişörtümü çıkarmaya başladığımda dışarı çıktı. Bulunduğum yer için fazla dayanıksızdı ama önündeki söz ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyordu: "Sürekli kaçıyorum ama hâlâ buradayım." Paltomu, soğuktan kaskatı kesilmiş kot pantolonumu ve son yarım saattir kıcıma soktuğum pahalı ipek parçasını bir yığının üzerine attım. Sonra yavaşça küvete girdim.

Oh,
Tanrım.
Mutluluk

Aslında biraz fazla sıcaktı ama üzerime yapışan buz miktarının durumu eşitleyeceğini düşündüm. Bol miktarda banyo tuzu ekledim, birkaç havlunun altında yastığımı buldum ve başımı küvete yasladım.

Birkaç dakika sonra kaslarım gevşemeye başladı ve omurgam rahatlayarak sarktı ve burada uyumanın o kadar da kötü bir fikir olup olmadığını ciddi ciddi düşünmeye başladım.

Sanırım bir süreliğine dalıp gitmiş olabilirim. Çünkü bildiğim bir sonraki şey, pembe ve budama aşamasındaydım, aynalar buğulanmıştı ve su artık sıcak değildi. Ve bir hayalet küvetin yanında oturmuş bana bakıyordu.

Daha çok endişelenirdim ama bu tanıdığım bir hayaletti. Bir havlu kaptım ve ona bir bakış attım; neden bilmiyorum. Billy sayısız kötü alışkanlığı hakkında endişelenmezdi. Hayatında kâğıt oyunlarında hile yaptığı gibi ölümde de hile yapmıştı ve bunu sürdürmeye niyetliydi. Bu da ahlakını biraz karışık bir hale getiriyordu, çünkü zaten hiçbirinin hesabını vermek niyetinde değildi.

Belli belirsiz bir parmağıyla son bir buçuk asırdır taktığı Stetson'ı yukarı kaldırdı. "Bunu daha önce de görmüştüm," dedi abartılı bir bakışla.

"O zaman neden bakıyorsun?"

"Çünkü ben ölüyüm, bunak değil?"

Süngeri ona doğru fırlattım ama işe yaramadı çünkü sünger içinden geçip duvara çarptı. "Seni henüz besleyemem," dedim. "Yemek yiyene kadar olmaz."

Billy ile uzun süredir devam eden bir anlaşmamız vardı, on yedi yaşındayken bir hurdacıda peşine düştüğü kolyeyi aldığım zamandan beri. Onu neşeli tutmak için gereken yaşam enerjisini bağışlıyordum ve o da karşılığında benim için küçük ayak işleri yapıyordu. En azından yeterince şikayet edersen yapıyordu.

Sanki görünmez bir kanepedeymiş gibi kot kaplı bacaklarını önüne uzattı. "Sen hemen varsaymadan bir erkek uğrayamaz mı-" Yüz ifademi yakaladı ve vazgeçti. "Tamam, bekleyeceğim."

Dışarı çıkmakla biraz daha sıcak su akıtmak arasında karar vermeye çalışıyordum ki kapı çalındı. "İyi misin?"

Havluyu biraz daha yukarı çektim. "Evet, eğer buruşuk ayak parmaklarım rahatsız etmiyorsa."

Marco'nun esmer kafası kapı pervazından fırladı. "Hayır, çok şirinler."

Artık onları gerçekten hissedebildiğim için ona doğru salladım.

"Her neyse, yemek dışarıda ve benim gitmem gerek." Bana sırtıttı. "Bu gece büyük randevu var."

"Çıkmak mı?" Şaşkınlıkla göz kırptım, çünkü usta vampirler çıkmazlar. En azından zorlanmadıkça.

"Cadı," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Bu biraz... alışılmadık değil mi?"

"Ben usta gibiyim. Vahşi tarafta yürümeyi severim."

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı. "Ben vahşi taraf değilim," dedim ona açıkça. "Vahşi tarafa olabildiğince uzağım."

Gür siyah bir kaşını kaldırdı. "Sen öyle diyorsan."

Ağzımı açtım ama sonra tartışamayacak kadar yorgun olduğuma karar verdim. "İyi eğlenceler."

"Oh, yapacağım." Durakladı. "Ve bilgin olsun, bu gece bir sürü yeni adam var. *Yeni* değil ama senin için yeni."

Neden bana söyleme zahmetine girdiğini bilmiyordum. Korumalar düzenli olarak değiştiriliyordu. Gece gündüz güvenlik, bazılarının gündüz vardiyasında sıkışıp kalması anlamına geliyordu ki bu da vampirler için zordu. En azından bir ya da iki hafta sonra biraz bitkin görünmeye başlamalarının nedeninin bu olduğunu varsayıyordum.

Başımı salladım ama Marco sanki bir cevap bekliyormuş gibi öylece durdu. "Tamam."

"Sadece ..." Tereddüt etti. "Onları çok fazla korkutmamaya çalış, tamam mı?"

"*Onları korkutuyor* muyum?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Yaptığın şeyler."

"Hangi şeyler?"

Gözlerini banyoda gezdirdi. "Görünmez insanlarla konuşmak gibi şeyler."

"Onlar hayalet, Marco."

"Evet, ama çocukların çoğu hayaletlere inanmıyor ve senin biraz tuhaf olduğunu düşünmeye başladılar."

"Onlar vampir ve benim tuhaf olduğumu mu düşünüyorlar?"

"Ve bir adamın önünde aniden ortaya çıkmak yok. Buna alışmak biraz zaman alıyor. Sanchez'in henüz iyileştiğini sanmıyorum."

"Gideceğim tek yer yatağım."

"İyi plan." Marco memnun görünüyordu. "Diğer tarafta görüşürüz."

Yaşlı vampirler için her zamanki gibi onlarca yıl eski olan argoya gözlerimi devirdim ve başımı küvete yasladım. Gerçekten de

Artık sıcak ve rahatlamış olduğum ve uzuvlarımı yeniden hissetmeye başladığım için hareket etmek istiyordum. Ama yan odadan gelen kokular midemin hırıltılı bir şekilde guruldamasına neden oluyordu.

Kaynağını hemen tespit edemedim ama önemli değildi. Siparişı Marco verdiyse, iyi bir şey olmalıydı. Pritkin'in aksine Marco trans yağlar ve kolesterol gibi şeyleri dert etmiyordu. Marco yemek yediğinde büyük verdi: krema soslu makarna, kocaman biberli biftekler, soslu patates püresi ve dişleri çatlatacak kadar tatlı cannoli. Genellikle aynı öğünde.

Vampirlerin teknik olarak yemek yemeye ihtiyaç duymamaları Marco'yu endişelendirmişe benzemiyordu. Bana sonunda efendi statüsüne ulaşmanın en iyi yollarından birinin tat alma duyusunun geri gelmesi olduğunu söylemişti. Ve o zamandan beri tüm o tatsız yılları telafi etmek için zaman harcadı.

Belki de yeterince temiz olduğuma karar verdim. "Arkanı dön," dedim Billy'ye. "Ben çıkıyorum."

Suratını astı ama itiraz etmedi. Belki o da acıkmıştı. Havluyu etrafıma sardım ve küvetten çıkmaya başladım.

Ama bunun yerine ellerim porselenden kaydı, dizlerim büküldü ve hızla soğuyan suyun içine geri kaydım.

Bir an öylece yattım, endişeden çok kafam karışmıştı. Ta ki batmaya devam edene kadar. Sonra kendime geldim ve çırpınmaya başladım.

Ve kesinlikle hiçbir fark yaratmadığını gördüm.

Yapabildiğim en iyi şey, hareket etmeye, haykırmaya, *bir şeyler* yapmaya çabalarken yüzümü birkaç saniyeliğine baloncukların üzerinde tutmaktı. Ancak vücudum, dudaklarımın inatla çıkarmayı reddettiği dişlerimin ardına hapsolmuş çığlık kadar donmuştu. Başım yavaşça suyun altına girerken en fazla boğuk bir homurtu çıkarabildim.

Anında tüm sesler kayboldu. Klimanın vızıltısı, gardiyanların neredeyse sessiz ayak sesleri, yemek odasındaki bir bardağa buz küpleri atan birinin yumuşak çınlaması, hepsi sulu bir uğultu içinde kayboldu. Sessizlik etrafımda daraldı, ağır ve soğuk bir el yüzümdeki su kadar etkili bir şekilde nefesimi kesti.

Baloncuklar artık yarı yarıya çözülmüşü, bulutlu bir günde gökyüzü gibi orada burada yüzen köpük cepleri vardı. Arada banyonun tavanını görebiliyordum, zar zor fark edilebilen çırpınışımla dalgalanıyordu. Ama yeterli değillerdi, neredeyse yeterli değillerdi ve ciğerlerim zaten hava için ağlıyordu.

Bir saat gibi gelen ama muhtemelen birkaç saniyeden fazla olmayan bir sürenin ardından, üstümdeki manzara Billy'nin belirsiz şekli tarafından karartıldı. Bir şeyler söylüyordu ama duyamıyordum, sonra yüzü suyun içinden geçti ve merakla bana baktı. "Çıkma zamanı."

Kahretsin, diye düşündüm histerik bir şekilde, aniden başka birine aitmiş gibi hissettiren uzuvlarımı sallamaya çalışıyordum. Billy'nin gözlerinin arasında bir kaş çatma belirdi. Ama bu sabırsız Billy bakışıydı, paniklemiş Billy bakışı değil. Hâlâ anlamamıştı.

"Ciddiyim Cass. Yemeğin soğuyacak."

Ona öylece baktım, gözlerim sabundan yanıyordu, anlamasını istiyordum. Dudaklarımın arasından bir baloncuk zincirinin kayarak birkaç santim ötedeki havaya doğru gitmesi dışında hiçbir şey olmadı. Bana yaptığı tüm iyilik için birkaç bin tane de olabilirdi.

Ayak parmaklarım suyun yüzeyine yakın bir yerde, gideri kontrol eden düğmenin hemen yanında yüzüyordu. Musluğun hemen altına monte edilmişti, kolayca ulaşılabilir bir yerdeydi - eğer hareket edebiliyor olsaydım. Bu haliyle sadece ona bakabiliyordum, dehşet vücudumu sarıyor, tenimi ürpertiyor ve kalan beyin fonksiyonlarımı felç etmekle tehdit ediyordu. Hareket edemiyordum ve Billy işe yaramıyordu ve sakinleşmek için derin bir nefes bile alamıyordum çünkü-

Çünkü lanet olası küvette boğulmak üzereydim.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Bu düşünce beynimdeki saçmalıkları temiz bir şekilde kesti. İnsanlar beni aylardır ayrıntılı bir şekilde öldürmeye çalışıyorlardı, yine de kendimi tutmazsam mezar kitabemde şöyle yazacaktı: KÜVETTE BOĞULDU. Ama değildi, *değildi*, çünkü bu şekilde öleceksem lanetlenmişim.

Ama çok fazla seçeneğim varmış gibi görünmüyordu.

Ne kadar mücadele edersem, vücudum o kadar kendini kapatıyor gibiydi. Hareket etmeye çalışmak, bir tabutun kapağına içeriden vurmak gibiydi. Öfkeyle haykırdım ama haykırışım uyuşmuş boğazımda kilitli kaldı.

En kötüsü de sessizlikti. Ölümün gürültülü olması gerekirdi - silah sesleri, patlamalar, çığlıklar ve gök gürültüsü. Beni bir kefen gibi saran bu ürkütücü sessizlik değil. Küvetin kenarlarına vuran sudan başka bir şey duymuyordum, sanki kalan saniyelerimi sayan bir saat gibiydim.

Ve kulaklarımda yankılanan sert bir ses: *Değerlendir, ele al, harekete geç.*

Bir an için kelimeler kafamın içinde asılı kaldı ve hiçbir şeyle bağlantı kurmayı reddetti. Sonra Pritkin'in lanet olası üç A'sını hatırladım. Paniğimin beyaz gürültüsü içinde kaybolup gitmeden önce bu düşünceye bir can simidi gibi sarıldım.

Tamam, çılgınca düşündüm. Değerlendir. Sorun neydi? *Nefes* alamıyordum.

Adres. Bu konuda ne yapabilirdim? Hiçbir şey. Kendi bedenim komutlarıma uymayı reddederken, neredeyse başkasının kontrolündeymiş gibi görünürken-

Bekle, bekle. İnsan formumdan bağımsız olan gücümü kullanmak için fiziksel olarak hareket etmem gerekmiyordu. Ve gücüm-

Düşüncemi tamamlayamadan yer değiştirdim ve küvetin dışında, çıplak kığım banyo zemininden birkaç metre yukarıda kaldı. Yerçekimi bunun icabına baktı ve ben daha nefes bile alamadan beni yaklaşık kırk galon ılık suyla birlikte soğuk fayansın üzerine bıraktı. Panik içinde banyonun tüm içeriğini kaydırmışım, köpükler zemine yayılmış, tüylü halıyı ıslatmış ve minyatür bir gelgit gibi duvarlara çarpmıştı.

Zar zor fark ettim. Suyun kayganlaştırdığı fayansın üzerine uzanmış, çığlık atan ciğerlerime sert nefesler çekerken Billy etrafımda dolanıyordu. Şimdi biraz paniklemiş görünüyordu, alakasız bir şekilde fark ettim, tam bir el boğazımı sıkmadan önce.

Benim olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Neyse ki küçük ellerim var, bu yüzden beni boğmak için elinden geleni yapan elim pek başarılı olamadı. Biraz yardım alsaydı daha iyi bir iş çıkarabilirdi ama diğer elim ayakta duran havlu askısına kilitlenmişti ve bırakmıyordu. Şaşkın ve anlamsız bir şekilde ona bakıyordum ve kendi iri mavi gözlerim parlak krom yüzeyden bana bakıyordu.

Ne oluyor be?

Soru kafamdakini yankıladı ama benden gelmemiştii. Billy'nin beslenirken yaptığı gibi derimin içine girdiğini anlamam bir saniye sürdü. Bu ona gücümle erişim sağlıyordu, katlanmayı öğrendiğim ama asla sevmediğim bir şeydi. Bugün, onu metafiziksel bir sıkışma ile yakaladım, neredeyse rahatlamadan hıçkırarak ağlıyordum.

Yardım edin!

Nasıl yardım edeyim? diye sordu. *Ne oluyor?*

Sahiplenme. Bilinçli zihnim noktaları birleştiremediği için bu kelime beni durdurdu. Ama bilinçaltım daha organize görünüyordu, çünkü bu kulağa doğru geliyordu. Pythia'nın başlıca silahlarından biri olduğu için son aylarda ele geçirme konusunda biraz deneyimim olmuştu ama daha önce hiç bana karşı kullanılmamıştı.

Bu deneyimden zevk almadığıma karar verdim.

Neye göre? Billy talep etti.

Sanki ben biliyorum! Sadece bir şeyler yap!

Evet, sadece yapabileceklerim tam olarak ne olduğuna bağlı-

Billy!

Tamam, tamam. Endişelenme, Cass. Ben hallederim, dedi bana. Banyodan duvara doğru fırlatılmadan hemen önce.

Yüzünde neredeyse komik bir şaşkınlık ifadesiyle kayboluşunu izledim ve diğer elimin kimin kontrolünde olduğunu geç de olsa fark ettim. Çünkü hemen uyuştu ve boynumdaki boğulma partisine katıldı. Ama şaşırtıcı bir şekilde, en büyük sorunum bu değildi.

Bir insanı ele geçirebilecek sınırlı sayıda şey vardı. Hayaletler de bunlardan biriydi, ama benim Billy için yaptığım gibi içeri alınmadıkları sürece, bedenin savunmasını aşmak için savaşmak zorundaydılar. Bu da sonunda içeri girdiğinde -eğer girdiyse- çok zayıflamış bir ruh anlamına geliyordu.

Ama bu zayıflık değildi. O her neyse, beni kavramaya devam ederken Billy'yi kovmuştu ve hiçbir hayalet bunu yapamazdı. Bu da işleri "Oh, Bok" listesine indirgedi.

Havlulu askısı devrilip kafama çarpmaya çalıştığında bu gerçek ortaya çıktı. Elim artık üzerinde değildi -kimsenin değildi- ama yine de çıldırmıştı. Lavabonun üzerindeki aynayı parçaladı, sonra sekerek küvete çarptı, banyo tuzu kavanozunu yere süpürdü ve ıslak fayansı floresan pambesine çevirdi.

Sonuç, ölüleri uyandırmaya yetecek kadar gürültü oldu ve içlerinden biri banyo kapısına vurmaya başladı. "Bayan Palmer. İyi misiniz?"

Sesi tanıımıyordum ama önemli değildi. Zaten cevap veremezdim. Tek düşünebildiğim kaynağa ulaşmaktı. Vampirler bu konuda benden daha fazla şey bilmiyor olabilirlerdi ama en azından lanet ellerimi boynumdan çekebilirlerdi.

Yer değiştirmeye çalıştım ama bu sefer hiçbir şey olmadı. Belki de oda dönmeye başladığı, görüşüm grileştiği ve yavaş yavaş dizlerimin üzerine çöktüğüm içindir. Ve sonra Billy geri döndü, kızgın görünüyordu.

Derimin içine girdi ve hemen çok tanıdık bir enerji boşalması hissettim. Şimdi *de besleniyor musun?* İnanamayarak sordum.

Bu şeyle savaşmak için enerjim olmalı Cass! Ve neredeyse dibe vurdum. Peki benim ne olduğumu düşünüyorsun?

Billy cevap vermedi ve akıntı durmadı. Ama bir an sonra ellerim yanmış gibi boynumdan fırladı. Birdenbire tekrar nefes alabildim.

Yerde kaldım çünkü kalkacak enerjim yoktu, öksürüyor ve hırıltılı nefes alıyordum, ciğerlerim belki de yarısı kadar olan boğazımdan havayı içeri çekmeye çalışıyordu. Yanıyordu, başım dönüyordu ve gerçekten ama gerçekten kusmak istiyordum. Ama gözlerim kontrolüm altında olsaydı rahatlayarak ağlayabilirdim.

Ne yazık ki, yuvalarına yuvarlanmışlardı ve geri inmiyorlardı.

"Bayan Palmer?" Vampirin sesi artık ciddi anlamda mutsuz geliyordu ama kapı hâlâ açılmamıştı.

Neden içeri gelmiyor? Billy öfkeyle sordu.

Beni üzmemek istemiyor.

Sen ve senin lanet kişisel alanın!

Cevap vermedim çünkü haklıydı. Çünkü birdenbire bacaklarımı tekrar hissedebildiğimi fark ettim. Bu beni şaşırtmamalıydı. Size ait olmayan ve tutulmak istemeyen bir bedeni tutmak kolay bir iş değildir. Ve görünüşe göre pençelerini bana geçirmiş olan her neyse, Billy Joe'yla savaşırken aynı anda tüm uzuvlarımı esaret altında tutamazdı.

Pek bir avantaj sayılmazdı ama elimdeki tek avantaj buydu. Ayaklarıma doğru sendeledim, kırık bir cam parçası topuğumu kestiğinde irkildim ve neredeyse vıcık vıcık, toprak toprak olmuş halıya takılıp düşüyordum. Paniklememek için kendimi zor tutuyordum ama yine boğuluyormuşum gibi hissediyordum; çıplak, kör ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir düşmanın merhametine kalmıştım.

Ölmemi istemesi dışında.

Ve bu hale nasıl geldiğimle ilgili çok özel bir şey yoktu.

Henüz iki tereddütlü adım atmamıştım ki bacaklarım aniden uyuştı, vücudum döndü ve koşarak en yakın duvara çarptım. Başım hafifçe dönmüştü, bu da burnumu kurtardı ama şakağım beni sersemletecek kadar sert çarptı. Sendeleyerek geri döndüm, ama sadece duvara tekrar çarpmak için yeterli kaldıracı elde edebildim.

Gözler! Düşüşümü engellemek için elimi uzatırken zihinsel bir çılgılık attım ve neredeyse kemiğimi kırıyordum.

Üzerinde çalışıyorum.

Daha sıkı çalış! Çarpmanın etkisiyle lavabonun kenarına doğru tökezlerken ağladım.

Kalçam affetmeyen mermere moraracak kadar sert çarptı ama bir an sonra görme yetim geri geldi. Bu rahatlatıcı olabilirdi, ancak saldırganın ellerimden birini geri almasını sağladı. Neyse ki kötü olan oydu ve kaptığı saç kazmasını gözüme saplayamadan düşürdü.

Kazma yere düştü ve diğer elim, şahdamarımı kesmek için kullandığı aynanın sivri bir parçasıyla birlikte yukarı çıktı. Billy tam zamanında yakaladı ama el düşmedi. Tehditkâr bir şekilde havada asılı kaldı.

Üç farklı ruh kontrol için savaşıırken, yüzüm çabadan titriyordu.

Kimin kazandığını söyleyemiyordum ama biz olduğumuzu sanmıyordum. Yavaşça yaklaşırken, bana vahşi bir şekilde keçeleşmiş sarı saçları, kemik beyazı bir yüzü ve sersemlemiş mavi gözleri ve sol omzumun üzerinden yemek odasının kapısını yansıtan hınzırca keskin üçgene baktım. Şimdi daha yakındı ve ben hâlâ ayaktaydım.

Koştum.

Yolun yarısında vücudum spazm geçirdi ve yere düştüm. Ama yolda bir saksı eğreliotu kapmayı başardım. Güzel mavi ve beyaz delft çanak çömlek parçası küçük bir sehpanın üzerindeydi ve devrilerek sert fayanslara çarpıp patladığında küçük bir gürültü çıkardı.

Ve sonunda bu muhafızlar için yeterli oldu. Kapı patlayarak açıldı ve üç vampir içeri daldı, banyoyu parçalayan sıska beyaz bir kızıdan başka bir şey görmeyince şaşkınlıkla durdular. Ve sonra sanki bir şey beni de parçalıyormuş gibi hissettim, içimden bir şey *fırlamadan* önce merhametli bir şekilde sadece bir saniye süren yanma, yırtılma hissi.

Sözsüz bir çılgılık sessizliği vardı ve *bir şey* ürperdi banyodaki havaya karıştı. Varlık yağlı, kaygan ve yanlıştı, ama koku daha da kötüydü: hastalıklı tatlı, boğazımın arkasında yoğun, iğrenç, anında mide bulandırıcı. İçimde ilkel bir tiksinti hissi uyandırdı ve görünüşe göre tek tiksinen ben değildim. Vampirler, ateş edebilecekleri hiçbir şey olmamasına rağmen eğilip silahlarını çektiler - ben hariç ve aniden ortalarına daldığımda bile bunu yapmamayı başardılar.

Arabayı ben kullanmıyordum, ama varlığın da kullandığını sanmıyordum, çünkü yemek alanındaki halıya yüzüstü çarptığımda derimin her santiminin yandığını hissedebiliyordum. *Hiç yardımcı olmuyorsun!* Billy'ye söyledim, aynanın kalıntıları başımın üstünden geçip kalan muhafızların içine gömülürken.

Özür dilemek için zamanım yoktu çünkü apartman çıldırmıştı. Yakındaki bir arabadan bir sürahi seti fırladı ve içki ve pahalı camların yıkamasıyla arkamdaki duvara çarptı. Oda servisi arabasındaki çatal bıçak takımı da onu takip etti ve eğer bir vampir kendini yola atmasaydı beni şişleyebilirdi. Sonra yemek masasının üzerindeki aydınlatma armatürü tavandan koptu ve kristal bir kasırğa gibi üzerime doğru döndü.

Billy bizi oturma odasına ve kanepenin arkasına fırlattı, bu işe yaramadı ve sonra bizi sehpanın altına yuvarladı, bu da işe yaradı. En azından şimdilik. Camın üstünden görebildiğim tek şey, pahalı bir dolu fırtınası gibi ona çarpan birkaç yüz kristaldi, ama yan taraftan görüş daha az engellenmişti.

Etrafıma bakındım, panik kadar inanamıyordum da, çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hayaletler, bir ataç ya da bir kağıt parçası gibi küçük şeyleri bile hareket ettirmekte çok zorlanırlar. Perde çubuklarını duvardan sökmezler, ağır tabloları insanların kafasına fırlatmazlar ya da sandalyeleri camdan pencerelere fırlatmazlar.

Kanayan duvarlar dışında, *Amityville Horror*'dan fırlamış gibi görünüyordu.

Gözlerimi kırptırdım, sonunda bağlantıyı kurdum. Ve sonra Billy'yi öyle bir sıktım ki, bağırdı. *Kesin şunu!*

Ona hemen *Pritkin'e gitmemiz gerektiğini* söyledim.

Neyi? Neden? Ne yapabilir ki?

Bu bir hayalet değil.

Yok artık!

Yani muhtemelen bir çeşit iblis. Ne

olmuş yani?

Böylece onu nasıl çıkaracağını bilecek!

Billy bir şey söylemedi, belki de Pritkin bizim iblis uzmanımız olduğu için. Ya da belki de sehpa ortadan ikiye ayrıldığı için. Bizi dört ayak üzerine çevirdi ve avize kristal bir el bombası gibi oturma odasının her tarafına patlarken diğer taraftan dışarı fırladık.

Bu tür bir faaliyet için yapılmamış olabilir ama etrafta uçuşan bir düzine kadar kalın tahta sütun daha sağlam görünüyordu. Ayrıca tanıdık geliyorlardı. Bana ulaşmaya çalışırken piyanonun içinden geçtiğinde nihayet birini tanıdım. Yemek takımının ayaklarından birine baktım ve varlığın neden onu parçalamakla uğraştığını merak ettim. Artık dairenin diğer tarafındaydık, bu yüzden çok mantıklı görünmüyordu.

Ta ki muhafızlardan birinin uçan bir kazığa eşdeğer bir şeyle kovalandığını görene kadar. Kazıktan kaçtı -çoğunlukla- ve kalbine değil bacağına isabet etti. Şanslıydı, çünkü diğer parçaların duvarlara, mobilyalara ve piyanonun çürük kenarlarına yaptığı gibi et ve kemiği kolayca delip geçti.

Korumamı oluşturan vampirlerin hepsi üst düzey ustalardı ve muhtemelen yıllar boyunca pek çok çılgın şey görmüşlerdi. Ama bunu görmüş gibi görünmüyorlardı. Güçleri ve vurdumduymazlıkları ile övünen vampirler etrafta çılgınca koşuşturuyor, sanki sorunun mobilyalarda olduğunu düşünüyorlarmış ya da sadece vampir şiş kebabı olmaktan kurtulmaya çalışıyorlarmış gibi yaramazlık yapan mobilyalara saldırıyorlardı.

Ama süitin patlama sesi dışında garip bir sessizlik vardı. Ben konuşamıyordum ve vampirlerin de konuşmasına gerek yoktu - en azından yüksek sesle. Benim Billy'yle konuştuğum kadar kolay bir şekilde birbirleriyle zihinsel olarak iletişim kurabiliyorlardı, bu da genellikle bir kavgada onlara büyük bir avantaj sağlıyordu. Görünüşe göre, şu an hariç.

Ama en azından bir adam dışarıdan yardıma ihtiyaçları olduğuna karar vermişti, çünkü cep telefonunu çıkarmıştı. Odanın diğer tarafındaydı ve ben de ses tellerimi kontrol edemiyordum. Ben de olan adamı dürttüm. *Ona Pritkin'i aramasını söyle!*

Ve Billy denedi. Ama yanan boğazım, ölümcül tehlike ve sağır edici gürültü arasında kimse dikkat etmedi. *Bu adamlar yeni, onun kim olduğunu bildiklerini bile sanmıyorum!* Billy çılgınca konuştu.

O zaman gidip onu alman gerekecek.

Nasıl? Bunların arasından asla kapıya ulaşamayız! Ben yapamayacağım, ama sen yapacaksın. Senin peşinde değil.

Evet, ama gidersem o şey pençelerini tekrar sana geçirir!

Ve eğer yapmazsan, beni ölene kadar dövecek! Pek bir fark göremiyordum, gerçekten.

Tamam, tamam. Billy'nin sesi sakinleşmeye çalışıyormuş gibi geliyordu ama pek iyi gitmiyordu. *Diyelim ki büyücüyü buldum. Sonra ne olacak? Beni göremez.*

Kahretsin. Billy benim için o kadar sağlandı ki, bunun herkes için geçerli olmadığını hatırlamakta zorlanıyordum. Ama Pritkin onun orada olduğunu bile bilmiyordu.

Piyanonun ölüm sancıları arasında konsantre olmak zordu ama denedim. Sadece üç A şu anda bana pek iyi gelmiyordu. Sorunun ne olduğunu biliyordum: Pritkin'e ulaşmam gerekiyordu. Ama bunu yapmama yardımcı olacak hiçbir yeteneğim yoktu.

Eğer yer değiştirebilseydim, bu çok kolay olurdu. Ama onun odası beş kat aşağıda ve otelin diğer tarafındaydı. Ve denemeden o kadar uzağa gidemeyeceğimi biliyordum. Billy yemek yedikten sonra yer değiştirmek zordu, hatta

çoktan tükenmemiş olsaydım. Şu anki haliyle, beş metre ilerleyebildiğim için şanslıydım ve bu da-

Durdum, düşüncelerim tersine döndü. *Pritkin'e git*, dedim Billy'ye şakaklarıma çarpan kanın sesiyle.

Sana söyledim, bu-

Beni dinleyin! Jonas'ın kolyesi onda. Bugün yer değiştirmeye çalıştığım da beni kendine çekmek için kullandı. Onu almak zorundasın!

Sonra ne olacak? Sadece gücünü kullandığında işe yarıyor ve sen-

Sadece vites değiştirmem gerekiyor, ne kadar uzak olduğu önemli değil!

Birkaç santim etkinleştirmek için yeterli olacaktır. Şimdi git!

Bir kez olsun tartışmadı, belki de başka ne yapacağını bilmediği için. Gittiğini hissettim ve kendimi başka bir saldırıya hazırladım. Ama varlık Billy'nin uzaklaştığını fark edemeyecek kadar eğleniyordu ve ona bir şeyleri anlaması için zaman vermedim. Piyano sehpasının üstünü kalkan olarak kullandım ve sürünmeye başladım.

Bir gardiyan devrilmiş bir sandalyenin üzerine çıkmış, beyzbol maçındaki bir smaçör gibi kanlı bir masa ayağıyla uçuşan tahta parçalarına vuruyordu. Beni gördü ve sanki yıllar önce şişlendiğimi düşünmüş gibi gözleri döndü. "Henüz ölmedim," diye cesaretle mırıldandım ve sürünerek ilerledim.

Yemek odası yerle bir olmuştu ama oda servisi arabası mucizevi bir şekilde hayatta kalmış, bar ile mutfak arasındaki kapı aralığına sıkışmıştı. Yolun geri kalanını içeri ittim ve ısıtma kapağının altına baktım. Kızarmış tavuk ve hâlâ sıcaktı.

Bir Tanrı vardı.

Mutfak masasının arkasına çöktüm ve Billy başarısız olursa kendi başıma yer değiştirebilecek kadar güç kazanmaya odaklandım. Bu temelde kusmadan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde mümkün olduğunca çok şeyi mideye indirmeyi içeriyordu. Bir şey başımı kaldırıp bakmama neden olduğunda Marco'nun devasa miktarlarında ciddi bir çentik açıyordum.

Üç vampir mutfak kapısında durmuş bana bakıyordu. Biraz şok olmuş görünüyorlardı ve buzdolabının paslanmaz tarafına bir bakış bana nedenini söyledi. Çıplak ve kanlıydım, yarı kurumuş saç tutamları her yere yapışmıştı ve ağzımın bir tarafını çarpıtan bir tavuk bacağı vardı. Şaşırtıcı bir şekilde çılgın bir mağara kadınına benziyordum.

Bacağıyı çıkardım ve yağlı dudaklarımı yaladım. "Um. Selam?"

Hiçbir şey söylemediler. Bir an için hepimiz birbirimize baktık. Sonra yaratık tekrar saldırdı ve ben bıraktığım izlenim konusunda endişelenmeyi bırakıp beynimin masanın kenarına çarpması konusunda endişelenmeye başladım. Yıldızlar ve muhtemelen Sağlıklı Değil kategorisine giren kırmızı patlayan şeyler gördüm.

Sonra Pritkin'in büyük bir şok içinde bana baktığını gördüm.

Yer değiştirmeye çalıştığımı hatırlamıyordum ama öyle yapmış olmalıyım çünkü ayak parmaklarım soğuk mutfak fayansı yerine aniden onun otel odasındaki halıya batıyordu. Yatağın yanına düşmüştüm, o da yatağını geri çeviriyordu. Saçları nemliydi ve boynunun etrafında kıvrılıyordu ve birkaç damla su hala omuzlarına yapışmıştı. Ya henüz pijama giyme zahmetine katlanmamıştı ya da çıplak uyuyordu ki ben ölmek üzere olmasaydım bu durum garip kaçabilirdi.

"Ele geçirme," diye mırıldandım, ellerim pençelere dönüşmeden ve bedenim kendini yerden fırlatıp doğrudan o berrak yeşil gözlere yönelmeden önce.

Onları kaşımayı başaramadım -Pritkin'in refleksleri bundan daha iyidir, tamamen şaşkına döndüğünde bile- ama yanaklarından birinde bir santim uzunluğunda bir yara açtım. "Özür dilerim!"

"Ne tür bir sahiplenme?" diye sordu acımasızca, bir eli her iki bileğime kilitlenmişti.

"Hayalet değil, ama ben-"

Konuşmayı kestim, çünkü boğazım kapanmıştı ve bedenim onun tutuşuna karşı çırpınmaya başlamıştı. Pritkin bir an için irkilmiş görünüyordu, sanki beni kontrol etmek beklediğinden daha zordu. Ama bir saniye sonra kendimi yatağa sırt üstü uzanmış, ellerim onun ellerinden biriyle başımın üzerinde kenetlenmiş halde buldum. Diğer eliyle, görünüşe göre kötü iksirler için bir tür dosyalama sistemi olarak kurduğu bir kitaplıktan küçük şişeleri çağırırdı.

Çoğu kısa süre sonra üzerimdeydi.

Bazıları yapışkandı, bazıları çamurluydu ve hepsi de gerçekten çok iğrençti. Bir şey yapsalardı umurunda olmazdı. Ama söyleyebileceğim kadarıyla, en fazla başardıkları şey, içimdeki şeyi hiç etkilemeden cildimi lekeler halinde boyamaktı.

Sonra tüm vücudum aniden uyuştı ve varlık Pritkin'i odanın diğer ucuna göndermek için bacaklarımı kullanmadan önce düşünmek için belki bir saniyem vardı -oh, kahretsin-. Garip bir aynada duvara çarpıp geçtiğini gördüm.

Billy'nin yaptığının aynısı. Yalnızca Pritkin'in çok daha maddesel bedeni, dayanıksız sac levhaları ve sert çivileri de beraberinde götürmüştü.

Ve beni şaşırtacak şekilde, yaratık beni takip etmeye karar verdi. Belki de önce onu öldürürse pek de zorlanmayacağımı düşünmüştü ya da belki de onu kızdırmayı başarmıştı. Bilmiyordum ama uzaklaşmaya başladığında, aşırı yorulmuş bir bedenin tüm hislerinin bir anda geri geldiğini hissettim ve yeterince uzun süre hayatta kalırsam inkar edeceğime dair kendime söz verdiğim bir sızlanmayı zorladım.

Sonra kalkanlarımı kapatıp onu içeri hapsederken yaşadığı şoku hissettim.

O şeyi kovamamıştım ama bu farklı bir hikâyeydi. İlk başta beni ele geçirmeyi başarmıştı çünkü yorgun ve dikkatsizdim ve her an Billy'yi bekliyordum, bu yüzden kalkanlarım düşmüştü. Ama şimdi değillerdi ve bu benim bedenimdi ve sahip olmak bazı ayrıcalıklar sağlıyordu. Ve o şeyin beni bu durumdan kurtarma şansı olan tek adamın işini bitirmesine izin vereceksem lanetlenirdim, hem de o muhtemelen bayginken ve-

Vücudumun onun hapisanesi haline geldiğini anlamıştı ve *gerçekten* aranıyordu.

Görünüşe göre aynı dili konuşmuyorduk, ama önemli değildi, çünkü bana bir korku filminden çıkmış gibi bir dizi görüntü göstermeye başladı: kalbim göğsümde patlıyor, ciğerlerim kağıt mendil gibi parçalanıyor, beynim-

Tüm bunları yapabilseydin, çoktan yapardın, diye düşündüm acımasızca, gözüme lanet olası bir saç kazmasıyla saplamaya çalıştığı görüntüyü göndererek. Neden beni değil de daireyi dağıtabildiğini bilmiyordum ama her saldırısı dışsal ya da pasifti, boğulurken beni suyun altında tutmak gibi. Belki de bedenin içinde o kadar da güçlü değilmiş gibi görünmeye başlamıştı.

Ya da bu ele geçirme olayına pek alışık değilmiş gibi.

Muhtemelen bunu her zaman yapan bir iblis için bu mantıklı değildi, ama içimde çırpınmaya başlamadan önce bunu anlamaya fırsatım olmadı. Ve eğer daha önce acı çektiğimi düşündüysem, bununla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Beni bırakmaya kararlıydı ve ben de bırakmamaya kararlıydım çünkü Pritkin'i öldürürse zaten ölmüş olacaktım.

Sonra geri döndü, kanlı ve bereli bir halde delikten uzanıp ayak dolabından bir şey aldı ve bana fırlattı. "Cassie, yakala!"

Kolum otomatik olarak havaya kalktı ve yumruğumun soğuk ve sert bir şeye dolandığını hissettim. Ve sonra yataktan tamamen havalanırken uzun bir süre başka bir şey hissetmedim.

Kesinlikle Amityville, diye düşündüm boş boş ve kalkanlarımı bıraktım. Vücudum büyük bir sarsıntı geçirdi ve bir anda etrafım karanlık, kanat çırpın bir fırtına, zehirli bir koku ve çileden çıkmış, çığlık atan bir çığlıkla çevrildi.

Sonra yatağa çarptım ve yan tarafa yuvarlandım. Şanslıydım, çünkü bir saniye sonra pencereden minyatür bir kasırga gibi bir şey fırladı ve fizik kurallarını hiçe sayan bir cam yağmuru odanın içinde patladı. Ama camların çoğu bana isabet etmedi, çünkü ellerimi başımın üzerine koymuş, çığlık atmamaya çalışarak yere yığılmıştım.

Pritkin bir noktada duvardan sürünerek geri dönmüştü, çünkü başımı kaldırdığımda yere çömelmiş bana bakıyordu. Ben de sessizce ona bakıyordum, nefes nefese ve gevşek, her uzvum tepki olarak titriyor, etrafımıza toz konfetileri ve yırtık duvar kâğıdı parçaları yağıyordu. Sonra kapı çarparak açıldı ve Marco içeri daldı.

Çıplak, rengârenk halime, duvardaki deliğe, kırık pencereye ve hırpalanmış, kanlar içindeki savaş büyücüsüne baktı. "Ne oluyor lan?" dedi belirgin bir şekilde.

Toz ve bakır tadındaki dudaklarımı yalayarak yutkundum. "Sanırım personeli korkuttum," dedim ona güçsüzce. Ve sonra bayıldım.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Yarım saat sonra hala çıplaktım ve hala bundan zevk almıyordum.

"Lanet olsun, Marco!" diye mırıldandım. "Bu acıtıyor!"

"Hareketsiz durmazsan bu da iz bırakır." Ses tonu sertti ama istismara uğramış popomun üzerindeki büyük el nazikti.

"Dikkatli ol, tamam mı? Orada canlı bir et var." En azından şimdilik.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Tekrar yüzüstü yattım ve alçakgönüllülüğümü koruması gereken çarşafı çekiştirdim. Çoğunlukla korumuyordu ama çok yorgundum ve sanırım umursamayacak kadar da sarhoştum. Üzerinde yattığım masanın düz olduğunu biliyordum ama birinin bana verdiği haplar ve onları yıkadığım iki içki sayesinde kendimi açık denizlerde yüzüyormuş gibi hissediyordum.

"Hareketsiz yatarken deniz tutabilir mi insan?" Merak ettim.

Marco sertçe, "Eğer kusacaksan bana söyleyeceksin," dedi.

"Değilim," dedim toplayabildiğim kadar vakarla. O kıcımdan cam çıkarırken ben masaj masasına çırılçıplak uzandığım için bu pek bir şey sayılmazdı.

"Sadece açık olalım diye. Temizleyecek yeterince şeyimiz var." Bu doğrudu.

Süite geri dönmüştük, olduğu gibi çöpe atılmıştı, çünkü otelin diğer yerlerinden daha iyi koşulları vardı. Bu sefer pek işe yaramamışlardı ama geçen ay boyunca kellemi isteyenlerin çoğunu dışarıda tutmuşlardı. Yani yaşanabilir ya da değil, bu gece burada uyuyacaktım.

Vampirler işleri yoluna koymaya çalışıyorlardı ama bu çok zor bir görevdi. Açık kapıdan etrafta koşuşturan bir çiftin, yıkık oturma odasının penceresinden içeri süzülen yırtık perdeleri yakalamaya çalışmasını izledim. En azından, vampirlerden biri kötü bir şeyler mırıldanıp kalan son çubuğu, cıvataları ve her şeyiyle kapana kadar öyleydiler. Sonra onu bir çöp torbasına doldurmaya çalıştı ama sığmadı. O da metal bir top haline *getirip* sığmasını sağladı. Arkadaşı kollarını kavuşturarak ona baktı ve yavaşça başını salladı.

Başka zaman olsa komik olurdu. Muhafızların hiçbiri üçüncü seviye ustalardan daha az değildi, bu da onları neredeyse vampir soylusu yapıyordu. Çöp torbaları taşımaya, yerleri süpürmeye ve molozları dışarı atmaya kesinlikle alışık değillerdi. Ama hizmetçi servisi de dahil olmak üzere kimsenin süite yaklaşmasına izin vermiyorlardı, bu yüzden çok fazla seçenek yoktu. Ve haklarını yemeyelim, tek bir kişi bile şikâyet etmemişti.

Tabii bunun nedeni hiçbir şey söylememiş olmaları da olabilir. Çoğu hâlâ normalden biraz daha solgun görünüyordu ve ara sıra yanımdan geçerken bana gizlice bakan birini yakalıyordum. Hayvanat bahçesinde çitlere biraz fazla yaklaşmış tehlikeli bir hayvana atabileceğim türden bakışlardı bunlar. Sanki her an şahdamarlarına saldırabileceğimi düşünüyorlardı ve dikkatli olmak istiyorlardı.

"Sanırım benden korkuyorlar," dedim Marco'ya, bir diğeri aynı küçük göz hareketiyle koşarak geçerken.

"Senden değil," diye düzeltti Marco, kan lekeli bir kağıt havluyu taşan çöp kutusuna atarken.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, çürümüş etin sinekleri çektiği gibi düşmanları çektiğiniz anlamına geliyor." "Bu güzel bir imge!"

"Ve onlar normal düşmanlar değil," diye yakındı. "Bir erkeğin gerçekten dövebileceği biri. Onlar hayalet, iblis ya da lanet olası bir *tanrı* ve benim adamlarım iyi ama bu bokla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar. Bu onları çaresiz hissettiriyor ve bundan nefret ediyorlar."

Ben de pek sevmedim ama söylemedim çünkü Marco'nun keyfi yerindeydi. "Ve çoğu bunun bir tatil olacağını düşündü. Vegas'a bedava gezi,

Lüks bir otelde kalıyorlar ve tek yapmaları gereken efendinin kız arkadaşına göz kulak olmak. Bu da çoğu zaman onun alışveriş çantalarını taşımak ve hangi renk ayakkabının çantasına daha çok yakıştığını sormak anlamına geliyor."

Kaşlarımı çattım. Hayır, bilmiyordum. Onların efendisi ve benim sevgilim onun romantik geçmişi konusunda oldukça temkinliydi. Tecrübesiz olmadığını biliyordum.

-beş yüz yaşındayken bu biraz zor olurdu- ama fazla ayrıntıya sahip değildim. Aslında hiç yoktu, sadece bazı güçlü şüphelerim vardı, bunlardan herhangi biri ya da hepsi yanlış olabilirdi.

Nedense Marco'ya sormak hiç aklıma gelmemişti. Şimdi aklıma geldi.

"Bunu daha önce yapmışlar gibi konuşuyorsun."

"Demek istediğim bu değildi."

"Ama öyle mi? *Sen baktın mı?*" Marco'nun bebek bakıcılığı yaptığı uzun bir kadın silsilesinden biri olabileceğimi düşünmek rahatsız ediciydi, en azından sürekli otuzlu yaşlarda görünen erkek arkadaşlarının ilgisini çekemeyecek kadar yaşlanana kadar.

Gerçekten çok rahatsız edici.

Marco, "Genelde koruma işini ben yapmam," diye geçiştirdi.

"Ama bir süredir buralardasın, değil mi?"

"Evet."

"Peki Mircea'nın kaç kız arkadaşı oldu?" Açıkça sordum. Marco içini çekti. "O konuya girmek istemezsin."

"Evet, aslında, sanırım biliyorum."

"O zaman oraya onunla gitmek istiyorsun," dedi bana açıkça.

"Ama o burada değil ve sen buradasın." Marco'nun bunu tartışmak istemediği gerçeği, ne tür sayılardan bahsettiğimizi merak etmeme neden oldu. "Yani, kaç kişi olabilir ki?" Yüksek sesle merak ettim. "Beş mi, on mu?"

Marco bir şey söylemedi. "Yirmi mi?" Biraz tiz bir sesle sordum.

"Biliyor musun, unutuyorum," diye cevap verdi. Ve sonra beni kıcımdan bıçakladı. "Ow!"

"Bir içki daha ister misin?" diye sordu bir vampir, üzerinde sürahi olan bir tepsiyle içeri girerken.

"Beni o şeyle oymayı bırakmanı istiyorum!"

Gözlerimin önünde bir şey tuttu. "Bunları görüyor musun? Bunlar cımbız. Oymazlar." "Bunu kıcıma anlat!"

"İçki istiyor musun, istemiyor musun?"

"Biraz kahve istiyorum," dedim kızgınlıkla, çünkü belli ki hiçbir cevap alamıyordum. Çarşafı göğsüme bastırdım ve omzumun üzerinden istismara uğramış popoma bakmaya çalıştım. Sonra vampirin de baktığını fark ettim. "Hey!"

Adam aceleyle dışarı çıkarken Marco, "Bir şey demek istemiyor," dedi. "Sadece orada, anlıyor musun?"

"Ve?"

"Ve biz erkeğiz. Kadınların popolarına bakarız."

"Kıçıma mı bakıyorsun?" Şüpheyile sordum.

"Bakmak zorundayım yoksa bütün parçaları çıkaramam." "O zaman belki de bir doktor çağırmalıyız."

Marco omzumu okşadı. "Sorun değil. Benim tipim değilsin."

"Senin tipin ne?"

"Başı daha az belaya giren biri," dedi, bir cam parçası kap olarak kullandığı kül tablasında çınlarken. "Yanıldığıma karar verdim. Vahşi tarafı sevmiyorum. Ustanın dayanıklılığına sahip değilim."

"Dayanıklılığa ihtiyacım yok."

"Bebeğim, senin lanet bir tanka ihtiyacın var."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kulağa pek hoş gelmiyordu. Ama ben daha sormadan Pritkin elinde cennet gibi kokan bir kupayla içeri girdi. Onu bana uzattı ve ben de her zamanki gibi beynime indireceği kafein darbesi için kendimi hazırladım. Bu parti hayal kırıklığına uğratmadı; iki yudumdan sonra kalbimin hızlandığını hissedebiliyordum.

"İblis değildi," dedi bana, lafı dolandırmadan.

"Cehennem değildi." Marco kül tablasına gereğinden fazla güç kullanarak küçük bir parça daha attı. "Çocuklar buranın *The Exorcist* gibi olduğunu söyledi."

"*Amityville*," diye mırıldandım ama kimse beni dinlemiyordu.

"Yanılmışlar," dedi Pritkin kısaca. Bana baktı ve kaşlarını çatı, sonra uzandı ve buklelerimi gözlerimden uzaklaştırdı. Ona belli belirsiz gülümsedim, bu da nedense kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. "Hayalet olmadığından emin misin?"

Başımı salladım. Emin olduğum tek şey buydu. "Tarif edebilir misin?"

"Görmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Kara bir bulut, başka bir şey değil." "Ben bundan daha fazlasını görmedim."

"Bana ne yapabileceğini söyle. Bu noktada her şey yardımcı olabilir."

Geçmişi düşünmeye çalıştım ama başım gerçekten ağrıyordu, oda hâlâ yüzüyordu ve hatırlayacak pek bir şey yoktu. "Koyu renkliydi," dedim yavaşça. "Siyah ya da gri. Ya da gerçekten koyu mavi. Ve tüyleri vardı - sanırım." Beynimi yokladım ama başka bir şey bulamadım. "Büyük müydü?"

"Peki ya uşağınız? O bir şey gördü mü?"

Billy Joe'yu kastettiğini anlamam bir saniye sürdü. Pritkin'in Billy'nin benim için köleleştirilmiş bir iblisin bir büyücü için ne anlama geldiği gibi garip bir fikri vardı - zorluklar karşısında yılmayan, yetenekli, itaatkâr bir hizmetkâr.

Oysa gerçek bunun tam tersiydi. Kriz biter bitmez Billy kolyesini alıp kaçtı ve o zamandan beri onu görmedim.

Sırf laf olsun diye onu biraz dürttüm ve parmağın metafizik versiyonunu geri aldım. "Billy hiçbir şey bilmiyor," diye tercüme ettim.

"Emin misiniz?"

Ona taşaklarımı yalamasını söyle!

"Oldukça eminim."

Pritkin bir elini saçlarında gezdirdi. Terliydi ve eski bir kot pantolon giymiş olmasına rağmen duvara fırlatılmanın izlerini kapatmıyordu. Benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu.

Özellikle morarmış bir çürük göğüs kafesinden yukarı doğru uzanıyor ve sırtını sarıyordu; duvara çarptığı yer olduğunu tahmin ettim. Uzanıp dokunabileceğim kadar yakınımda duruyordu, ben de dokundum. Parmak uçlarımin altında sıcaktı.

-Pritkin her zaman insan standartlarından biraz daha sıcaktı- uzaklaşmadan önceki an için.

Elimi bıraktım. "Buna baktırmalısın. Bir kaburganı kırmış olabilirsin."

Elinde telefonla başka bir vampir içeri girdiğinde, "Sorun değil," dedi sertçe. "Senin için," dedi adam bana, gözleri çoktan güneğe kaymıştı.

"Bu dairede beni çıplak görmemiş kimse var mı?" Çarşafı ve telefonu kaparak talep ettim.

"Gerçekten öyle umuyorum, Cassandra."

İçimi çektim ve başımı masanın yastıklı yüzeyine yasladım. Mircea'nın nasıl hissettiğini her zaman ismimin hangi versiyonunu kullanmayı seçtiğinden anlayabilirdim. Keyfi yerinde olduğunda *dulceață* derdi, halk dilinde "canım" ya da "bir tanem" olarak çevrilen Romence bir sevgi sözcüğüydü bu. Daha az mutlu olduğunda, eski Cassie'ydi. Ve asil bir şekilde kızgın olduğunda ama bunu göstermediğinde, çünkü o Prens Mircea Basarab, güçlü Kuzey Amerika Vampir Senatosu üyesi ve her yönüyle havalı bir adamdı, Cassandra'ydı.

"Cassandra" hiç iyi değildi. Ama bu sefer, benim hatam değildi.

"Bu sefer benim hatam değil," dedim ona, Marco daha önce hiç tedavi edilmemiş bir kesik daha bulduğunda yüzümü buruşturarak.

"Suçlamak için aramıyorum." "O zaman neden 'Cassandra'?"

"Beni korkuttun. Birkaç dakika boyunca seni hissedemedim."

Telefona kaşlarımı çattım. "New York'tasın. Beni nasıl hissedeceksin?"

"Bağ aracılığıyla."

"Bir bağımız mı var?"

Bir i ekiř. "Elbette aramızda bir baę var, *dulceaă*. Sen benim karımsın."

Vampir standartlarına göre demedim, çünkü bu *her zaman* bir Cassandra'ya neden olurdu. Tren, eğer öyle denebilirse, ben ne olduğunu tam olarak anlayamadan bitmişti. Ama bu önemli değildi, çünkü vampir evliliklerinde gelinin rızası gibi küçük şeyler gerekmiyordu.

Benim dışımda.

Mircea ve ben bu yüzden çıkıyorduk ya da en azından ben bu yüzden yapıyordum, tüm bu ilişki meselesinin üstesinden gelebileceğim bir şey olup olmadığını anlamak için. Hatırladığında bunu benimle dalga geçmek için yapıyordu, her ne kadar her şeyin saçma olduğunu düşünse de. Mircea, erkeklerin istediklerini aldıkları ve yeterince güçlü oldukları sürece ellerinde tuttukları bir çağda doğmuştu. Ve g hiçbir zaman onun sorunlarından biri olmamıştı.

Diğer yandan dinlemek . . .

"Dinliyorum," diye mırıldandı kadife bir ses kulağıma.

Başımı eğdim ve saçlarımın telefonun üzerine düşmesine izin verdim. Mahremiyet açısından pek bir şey sayılmazdı ama buralarda olabildiğince iyiydi. "Uh-huh."

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

"Anlamı 'bu saçmalık' ama şu anda iyi bir karşılık düşünemeyecek kadar kafam güzel," dedim drşe.

"Yüksek mi?"

"Blitzed, baked, stoned ..."

"Terimi anladım," dedi Mircea, sesi keskinleşerek. "Benim sorum neden olduğuydu?"

Tereddüt ettim. Gerçek şu ki, uyandığımda neredeyse histerik bir haldeydim. Son zamanlarda çok fazla pratik yaptığım için krizlerde daha iyi olmaya başlamıştım. Ama sonrasında . . .

Sonrasında hala sorunlarım vardı.

"Marco en iyisinin bu olduğunu düşündü," dedim sonunda.

Mircea bu cevaptan pek hoşlanmamış gibiydi. "Marco ile konuşacağım," dedi acımasızca. "Ama şimdilik beni daha çok bu akşamki saldırı endişelendiriyor. Adamlarımın raporunu duydum, olduğu gibi. Sizininki de duymak isterim."

İç çekme sırası bendeydi. "Bilmiyorum. Hayalet değildi; bundan eminim. Pritkin de iblis olmadığına yemin ediyor."

"Binlerce çeşit iblis var Cassie. Emin olması mümkün değil-"

"Oldukça emin," dedim sert bir şekilde.

"-ve son zamanlarda bunlardan birkaçıyla sorun yaşadınız. En olası suçlu bir iblis."

"Bence bu konuda Pritkin'in kararına güvenmeliyiz," dedim çünkü başka bir şey söyleyemezdin. Pritkin'in yarı iblis olduğu herkes tarafından bilinmiyordu ama ne tür bir iblis olduğu da benden başka kimse tarafından bilinmiyordu.

Bu şekilde kalmasını istedim.

"O kadar emin değilim," dedi Mircea, sesi ekşimişti. "Ama adamla konuşmak isterim. Telefonu ona verebilir misin?"

Pritkin ve Mircea'nın yağ ve su gibi karıştığını, sadece o kadar iyi olmadığını düşünürsek, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Ama yine de telefonu uzattım. Hem Pritkin'in tarafı oldukça kısa konuştuğu için hem de Marco tekrar çıkarma işlemine başladığı için konuşmanın çoğunu anlamadım.

"Kıçımda o kadar çok cam parçası olması mümkün değil," diye homurdandım, birkaç acı dolu dakikadan sonra.

"Bebeğim, sanki içinde yuvarlanmışsın gibi." "Yerin her yerindeydi!"

"Durum böyleyken, yerden uzak durmak en iyisi," dedi sert bir şekilde, hassas popoma bir inç gibi gelen bir şey kazarak.

"Bir dahaki sefere şeytani bir varlık tarafından ele geçirildiğimde bunu aklımda tutacağım!" "İblis," dedi Marco, son sözünü söyleyerek.

Pritkin, "O bir iblis değildi," diye karşı çıktı ama Marco'yla mı yoksa Mircea'yla mı konuştuğunu anlayamadım. "Evet, kesinlikle eminim!"
Mircea.

Marco kıcıımı ateşe vermeden hemen önce bana "Tamam, bu biraz acıtacak" dedi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

"Dezenfekte etmeliyim," dedi kayıtsızca. "Sen bir vampir değilsin. Enfeksiyon kapabilirsin."

"Neyin içinde? Az önce kıcıımı yaktın!"

"Seninle konuşmak istiyor," dedi Pritkin, suratı asıktı.

Telefonu geri aldım. "Ne?"

"Cassie?"

Mircea kadınlardan böyle bir ses tonu duymaya alışık değildi, ama ben umursamayacak kadar -çeşitli şekillerde- yaralıydım. "Eğer Pritkin iblis olmadığını söylüyorsa, o zaman iblis değildir. Lanet olsun, Mircea! Bilmesi gerekirdi!"

"Peki neden, *Dulceață*?" Mircea yumuşak bir sesle sordu. Ve tamam, belki de bu listeyi gözden geçirmem gerekecekti. Çünkü Mircea bazen sinsi davranırken benim evcil hayvan ismimi de kullanıyordu.

"O bir iblis avcısı," dedim, aptalca bir şey söylemeden önce kendimi sakinleşmeye zorlayarak. En azından daha aptalca bir şey. "Bilmek onun işi."

Mircea, "Adamlarıma tüm olasılıkları kontrol ettireceğim," dedi ve gerçekten de varlıktan bahsettiğini umdum. "Bu arada, otelden ayrılmayacağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

"Mircea, otelde *saldırıya uğradım*. Burada kalmak nasıl olacak-"

"Korumalar iki katına çıkarılacak."

"Onları üç katına çıkarabilirdiniz - metrekare başına bir bekçi alabilirdiniz - ve bu bir fark yaratmazdı! Kimse tahmin edemezdi -"

"Bunu tahmin etmeliydik," dedi sert bir şekilde. "Bir saldırı olacağını biliyorduk. Sadece bu kadar erken beklemiyordum. Taç giyme törenine daha on gün var."

"Ama neden son saniyeye kadar bekleyelim ki?"

Mircea bir şey söylemedi ama hamile gibi duraksamasından bunun komik olmadığını düşündüğü anlaşılıyordu.

Elbette bugünlerde pek komik bulmuyordu. Şu anda vampir senatolarının dünya çapındaki ilk ittifakını müzakere etmeye çalışıyordu. Bütün ay boyunca üzerinde çalıştığı, taç giyme töreninden önce birçok senatörün bir tür toplantı için bir araya geldiği New York'ta yaptığı şey buydu. Ancak diplomatik becerileri ne kadar zorlu olsa da

Buna karşı olduğuna şüphe yoktu. Senatoların komplo kurmak, plan yapmak ve birbirlerini kızdırmak için yüzyılları vardı ve görünüşe göre bunu oldukça iyi yapmışlardı.

Ve kimse usta bir vampir gibi kin tutamaz.

Buna devam eden savaşı ve şimdi de malikanesinde yapılması planlanan taç giyme törenini eklerseniz, herkesin başını ağrıtmaya yeterdi. Onun sorunlarına bir yenisini eklemek istemedim. Ve istediği şey yeterince kolaydı.

Başka bir yerde daha güvende olacak
değildim. "Burada kalacağım," diye söz
verdim.

"Güzel. O zaman yarın akşam görüşürüz." "Yarın mı? Bir
hafta boyunca dönmeyeceğini sanıyordum."

"Benim niyetim de buydu, ama ... İstedığınız bilgiyi elde ettim." Bir an için
fark etmedim, çünkü Mircea'ya hiçbir şey sorduğumu hatırlamıyordum.
Bunun dışında-

Birden ayağa kalktım.

Ve aniden pişman oldum. Nefesim kesildi ve Marco küfretti.
"Kıpırdama!" dedi ve beni tekrar aşağı itti. Sorun değildi, çünkü bu bana
yüzümü kontrol altına alma şansı verdi.

Mircea'nın sesi gereksiz yere, "Randevumuz hakkında," diye açıkladı.

"Ah. Doğru." Sesim yeterince normal geliyordu ama telefonu tuttuğum
avucumun terlemeye başladığını hissettim. Çünkü ondan istediğim şey her
zamanki gibi bir akşam yemeği ve sinema değildi. Bunu başarabileceğini ya
da bu konuda istekli olacağını hiç düşünmemiştim. Ama Mircea şaşırtmaktan
asla vazgeçmedi.

Detay istiyordum, ayrıntı istiyordum ama soramıyordum. Pritkin'in gözleri
odanın diğer ucundan beni izlerken olmazdı. Eğer ne planladığımı bilseydi,
beni durdurmaya çalışacağından hiç şüphem yoktu. Ve bu muhtemelen
akıllıca bir şey olsa da, doğru şey değildi. Bu sefer değil.

"Ne giymeliyim?" Bunun güvenli olduğunu umarak
sordum. "Klasik resmi kıyafet."

"Tamam, sabırsızlıkla bekliyorum" dedim ve telefonu kapattım.

Marco bir süre sonra küçük işkence seansını bitirdi ve beni bandajladı.
Dikkatli bir şekilde oturma pozisyonuna geçtim ve hala eğlenceli değildi. Ama
gerçekten fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Pritkin yanıma gelirken, "Sana şu küçük çöreklerden alacağız," dedi. Ve kahretsin, gözleri kısılmıştı.

"Peki hayalet ya da iblis değilse, neydi?" Uygunsuz soruları engellemek için sordum.

şaşırtıcı bir şekilde, işe yaradı. "Bir teorim var ama doğrulanmasını isterim."

"Ne teorisi?"

"Onu nasıl yendiğimizi hatırlıyor musun?" diye sordu, ben çarşafı üzerime geçirip yere kayarken.

"Bana bir şey fırlattığını hatırlıyorum."

"Bir mınçkanın yarısıydı. Zinciri yeniden lehimletmek niyetindeydim ama zamanım olmadı."

"Yarım mınçıka mı?" Kaşlarını çattım. "Neden bana bunu verdin ki?" Onunla bir ruhun kafasına vuracak değildim ya.

Yeşil gözler benimkilerle buluştu ve beni durduracak kadar ciddiydiler. "Çünkü ulaşabileceğim soğuk demirden yapılmış tek şey buydu."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama dalmış olmalıyım. Çünkü bildiğim bir sonraki şey, karanlık, sessiz bir odaya ve sıcak, karışık çarşaflara uyandığımdı. Başım zonkluyordu, ağzım kupkuruydu ve kısa, panik dolu bir an için tekrar ele geçirildiğimi düşündüm. Çünkü hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi.

Sonunda gerçekten çok ama çok ağrım olduğunu fark ettim. Marco'nun küçük haplarının etkisi geçmiş gibi görünüyordu, ışığı açmak için üç kez denemek zorunda kalmama neden olan kalın kafalı bir his dışında. Odanın fırın gibi olması da yardımcı olmuyordu. Süitin ısı kontrollü olması gerekiyordu ama belli ki ciddi bir sorun vardı.

Zaten nemli olan çarşaflarda bir dakika terledikten sonra uykudan vazgeçtim ve yataktan yuvarlandım. Eskiden mor olan ama şimdi yumuşak bir leylak rengi olan yıpranmış bir atlet ve bir çift bol, eski eşofman şortu giydim. Sonra da aspirin ve soğuk su aramak için sendeleyerek kapıdan çıktım.

Onları bulamadım.

Koridordan gelen ışık banyoya uzun gölgeler düşürüyor, kırık camlardan dökülen buz gibi parlıyordu. Zemin hâlâ ıslaktı ve kıvrılmış halı yaralı bir hayvan gibi ortasına çömelmişti. Aynalar en kötüsüydü. Sağdaki çatlamıştı ama soldaki yok olmuştu, ucuz ahşap arkalık parça parça görünüyor, pahalı armatürlerle alay ediyordu. Güzel bir kadının yüzündeki yara izleri gibi.

Birden ellerimin titrediğini fark ettim ve onları koltuk altlarıma soktum. Güzel, güvenli banyom artık o kadar da güvenli görünmüyordu. Aslında hiç de öyle olmamıştı ama öyle *hissettiriyordu*.

Ve şimdi olmadı.

Arkamı döndüm ve koridordan aşağı indim.

Süitin ikinci banyosundaki avizeyi açtığımda, siyah-beyaz fayanslar ışığı serin bir ayna parlaklığıyla yansıttı. Yumuşak, lüks havlular oraya buraya yığılmıştı ve hepsi de göz kamaştırıcı beyazlıktaydı. Siyah mermer tezgahlar parıldıyordu ve ücretsiz banyo malzemeleri hâlâ selofan ambalajlarındaydı. Sanki temizlik görevlisi yeni ayrılmış gibi tertemizdi.

Ya da hiçbir şey olmamış gibi.

Hafifçe gevşedim, yüzümü ve ellerimi yıkadım ve ardından dişlerimi fırçalamak için kumarhanenin diş fırçalarından birini kullandım. Yansımamda gözlerimin altında torbalar, cildimde renk yok ve gerçekten destansı bir yatak başı vakası görünüyordu. Büyük topaklardan birini dürttüm ve sert ve belli belirsiz yeşil olduğunu gördüm.

Kısa bir süre Pritkin'in bana ne halt ettiğini merak ettim. Sonra da onu çıkarmak için ne gerektiğini merak ettim. Banyo, tabii ki, en azından başlangıç için.

Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti ki ilk ürperti lavaboya daha sıkı tutunmama neden olacak kadar sert bir şekilde vurdu. Arkamdaki yaldızlı aynadan yansıyan pırıl pırıl beyaz küvete baktım ve kendime aptallık ettiğimi söyledim. Bu bir *küvetti*; bana zarar veremezdi.

Ama vücudum beni dinlemiyordu.

Titremelerim ürpertiye dönüştü ve yere düşmeden önce oturdum. Dolabı arkama koydum, kollarımı dizlerime doladım ve beklemeye hazırlandım. En azından burası o kadar sıcak değildi. Bu banyoyu hiç kimse kullanmazdı. -Vampirlerin kendi odaları vardı ve orada duş alıyorlardı, ziyaretçiler ise oturma alanındaki yarım banyoyu kullanıyorlardı. Bu yüzden kimse havalı dama tahtası karoların üzerine bir halı serme zahmetine girmemişti.

Ama işe yaramıyordu. Dolabın kapağı benimle birlikte hareket ediyordu, mandaldaki mıknaş yakalayıp bıraktıkça, yakalayıp bıraktıkça küçük tıkırtılarla. Sonunda bir santim kadar uzaklaştım ve sarsıntı durmasa bile durdu.

Bunun ne olduğunu biliyordum elbette. Ergenlik yıllarımın çoğunu, beni dört yaşımdan beri yetiştiren katil vasım Antonio Gallina'dan kaçarak geçirmiştım. Kâhinler -gerçek kâhinler, göstermelik olanlar değil- ağaçta yetişmiyordu ve Tony kendisi için çalışan insanlardan birinin tomurcuklanan bir kâhin kızı olduğunu öğrenince beni yanına aldı. Ailemi mümkün olan en son şekilde resimden çıkardıktan sonra.

İzlerini örttüğünü sanıyordu ama unuttu: Durugörü. Annem ve babam, bir suikastçının bombası sayesinde büyük, turuncu ve siyah bir ateş topunun içinde öldüler. Ve on yıl sonra, yüzümde sıcaklığın yıkandığını hissettim, dumanı kokladım, ağzımdaki tozun tadını aldım.

Gördüklerimden bir saat sonra, çok az hazırlıkla ve aklımda hiçbir hedef olmadan kaçtım ve stresin beni panik atak şeklinde yakalaması uzun sürmedi.

En kötüsü bir otobüs terminalinde, kalabalığın içinde Tony'nin haydutlarından birini gördüğümde emin olduğum zamandı. Elimde satın alınmış bir bilet vardı ama birden nereye gitmem gerektiğini hatırlayamadım. Biletin üzerinde otobüs numarası yazıyordu; bunu biliyordum. Ama ellerim titriyordu ve gözlerim odaklanmak istemiyordu ve sonunda okumayı başardığımda, bir anlam ifade etmiyordu. Sanki kelimeler anlamadığım yabancı bir dilde yazılmış gibiydi.

O sefer şansım yaver gitmişti. Otobüsü kaçırmıştım ama Tony'nin adamını da kaçırmıştım - eğer oysa. Asla öğrenemedim ama öğrenemeyeceğimi düşünmüştüm. Tony'nin çalıştırdığı pek de zeki olmayan tipler bile terminalin ortasında yaprak gibi titreyerek dururken beni fark edemezdi.

Yıllardır panik atak geçirmemiştım; onları aştığımı düşünmüştüm. Ama sanırım korkudan gerçekten kurtulamıyorsunuz.

Sonunda titremem azaldı, gözlerim kapandı ve başım kaygan tahtaya yaslandı. Çok yorgundum ama uyuyamayacağımı biliyordum. Bu şekilde olmaz. Ama başka bir şey yapmak da istemiyordum - banyo yapmak dışında, ki o da kesinlikle olmazdı.

Ama gerçekten ihtiyacım vardı. Vücudum ağrıyor, saçlarım kokuyor ve muhtemelen yıkamaya fırsat bulamadığım kurumuş sabun yüzünden cildim kaşınıyordu. Sadece sabun gibi hissetmiyordum. Sanki biri bana dokunuyormuş gibi hissediyordum, orada burada, kalkanlarımı test eden, içeri *girmenin* bir yolunu bulmaya çalışan zımpara gibi parmak uçlarının kısa *fırçaları*-

Bir el koluma dokundu ve çığlık attım, sıçrayıp başımı yere vurdum. Tezgâhın altına. Kaçmaya çalıştım ama biri beni kollarımın üst kısmından yakalamıştı ve kurtulamıyordum. Sonunda birinin adımı söylediğini duymadan önce, boğazımın gerisinde bir çığlığın daha yükseldiğini hissettim-

Ve Marco'nun irkilmiş siyah gözlerine baktı.

Çırpınmayı bıraktım ve bir dakika boyunca sadece nefes aldım. Kimin daha çok korktuğundan emin değildim; ben mi, o mu? Sonunda beni içeri çekti, kocaman bir kolunun altına aldı ve muhtemelen nazik bir şekilde olduğunu düşündüğü bir şekilde başımı ovdu. Daha çok derimden bir kat daha koparacakmış gibi hissettiriyordu ama aldırmadım.

"İyi misin?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, çünkü kesinlikle hayır.

"Diğer banyo için üzgünüm. Temizleyecektik ama sabaha kadar uyursun diye düşündük."

Başımı salladım ama yüzümü kontrol edemediğim için başımı kaldırmadım. "Bir şey söylemen gerekecek," dedi bir süre sonra. " 'Çünkü Aksi takdirde telefon görüşmeleri, doktorlar ve her türlü drama yaşanacak ve sanırım bu kadarı bize yeter-"

"Kıçım acıyor," diye ağzımdan kaçırdım. Tamamen anlamsızdı ama doğruydı. Marco'nun da kıkırdamasına neden oldu.

Yanımda çömelmişti ama şimdi oturdu ve o kocaman vücudunu bir şekilde lavabo ile küvet arasına sıkıştırdı. İri ve ateşliydi ama güven verici bir şekilde sağlam da hissettiriyordu. Marco etraftayken kötü bir şey olabileceğine inanmak aniden imkânsız hale gelmişti.

"Sen ve ben," dedi sohbet eder gibi. "Sanırım usta benimkinin çoğunu çiğnedi."

Bunu anlaması bir an sürdü. "*Ne* yaptı?"

Marco güldü, fiçinin göğsünde derin bir gümbürtü vardı. "Bu daha iyi. Yüzüne biraz renk gelmiş." "Yalan mı söylüyordun?" diye sordum.

"Hayır, ama seni kızgın görmek hoşuma gidiyor. Çok tatlı."

Bir süre öylece oturdum çünkü her zamanki gibi arayı kapatmam gerektiğini hissediyordum. "Yalan söylemiyor muydun?"

Başını iki yana salladı.

"O zaman Mircea seni azarladı mı?" Başını salladı.

"Ne için?" "Sana uyuşturucu vermek için."

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı. "Marco, sen bana *Tylenol*."

"Evet, ama kodeinli olanlardan. Görünüşe göre Pythias'ın o boku almasına izin verilmiyor. Ya da güçlerini kullanamayacak kadar halsiz bırakan herhangi bir şeyi. Seni savunmasız bıraktığımı söyledi."

"Bu çok saçma! Zaten bu gece daha fazla yer değiştiremezdim." "Evet, ama mesele bu değil."

"O zaman ne anlamı var?"

Omuz silkti. "Sana söylediğim gibi: vampirler çaresiz hissetmekten hoşlanmazlar. Ve bu efendiler için iki kat, Senato üyeleri için belki de üç kat geçerli."

"Bu, hıncımı senden çıkarmamı haklı çıkarmaz!"

"Belki değil, ama nereden geldiğini biliyorum." Marco sanki bütün gece orada kalmaya hazırmış gibi lavaboya yaslandı. Sanki banyodaki histerik kadınlara düzenli olarak danışmanlık yapıyormuş gibi. "Seni bildiği en güvenli yerde tutuyor, değil mi? Yani, Senato hemen üst katta ve kışında muhafızlar ve koğuşlar var, ayrıca buradaki süitte fazladan olanlar var. Ve seni koruyan en iyi adamlarından bazıları var. Hatta beni bile."

Bunun üzerine biraz gülümsedim, yapmam gerektiği gibi. "Peki sorun ne?"

"Sorun şu ki işe yaramıyor. Ne zaman arkasını dönse, Biri ya da bir şey size ulaşabilir. Ve bu onu korkutuyor. Ve korkmaya alışık değil. O kadar uzun zaman oldu ki bunun ne olduğunu bildiğinden bile emin değilim."

"Güzel olmalı," diye mırıldandım.

"Bunu pek hoş bulduğunu sanmıyorum," dedi Marco sert bir sesle.

Hiçbir şey söylemedim, çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Mircea'yı nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum; kendimi bile nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum. Büyük bir kâhin olmam gerekiyordu ama hiç iyi bir şey görmedim, sadece ölüm ve yıkım gördüm.

Bunun gerçekten böyle olmamasını umuyordum çünkü görülecek tek şey buydu.

Marco, "Yeni gelenlere pokerde nasıl kaybedeceklerini öğretiyorum," dedi. "Seni de dahil etmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Berbatım."

"Daha da iyisi. Bazılarını geri kazanmak için bir şans kullanabilirler." "Yani onu da alabilir misin?"

Tüm vampirlerin sahip olduğu o sıvı zarafetiyle ayağa kalktı ki bu onun cüssesinde bir adam için her zaman şaşırtıcı olmuştur. "Planımız bu."

Kalkmama yardım ederken ona "Başka bir zaman alırım" dedim. Ama onu salona kadar takip ettim.

Ben taşınmadan önce bu süit balinalar için kullanılıyordu; her gece masalarda fiyatın yüz katını kaybettikleri için kendilerine pahalı odalar tahsis edilen, mantıktan çok parası olan insanlar. Bu özel süit popülerdi çünkü yemek odasının dışında, gardiyanların kendileri için el koyduğu bir bilardo masasının bulunduğu küçük bir salon alanı vardı. Ayak tırnaklarını boyamamı izlemedikleri zamanlarda genellikle orada olurlar, bilardo oynarlar ya da şimdi olduğu gibi bir kart masasının etrafında kümelenirlerdi.

Marco poker oyununa yeniden katıldı ve ben de mutfağa geçtim. Aspirin yoktu, çünkü vampirlerin başı ağrımaz. Bira vardı, ama başımdaki hislere bakılırsa, yarın için çoktan hazırdım, bu yüzden Marco'nun Dos Equis'ini yalnız bıraktım.

Biraz dolaştım, çünkü uyumak için çok sıcaktı ve oturma odasının penceresinde Nevada'yı havalandırmaya çalışan kanepenin şekline bir delik buldum. Sıcak olmasına şaşmamalı. Birkaç gardiyan küfrettiğini duymuş olmalı, çünkü kafalarını kapıdan içeri sokup bir süre bana baktılar, ateş saçan gözleri karanlıkta parlıyordu.

Balkona çıktım.

Havuz, ıslak bar ve bir düzine kadar partici için yer olan üst kattaki çatı katındaki kadar büyük değildi. Ama bir şezlong ve küçük bir sehpa sıkıştırmayı başarmıştım ve parmaklıklara bir dizi rüzgâr çanı asmıştım. Şimdi çölden esen meltemle çınıyorlardı. Hava sıcaktı ama içeride yaptığım ağır ağır kızartmadan biraz daha iyiydi.

Tıraşı duymayacak kadar yukarıydık, bu yüzden hala ürkütücü derecede sessizdi. Ama burası her zaman öyleydi. Vampirlerin yüksek sesle konuşmasına gerek yoktu ve ben onlara doğrudan bir soru sormadıkça genellikle saatlerce kimse konuşmazdı. Odamda olmadığı sürece pek televizyon seyretmezdim ve bir keresinde radyoyu açtığımda birkaçı öyle acı dolu yüzler takınmıştı ki hemen kapatmıştım.

İyi bir günde, bir müzede yaşıyormuş gibi hissediyordum, ama bir ziyaretçi olarak değil. Daha çok, bir grup sessiz muhafızın bir haydutun onu alıp kaçma ihtimaline karşı izlediği sergilerden biri olmak gibiydi. Bu gece bu durum beni yavaş yavaş delirtiyordu.

Birkaç dakika sonra içeri girdim, yolda saate baktım.

Bir şekilde katliamdan kurtulmuştu ve üzerinde dokuz buçuk yazıyordu. O zaman fazla uyumamıştım. Teknik olarak, birini aramak için hâlâ çok geçti, ama belki-

Telefon çaldı.

Geriye sıçradım, bir çılgılığı zorlukla bastırdım, çünkü sinirlerim o kadar kötüydü. Sonra yan odadan birinin telefonu açmasını umarak ona baktım, böylece neşeli olmak zorunda kalmayacaktım. Ama kimse açmadı. Sonra Marco kapıda belirdi, bir elinde uzun bir boyun, diğerinde beş kart vardı.

"Onu alacak mısın, almayacak mısın?" diye sordu, sesi sinirli olmaktan çok meraklıydı.

Anladım. "Alo?"

"Ne yapıyorsun yukarıda?"

Pritkin'in sinirli sesi beni gülümsetti ve Marco görmesin diye arkamı döndüm. "Telefona cevap veriyorum."

"Çok komik. Neden uyumuyorsun? Saat biri geçti."

Saate tekrar baktım. Sanırım her şeye rağmen hayatta kalmamıştı. "Hava sıcak."

"Burası her zaman çok sıcaktır," diyerek beni şaşırttı. Bu konuda şikâyet ettiğini hiç duymamıştım ama İngiltere'nin iklimine alışkın biri için Ağustos ayında Vegas'ın berbat olacağını tahmin ediyordum. Benim sayemde yatak odasında da büyük bir delik vardı.

"İçecek soğuk bir şeyiniz yok mu?" diye sordu. "Bira."

Homurdandı. "Zaten akşamdan kalma olacaksın. Oda servisini ara."

"Bunu yapabilirim," diye kabul ettim.

Bekledi. Bir şey söylemedim, çünkü o kadar zavallı değildim. Acil bir durum yoktu ve ona ne söyleyecektim? Ateşli, sıkılmış ve korkmuştum ve nabızı atan biriyle mi konuşmak istiyordum?

Evet, kulağa olgunca geldi. Pythia'ya benziyordu. Ben- "Büyücü bu mu?"

Marco sabırsızca sordu, sanki her şeyi duyamıyormuş gibi.

Söylediğimiz

kelime. "Evet."

"Buraya mı geliyor?"

"Evet," dedi Pritkin, beni yine şaşırtarak.

"O zaman ona bira getirmesini söyle," dedi Marco. "Neredeyse bitmek üzere ve buradaki oda servisi de berbat."

"Dedi ki-"

"Duydum." Pritkin veda etmeden ya da başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Yeterince temiz bardağımız olduğundan emin olmak için mutfğa giderken neden gülümsediğimi bilmiyordum.

"Lanet olsun," dedi Marco. "Ona ne tür olduğunu söylemedin. Muhtemelen şu garip İngiliz biralarından birini getirecektir."

"Ale," dedi diğer vampirlerden biri karanlık bir sesle. "Kahretsin."

Ben bulaşık yıkarken onlar oyunlarına geri döndüler. Çünkü, görünüşe göre, usta vampirler çöpleri taşırlardı, ancak bulaşık ellerinde çizgiyi çizdiler. Bugünlerde yemeklerimin çoğu oda servisi arabalarıyla geldiği için çok fazla yoktu.

İşimi bitirdim ve iksir lekeli buklelerimi taramak için tekrar denemeye gittim. Kapı çaldığında hâlâ uğraşıyordum. Vazgeçtim, saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yaptım ve mutfığa girdim. Pritkin zaten oradaydı ve birkaç kahverengi kâğıt poşeti açıyordu.

"Foster'ınki," dedi bir tanesine şüpheyile bakan Marco'ya. Vampir rahatlamış görünüyordu. "Soğuk bile."

"Neden olmasın ki?"

"Siz İngilizlerin sıcak sevdiğini sanıyordum." "Sıcak bira mı?" Pritkin tiksiniş görünüyordu. "Söylenti bu."

"Buzlu içmediğimiz ve böylece siz Yankilerin yanlışlıkla içinde bıraktığı aromayı dışarı sızdırmadığımız için mi?"

"Ooh, dokunaklı," dedi Marco ve birayı arakladı.

Diğer çantaya baktım ama sadece bir sürü küçük kutu gördüm. Bir tanesini çıkardım, çaydı. Bir süre sonra hepsinin öyle olduğunu fark ettim: nane, papatya, yeşil, siyah... Sanki dükkânı satın almış gibiydi.

"Sinirlerini yatıştırmak için seni bayıltmayacak bir şeye ihtiyacın var," dedi bana.

"Çayın bunu keseceğini sanmıyorum," dedim sertçe. "Benim hayatımla değil." Sarışın bir kaş kalktı. "Şaşıracaksın."

Sahip olduğumuzu bilmediğim bir çaydanlıkla geldi ve onunla çay türü şeyler yapmaya başladı. Kaseden bir elma çıkardım ve masanın üzerine koydum. "Yani Fey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum, çünkü bayılmadan önce pek fazla ayrıntı öğrenememiştim.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Pritkin, bu itiraf ona acı vermiş gibi görünüyordu. "Fey'lerin ruh formu yoktur ama sana saldıran kişi cisimsizdi. Ve sen bana bir tarif verebildin, bu kadar kısa bir bakış için oldukça iyi bir tarif."

"Bunun ne önemi var?"

"Bu önemli çünkü eğer Fey olsaydı, hiçbir şey görmemeniz gerekirdi."

"Bir şey gördün," dedim konsantre olarak. Meyvenin üzerinde kırılğan bir baloncuk kapandı, bulaşık deterjanının lavaboda bıraktıklarından daha sağlam değildi. Ve görünüşe bakılırsa, daha etkili de değildi.

"Bende az miktarda Fey kanı var," dedi Pritkin ona bakarak. "Güvenilir bir beceri olmasa da bazen yakınımnda olduklarını tespit etmemi sağlıyor. Ancak bazı durumlarda, glamourie altındaki bir Fey benim gördüğüm gibi görünebilir; kara bir bulut. Mınçıkları sana bu yüzden fırlattım." Dudakları büküldü. "Bu ve başka bir fikrim olmadığı gerçeği."

"Belki biraz Fey kanı taşıyorumdur." Ailem hakkında neye sahip olabileceğimi bilecek kadar bilgim yoktu.

"Yapamazsın."

"Nereden biliyorsun? Bunu da görebiliyor musun?"

"Gerek yok. Eğer en ufak bir damlan olsaydı, ait olduğun Fey ailesi seni sahiplenebilirdi. Ve o zaman sadece Çember ve Senato senin için savaşmazdı; onlar da senin için savaşırdı."

Senato'nun vampirleri yönettiği gibi doğaüstü topluluğun insan kısmını yöneten, dünyanın önde gelen büyü derneği Gümüş Çember'den bahsediyordu. Pythias soyunu sıkı sıkıya koruyucu parmağı altında tutmaya alışkındı. Bu oldukça kolaydı, çünkü makamın gücü genellikle bir önceki Pythia'nın eğittiği kişiye giderdi ve bu her zaman Çember tarafından yetiştirilmiş uygun bir küçük inisiyeydi. Ya da bana kadar öyleydi. Pythia tahtının son varisi Myra adında bir sibil de katil bir kaltak çıkmıştı ve güç başka bir seçeneğe karar vermişti.

The Circle bu seçimden pek memnun olmamıştı ama sonunda anlaşılmaya varmıştı. Artık kafamla köstebek oynamaya çalışmıyorlardı. Ancak şimdi başka kimsenin de oynamadığından emin olma hakkına sahip olduklarını düşünüyor gibiydiler. Bu bir sorundu, çünkü vampirler de aynı şekilde hissediyordu ve Senato bunu pek paylaşmıyordu.

İhtiyacım olan son şey, karışımda başka bir gruptu.

"Bende kesinlikle Fey kanı yok," dedim hararetle.

Pritkin bana, "İnan bana, kontrol ettiler," dedi. "Ve sen görmedin. Ama bu hiçbir şey görmemiş olmanız gerektiği anlamına geliyor."

"Tamam, anladım. Onu gördüm, yani Fey olamaz. Ama aynı zamanda iblis, hayalet, insan ya da Were de değildi. Peki geriye ne kaldı?"

"Asıl soru bu." Bir elini masaya dayadı. "Ama gerçek şu ki, soğuk demir tarafından uzaklaştırıldı. Ve bana göre sadece bir tür

çok etkilendi. Elbette ayrılmak için tam o anı seçmiş olması bir tesadüf olabilir ama-

"Ama bu çok büyük bir tesadüf."

"Evet." Sanki biri üflüyormuş gibi titreyen baloncuğa baktı. "Ne yapıyorsun?"

Kırılğan kabuk patladı ve tek bir ses bile çıkarmadan dağıldı. İçimi çektim. "Bir şey yok." Besbelli.

"Ne yapmaya çalışıyordun?"

Meyveyi dövüp posa haline getirme isteğimi bastırdım. "Yaşlandır," dedim sertçe. "Jonas, Agnes'in bir elmayı çekirdekten buruşuk bir kütleye dönüştürebildiğini ve birkaç saniye içinde tüm ömrünü tamamladığını söyledi."

Pritkin elmayı eline aldı; tombul, yuvarlak, mükemmeldi ve sağlıklı bir kırmızı allığı vardı. Tıpkı küçük kâsedeki diğerleri gibi. Tıpkı benim hiç bir şey yapmamış olmam gibi. "Yorgunsun."

"Ve yorgun olduğumda asla saldırıya uğramayacağım."

Kaşlarını çattı. "Kendinizi yorgunluğun eşiğine getirmek iyi bir fikir değil."

"Bugün beni bir dağın yarısına kadar koşturan adam böyle diyor."

"Bu, içinden geçip gidebilen bir tehdidiniz olduğunu bilmeden önceydi.

koğuşlar. Burada iyileşmek için güvende olmalıydınız."

Güvende. Evet, sanki hiçbir yerde güvende değildim. Arkamı döndüm ve aniden mutfaktan çıktım.

Beşinci Bölüm

Balkon hâlâ sıcaktı ve hâlâ ürkütücüydü, ikincisi daha çok tepedeki tabelanın herhangi bir düzende değil ama sönmek üzereymiş gibi yanıp sönmesinden kaynaklanıyordu. Bozuk değildi; otelin bir cehennem teması vardı ve tabelanın da bunu yapması gerekiyordu. Bir tür Bates Motel pastışı, ki genelde biraz rahatsız ediciydi. Ama bu gece, ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Pritkin beni dışarı kadar takip etti. Hiçbir şey söylemedi, sadece bir yerden bulunduğu soğuk bir kolayı bana uzattı. Sanırım çay hazır değildi.

Saçma bir şekilde minnettar hissederek yorum yapmadan aldım. Gerçekten konuşmak istemiyordum. Onu burada istemiştim ama nedeninden emin değildim. Belki de sadece birlikte içebileceğim biri olsun diye. Aslında şu anda kulağa oldukça iyi geliyordu. Ben şezlongun koltuğuna oturdum, o da ayağına oturdu ve bir süre birbirimize bakarak içtik.

Birkaç dakika sonra arkasına yaslanmak ister gibi korkuluklara yaslandı ve ben de yer açmak için ayaklarımı kaydardım. Ama sanırım yeterince kaydırmamıştım, çünkü büyük, sıcak bir el sağ ayağımı kapatıp hafifçe ayarladı. Sonra da sanki çıkarmayı unutmuş gibi orada öylece kaldı.

Ona baktım. Pritkin'in elleri diğer ellerine kıyasla tuhaf bir şekilde zarıftı: güçlü ama uzun parmaklı, zarif kemikli ve kısa kesilmiş tırnaklı. Her zaman iyi bir beyefendiden ayrılmış gibi görünürlerdi, muhtemelen geri dönmek isteyecekleri bir beyefendiden, çünkü Tanrı biliyordu ki ona bağlıken manikür yaptırmıyorlardı.

Bu gece üzerlerinde iksir lekeleri vardı, yeşil ve kahverengi, muhtemelen daha önceki karşılaşmadan kalma. Acaba deriden saçtan daha hızlı mı çıkarlar diye merak ettim. Muhtemelen.

Başımı plastik çitalara yasladım ve korku filmi tabelasına baktım. Balkonda bir rüzgâr esiyor, rüzgâr çanları hafifçe tıngırdıyordu. Hava hâlâ sıcaktı ama bunu pek umursamadığımı fark ettim.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu sonunda. "Bir şey olduğunu nereden biliyorsun?"

Bana bir bakış fırlattı. "Çoğu denizciyi uyutacak bir günün ardından sabahın birinde ayaktasın. Solgun ve huzursuzsun. Ve bilinmeyen bir şey birkaç saat önce seni öldürmeye çalıştı ve neredeyse başarıyordu. Kaçırdığım bir şey var mı?"

Aslında, evet, vardı, ama bu konuda konuşmak istemedim.

Kutuyu avuçlarımın içinde yuvarlayarak serinlemeye çalıştım, zaten ısınmamış olsaydı işe yarayabilirdi. Yere bıraktım ama sonra ellerimle yapacak bir şeyim kalmadı. Ve bu iyi değildi, çünkü her an yeniden titremeye başlayabilirlerdi.

Yan masadan hırpalanmış eski bir tarot destesi aldım. "Ben iyiyim," dedim ona ters bir şekilde.

"Elbette öylesin. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin."

Bunu anlamam bir saniye sürdü, çünkü çok rahat bir şekilde söylemişti. Sanki hava durumundan ya da saatin kaç olduğundan bahsediyordu. Sadece Pritkin böyle şeyler söylemezdi. Onun iltifattan anladığı başını sallamak ve az önce yaptığım şeyi tekrar yapmamı söylemekti. Sanki bu genellikle mümkünmüş gibi.

Ama bu bana şüpheli bir şekilde iltifat gibi gelmişti. Tanrım, kötü görünüyor olmalıyım.

Desteyi bir süre çevirdim. Eski ve hafif yağlıydı ama elimde iyi hissettiriyordu. Doğru hissettirdi.

Pritkin bana soru sorar gibi baktı. "Bir tür sinirsel alışkanlık," dedim ona.

Elini uzattı, ben de kartları uzattım. Konsantre olarak desteyi birkaç kez çevirdi. "Bir büyü taşıyor."

"Uzun zaman önce bir arkadaşım bana doğum günü hediyesi olarak yaptırmıştı. Bu . . .
. biraz eksantrik."

"Eksantrik mi?"

Desteyi geri aldım. Dağıtmaya çalışmadım - bu sadece bela aramaktı. Sadece üstünü açtım ve bir kart çıktı, neyse ki sadece bir taneydi. Aksi takdirde birbirleriyle konuşmaya çalışıyorlardı.

"Ay tersine döndü," dedi tatlı, yatıştırıcı bir ses, ben onu çantama geri koymadan önce.

"Bu muydu?" Pritkin biraz şaşkın görünerek sordu.

"Normal ölçümler yapmıyor," diye açıkladım. "Daha çok büyümlü bir rüzgar gülü gibi. Önümüzdeki günlerin ya da haftaların genel iklimini veriyor."

"Peki nasıl bir hava bekliyor olabiliriz?"

"Ay'ın ters dönmesi, kendini tekrarlamak üzere olan bir kalıba ya da döngüye işaret eder."

"İyi bir döngü mü?"

"Öyle olsaydı, kesinlikle görmezdim," diye mırıldandım. Bu da kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

"Ben iyi şeyler görmüyorum," diye kısaca açıkladım. "Her neyse, kartlar birkaç farklı şekilde okunabilir. Ama normalde Ay'ın tersi karanlık bir zamana işaret eder, Ay'ın karanlık yüzü gibi, bilirsiniz."

"Ne kadar karanlık?"

"Duruma göre değişir. Kişisel açıdan bakıldığında, genellikle derin duyguların, kafa karışıklığının, uzun süredir gömülü olan duyguların yüzeye çıktığı bir zamana işaret eder."

"Peki daha geniş bir perspektiften? Ulusal bir perspektiften mi?"

"Karanlık amaçları olan insanlar, kaosa dönüşen düzen, savaşlar, devrimler, isyanlar."

"Oldukça karanlık o zaman," dedi sertçe.

"Genellikle," diye itiraf ettim, standart feragatnameyi eklemeden önce.

"Ama tarot bir göstergedir, mutlak değildir. Gelecekle ilgili hiçbir şey gerçekleşene kadar kararlaştırılmaz. Geleceği her gün yaptığımız iyi ya da kötü seçimlerle yaratırız."

Pritkin'in dudakları alaycı bir şekilde büküldü. "Ama diğer herkes de öyle. Ve hepsi aynı şeyler için çabalamıyor, değil mi?"

"Hayır," dedim, savaşı düşünerek. Kolamı elime aldım ve sıcak kolanın tadının akü asidi gibi olduğunu hatırlamadan önce bir yudum aldım. Tekrar yere bıraktım.

Bir süre sonra, "Buzdolabının üzerinde bir takvim var," diye yorum yaptım. Pritkin bir şey söylemedi.

"Onu orada nasıl tuttuklarını bilmiyorum. Yani, bu paslanmaz. O şeye hiçbir şey yapışmaz."

Bira içti.

"Ama orada. Ve ben onu her gün görüyorum. Kalktıktan hemen sonra kola ya da başka bir şey almaya gidiyorum ve o-" Dudaklarımı yaladım.

"Taç giyme töreni." Bu bir soru değildi.

"Evet."

Sayılır. Aslında pek çok şey vardı: gücümü öğrenme sorunları, Senato'nun ya da Daire'nin beni ciddiye almayı reddetmesi, herhangi bir

savaşla ilgili yararlı imgelemler ve şimdi de birinin beni öldürmeye çalıştığı gerçeği. Tekrar.

Ama taç giyme töreni işe yarayacaktı. Her şeyin sembolü haline gelmişti, tüm bu lanet karmaşasının sona ermesi, benim, Cassie Palmer'ın, doğaüstü dünyaya kahinlerin kahini olarak sunulacağım günün hızla yaklaşması. Muhtemelen onlar da bir bakış atıp gülüp geçeceklerdi.

Onları suçladığımdan değil. İki ay önce -aslında biraz daha kısa bir süre önce- bir seyahat acentesinde sekreterlik yapıyordum. Telefonlara cevap veriyordum. İşleri dosyalıyordum. Patronun lanet olası kuru temizlemesini ben yapardım.

İzin günlerimde tarot okuyucusu olarak çalışıyordum, çünkü asgari ücretin üzerinde bir saat için birkaç dolar faturaları ödemiordu. Ancak bu da onlara pek bir şey kazandırmıyordu, çünkü insanlar okumalarımından hoşlanmıyordu. Kimse gerçekten geleceği bilmek istemiyordu; güvence, umut, sabahları kalkmak için bir neden istiyorlardı. O zamanlar bunu anlamamıştım; önceden uyarılmanın önceden tedbir almak olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi neden çok fazla müşterim olmadığını anlıyordum. Şimdi yalan da olsa biraz güvence almak isterdim. Ve gerçekten ama gerçekten yarını görmek istemiyordum.

Artık işimin bu olması ironikti.

"Bu bir formalite," dedi Pritkin kararlı bir şekilde, yüzüme bakarak. "Selefiniz vefat ettiğinden beri Pythia'sınız."

"Teknik olarak. Ama henüz gerçekten bir şey yapmak zorunda kalmadım, değil mi?" Kaşlarını çatı. "Hiçbir şey *yapmak* zorunda kalmadın mı?"

"Şey, bilirsin işte. Önemli bir şey değil."

"Bir tanrıyı öldürdün!"

Gözlerimi devirdim. "Sanki onunla düello yapmışım gibi konuşuyorsun. Oysa onu metafizik bir tuvalete attığımızı çok iyi biliyorsun."

Pritkin omuz silkti. "Ölü ölüdür."

Bu konularda pratik davranma eğilimindeydi.

Elbette, söz konusu yaratık benden başlayarak gerçek anlamda bir yakıp yıkma politikası planladığında ben de öyle yaptım. Ama mesele bu değildi. "Ben sadece kimsenin benden Pythia olarak bir şey yapmamı beklemediğini kastetmiştim," diye açıkladım. "Ama taç giyme töreni yaklaşıyor ve biter bitmez biliyorsun ... ve ben lanet olası bir elmayı bile yaşlandıramıyorum!"

Kalkmaya başladım ama o el ayağımı sıktı. Yürümek istedim, beni çoğu zaman yemek yemekten alıkoyan, uyumamı engelleyen sinirsel enerjimin bir kısmını boşaltmam gerekiyordu. Ve tam kendime paranoyaklaştığımı ve her şeyin yoluna gireceğini söylediğim anda, bir şey beni lanet olası küvette boğmaya çalıştı.

Ama kalkmadım. Çünkü o zaman o kısa, insani bağlantıyı kaybedecektim. Orada olmaması gereken bir bağ, çünkü Pritkin dokunaklı bir tip değildi. Gerektiğinde eğitimde bana dokunur ve krizlerin ortasında beni yakalar. Ama aslında bana sadece ... çünkü dokunduğunu hiç hatırlamıyordum.

Tekrar arkama yaslandım. Lanet balkon volta atmak için yeterince büyük değildi zaten.

Agnes'in saltanat unvanını kullanarak, "Yine de Jonas'ın bana anlattığına göre, Leydi Phemonoe'den daha büyük bir hevesle yer değiştiriyorsunuz," dedi. "Ve güç güçtür. Eğer onu tek bir uygulama için kullanabiliyorsanız, mantıklı görün-"

"Evet, ama işler o şekilde yürümüyor. En azından benim için değil." "Sadece bir ay oldu, oysa çoğu varis-"

"Yıllarca eğitim. Ve hepsi bu. Hiç yetişemeyecekmişim gibi hissediyorum. Yetişsem bile kimse beni dinlemeyecek!"

"Neden olmasın? Sen Pythia'sın."

"Hayır, ben uğruna savaşılacak bir tür ödülüm. En azından bana böyle davranılıyor. Yani eğer bir şey, yararlı, önemli bir şey görürsem, kim dikkat eder ki?"

"Görünüşe göre muhalefet. Size büyük bir ilgi göstermekte ısrarlı görünüyorlar."

"Fark ettim."

"Ve sen bunu garip bulmuyor musun? Madem bu kadar güçsüzsün?" Omuz silktim. "Ben hala Pythia'yım. Beni öldürmek-"

"Ne diyecekti?" diye sordu. "Diyelim ki bu gece başarılı oldular. Bu onlara ne kazandıracaktı? Ölümünüzle birlikte güç sizi terk ettiğinde, başka bir konukçuya, muhtemelen İnisiyelerden birine gider. Muhafızlar için burada bir kazanç yok; aslında bunu bir kayıp olarak görmek için sebepleri olabilir. Şu an için, İnisiyeler muhtemelen daha iyi eğitilmişlerdir."

"Teşekkürler," dedim, doğru olmasına rağmen.

"O zaman soru hala geçerli: Neden sen?" diye sordu, tartışırken her zaman sahip olduğu o memnun edici aciliyet duygusuyla öne doğru eğilerek. Bunu kişisel algılamamaya çalıştım; Pritkin sadece tartışmayı severdi. "Neden hâlâ senin üzerinde yoğunlaşıyorlar?"

"Neden son iki aydır öyleydiler?" Ben de karşı çıktım. "Apollo-" "Sana odaklanmıştı, evet. Ama sadece olmak zorunda olduğu için. O istedi pentagram korumanızı gücünüze doğrudan bir hat olarak kullanın. Bu onun bariyeri aşmasını ve kendisini sürgün edenlerden intikam almasını sağlayacak tek şeydi."

Omuzlarımı bilinçsizce yuvarladım, annem çocukken bana taktığından beri koğuşumun oturduğu bıçakların arasındaki deriyi gerdim. Büyük, fincan tabağı şeklindeki şey hiçbir zaman güzel olmamıştı ve bir şekilde orantısız ve sarkık bir hale gelmişti, sanki bir dövmececinin gece aleminden sonra yaptığı bir şey gibi. Ama benim bir parçam gibi hissettirmişti.

Artık öyle değildi. Apollo'nun, türünün bir zamanlar yanlış yönettiği dünyaya geri dönmenin bir yolunu bulma girişiminden beri herkes bu konuda çılgına dönmüştü. Üzerimdeyken yakalanabileceğimden ve düşmanlarımızın onu gücümü tüketmek için kullanabileceğinden korkuyorlardı. Bu yüzden tuvalet masamın üzerinde kadife bir kılıfın içinde, atılmış bir mücevher parçası gibi duruyordu.

Bir süre sonra yokluğuna alışacağımı düşünmüştüm, tıpkı çekilen bir dişe alışmak gibi. Ama şu ana kadar böyle bir şey olmamıştı. Tuhaftı; benzediği dövmeden daha fazla ağırlığı olmayan koğuşu hiçbir zaman hissedememiştim. Ama yokluğunu hissedebiliyordum, çizgilerin olması gereken yerde, tenimdeki bir damga gibi izini sürebiliyordum.

"Ama bu da işe yaramadı," dedim, çünkü Pritkin bir yanıt bekliyordu.

"Demek istediğim de bu. Müttefikleri sana tekrar koruma takmayacağımızı bilmeli. Sırtınızda gücünüze giden doğrudan bir kanal olmadan daha güvendesiniz. Yine de binlerce başka hedefleri olmasına rağmen sana odaklanmaya devam ediyorlar."

"Sadece arkadaşlarının öldürülmesine yardım etmeyen binlerce başka hedef daha var," diye belirttim. "Bu intikamla ilgili olabilir."

"Eğer oynadığınız rolü bilselerdi, evet. Ama nasıl bileceklerdi? Daire, genel bir paniği önlemek için basında iptal edilen işgalden bahsedilmesini engelledi. Ve sonunda bizden başka kimse orada değildi."

"Sal vardı," diye hatırlattım ona. O bir arkadaşı ya da ben öyle sanıyordum. -Yanlış tarafı seçmişti. Ya da aynı zamanda efendisi olan eski koruyucum Tony tarafından emredilmişti. Bu onun hayatına mal oldu ve bana o orospu çocuğundan nefret etmem için bir neden daha verdi.

Sanki bir taneye daha ihtiyacım varmış gibi.

"Evet, ama Apollo'dan önce ölmüştü," diye hatırlattı Pritkin. "Kimseye bir şey söylemiş olamaz. Elbette, şimdiye kadar ortakları onun yenildiğini anlamış olmalılar, ama bunun sebebinin sen olduğunu bilmelerine imkân yok."

Başımı salladım. Pritkin pek çok şey hakkında çok şey biliyordu ama vampirler hakkındaki bilgisi oldukça kötüydü. Benimle takılırken birkaç şey öğrenmişti ama yine de bilgisindeki boşluklar arada bir ortaya çıkıyordu. Şimdi olduğu gibi.

"Sal usta bir vampirdi," dedim ona. "Çok güçlü bir vampir değildi ama yine de. Zihinsel iletişim gibi bazı ayrıcalıklar taşır. Tony ile Faerie'de iletişim kurabilir miydi bilmiyorum ama başka birine söylemiş olabilir."

"Öyle olduğunu söyle. Ya da başka türlü öğrendiklerini veya tahmin ettiklerini. İntikamın bir sebep olduğunu varsayarsak, neden şimdi? Bir ayları vardı."

"Taç giyme töreni yaklaşıyor-"

"Ve eğer bir mesaj göndermek isteselerdi, tören sırasında saldırmak için beklerlerdi. Şimdi değil, burada değil, kimsenin görmediği bir yerde. Başarılı olsalar bile bunun karşı taraf için bir zafer değil, trajik bir kaza olarak geçirilebileceği bir yerde."

Kollarımı kavuşturdum. "Pekâlâ. Senin teorin nedir?"

"Bunun savaşla hiç ilgisi olmayabilir. Kişisel olabilir."

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu. "Fey" kelimesini duyar duymaz ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Çünkü savaşta diğer taraftaki tüm insanlara ek olarak -karanlık büyücülerden oluşan Kara Çember, bir grup haydut vampir ve tanrının dost olduğu her kimse- Karanlık Fey kralından da bir düşman edinmeyi başarmıştım.

Ben böyle özelim.

"Ama daha fazla bilgi olmadan kesin olarak bilmenin bir yolu yok," dedi. Bu yüzden bir, belki de iki günlüğüne uzaklaşmak için izne ihtiyacım var."

Bu cümlede yanlış olan birkaç şey vardı ama ben ilk olarak en acil olanına takıldım. "*Şimdi* gidiyor musun?"

"Başka seçeneğim yok," dedi ceketinin içinde bir şeyler ararken. "Buradaki bağlantılarımı çoktan aradım ama elimizdeki sınırlı eşkâle bakılırsa, neyle karşı karşıya olduğumuzu tahmin etmeye bile cesaret edemezler."

"Eğer onlarla çoktan iletişime geçtiyseniz, o zaman neden-" Durdum, aklıma çok kötü bir fikir geldi. "Oraya geri dönmeyeceksin!"

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Cassie." Kalkmaya başladığımda bileğimi yakaladı. "Her şey yoluna girecek."

"Geçen seferi *hatırlıyor* musun?" İnanamayarak sordum.

Pritkin'in arkadaşlarından biri olan Mac, Fey'in topraklarına girdiğim ilk ve tek seferde beni savunurken ölmüştü. Pritkin, ben ve yıllardır orada mahsur kalmış bir insan kadın olan Francoise canımızı zor kurtarmıştık - ve ancak Fey'e verebileceğimden daha fazlasını vaat ettikten sonra.

"Bir anlaşma yapmıştık," diye fısıldadım öfkeyle. "Eğer geri dönerseniz, bunu onurlandırmanızı bekleyecekler. Ve bunu yapamayacağımızı biliyorsun-"

"Mahkemeye gitmiyorum. Sadece bazı eski bağlantılarımla konuşmak için uğradım."

"Peki ya seni yakalarlarsa?"

"Yakalamayacaklar."

"*Ama ya yaparlarsa?*"

"Beni dinleyin. Birine sahip olma yeteneği, ruhlar dünyasında bile nadir görülen bir yetenektir ve çok az kişi bunu bu kadar kolay başarabilir. Bu şey, her ne ise, çok güçlü olmalı."

"Evet, ama-"

"Eğer ne olduğunu bilmiyorsam, onunla savaşamam. Sen de yapamazsın." Elime bir şey sıkıştırdı. "Ama bu yardımcı olabilir."

Ketenden yapılmış küçük, büzgülü bir çantaya baktım. Üst kısmına kolye olarak kullanılabilecek kadar uzun kırmızı bir iplik sarılmıştı. Ama kimse zahmet etmezdi, çünkü bu şey eski Limburger gibi kokuyordu.

"Koruyucu bir tılsım," dedi Pritkin gereksiz yere, çünkü daha önce buna benzer bir şey takmıştım. Yalnızca Fey'le karşılaştığım tek seferde pek yardımcı olduğunu hatırlamıyordum.

Pek yardımcı olacak bir şey hatırlamıyorum.

"Bu yaratık bu kadar güçlüyse, bunun onu durduracağını mı düşünüyorsun?" Ben talep ettim.

"Hayır. Ama sana zaman kazandıracak. Sadece saniyeler, ama kaçmak için ihtiyacın olan tek şey bu. Uyurken hizmetkârını nöbetçi tut; uyanıkken kalkanlarını her zaman açık tut. Bir saldırı gelirse anlarsın. Eğer gelirse, hemen yer değiştirin-uzamsal, zamansal, umurumda değil. Çık dışarı. Sana zarar veremez-"

"Eğer beni bulamazsa," diye bitirdim.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Sonra da bu şeyi öldürmek için bir plan hazırlayacağız."

Elimdeki küçük poşete, tılsıma, her neyse ona baktım. İçinde demirden yapılmış bir şey varmış gibi ağırdı. Ve sanki içindekilerin bir kısmı malzemedен terliyormuş gibi hafifçe yağlıydı. Ya da belki de bu benim avucumdu.

"Peki ya sana kalmanı emredersem?" Birkaç dakika sonra sordum.

Pritkin bir şey söylemedi. Kafamı kaldırdım ama onu çok iyi göremiyordum. Öne doğru eğilmişti, tabelanın kanlı ışığından uzak duruyordu ve salondan çok az ışık geliyordu. Ama sonunda cevap verdiğinde sesi sakindi.

"Kalırdım. Ve seni elimden geldiğince korurum."

Ve muhtemelen bu süreçte öldürülecekti, çünkü neyle savaştığını bilmiyordu. Bunu yüksek sesle söylemedim ama söylememe gerek yoktu. O şeyin onun peşinden gittiğini hissetmiştim. Baş hedef ben olabilirdim ama o da listede bir yerlerdeydi.

Ve bu kabul edilemezdi.

Ama alternatifi de yoktu. Kollarımı kendime doladım ve geceye baktım ama onu göremedim. Onun yerine başka bir yüz görüyordum, başka bir savaş büyücüsünün neşeli, pasaklı, gülen yüzünü, geri dönmeyen birini. Asla geri gelmeyecek olan.

Önümde çömelene kadar Pritkin'in hareket ettiğini fark etmemiştim. Karanlıkta neredeyse saydamlaşan yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "İyi olacağınızı düşünmeseydim gitmezdim," dedi bana. "Bu şeyin aynı yaklaşımı tekrar deneyeceği şüpheli, artık bildiğine göre-"

"Kendim için endişelenmiyorum," diye fısıldadım acımasızca. Ve bunu söyler söylemez bunun doğru olduğunu anladım. Görünüşe göre, kendi korkunuzun kesin panzehiri başkası için endişelenmektir.

Pritkin, birilerinin onu gerçekten önemseyebileceği fikri karşısında her zaman yaptığı gibi şaşırılmış görünüyordu. Bu bende ona vurma isteği uyandırdı. Tabii o anda zaten bunu yapmak istiyordum.

"Hiçbir şey olmayacak," diye tekrarladı. "Ama öyle olsa bile, bana ihtiyacın yok. İhtiyacın yok-"

"Bu doğru değil!"

"Evet, öyle." Bana baktı ve dudakları büküldü. "Bir silahı bile doğru dürüst ateşleyemiyorsun. Bir kız gibi vuruyorsun. Büyü bilgin en iyi ihtimalle ilkel. Ve seni bir milden fazla koşturursam sana işkence ediyormuşum gibi davranıyorsun."

Ona göz kırptım.

"Ama o kadar dayanıklı olmayan, o kadar cesur olmayan savaş büyücülerini tanıyorum-" bir an için gözlerini kaçırdı. Sonra tekrar bana baktı, yeşil gözleri yanıyordu. "Sen tanıdığım en güçlü insansın. *Ve iyi olacaksın.*"

Başımı salladım, çünkü bu bir emir gibi gelmişti. Ve çünkü birdenbire buna inandım. Ve çünkü o anda zaten bir şey söyleyemezdim.

Bir an öylece kaldık, ta ki Pritkin sanki bir şeye karar verilmiş gibi ayağa kalkana kadar. Ve sanırım öyle oldu.

Ayağa kalktım ve onu kapıya kadar geçirdim.

"Bana ne yapacağını hiç söylemedin," dedi eşikte duraklayarak.

"Ne hakkında?"

"Lanet olası sıcak."

Soru beni şaşırttı, çünkü bir süredir bu konuyu tamamen unutmuştum. Sırtımdan aşağı süzülen ter ve cildimde kuruyan sabun ölçeği gibi.

Sen tanıdığım en güçlü insansın.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Düşündüm de belki Banyo yapmaya giderim."

Altıncı Bölüm

"Ze Fey?" Francoise kuşkulu görünüyordu.

"Bu da bir teori," dedim, bir başka adam kaburgalarımın dirsek atarken.

Ertesi gün öğleden sonraydı. Mircea New York'ta, Senato için önemli işler yapıyordu. Pritkin Faerie'deydi ve bilgi bulmak için hayatını riske atıyordu.

Peki ben

neredeydim?

Alışveriş

yapıyordum.

Ama en azından bundan zevk almıyordum.

Kaba adama ters ters baktım ama fark ettiğini bile sanmıyorum. Üzerimde bol bir kot pantolon ve morlukları kapatmak için giydiğim bir sweatshirt vardı, yeşil buklelerimi de dağınık bir şekilde at kuyruğu yapmışım. Bu sabah kalktığımda makyaj yapma zahmetine girmemişim, bu yüzden gözlerimin altındaki koyu halkalar ve elmacık kemiğimdeki morluk mükemmel bir şekilde görünüyordu.

Tabii ki en iyi günümde bile uzun boylu, esmer, güzel ve çok ama çok Fransız olan Francoise ile yarışamazdım. Ve şu anda neredeyse çıplaktı, bu da neden ona bir şey soracak kadar yaklaşmakta zorlandığımı açıklıyordu.

Francoise kısa bir süre önce, ara sıra modellik yaptığı tasarımcı için satış görevlisi olarak işe başlamıştı. Lüks dükkânı otelin ana caddesinin baş tacıydı, çünkü mekânın geri kalanının sahip olduğu Vahşi Batı-cehennemle buluşma temasına uymayı reddetmişti. Augustine bundan daha iyiydi.

Ama daha fazla müşteri çekmek için modellerini striptizci gibi giydirecek kadar iyi değildi. Francoise ve şu anda mesaide olan diğer üç sylphlike güzel, onun en son kreasyonunu modelliyorlardı, anlayabildiğim kadarıyla bu bir elbise değildi. Daha çok on sekiz inç genişliğinde saten bir kurdele gibiydi - onun durumunda kırmızı - vücudu sarar ve başın arkasında bir süslemeyle biterdi.

Belli ki stratejik bölgeleri kapsayacak şekilde büyülenmişti, çünkü ne kadar dönüp kıvrılırsa kıvrılsın, ağzı sulanan müşteri kalabalığı için arkasındaki raflardan ürün indirirse indirsin, hiç kimseyi parlatmadı. Ama adamlar açıkça umut içinde yaşıyorlardı. Ve bunu yaparken de

Augustine'in dalga geçtiği ama aslında silmeye fırsat bulamadığı pejmürde turist hattındaki şeyler.

Tişıörtlere göz attım ve şişkin gözlü, yıpranmış görünümlü bir çizgi filmi gösteren bir tane buldum. Altında "Kafein sistemimde çok fazla kan var." yazıyordu. Muhtemelen hiç giymeyeceğini bildiğim halde, sırf yüzünü görmek için Pritkin'e aldım.

Yüzünü tekrar gördüğümü varsayıyorum. Varsayım-

Gömleği raftan kaptım ve kendime aptal olmayı bırakmamı söyledim. Kendi başının çaresine bakabilecek bir adam varsa o da Pritkin'di. Ve Faerie'yi herkesten daha iyi biliyordu. Ona bir şey olmazdı.

İyi olacaktı, yoksa onu öldürecektim.

Kredi kartımı geri verirken Francoise'a, "Fırsatın olduğunda yardım edebilirsin," dedim.

"Biraz yardım?"

"Seninle konuşmam lazım. Ve bir elbiseye ihtiyacım var."

Bana bir bakış attı. "Bir elbisen var. Ya da provaya gelseydin gelirdin. Gelmediğin her gün onu daha da ..." Aklına gelmeyen İngilizce bir kelimeyi işaret etmek için elini salladı. "*Salud*."

"Pislik mi?" Tahmin ettim.

"Zat da."

Augustine'den ve sözde benim göreve başlama törenim için tasarladığı elbiseden bahsediyorduk. "Sözde" diyorum çünkü onu hiç görmemiştim. Bana ne bir taslak, ne bir maket, ne de bir açıklama verilmişti. Törene bir haftadan biraz fazla bir süre vardı ve o ana kadar kıyafetimle ilgili gördüğüm tek şey, desenlerin yapıldığı türden bir grup kahverengi kağıttı.

Augustine ile olan geçmişimi göz önünde bulundurduğumda, bu beni çok geriyordu. Sihir dünyasının liderlerinin karşısına soyağacım olmadan, çok az eğitimle ve çok az beceriyle çıkmam gerekecekti. Berbat görünmeyi de göze alamazdım.

"Bazı ayrıntıları öğrenene kadar boykot ediyorum,"

dedim ona. "Hiç görmedin mi?" Françoise şaşkın görünüyordu. "Hayır."

"Sordun mu?"

"Tabii ki. Ama bana göstermiyor. Sanatsal süreci anlayamayacağımı falan söylüyor. Her neyse, korkarım o lanet şeyi takma şansı bulursa, neye benzediği önemli değil, bana giydirecekler-"

"Augustine iyi bir tasarımcı," diye itiraz etti. "Ve benden nefret ediyor. Nefret ettiğini biliyorsun."

Francoise itiraz etmedi. Sadece dudaklarını büzdü ve gözlerini devirdi ve Fransız olduğu için bunu seksi bir şekilde yaptı. Yakındaki bir adam inledi.

"Görseydin fikrini değiştirebilirdin," dedi bana.

"Değiştirebilirim. Benim için ona sorabilir misin?"

Francoise düşünceli bir ifadeyle, "Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum," dedi. "Tasarımları konusunda çok katıdır."

"Ama?" Dedim, çünkü ses tonunda açıkça bir tane vardı.

"Ama şu anda öğle yemeğinde."

"Ve?"

Çekmecedan bir şey çıkardı ve bir parmağından sarkıttı. "Anahtarları da bende."

Diğer kızlardan birine onun yerini alması için el salladı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde arka tezgâhı geçip, gölgelerimle ilgilenmek için durmak zorunda kaldığım prova alanına girdik. İki altın gözlü vampir sabahtan beri yakınlarda dolaşıyor, manzaranın bir parçasıymış gibi davranıyorlardı. Bunu pek de iyi yapmıyorlardı. Onlar Siyah Giyen Adamları taklit ederken, diğer herkes dışarıdaki 120 derecenin üzerindeki sıcak hava dalgasına saygı göstererek şort ve tişört giymişti.

Yine de bir ateşkes yaptık; onları fark etmemiş gibi davrandım ve onlar da beni fazla sıkıştırmadılar. Ama artık yeterdi. Onlara aniden "Dışarı," dedim.

"Önce bir kontrol yapmalıyız."

"O zaman yapın ve gidin."

"Neden?" İçlerinden biri sordu. Yeni gelenlerden biriydi ve adını bilmiyordum. "Burada ne yapmayı planlıyorsun?"

Ona göz kırptım. "Burası bir soyunma odası. Ne yapmayı planladığımı sanıyorsun?"

"Bu neden gitmemiz gerektiğini açıklamıyor."

"Çünkü kıyafet deniyor olabilirim." "Ve?"

"Ve soyunmak zorunda kalabilirim!"

Bir an için bana baktı. "Onu gördüğümüzün farkındasın, değil mi?"

"DIŞARI!"

Onlar gider gitmez Francoise, Augustine'in çalışma odasının kapısını açtı ve biz de koşarak içeri girdik. Burası tıpkı Augustine'in kendisi gibiydi; pahalı kumaşlar, değerli süslemeler, parlak kürk yığınları ve çeşitli ışıltılı şeylerden oluşan gösterişli bir yaratıcı aşırılık yayılımı. Malzemelerin bulunduğu masalar, eskizlerle kaplı beyaz tahtalar ve köşede savaş kurbanları gibi görünen yarı monte edilmiş mankenler vardı.

Ama hiç dikiş makinesi ya da başka muhteşem olmayan ekipman görmedim. Sadece içeri girer girmez başımızın etrafında vızıldayan domates şeklinde birkaç iğne yastığı vardı. Sanki orada olmamamız gerektiğini biliyorlardı.

Francoise onlara el salladı ve arka duvara doğru süzöldüler, orada uğursuzca bir araya toplandılar. Sonra bir perdeyi geri çekti ve ben hemen onları, vampirleri ve hatta ağrıyan bedenimi unuttum.

Çünkü Augustine bir piçti, ama zeki bir piçti. "Ze spring line," dedi

Francoise, bir TV kanalına yakışır bir süslemeyle
Sözcü modeli.

Bir şey söylemedim, çünkü ağzım açık kalmıştı. Tamam, diye düşündüm, belki de adamı yanlış değerlendirmiştım. Çünkü belli ki meşguldü.

Zimbabweli bazılarını tanıdım: üzerinde birkaç saniyede bir açılıp kapanan siyah dantel yelpazeler işlenmiş çıplak bir kılıf elbise; kendilerini sürekli yeni şekillere sokan bir grup küçük origami elbise; ve sıvı yakut, safir ve elmas gibi görünen mücevherli sütunlardan oluşan bir seçki, sonuncusu o kadar parlaktı ki bakmak zordu.

Ancak bu sezonun asıl hikayesi belli ki mevsimlerin kendisiydi.

Yakınlardaki soluk mavi bir elbisenin üzerine sonbahar yapraklarından oluşan bir girdap basılmıştı- kırmızı, altın ve zengin, toprak kahverengisi. Ancak yapraklar sadece hareket etmedi; kumaşın üzerinde kalmaya da gerek görmediler. Elbiseden aşağı yuvarlanıp havaya saçıldılar ve sonunda gözden kaybolmadan önce son, kısa, coşkulu bir dansla elbisenin etrafında döndüler.

Aynı şey, dokunduğumda parıldayan kar taneleri saçan pırıltılı beyaz bir elbise ve kolları yüzlerce kanat çırpın kelebekten oluşan çimen yeşili bir elbise için de geçerliydi. Ama asıl gösterişli olan, ipek üzerine elle boyanmış bir Japon manzarası olan soluk pembe bir kimonoydu.

Francoise kırmızı dudaklarını eğerek beni izliyordu. "'E iyi, değil mi?"

Kimono ışıkların altında baştan çıkarıcı bir şekilde parıldarken, "O iyi, evet," diye nefes aldım.

Kendi başına güzel olabilirdi ama ben izlerken sahne sihirli bir şekilde değişmişti. Bir ağacın çıplak dallarındaki kar erimiş, yapraklar filizlenmiş ve ardından narin pembe ve beyaz çiçekler açmıştı.

Bir yaz esintisiyle elbisenin yüzeyinden savrulana kadar titreyerek orada asılı kaldılar.

Ancak diğer elbiselerdeki görüntülerin aksine bunlar hemen kaybolmuyordu. Uzun bir süre havada asılı kaldılar ve elbisenin bir metre kadar gerisinde yavaş yavaş kaybolan bir tür tren etkisi yarattılar. Ve bir tanesini elime aldığımda, eriyip hiçliğe karışmadan önce taç yaprağı yumuşaklığında, ağırlığında ve özünde olduğuna yemin edebilirim.

Francoise askıya iliştilmiş küçük bir kartı çevirmek için uzanırken, "Bu, tören için özel siparişlerden biri," dedi.

"Bu benim mi?" diye sordum, aklıma gelen her tanrıya, yalnızca benim adımlı söylemesi koşuluyla karşılıksız bağlılık sözü verdim. O elbisenin içinde bir Pythia gibi görünebilirdim. O elbiseyle dünyaya meydan okuyabilirdim.

Francoise gözlerini kısarak karta baktı ve "*Hayır*," dedi.

"Kimin bu?" Biraz daha zor nefes alarak sordum. Ve söz konusu kişinin rüşvete açık olup olmadığını merak ediyordum. Büyük güne daha bir buçuk hafta vardı. Belki Augustine o kişi için başka bir elbise yapabiliirdi-

Francoise yüzünü buruşturarak, "Ming-duh," diye okudu. "Ya da ne dersiniz deyin."

"Ne?" Küçük kartı kaptım ve telaffuzu karıştırmış olmasını umarak ona baktım. Ama hayır. Kartta Doğu Asya Vampir Mahkemesi'nin liderinin adı yazıyordu.

Lanet olsun.

"Ama ... ama o Çinli," diye itiraz ettim. "Neden bir kimono istesin ki?"

Françoise Galyalı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bunu sen istedin," diye belirtti. "Ve aynı zamanda Japon vampirlerinin başı, değil mi? Belki de -"Diplomasi mi dediniz?"

Elbiseye baktım, tekrar kış aşamasına geri dönmüştü. Nispeten kasvetli olmasına rağmen daha az güzel değildi. Siyah dallar kabuk pembesi ipekle güzel bir kontrast oluşturuyordu ve eteği boydan boya kesen bir dalın üzerinde bir mavi kuş tüylerini nazikçe kabartmak için durmuştu.

Acı verici, umutsuzca güzeldi ve giydiğim hiçbir şeyin onunla yarışması mümkün değildi. Eğer başka birine gidiyor olsaydı bu beni bu kadar rahatsız etmezdi. Ama Ming- de sadece dünyanın en güçlü vampirlerinden biri değildi. Aynı zamanda Mircea'nın sevgilileri arasında olduğundan şüphelendiğim kadınlardan biriydi.

Ve eğer bu yeterince kötü değilse, aynı zamanda porselen bir bebek gibi dikkat çekici, narin bir kadındı. Normal kıyafetleri içindeyken bile 1.80 boyundaki bedenimi Amazonlara özgü ve hantal, kırmızımsı sarı rengimi de soluk ve sıradan gösteriyordu. Ve bu-

Tamam, artık resmileşmişti. Hayatım *berbattı*.

Francoise yüz ifademi fark etti ve kaşlarını çattı. "Elbiseni henüz görmedik," diye işaret etti. "Daha da iyi olabilir."

Başımı salladım. "Olmayacak."

"Bunu bilemezsin," dedi sabırsızca, diğer elbiseleri sıraladı ve havaya çok renkli bir büyü bulutu gönderdi.

Bir sürü vardı -işler tıklarında gibi görünüyordu- ve Augustine'in öğle yemeğinden ne zaman döneceğini bilmiyordum. Ona yardım etmek için içeri daldım. "Birkaç nedenden dolayı geldim," dedim, öfkeyle etiketleri çevirirken.

"*Vraiment? Ne istiyorsun?*"

O gece olanları anlattım. "Pritkin'in ne dediğini sormak istiyorum," diye bitirdim. "Bir süredir Faerie'deydiniz, değil mi?"

"Çok uzun," dedi karanlık bir sesle.

Eski yaraları deşmek istemediğim için tereddüt ettim, çünkü Francoise'ın Fey diyarına yolculuğu kendi tercihi değildi. Eski efsanelerin doğru bildiği şeylerden biri de Fey'lerin zayıf üreme kayıtlarıydı; onlar kadar uzun yaşayan varlıklar için bunun çok da önemli olmayacağını düşünürdünüz. Ama görünüşe göre durum böyle değildi, çünkü kendilerine biraz yardım edebileceğini düşündükleri herkesi kaçırmaktan hiç çekinmiyorlardı.

Ama Francoise konuyu değiştirmede. "Kaçmadan önce sadece biraz Light Fey toprakları gördüm," dedi bana. "Ama onlar hakkında çok şey duydum. Karanlık Fey sarayını da iyi bilirim. Ve hiçbir zaman böyle bir şey yapan bir Fey duymadım."

"Ben de öyle," diye itiraf ettim. "Her zaman onların da bizim gibi etten kemikten olduklarını düşünmüşümdür. Yani, aşağı yukarı."

"Öyledir. Ve onların dünyasında ne ruhlar ne de hayaletler var. Öyleyse nasıl sahip olabilirler?"

"Bilmiyorum. Ama Pritkin oldukça kararlı görünüyordu."

"*Qu'est-ce que c'est 'adamant'?*"

"Elbette. Oldukça emindi."

"Adamant," düşünceli bir şekilde dilinin üzerinde yuvarladı. "Bu kelimeyi sevdim."

"Söylemesi eğlenceli, değil mi?"

"Sanırım." Rafta asılı duran ve garip bir şeyler yapan kıpkırmızı ipek bir gece elbisesine bakmak için durakladım. Dürttüm ama hiçbir şey uçup gitmedi ya da başka bir şeye dönüşmedi. Ya Augustine henüz onu kurcalamaya fırsat bulamamıştı ya da bu elbise onun büyücü olmayan müşterileri için tasarlanmıştı.

Güzel ve oldukça klasikti, dekolteli bir üst kısmı vardı, küçük mücevherli bir kemerle sonlanıyordu ve etekleri kabarıktı. Yan tarafa koydum. "Yani Fey'in herhangi birini ele geçirebildiğine dair hiç hikaye, efsane ya da buna benzer bir şey duymadın mı?" diye sordum.

"*Hayır*. Ben kararlıyım." Kendinden memnun görünüyordu. "Pritkin ne dedi?"

"Çok fazla değil. Sadece Fey olabileceğini düşündüğünü söyledi."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi ve kaşlarını çatı. Rafın sonuna gelmiştik ama üzerinde adımın yazılı olduğu küçük beyaz bir etiket bulamamıştık.

"Belki de benimkine henüz başlamamıştır?" Merak ettim.

"*Hayır*. Haftalardır büyü üzerinde çalışıyor. Tek konuştuğu şey bu."

Parlak kırmızı tırnakları bir süre masanın üzerinde oynadı ve sonra başını kaldırıp gülümsedi. "Elbette. Hâlâ arkada olmalı."

"Buranın arka taraf *olduğunu* sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Özel çalışma odası şurada." Havada asılı duran iğnedenliklerin yanındaki, fark etmediğim küçük bir kapıyı başıyla işaret etti.

"Pekâlâ, gidelim." İlerlemeye başladım ama o elini koluma koydu.

"Giremezsiniz. Buraya çalışanlar dışında kimsenin girmesine izin verilmez." "Ama o bilmeyecek."

"Eet ees warded. O bilir. Ve o şeyler, iğneleri fırlatıyorlar," dedi ve Kıyamet Domatesleri'ni başıyla işaret etti.

"O zaman nasıl-"

"Gidip onu getireyim."

Başımı salladım ve titremelerini önlemek için ellerimi arkamda birleştirdim. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Tamam, ben biliyordum. Çünkü bütün bunlar tamamen kontrolden çıkmıştı.

Normalde yeni bir Pythia'nın göreve başlama töreni büyük bir olay değildi. Davetliler genellikle doğaüstü topluluktaki başlıca gruplardan bir avuç ileri geleni içerirdi: vampirler, Wereler ve Gümüş Çember. Genellikle kısa bir tanışma ve selamlaşma şeklinde geçer, bazen de bunu akşam yemeği izlerdi. Son seferinde kısa bir fotoğraf çekimi olmuştu. Ve hepsi bu kadardı.

Hızlıca bugüne gelelim.

Davetli listesini son gördüğümde neredeyse iki bin isim vardı. Bunların arasında vampir dünyasının seçkinleri de vardı ve ben Çember'den yetişmiş bir İnisiye olmayan ilk kişi olduğum için Pythia'ya olan ilgileri aniden artmıştı. Ayrıca Kuzey Amerika Vampir Senatosu'nun kıdemli üyelerinden biriyle çıkıyor olmamın -ya da onların gözünde evli olmamın- da yardımı oldu.

Buna bir de herkesin siyasetten her zamankinden daha fazla endişe duymasına neden olan savaş ve benim şu anda magazin basınının sevgilisi olduğum gerçeği eklenince, bu basit tören birdenbire şehrin en çok ilgi gören olayı haline geldi. İşleri daha da eğlenceli hale getirmek için, birisi bu lanet şeyi canlı yayınlamanın morale yardımcı olabileceğine karar vermişti. Böylece Mircea'nın malikanesine sıkıştırmayı başardıkları kaç kişi olursa olsun, sihirli topluluğun en az yarısının basit bir büyü aracılığıyla töreni izlemesi bekleniyordu.

Gerçekten ama gerçekten hastayım diye aramak istedim. Ama bu mümkün olmadığına göre, en azından iyi görünmem gerekiyordu. Hayatımda bir kez olsun, gerçekten iyi görünmeye ihtiyacım vardı.

Birden aklıma Francoise'ın uzun zamandır ortalıkta olmadığı geldi. Uzun, çok uzun bir süre. Sonunda biraz solgun görünerek yeniden ortaya çıktığında gerçekten endişelenmeye başlamıştım.

"Ne oldu?"

"I . . . Augustine'i henüz batırmadım," dedi bana. Kaşlarımı çattım. "Ama az önce dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum! Ama ... ama arkada olmalı." Kapıyı kapatmaya başladı ama ben ayağımı kapının içine soktum. Domatesler tehditkâr bir şekilde alçaldı.

"Bir bakayım."

Başını iki yana salladı. "*Hayır, Cassie. Vraiment-*"

"Bir *bakayım*."

"Görmek istemezsin."

"Ne kadar kötü olabilir
ki?"

Bana baktı, kara gözleri kocaman olmuştu. "Yanılmışım. 'E' seni affediyor."

"Francoise, *çekil!*" Kamikaze iğnelikleri görmezden gelerek onu ittim.
ve bir koğuşun statik karıncalanması. Ve işte oradaydı, odanın ortasındaki bir
terzi formunun üzerinde tek başına ihtişamla duruyordu.

Bir an ne gördüğümünden emin olamadan öylece bakakaldım. Çünkü bir
elbiseye benzemiyordu. Kese kâğıtlarıyla sarhoş olmuş bir grup tel askıya
benziyordu. Ucuz kağıt torbalar. Markette size verdikleri, birkaç düzine kez
geri dönüştürülmüş kahverengi türden. Sadece iğrenç değil, üzücüydü de.
Üzücü, kahverengi kâğıt torbadan bir elbise.

"Ah," dedi Francoise belli belirsiz.

Hiçbir şey söylemedim. Gözlerimi kıstım ve yaklaştım. Omuz yastığı
kılığına girmiş bir muz kabuğu, kolye niyetine ipe dizilmiş bir dizi şişe kapağı
ve kemer tokası niyetine içi boşaltılmış bir teneke kutu gördüm. Omzunda
kahve telvesi, kalçasında kırmızı şarap ve bedenine iliştirilmiş kurumuş bir
fareye benzeyen bir şey vardı. Her şey daha önce bir çöplükte yuvarlanmış
gibi görünüyordu-

Sonra anladım ve suskunluğum öfkeye dönüştü.

"Tamam," dedim, sesim hafifçe titreyerek. "Yani onun elbiselerinden birini -
tamam, birkaçını- görev sırasında ve kendi hatam olmadan çöpe attım. Yani
beni bir elbise çöplüğüne mi çeviriyor? *Bu mudur yani?*"

Francoise bana baktı, yüzünde korkunç bir acıma ifadesi vardı. "Zere bir
kart."

Ve işte oradaydı, kurumuş farenin üzerindeki elbise kalıbına iliştirilmişti.
Çekip çıkardım ve ona baktım.

*Sana bu konuda biraz zaman kazandırabileceğimi düşündüm. Gerçek
elbiseyi bittiğinde alacaksın, bir saniye önce değil. Ve çalışma
odamdan defol.*

Yaratıcı deha hakkında yaratıcı şeyler söyledim, ta ki tükenene kadar. "Hiç
hoş değil," diye onayladı Francoise. "Ama ne yapabilirsin ki?"

Bir an orada öylece durdum ve başka bir tasarımcının kreasyonunu giyerek
ortaya çıkarsam Augustine'in yüzünün nasıl olacağını düşündüm. Ama başka
bir tasarımcı tanıımıyordum.

Tasarımcılar, en azından büyülü olanlar, ve onları aramak için dışarı çıkabileceğim gibi değildi. Ve açıkçası, karşılaşacağım rekabete başka birinin dayanabileceğinden de şüpheliydim.

Bir elbiseye ve iyi bir elbiseye ihtiyacım vardı. Neyse ki etrafım onlarla çevriliydi. "Dönmesine ne kadar var?" Çabucak sordum.

Francoise'ın gözleri kısıldı. "Neden?"

"Çünkü canım alışveriş yapmak istiyor."

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Yarım saat sonra süitin kapısından sendeleyerek içeri girdiğimde Marco onaylayarak, "İşte böyle," dedi.

"Yardım etmeleri gerektiğini sanıyordum," diye soluyarak başımı gölgelerime doğru salladım. Diğer tüm uzuvlarım çantalar, kutular ve paketlerle dolu olduğu için hareket *ettirebildiğim* tek şey buydu.

"Silah kullanmak için ellerimizi serbest bırakmamız gerekiyor," dedi içlerinden biri kayıtsızca. "*İkiniz* de mi?"

"Çok fazla düşmanın var."

"Benim de bir sürü çekilmiş kasım var!" Oturma odasına doğru sendeleyerek yürüdüm.

"O büyücü burada," diye uyardı Marco beni.

"Pritkin mi?" Başımı kaldırarak sordum.

"Hayır. Şu yaşlı olan. Ve kaygan saçlı bir adam."

Slick Hair'in kim olduğunu bilmiyordum ama O Yaşlı Olan, Gümüş Çember'in vekil başkanı Jonas Marsden'dı. Elbette Marco bunu gayet iyi biliyordu ama vampirler ne zaman bir büyücü ortaya çıksa asla mutlu olmazlardı. Ve bu liderleri için de geçerliydi.

Salona sendeleyerek girdikten sonra Jonas bana yardım etmek için ayağa kalktı, ben de Marco'ya bir bakış attım. Bunun üzerine bana doğru bir öpücük üflendi ve büyücüleri hedef alarak dışarıda olacağıma dair söz verdim. Olur da beni kaçırmak için hain bir büyücü hilesine başvururlarsa diye.

"Burada olamadığım için üzgünüm ama üçe kadar buluşmayacağımızı sanıyordum," diye nefes nefese kaldım.

"Önemli değil. Aramalıydım," dedi Jonas nazikçe. "Ama vaktin varsa seninle konuşmak istiyordum."

"Dün gece hakkında mı?"

"Ah, umarım öyle değildir," dedi, başka birinin ağzından çıksa kulağa tuhaf gelirdi. Ama Jonas her zaman tuhaftı.

Birincisi, saçı Pritkin'inkinden daha kötü olan tanıdığım tek kişiydi. Bugün daha da kabarıktı, kendine ait bir hayatı varmış gibi görünen muhteşem gümüş-beyaz bir statik elektrik topu. Sanki uzaylı bir yaratık

kafasında ışık yandı ve bir süre kalmaya karar verdi. Buna karşılık yüzü şaşırtıcı derecede normaldi; hoş hatları, pembe yanakları ve yaşından beklenmeyecek kadar az çizgisi vardı. Jonas bunu genellikle "lanet olası yaşlı" olarak tanımlardı.

"Ve Niall seninle tanışmayı çok istiyordu," diye ekledi, ben tökezleyerek yatak odasına doğru giderken.

"Niall?"

"Niall Edwards." Arkaya kaymış saçlarıyla keskin yüzlü bir esmer öne çıktı ve ben de elimi uzatmayı başardım. Ama ya görmedi ya da görmezden geldi. "Beşe on kaybetmeyi düşündün mü?" diye sordu etrafımda dönerek.

Onu görüş alanımda tutmaya çalışarak döndüm ve ayağıma ağır bir ayakkabı kutusu düşürdüm. "Beş ila on ne?" Yüzümü buruşturarak sordum.

"Kilo. Kamera en azından bu kadar ekliyor ve açıkçası yüzünüze biraz daha belirginlik kazandırabilirsiniz."

"Ben-ne?"

Bilgisayarlı bir not defteri çıkardı. "Kaç kilosunuz?" "Bu seni ilgilendirmez!"

"Senin Pythia olduğun fikrini kitlelere satmam gerekiyorsa öyle," dedi ekşiyerek, parmakları tuşların üzerinde uçuşurken.

"Niall bizim önde gelen halkla ilişkiler uzmanımız," diye açıkladı Jonas, ben topallayarak yatak odasına girip paketleri yatağın üzerine atarken.

"Halkla ilişkiler uzmanına ihtiyacım yok," dedim oturup ayak parmağımı incelemek için. "Tabii ki hayır," dedi Slick, beni takip ederek. "Sen yetiştirildin

bir vampir mafya babası tarafından öldürülürsen, Paris Hilton ile evsiz bir insan arasında bir şey gibi görürsün-"

"Paris Hilton'a benzemiyorum!"

"Parlak pembe oje sürmüşsün," diye dikkat çekti. "Ayak parmaklarında."

Bir çift sandaletin içinden çıkan rahatsız edici parmaklara baktım. "Ben yanlış bir şey görmüyorum-"

"Aynen öyle. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, bir kara büyücü olduğundan şüpheleniliyor. Ama halkla ilişkilere ihtiyacın yok."

"Kara büyücü olduğumdan şüpheleniliyor çünkü siz herkese öyle olduğumu söylediniz!" Öfkeyle söyledim.

Yakın zamana kadar Çember'in başında Saunders adında bir büyücü vardı ve kendisi ve dostları lehine hesap kitap yapıyordu. Ve küçük para kazanma planını ortaya çıkarma ihtimaline karşı, sıkı sıkıya kontrolü altında olmayan bir Pythia'nın yerinde olmasını istemiyordu. Bu yüzden ajanları beni avlamaya çalışmakla meşgulken, o da basına aile geçmişimle ilgili kötü hikayeler yerleştiriyordu.

Çoğunun doğru olması da yardımcı olmadı.

"Ve her zamanki gibi iyi iş çıkardık," dedi Slick gururla. "Artık herkes annenizin mahvolmuş bir İnisiye, babanızın tehlikeli bir karanlık büyücü olduğunu ve sizin de bulunduğunuz pozisyon için kesinlikle hiçbir eğitim almadığınızı biliyor."

Jonas, "Eğitim *yok* demezdim," diye itiraz etti.

"Seni bu durumdan kurtarmak kariyerimin zaferi olacak. Ama yapacağım. Hiç kuşkunuz olmasın."

Beni Jonas'a bakarken bırakarak gömme dolabın içinde kayboldu. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Niall biraz ani davranıyor, kabul ediyorum-" "Biraz mı?"

"Ama haklı olduğu bir nokta var Cassie. Kamuoyundaki imajın" -Jonas başını sallayarak uzaylı saçlarının lüks bir şekilde dalgalanmasına neden oldu- "daha kötü nasıl olabilir hayal etmek zor olurdu, biliyorsun."

"O zaman neden daha önce bu konuda endişelenmediniz?"

"Çünkü ortalığın sakinleşmesini bekliyorduk," dedi Niall, elinde bir yığın kıyafetimle çıkarken. "Halkın dikkat süresi çok kısadır ve ayrıntıları kolayca unuturlar. Hikâye ortaya çıktıktan hemen sonra senin hakkındaki izlenimlerini ortadan kaldırmaya ya da değiştirmeye çalışmak imkânsız olurdu. Şimdi ise sadece pratik değil." Kıyafetlerimi kapıdan dışarı fırlattı.

"Hey!"

"Hasar göz önüne alındığında, törenden önce en azından iki hafta daha geçmesini tercih ederdim," dedi, eşyalarımı bir kez daha yüklemek için geri dönerken. "Ama bana savaşta olduğumuz ve bunun bekleyemeyeceği söylendi."

"Bunu daha yeni aldım!" Elinden kirli beyaz bir slip elbise kaparak "Bunu daha yeni aldım" dedim.

"Ne için?" diye sordu.

"Eğer bilmek istiyorsan, bu gece bir randevum var!"

"Gerçekten mi?" Jonas memnun görünüyordu. "Kiminle olduğunu sorabilir miyim?"

"Mircea," dedim ve yüzünün düştüğünü gördüm. "Ah."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yok bir şey, yok bir şey. Ne de olsa beni ilgilendirmez."

"Bu *benim* işim!" Slick dedi ki. "Daha fazla kötü basını kaldıramayız. Senin bir vampirle görülmen gibi, özellikle de böyle giyinmişken!"

Elbiseye baktım. Önü dökümlü ve küçük spagetti askıları vardı, ama ışıltılar, payetler ya da herhangi bir süsleme yoktu. Duvardaki gölgeler gibi ipeğin üzerinde salınan belli belirsiz ağaç dallarını saymazsak tabii. Güzel ve zevkliydi ve en sevdiğim alışverişlerimden biriydi.

"Peki bunun nesi yanlış?" Ben talep ettim.

"Askıda mı? Bir şey yok. Sende?" Slick beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve başını salladı.

"Bu da ne demek oluyor?"

"İki kelime: 'Temel giysi'" dedi ve geri aldı. "Askısız sütyen diye bir şey var, biliyorsun!" Ona öfkeyle söyledim. "Peki senin var mı?"

"Bu da seni ilgilendirmez-"

"O zaman bu hayır demek oluyor," dedi ve dışarı çıktı.

Onu kovalamak ve muhtemelen bir ayakkabıyla öldüresiye dövmek üzereydim ki -bana bir tane bıraktığını varsayarak- Jonas söze girdi. "Elbette Niall ile aynı fikirde olanlar da var," dedi çekingen bir tavırla.

Gözlerimi kısmıştım. "Nedir bu?"

Kalın gözlüklerini çıkardı ve zaten buruşuk olan kolunu parlattı. Belki gerçekten kirliydi ama bu bir oyalama taktiğine benziyordu. Sanki söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyordu.

"Bu benim, beceriksizce de olsa, Pythia olunduğunda kişisel ilişkilerin genellikle aldaticı olduğuna işaret etmemdir."

"Seninkinin Agnes'le olduğu gibi mi?" Küstahça sordum. Çünkü Jonas ve eski Pythia görünüşe göre bir zamanlar birlikteydiler.

"Evet, aslında. Bu yüzden bunu çok yakın birkaç arkadaşımız dışında herkesten sakladık. Açıkça bir çift olsaydık, insanlar onun Çember'in etkisi altında olduğunu düşünebilirdi."

"İnsanlar zaten böyle düşünüyor," diye belirttim. "Her Pythia hakkında böyle düşünüyorlar."

"Hayır, şüpheleniyorlar. Bu çok farklı bir şey."

"Yani ne diyorsun? Mircea ile çıkamayacağımı mı?" diye sordum ve dışarıdan birinin kahkahasını bastırdığını duydum. Marco'dan şüphelenmiştim.

Anlaşılan Jonas da duymuştu çünkü oturma odasına doğru sinirli bir bakış fırlattı. "Hayır, randevu sizin açınızdan akıllıca bir istihbarat toplama olarak yorumlanabilir. Ya da vampirleri Çember'le daha yakın bir ittifaka sokma girişimi olarak. Ya da türlere karşı tarafsızlığınızı göstermenin bir yolu olarak."

"O zaman sorun ne?"

"Öyle bir şey yok. İlişkiniz daha kalıcı hale gelmediği sürece..."

Elim bilinçsizce boynumdaki izlere, Mircea'nın iddiasının fiziksel tezahürü olan iki küçük yara izine gitti. Çünkü biz zaten olabildiğince kalıcıydık. Evlilikler nasıl boşanma, fesih ya da ayrılıkla sonuçlanabiliyorsa, alyanslar da çıkarılabilirdi. Ama taktığım izleri ömür boyu taşıyacaktım.

Elmaslar olmayabilir, ama bir vampirin iddiası? İşte bu sonsuza kadardı.

"Resmi bir hak iddiası ancak bu kadar kalıcı olabilir," diye itiraf ettim. Bu işe girmek istiyordum ama başka bir alternatif göremiyordum. Bunun er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordum.

"Resmi bir talep mi?" Jonas'ın sesi sanki bu terimi hiç duymamış gibi çıkıyordu.

Burnumun kemiğini sıktım ve farklı doğaüstü grupların birbirleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmedikleri halde nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiklerini yüzüncü kez merak ettim. Ve çoğu zaman bildikleri şeyler de yanlıştı. Zamanın yarısında birbirlerini boğazlamalarına şaşmamalı.

"Bazen vampir olmayanları bir vampir ailesine bağlamak için kullanılır," diye açıkladım. "Ne amaçla?" Jonas dikkatle sordu.

"Pek çok amaç için. Diyelim ki ailenin bir süredir koğuşlarını yapmak için güvendiği özellikle güçlü bir büyü kullanıcısı var. Onun etrafta kalmasını, başka bir ailenin onu çalmamasını sağlamak istiyorlar. Ama onu öylece ememezler çünkü büyücüler değiştirildiklerinde büyülerini kaybederler."

"Bu aynı zamanda yasadışı!" Jonas hararetle söyledi.

"İlgili kişi bunu kabul ederse olmaz. Ama-"

"Sanki aklı başında herhangi bir büyücü-"

"-Ama büyücü değiştirilemezse," dedim, onun yerine konuşarak, çünkü bugün özellikle bu konuşmayı yapacak havada değildim. "O zaman bir sonraki en iyi seçenek bir hak talebidir. Bu onu ailenin resmi bir parçası yapar ve vampir yasaları başkalarının ailelerinden kaçak avlanmaya izin vermez."

Aynı zamanda başka bir kullanımı daha vardı; geleneksel olarak iki yüksek rütbeli vampir arasındaki evlilikler için kullanılan bir yöntemdi. Bu yöntem onları ve ailelerini birleştiriyor, ancak hiçbirinin diğerine kan bağı olmak zorunda kalmadan eşit olmalarını sağlıyordu. Ama Jonas bunu öğrenmek istiyorsa, ev ödevini kendi yapmak zorundaydı.

Jonas kaşlarını çatı. "O zaman bu kadar yaygınsa neden daha önce duymadım?"

"Yaygın olduğunu söylemedim," dedim, bir kucak dolusu kıyafetimi ait oldukları yere geri götürürken. "Öyle değil."

"Madem bu kadar faydalı, neden olmasın?"

"Çünkü usta bir vampir, iddia edilsin ya da değiştirilsin, aile üyelerinden sorumludur. Onların eylemleri ona yansır ve o da Senato'ya karşı sorumludur. Ancak sahiplenilen birinin ona itaat etmesini sağlayan kan bağı yoktur, bu da ona o kişinin eylemleri üzerinde çok daha az kontrol sağlar."

"Ama bir aile içindeki üst düzey ustalar da efendilerine meydan okuyabilir, değil mi?" Jonas beni şaşırtarak sordu.

Eşyaları asmaktan vazgeçip geri döndüm. Eski mürebbiyem askıların hep aynı yöne gitmesi konusunda ısrar ettiği ve ben de bu alışkanlığımdan hiç vazgeçmediğim için çabuk olmuştu. "Evet. Bu yüzden birçok kıdemli vampir efendileri tarafından azat edilir. Aslında çoğu."

"Lord Mircea'nın durumu hariç," dedi Jonas karanlık bir sesle. "Hizmetinde epeyce üst düzey usta var gibi görünüyor. Aslında, henüz düşük seviyeli biriyle tanışmadım!"

"Düşük seviyeli olanlar burada pek işe yaramaz," diye belirttim. "Ve Mircea bir senatör. İşine yardım edecek daha kıdemli vampirlere ihtiyacı var. Ama o bir istisna, kural değil. Çoğu efendi, kendilerine meydan okuyacak kadar güçlü olan herkesi serbest bırakır, tıpkı birinin üzerinde hak iddia etmeden önce iki kez düşündükleri gibi."

Jonas bir süre oturup bunları düşünürken ben de Niall'ın dağınıklığını topladım. "Eğer seni doğru anladıysam," dedi sonunda, "vampirler

Seni Lord Mircea'nın hizmetkarı, neredeyse onun malı olarak görüyorum."

"Neredeyse" demedim, çünkü yeterince sinirli görünüyordu. "Bir anlamda," dedim, bunun nereye gittiğini biliyordum.

"Ve mülkün sahibinin iyiliği için çalışması beklenir, öyle değil mi?" "Evet."

"O zaman Pythia'nın makamını kontrol edeceklerine inanıyorlar!" dedi, sanki başından beri bundan şüpheleniyormuş gibi.

Omuz silktim. "Muhtemelen."

"Ve bu seni ilgilendirmiyor mu?" diye sordu, sanki aynı şeyi kendisi de yapmayı planlamıyormuş gibi öfkeyle.

"Jonas, benden *ailenin* iyiliği için çalışmam bekleniyor. Senatonun değil."

"Ve siz gerçekten bu ayrımı yapacaklarını mı düşünüyorsunuz? Sence Lord Mircea bunu başaracak mı?"

"*Ben yapacağım.*"

"Ve siz de sadakatınızı bu kadar kolay bölebileceğinize mi inanıyorsunuz?"

"Neden olmasın?" Birden sinirlenerek sordum. "Her Pythia'nın bir ailesi olmuştur, değil mi?"

Jonas bir an şaşırmış gibi baktı. "Şey, evet. Ama bu pek de aynı şey değil-"

"Tamamen aynı!" Dün gece bacağının yarısı kesilen vampiri düşündüm. Eninde sonunda tekrar büyüyecekti ama diğerleri o kadar şanslı değildi. Mircea'nın eski ustalarından biri, Nicu adında bir vampir, daha bir ay önce beni korurken ölmüştü ve Marco da neredeyse ölüyordu.

Eğer bu aile değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

"Onlar benim ailem," diye tekrarlardım. "Ve onlara öyle davranacağım. Ama bu Senato'nun küçük mutlu kuklası olacağım anlamına gelmiyor." Ya da Çember'in.

Jonas tatmin olmaktan uzak görünüyordu. "Bunu söylemesi kolay ama bence Senato'dan bağımsızlığınızı sağlamak için düşündüğünüzden daha fazla mücadele etmeniz gerekebilir. Ama her halükârda görünüşten bahsediyoruz, vampir hukukunun ezoterik yönlerinden değil. Ve gerçek şu ki siz

. bir vampire, nasıl tanımlarsanız tanımlayın, bir bütün olarak doğaüstü topluluğun hoşuna gitmeyecektir."

"Peki bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?" Ben talep ettim.

"O adamla çıkma demiyorum, Cassie-"

"O zaman ne diyorsun?"

"Sadece başkalarıyla da çıktığınızın görülmesinin faydalı olacağını söyledim. Belki bir Were ya da bir büyücü. Bu, özel hayatınızın kararlarınızla çok az ilgisi olduğu fikrini satmayı çok daha kolay hale getirecektir."

"Evet, şey, gerçekten hiç bilmiyorum-"

"Sana biraz gönderebilirim."

Gözlerimi kırptım. "Bazı ne?"

"Bazı ... talipler ... eğer isterseniz."

"Bana birkaç talip gönderebilirsin," diye tekrarladım yavaşça, o sırada dışarıdan sanki biri boğuluyormuş gibi bir ses geliyordu.

"Hoşuna gitmeyen hiçbirisiyle çıkmak zorunda değilsin elbette," dedi Jonas, en ufak bir ironi belirtisi göstermeden. "Bir seçki gönderebilirim ve sen de birini seçebilirsin."

Birden aklıma savaş büyücülüğü merkezindeki duvarlara asılmış işe alım afişleri geldi: ERKEK ARKADAŞ ARANIYOR. TEHLİKELİ GÖREV ÜCRETİ. Ama bu hiç komik değildi. Çünkü Jonas'ın bunun gayet makul bir yol olduğuna karar verdiğini görebiliyordum.

"Ya da iki tane seçebilirsin," dedi bu fikre ısınarak. "Bir büyücü ve bir Were. Tabiri caizse her şeyi kapsar."

"Yarım düzineye ne dersin?" Alaycı bir şekilde sordum, sadece göz kırptı.

"Oh, hayır. Bu size biraz ün kazandırabilir," dedi.

"Ve biz bunu istemeyiz."

Dışarıda bir tür kargaşa vardı ve artık canıma tak ettiğine karar verdim. Kapıya gittim ve kafamı dışarı uzattım. Marco kanepede soluk soluğa yatıyordu ve diğer iki gardiyan da bir cep telefonunun üzerine eğilmişti.

"Ne yapıyorsun?" Talep ettim.

"Bunu kaydetmeye çalışıyorum," dedi bana alışveriş gezisindeki ukala.

"Aksi takdirde kimse bize inanmaz."

"Kesin şunu. Hiç komik değil!"

"Hangi gezegende?"

Ona ters ters baktım ama işe yaramadı çünkü telefonla uğraşmaya devam etti. Ben de Marco'ya baktım. "Onlarla bir şey yapamaz mısın?"

Marco elini bana doğru uzattı, gözyaşları kızarmış yanaklarından süzülüyordu ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Ama birkaç dakika boyunca ağzından çıkan tek şey suydı

astımlı hırıltılar. Onun için endişelenmeye başlayarak yüzüstü yatan formunun üzerine eğildim ve bir elini boynuma koyup beni aşağı çekti.

"Bu çok komik," diye soluk soluğa kaldı.

Tekrar ayağa kalktım ve taş gibi omzuna bir şaplak attım. "Piç kurusu."

Ben arkamı döndüğümde Jonas salondan çıkıyordu ve Niall'ı kolundan tutup sürüklüyordu. "Şimdi, şimdi," dedi genç büyücüye. "Telaşlanma."

"*On günümüz* var Jonas," dedi. "Açıkçası on ayın yeterli olacağından şüpheliyim! On iki yaşlarında gibi görünüyor, şey hariç..." diyerek saldırgan kıvrımlarımı yukarı aşağı işaret etti. "Kıyafetleri yanlış, makyajı yanlış-"

"Bunlar çürük!" Ona öfkeyle söyledim.

"Ve saçları ..." Daha yakına eğildi, ışıktaki gözlerini kısarak baktı. "Senin saçın neden yeşil?"

"Bu bir moda ifadesi."

"Çok iğrenç. Renkli olmasaydı ya da her ne yaptırırsanız, yine de olmazdı. Daha önce sarışın bir Pythia'mız olmamıştı; insanların görmeyi beklediği şey bu değil. Ve açıkçası size de yakışmıyor."

"Bu benim doğal rengim!"

"O zaman doğal olarak iğrenç. Ve bu"- buklelerimi çekiştirdi-"gitmek zorunda kalacak."

"Eğer bana bir kez daha dokunursan-" dedim usulca.

"Size zarıflığa ihtiyacımız olduğunu anlayan bir kuaförden randevu alacağım. Bize sofistike biri lazım. Başka birine ihtiyacımız var, tabii ki, ama-"

"Niall. Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi Jonas yüzüme bakarak.

"Peki bu nedir?" Cebinden ince, kolalı bir mendil çıkardı ve gömleğimden Pritkin'in muskasını çıkarmak için kullandı. "Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de kokuyor!"

"Bırak gitsin," dedim ona, sesim alçak ve eşitti.

"Onu bırakacağım," dedi bana acımasızca, boynumdan kopararak.

"Doğrudan en yakın çöp kutusuna, diğer hippy-dippie saçmalıklarıyla birlikte -"

"Ah, canım," dedi Jonas.

Gözlerimi kırıştırdım ve az önce işgüzar büyücünün bulunduğu noktaya baktım.

Çünkü artık orada değildi. "Lanet olsun," dedi vampirlerden biri.

"Ne oldu?" Paniklemeye başladığımı hissederek sordum. Çünkü büyücü görünürde hiçbir yerde değildi.

Jonas, "İyi tarafından bakarsak, bu konuyu bir ay daha ele almayacaktık," dedi. "Görünüşe göre iyi bir ilerleme kaydediyoruz."

"Jonas! Ne oldu?"

"Hm? Bildiğiniz gibi, zamanın yanı sıra uzayda da hareket edebiliyorsunuz. Henüz öğrenmediğin şey ise başka şeyleri de hareket ettirebildiğin. Ve insanları."

"Ama... ama onu nereye götürdüm?"

Kalın gözlüklerinin arkasından bana baykuş gibi göz kırptı. "En ufak bir fikrim yok. Onu görebiliyor musun?"

"Ben-" Ayrıldım, çünkü aniden yapabildim. Büyük, kocaman bir çölün ortasında öfkeli, küçük bir büyücü, birkaç yüz metre ötede kara bir otoyol yılanı. Ve kilometrelerce uzanan toprak ve çalılıktan başka bir şey yoktu.

"Sanırım bir çölde."

"Hangisi olduğunu biliyor musunuz?" "Ben

... hayır. Bir yol var, ama-"

"Oh, pekala. Sorun değil o zaman." Kolumu okşadı.

"Jonas! Onu nasıl *geri* getirebilirim?"

"Evet, o konuya da geleceğiz elbette. Ama şimdilik" -gözlüğü parlıyordu- "onu kendi haline bırakmak iyi olabilir. Hatırladığım kadarıyla Agnes bunu selefine bir iki kez yapmak zorunda kalmıştı. Onlara terbiye vermenin bir faydası yok, biliyorsunuz."

Kolumu kendi koluna sıkıştırdı ve kapıya doğru yürüdük, başım hâlâ dönüyordu. "Bu arada, bir kurtla ilgili herhangi bir imgelem görmedin, değil mi? Ya da büyük bir köpek?"

"Bir Were mi demek istiyorsun?"

"Hayır, hayır. Ben öyle düşünmüyorum. Elbette olabilir, ama bu biraz fazla kolay olurdu, değil mi?"

"Ben . . . Ne dediğinden pek emin değilim-"

Elimi tuttu ve eski moda bir nezaketle üzerine eğildi. "Eğer böyle bir şey görürsen, herhangi bir şey, bana haber verirsin, değil mi?"

"Evet. Tabii ki."

Başını kaldırdı ve o belirsiz mavi gözler bir anda başka bir şeye dönüştü ve her zaman neşeli olan yüzündeki ifade neredeyse korkutucuydu. "Hemen, Cassie."

Başımı salladım, biraz korkmuştum ve aniden tekrar gülümsemeye başladı. "Randevunun tadını çıkar," dedi ve gitti.

Marco kapıyı kapattı ve orada durup birbirimize baktık. "Büyücüler," dedi tiksintiyle. "Her yıl daha da garipleşiyorlar."

Ve buna gerçekten itiraz edemem.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

"Hazır olduğuna emin misin?" Mircea bana sordu.

Yedi saat sonra ve birkaç on yıl önceydi ve ben hiçbir şeyden emin değildim. Ellerim terlemişti, karnım ağrıyordu ve akşam için elbise seçimimi yeniden düşünmeye başlamıştım. Mağazada şık ve sofistike görünen kırmızı ipeği tercih ederek bir kez daha düşünmüştüm. Ama şimdi üst kısmının biraz düşük olabileceğini düşünüyordum ve tadilat yaptırmak için zamanım olmamıştı, bu yüzden bazı yerleri çok dar, bazı yerleri çok boldu ve renginin saçımla o kadar iyi görüldüğünden emin değildim, özellikle de henüz tüm yeşili çıkarmadığım için ve-

"Ben iyiyim," dedim sıkıca.

Mircea bana kimseyi kandırmadığımı söyleyen bir bakış attı. Ama yine de zile bastı. Ve en azından buraya aitmiş gibi görünüyordu.

Koyu renk saçları şık ve parlaktı, ensesinde gizli bir tokayla tutturulmuştu. Siyah smokini geniş omuzlarına bir eldiven gibi oturuyordu, kumaş yumuşaktı ve sadece gerçekten ince yünün olabileceği kadar parlaktı. Smokinini, ışıkların altında parıldayan küçük altın halkaları olan beyaz bir Fransız gömleğiyle eşleştirmişti. Üzerinde bir kraliyet evinin amblemi vardı ama buna pek de ihtiyacı yoktu. Hiç kimse onu olduğundan başka bir şey sanmayacaktı.

Görünüşe göre kahya da aynı fikirdeydi çünkü davetiyemiz olmamasına rağmen doğrudan Londra'daki gösterişli bir malikanenin zemin katının büyük bir kısmını kaplayan partiye götürüldük. Bir sürü pırıl pırıl parke, ışıltılı avizeler, yumuşak dökümlü kumaşlar ve ince halılar vardı ve ben bunların hiçbirini fark etmedim. Çünkü ana salonun karşısında küçük, koyu renk saçlı, kırmızılı bir kadın duruyordu. Ve onun yanında da ...

"Çok güzel," dedi Mircea, yanımızdan geçen bir tepsiden şampanya kaparak.

Hiçbir şey söylemedim. Bana uzattığı flütü sıkıca kavradım, garip bir kopukluk hissettim. Parmak uçlarımda altındaki soğuk kristali hissedebiliyor, alkolün ince ısırığını tadabiliyordum ama etrafımızda toplanan insanlar gibi uzak, gerçek dışı görünüyordu. Kahkahalarının yumuşak seslerini duydum ve

Birinin uzaktaki bir piyanoda aldığı notalar gibi kabarıp alçalan bir konuşma. Ama hiçbirinin önemi yoktu.

Eski Pythia'nın yanında duran, seksenli yılların kötü balo elbisesini giymiş uzun boylu kızla kıyaslanamaz.

Elbisesi elektrik mavisi satendi, büyük, kabarık kolları ve peplumu vardı. Üstünde dantel bir kaplama ve ön tarafında küçük mücevherli düğmeler vardı. Ayakkabıları da ona uygun boyanmıştı. Kesinlikle berbattı, bir gelinzilla'nın çok güzel bir nedimeye giydireceğı bir şey gibiydi. Yine de bir şekilde bunu başarmıştı. Mavi gözlerinin rengine uyuyor, koyu renk saçlarını ve soluk tenini tamamlıyordu. Ve o güldüğünde, elbiseyi tamamen unuttunuz, görmediniz bile.

Çünkü gözlerini onun yüzünden alamıyordun.

Bir kol belime dolandı. "*Dulceață*, bu kadar yaklaşmak isteyeceğini sanmıyorum."

Hareket ettiğimi hatırlamasam da aniden odanın yarısını geçtiğimi fark ettim. Mircea beni bir kenara, geceye bakan bir dizi boydan boya pencerenin yanına çekti. Önümüzdeki pencere bir ayna kadar iyiydi ve kızın yansımasına çok belli etmeden bakmamı sağlıyordu.

Mircea haklı, diye düşündüm boş boş. O çok güzeldi. Narin, kırılğan ve dengeli.

Bana hiç benzemiyordu.

"Aynı fikirde değilim," diye mırıldandı. Sıcak parmağı elmacık kemiğimde gezindi, döktüğümü hatırlayamadığım bir gözyaşının izini sürdü. "Kemik yapısında, gözlerin şeklinde, dudakların konturunda bir benzerlik var. "

"Anlamıyorum," dedim sertçe, şampanyayı yudumlarken ve neden aniden, kör edici bir şekilde sinirlendiğimi merak ederken.

"Bunun için hazırlıklı olduğunu söylemiştin," dedi beni kendine doğru çekerek.

Göğsü sırtıma doğru sertti ama kolları nazikti. Ne yaptığını bilsem bile kendimi onun kucağında rahatlamış hissediyordum. Tüm vampirler insanların duygularını bir dereceye kadar manipüle edebilirdi ama Mircea beni adeta bir keman gibi alabiliyordu. Bu, doğal yetenek ve beni neyin harekete geçirdiğine dair muhtemelen benim sahip olduğumdan daha fazla bilginin bir kombinasyonuydu. Ama bir kez olsun umursamadım. Tanıdık sıcaklık ve rahatlık hissini bir battaniye gibi etrafımda tuttum ve kendime aptal olmayı bırakmamı söyledim.

Neden bu şekilde tepki verdiğimi bilmiyordum. Onun neye benzediğini önceden biliyordum. Bir keresinde bir fotoğrafını görmüştüm, uzaktan çekilmiş, soluk, grenli bir şeydi. Ama bana gerçeği gösterecek kadar netti.

Anneme en ufak bir benzerliğim yoktu.

"Ben iyiyim," dedim, boğazım düğümlemişti ama sırtımda iç çektiğini hissettim.

"İyi değilsin, *dulceață*. Öfke, kayıp, ihanet hissediyorsun-" "İhanete uğramış hissetmek için hiçbir nedenim yok."

"Sen çocukken seni terk etti-" "O öldü, Mircea!"

"Evet, ama gerçek şu ki o gitti. Ve bu süreçte seni incitti."

"Yaralanmadım. Neredeyse dört yaşımdaydım."

"İncinmiştin," diye ısrar etti. "Ama sen böyle duygularla başa çıkamazsın Cassie. Onları görmezden geliyorsun."

"Bu doğru değil!"

"Bu her zaman doğru olmuştur. Karakterinizin belirleyici yönlerinden biri de bu."

Penceredeki yansımasına kaşlarımı çattım ama gördüyse bile tepki vermedi. Elimdeki boş şampanya bardağını aldı ve yakındaki bir masanın üzerine koydu. Sonra kollarını tekrar etrafımda kavuşturdu, beni hapsetti, her ne kadar öyle hissettirmese de. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Ama aniden hareket etmek de istemedim.

"Sen çocukken Antonio'nun sarayını ziyaret ettiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Elbette." On bir yaşımdan neredeyse on iki yaşıma kadar bir yıl boyunca orada kalmıştı. Vampir standartlarına göre bile uzun bir ziyaret olmuştu. O zamanlar bunu pek düşünmemiştim; Tony'nin sık sık ziyaretçileri olurdu ve efendisinin de eninde sonunda onlardan biri olacağı bana mantıklı gelmişti. Mircea'nın gizli bir amacı olduğunu ancak daha sonra öğrendim.

Tony'nin saraydaki küçük kâhininin Pythian tahtının eski varisinin kızı olduğunu keşfetmişti. Annem Tony'nin hizmetindeki bir kara büyücüyle evlenmek için konumundan ve sorumluluklarından kaçmıştı. Bu durum onun başarılı olma şansını fiilen ortadan kaldırmıştı ama benim şansım açısından bir fark yaratmamıştı.

"Bir gün Pythia olacağımı umuyordun."

Mircea inkar etmeye zahmet etmedi. O bir vampirdi. Aile içinde mevcut olan her türlü kaynağı kullanmak kültürlerinde bir erdem olarak kabul edilirdi ve olası bir Pythia müthiş bir kaynaktı. "Evet, ama sen de kendi başına ilginç biriydin."

Homurdandım. "On bir yaşındaydım. On bir yaşındaki hiçbir çocuk ilginç değildir."

"On bir yaşındaki çocukların çoğu hayaletlerle konuşarak dolaşmaz," dedi alaycı bir tavırla. "Ya da yemek masasında konuklardan birinin bir suikastçı olduğundan söz etmez-"

"Bence Tony kalp yetmezliği yaşırdı," dedim yüzünü hatırlayarak. "Bilirsiniz, eğer bir kalbi olsaydı."

"-ya da beni kimsenin bilmediği bir duvarda saklı İç Savaş mücevherleri zulasına götürebilir."

"Onu oraya koyan adam yaptı."

"Demek istediğim şu ki, sen büyüleyici bir çocuktun, özellikle de acıyla başa çıkma yönteminle. Ya da daha doğru bir ifadeyle, onunla başa çıkmaktan kaçınma şeklin."

"Bununla iyi başa çıkıyorum."

Mircea yorum yapmadı ama bir eli belimde sıkıttığım yumruğu sardı, parmak uçları keskin boğumların üzerinde duruyordu. "Belki bir aydır oradaydım," dedi usulca, "tesadüfen senin odanın önünden geçiyordum. Geç bir saatti ve uyuyor olman gerekiyordu ama çılgılık attığını duydum. İçeri girdiğimde seni yatakta oturmuş, kollarını dizlerine sarmış, duvara bakarken buldum. Sorunun ne olduğunu sorduğumda bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır." Duvar da ve tavanda titreyen görüntüleri izliyordum, tıpkı bir yoldaki farların yansımaları gibi. Ancak Tony'nin çiftlik evinin yakınında otoyol yoktu, Pennsylvania kırsalında iki şeritli toprak bir yoldan oldukça gerideydi. Ama sahneler yine de sessiz bir filmin tekleyen kareleri gibi odanın üzerinde akıp gidiyordu.

Onlar da öyle görünüyordu, renkleri çoğunlukla gecenin etkisiyle akıp gitmişti. Kan hariç. Her nedense, parlak, parlak Technicolor rengindeydi ve siyahlar, kahverengiler ve donuk, asfalt grisine karşı keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

Ama ne kadar korkunç olsa da, pek de alışılmadık bir şey değildi. Onları kontrol etmeyi öğrenecek kadar büyüene kadar, nasıl görmem gerektiğini öğrenene kadar neredeyse her gün imgelem görmüştüm. Mircea orada olmasaydı, muhtemelen bunu hatırlamayacaktım bile, beni sarsarak kendime getirmişti.

Tony'nin adamları bunu yapmadı. Araya girmemeleri için emir almışlardı, çünkü onun kârlı bulacağı bir şey görebilirdim. Bu yüzden aniden omzumda insan yumuşaklığında ve kan sıcaklığında bir dokunuş hissetmek tuhaf hislerin en tuhafıydı.

"Sadece bir kâbusttu," dedim ona.

"Çok araçlı bir kaza gördüğünüzü söylemişsiniz. Ya da sizin tarif ettiğiniz gibi, petrol birikintilerine sızan kan; parçalanmış camın üzerinde yatan kırık bedenler; ve benzin, yanmış lastik ve kömürleşmiş et kokusu. Ertesi sabah haberlerde New Jersey Paralı Otoyolu'nda on arabanın birbirine girdiği bildirildi."

"Öyle mi?" Birden bir içki daha içmeyi dileyerek sordum.

"O zamanlar hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeyleri gören bir çocuk olarak büyümenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Gözlerini her kapadığında acıyla, dehşetle, ölümle çevrili olan bir çocuk-"

"Bu ciddi bir abartı."

"-geceleeri onu ayakta tutan, korkudan titreten ve boş bir duvara bakmasına neden olan manzaralarla."

"Boş değildi," dedim kısaca. "Rafe üzerine bir şeyler çizmişti."

Saraydaki yerleşik sanatçımız, Floransalı yeni yetme Antonio Gallina'nın bir işini akılsızca reddettikten sonra geri çevrilen Rönesans ustası Raphael'den başkası değildi. Tony'nin siparişlerinden birini son kez reddetmişti, gerçi kendisine çok fazla sipariş verilmemişti.

Sanatı takdir etmek bir ruh gerektiriyordu ki Tony'nin bu ruha sahip olmadan doğduğundan emindim.

"Evet," diye kabul etti Mircea. "Çünkü ondan ben istedim."

Kaşlarımı çattım. Bunu bilmiyordum. "Ona sordun mu? Neden sordun?"

"Bir çocuğun ölümden başka bakacak bir şeyi olması gerektiğini düşündüm."

Koyu renk gözler bir anlığına pencereden benimkilerle buluştu, ta ki ben gözlerimi kaçırana kadar. "Bir içki daha istiyorum," dedim ama Mircea'nın kolları kımıldamadı.

"Elbette biliyorsun," dedi. "Annen hakkındaki duygularını konuşmak istiyorum, bu yüzden doğal olarak susuyorsun. Ya da acıkıyorsunuz. Ya da aniden yapman gereken bir işi hatırlıyorsun."

Mücadele ettim, Mircea'nın tutuşu artık o kadar rahatlatıcı gelmiyordu. "Bırak beni."

"Bir içki almak için mi, yoksa sohbetten kaçmak için mi?"

"Bundan kaçmıyorum!" Tersledim. Bunun bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim.

Mircea ve ben partiyi basmıştık, eğer bir uşak eşliğinde içeri girmek böyle adlandırılabilirse, çünkü annemi görmek istemiştım. Ne konuşmak, ne etkileşimde bulunmak, ne de zaman akışını bozabilecek herhangi bir şey yapmak. Sadece bakın.

Çünkü o berbat fotoğraf dışında hiç görmemiştım. Ama şimdi buradaydım, görmek yeterli değildi. Yaklaşmak istedim. Hâlâ bal ve leylak gibi kokup kokmadığını, biraz da mumlu ruj sürüp sürmediğini öğrenmek istiyordum.

Onun da beni görmesini istedim.

Ama daha çok, ona bir şeyler sormak istiyordum. Çoğu insanın öldürmek isteyeceği bir adamla evlenmek için neden çoğu insanın uğruna cinayet işleyeceği bir işi bıraktığını. Neden bana sahip olduğunu. Neden öldüğünü ve beni lanet Tony ile bıraktığını.

Eğer beni hiç sevdiyse.

"Bırak beni," dedim dengesizce. Mircea beni bıraktı ve uzaklaştım, boşluğa, havaya ihtiyacım vardı.

Kollarımı kendime sarıp partiye baktım, neredeyse fiziksel bir acı içimi kemiriyordu. Fotoğraftan tahmin ettiğim gibi saçları koyuydu ama kahverengi değildi. Şimdi ışıklar üzerinde parlıyordu ve derin, zengin, bakırımsı bir bronzdu, safir gözleri kadar nadir ve çarpıcıydı.

Kendi saçımdaki kırmızı ipliklerin nereden geldiğini merak ettim, belki de aileden geliyordu. Bir ailem, uzak kuzenlerimya da etrafta dolaşan bir şey var mı diye merak ettim. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, Belki de etrafımda kendilerinden hiç bahsetmeyen insanlarla büyüdüğüm içindir.

Vampirler genellikle hayatları Değişim'le sona ermek yerine Değişim'le başlamış gibi davranırlardı. Ve gerçek anlamda haklıydılar. Çoğu efendi bir kişiyi ihtiyaç duydukları bir yeteneğe, güce, zekâya ya da zenginliğe sahip olduğu için değiştirirdi; bunların hiçbirisi bir insan ailesini içermezdi. Ve çok azı, bir efendi çocuklarının eylemlerinden sorumlu olduğu için, gerçekte hiçbir işe yaramayacak ve tehlike oluşturabilecek bir grup takıntılıy. Değiştirmeye istekliydi.

Sonuç olarak, bebek bir vampir yeni klanına katıldığında çoğu aile geride kalıyordu. Ve bir süre sonra, muhtemelen artık hiçbir ortak noktanız olmayan, çoktan ölmüş insanları merak etmeyi bırakmanız gerektiğini tahmin ettim. Bir süre sonra onları özlemeyi bırakmalısınız.

Ama o kadar uzun yaşayacağımı sanmıyordum.

"Annem de oldukça güzeldi."

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki Mircea'nın konuştuğunu fark etmem bir anımı aldı.

Ve sonra söylediklerinin kafama dank etmesi için birkaç saniye daha geçti. "Annen mi?"

Hafifçe gülümsedi. "şaşırmış görünüyorsun."

"Ben sadece... ondan hiç bahsetmedin." Aslında Mircea'nın bir annesi olduğunu hiç düşünmemiştim. Aptalca; elbette vardı. Ama nedense onu hiç erkek olarak hayal etmemiştim.

şaşırtıcı derecede kolaydı.

Maun rengi saçlarında bir zamanlar bukle olabilecek hafif bir dalga vardı. Bir yetişkinde çok şehvetli olan yontulmuş dudaklar, o zamanlar muhtemelen bir aşk tanrısının yayıydı. Ve karanlık, sıvı gözler bir çocuğun yüzünde karşı konulmaz olmalıydı.

"Eminim cinayetten paçayı sıyırmışsındır," dedim ve güldü.

"Hiç de değil. Ailem oldukça katıydı."

"Buna inanmıyorum." Mircea'ya karşı katı olmayı denedim, gerçekten denedim, ama bir şekilde hiç işe yaramadı. Başka birinin daha şanslı olduğundan da şüpheliydim.

"Doğru," diye ısrar etti ve bizi duvar kenarındaki sandalyelere oturttu. Ben benimkinde birkaç saniyeden fazla kalmadım. Kendimi çok huzursuz, çok tuhaf bir şekilde gergin hissediyordum.

Mircea ayağa kalkmaya başladı ama ben onu geri ittim. "Bir hanımefendi ayaktayken bir beyefendi oturmaz," diye uyardı.

Onu yerinde tutmak için bacağına bir diz koydum. "Peki ya hanımefendi ısrar ederse?" "Hm. Bir ikilem." Güçlü bir el ipeğin arasından bacağımı kavradı.

"Bir beyefendi her zaman bir hanımefendinin isteklerini yerine getirir." "Her zaman mı?" Bu işe yarayabilir.

Güldü ve elimi öptü. "Ne yazık ki her zaman bir centilmen olamıyorum."

"Yeterince yakın," dedim ona dürüstçe ve tokayı saından çıkardım.

Alaca bir dalga omuzlarına düştü. Bana baktı, kara gözleri eğleniyordu. Saçları hakkında her zaman garip bir fetişe sahip olmuştum, ki bu konuda konuşmuyorduk. Ama o biliyordu.

Parmaklarımın üzerinden akan soğuk kahverengi ipek gibi hissettirdi. Ve her zaman olduğu gibi, ona dokunmak iyi hissettirmenin ötesinde bir şeydi. Doğru, dengeleyici hissettirdi. Ve şu anda bunun bir kısmını gerçekten kullanabilirdim.

"ocukluğundan bahsediyordun."

"Ah evet. Çocukluğun zorlukları," diye düşündü, eli yavaşça kalçanı okşarken. "İlk anılarımdan biri, tamamen çıplak bir şekilde karda oynamak için dışarı atılmamdır."

"Çıplak mı?"

"Hm. Güneş parlarken çok kötü değildi, ama hava karardıktan sonra-"

"Hava *karardıktan* sonra mı?"

"-biraz ... soğuk oldu."

Ona baktım. "Kaç yaşındaydın?" Omuz silkti. "Üç, belki dört."

"Ama... ama bunu kim neden *yapsın* ki?"

"İnsanlara uygunluğumu göstermek için. Ben babamın varisiydim ve o zamanlar bana bırakacak bir tahtı olmamasına rağmen, bir gün onun olacağına dair mutlak bir güveni vardı."

"Evet, ama bir *çocuğu* riske *atmak*-"

"O zamanlar hayat riskten ibaretti. Ve ben gençken modern anlamda çocukluk yoktu. Yedi yaşında tarlada çalışmaya başlayan köylü çocukları için yoktu. Ve kesinlikle soylular için de değildi."

"Kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

"Bir kısmı öyleydi. Bayram günlerinde kukla gösterileri ve kışın kızakla kayma vardı. Ve ben beş yaşında eversiz bir ata dörtnala binebiliyordum, kardeşlerim de öyle. Radu hariç," dedi en küçük kardeşinden bahsederken. "O yaratıklardan ölesiye korkardı ve onlarla anlaşması daha uzun sürdü. Bilmem gerekirdi; onlara ata binmeyi ben öğrettim."

"Onlar mı?"

"O ve Vlad," dedi Mircea, gülümsemesi solmuştu. Bir şey söylemedim ama içimden lanet ettim. Mircea'nın ailesi hakkında konuşması yeterince nadirdi ve bu özel konunun onun susmasına neden olacağı neredeyse kesindi. Ama sürpriz bir şekilde bu sefer öyle olmadı.

"Radu'nun kesinlikle hiç yeri yoktu," dedi bir süre sonra. "Ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim. Rafe bana öğretmeye çalışmıştı ama sonunda çaresizlik içinde pes etti.

"Ama savaşta hücumlara liderlik etmene gerek yok, *dulceață*. O yaptı! Babam sonunda onu ahırdaki en büyük ata bağlayarak ve düzgün bir şekilde sürebilene kadar orada kalacağına söz vererek sorunu çözdü."

"Ve yaptı mı?"

Mircea başını kaldırıp bana baktı, sandalyeye yaslanırken boğazının uzun çizgisini ortaya çıkardı. Savunmasız bir bölgeyi açığa çıkarıyordu, geleneksel bir vampir güven işareti. "İnanılmaz bir acelecilikle."

Kadifemsi koyu renk gözlerine baktım, yakışıklı yüzündeki memnun mizahtan, gözlerinin kırıışmasından, beyaz, düzgün dişlerinden ve arkalarındaki bir anlık dil görüntüsünden büyüledim. Hiç düşünmeden, elim saçlarının kalın ipeğini taramayı bıraktı ve boğazının etrafında kıvrılmak için öne doğru kaymadan önce ensesine düştü.

Çoğu vampir uzaklaşır ya da en azından irkilirdi. Mircea sadece bana baktı, gözleri parlıyordu ama artık eğlenmiyordu. O derinliklerde karanlık bir şey vardı, nefesimi hızlandıran ve elimi parmak uçlarımin altında güçlü ve sabit bir şekilde atan nabzın üzerinde sıkılaştıran şiddetli ve sahiplenici bir şey.

Kalbinin atmasına gerek yoktu elbette, ama bundan hoşlandığımı biliyordu, bu yüzden nadiren unutuyordu. Ben yanımdayken nefes almayı, göz kırpmayı, teknik olarak beş yüz yıldır bu unvana sahip olmasa da onu insan gibi gösteren her şeyi yapmayı her zaman hatırladığı gibi. Ama benim için insandı.

O benim için her zaman insan olacaktı.

"İnsanların içindeyken bana böyle bakmamalısın, *dulceață*," diye mırıldandı, elini bacağımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Bu akşamı kısa kesmek istememe neden oluyor."

"Ne kadar kısa?"

Parmaklar aniden gerildi. "Çok."

Ve bir an için, bu gerçekten iyi bir fikir gibi geldi. Gerçekten, gerçekten iyi. Ama Mircea ile şimdi ayrılırsam, gecenin geri kalanının nasıl geçeceğini biliyordum. Ve bu çok fazla konuşma içermeyecekti.

Dudaklarımı yaladım ve birkaç adım uzaklaştım. "Bana annenden mi bahsediyordun?"

Mircea bir süre hiçbir şey söylemedi ama dönüp baktığımda sinirli görünmüyordu. Aksine, vücudu rahatlamış gibiydi ve gülümsüyordu. "Moldavya Prensesi Cneajna," dedi kolayca. "Uzun boylu, kuzguni saçlı ve yeşil gözlü. Radu ona çekmiş, renk olarak değil ama belli bir incelik olarak."

"Peki ya sen?"

"Mizaç olarak ona daha çok benzediğimi söylediler ama ben bunu hiç görmedim. O daha ateşliydi. Daha sinirli. Onu güzel, tutkulu, gururlu ve hırslı biri olarak hatırlıyorum."

Dudağımı ısırdım. Bunun Mircea'yı mükemmel tarif ettiğini düşündüm.

"Her zaman babama daha çok benzediğimi düşünmüşümdür," dedi bana. "Nasıl yani?"

Mircea'nın başı öne eğildi. "Macaristan Kralı Sigismund için çalışan ihtiyatlı bir adamdı, bir diplomattı. Roma Katolik inancı ile Ortodokslar arasında olası bir birleşmeyi görüşmek üzere Konstantinopolis'e özel elçi olarak gönderildiğinde senin yaşlarındaydı. Elbette bu hiçbir zaman gerçekleşmedi ama Kutsal Roma İmparatoru'nu inceliği ve muhakemesiyle etkiledi." Mircea gülümsedi. "Muhtemelen dindarlığı için olmasa da."

"Dindar değil miydi?"

"Politik olarak uygun olduğundan daha fazla değil. Annem ailede dindar olanıydı. Eğitimimizin bir kısmı için zavallı oğullarını Dominikenlerin bakımına zorladı." Ürperdi.

Gülümsedim. "Keşifleri sevmiyor musun?"

"Tanrı'nın yarattığı en güzel şeylere isteyerek sırtını dönebilen her insana karşı her zaman şüpheyi yaklaşmışımdır."

Kahverengi kadife gözler benimkilerle buluştu ve içime sıcak ve elektrikli bir şey fırladı, nabzımın boğazımda ve diğer yerlerde daha sert atmasına neden oldu. O içkiyi şimdi gerçekten istediğime karar verdim. Neyse ki, her yerde bulunan yüzen tepsilerden bir diğeri bana doğru geliyordu.

Öne doğru ilerledim ve diğer taraftaki adamla aynı anda bir bardağa uzandım. Elim flüte değdi, flüt devrildi ve altın rengi sıvı adamın tertemiz beyaz gömleğine sıçradı. O yere baktı, ben de yukarı baktım, dudaklarımda bir özür vardı. İkimiz de şaşkınlık içinde donup kaldık.

Çünkü birbirimizi tanıyorduk ve ikimizin de orada olmaması gerekiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Önümdeki büyücünün ince, belli belirsiz at gibi yüz hatlarına ve soluk mavi gözlerine baktım ve hayal gördüğümü umdum. On yedinci yüzyıl giysileri yerine iyi oturtulmuş bir smokin içinde biraz farklı görünüyordu, kumlu sarı saçları yüzüne dağınık bir şekilde dökülmek yerine geriye taranmıştı. Ama bu oydu. Bir zamanlar Agnes'in tarihi yerle bir etmeden önce yakalamasına yardım ettiğim adam.

Herhangi bir şüphem varsa bile, aniden bir çığlık atıp içki tepsisini bana doğru fırlatıp kaçtığında tüm şüphelerim silinmişti. Ben tökezleyerek geri çekilirken odayı boğucu bir yoğun, mavi-siyah duman kütlesi kapladı. Biri silahını ateşledi ve biri çığlık attı. Ve sonra her şey yavaşladı, kelimenin tam anlamıyla.

Tüm oda bir anda ağır çekimde tekrar oynatılıyormuş gibi göründü. Mircea'nın içine düştüm, servis tepsisini havada yükselirken elbisem etrafımda tembelce dalgalanıyordu. Bardaklar dağıldı, altın rengi sıvı şırıldadı ve gümüş yüzey uzun bir süre mum ışığında parladı....

Sonra tekrar hızlandı ve bir gümbürtüyle döşeme tahtalarına çarptı. Ama silah sesleri, kırılan camlar ve tehlikeye alışık olmayan bir kalabalığın toplu paniği arasında zar zor duyuluyordu. Gerçi ben pek farklı bir tepki vermiyordum ve buna fazlasıyla alışmıştım. İçgüdüsel olarak yere düştüm ama Mircea beni belimden tutup geri çekti.

Bu bir şanstı, çünkü kalabalık o anda cesaretin en iyi tarafına karar verdi ve bir izdiham yaşandı. Güzel elbiseler giymiş bayanlar ve smokinli erkekler zarafeti unuttu, edebi bir kenara bıraktı ve kapıdan ilk çıkan olmak için savaştı. Bir saniye önce diz çöktüğüm yer bir anda dönen etek uçları ve çarpan ayaklardan oluşan bir kütleye dönüştü.

"Ne oldu?" Mircea beni arkasından iterek sordu.

"Agnes," diye nefes nefese kaldım. Duman boğazımı yakıyor, konuşmamı ve nefes almamı zorlaştırıyordu. "Zamanı kısa süreliğine manipüle edebilir, durdurabilir... yavaşlatabilir... ve onu tanımış olmalı-"

"Kimi tanıdın?"

"Lonca'dan gelen adam," dedim umutsuzca kalabalığın içinde onu seçmeye çalışarak. Ama duman bir şey görmemi zorlaştırıyordu ve konukların çoğu benden uzundu. Eteklerimi yukarı kaldırdım ve yakındaki bir masanın üzerine tırmandım.

"Hangi lonca?" Mircea sordu ama cevap vermedim. Artık kalabalığın üzerini görebiliyordum ama dumanın içinden göremiyordum. Ama odanın arka tarafına yakın bir yerde bir şeyler oluyordu -büyü ateşi, dans pistindeki flaşlar gibi yer yer pusu aydınlatıyordu. Ve renklerin çoğu kırmızı ve turuncu aralığındaydı - saldırı büyüleri, savaş büyüleri; spektrumun koruyucu ucunun rahatlatıcı mavileri ve yeşilleri değil.

Masadan atladım ve koştum.

Mircea bir metre bile gitmeden beni yakaladı ve sonra serseri bir lanet havayı kabartırken bizi yere fırlattı. Arkamızdaki pencereye çarptı, camı kırdı ve brokar perdelere ateş sıçrattı. Yoğun ve boğucu daha fazla duman karışıma eklendi ve odada kalan azıcık havayı da tehdit etti.

"Bırakın beni!" Boğuldum. "Onu

öldürecek!" "Kimi öldürecek?"

"Annem!" "Kim

yapacak?"

"Lonca'daki pislik!"

"Beni dinle." Sıcak eller yüzümü çevreledi ve karanlık gözler benimkilerle buluştu. Mircea'nın varlığının neden olduğu olağan güvencenin birkaç kademe yükseldiğini, korkularımı yatıştırdığını, zihnimi sakinleştirdiğini ve beni gerginliğimden mahrum bıraktığını hissettim. "Her ne oluyorsa, başarılı olamayacak," diye beni temin etti. "Bu gece önemli bir şey olmadı. Adamlarıma özellikle söylendi-"

"Hiçbir şey olmadı," dedim, öfkeliydim çünkü artık öyle değildim. "Ama bir şeyler oluyor. Ve eğer *dinlemezsen*-"

Ama Mircea değildi. Tartışırken beni ayağa kaldırdı ve bir kolunu belime doladı. Ve şimdi kalabalığın arasından en yakın çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Ve sonra, aniden, tekrar geri gitmeye başladı.

Ben de kendimi geri geri yürürken buldum, yapmak istediğimin tam tersi olmasına rağmen vücudumun hareketlerini kontrol edemiyordum. Konuşmaya çalıştım ama onu da yapamadım.

anlamsız sesler çıkarıyordum. Bir an için panikledim, tekrar ele geçirildiğimden emindim - ta ki perdeleri görene kadar.

Bir dakika önce, koyu kırmızı damask pencerenin etrafında alevden bir sınır oluşturmıştu, işlemeli desenler hızla kararan kumaşa karşı sert bir şekilde göze çarpıyordu, şişman püsküller hızla tüketildikçe kıvranıyordu. Şimdi ise tam tersi oldu. Temiz, bütün bir kumaş, küçülen, geri çekilen ve havada uçarak onu atan kişiye geri dönen bir top haline gelen alevlerden çiçek açtı.

Kaçışan kalabalık da yanlış yöne doğru hareket ediyordu, panik içindeki yüzler benden uzaklaşırken masanın üzerine atladım, zıpladım, yere düştüm ve sonra tekrar ayağa kalktım, gömleğinde şampanya olan geniş gözlü bir büyücüye bakıyordum. Sonra Mircea'nın kollarındaydım, sanki hiçbir şey olmamış gibi pencereye bakıyordum. Çünkü henüz olmamıştı.

Zaman titredi ve sarsıldı, tekrar tersine dönmekten önce uzun bir saniye boyunca etrafımda titredi. Ve bu sefer tereddüt etmedim. Mircea'nın elinden kurtuldum ve büyücünün üzerine atıldım.

Bir yığın halinde yere yığıldık, kollarım beline dolandı ve sonra beni silkelemeye çalıştığında bacağına sarıldı. Yere bir şey fırlattığında etrafımızda sert ve yakıcı bir duman yükseldi. Ama parlak, çizmeli bir ayak yüzüme çarpıp beni savurana kadar dayandım. Ama o sırada Mircea onun yakasına yapıştı ve ayağa kaldırdı-

Ve sanki bir toptan fırlatılmış gibi havaya uçtu.

Mircea'nın duvara çarptığını, toparlandığını ve kendini saldırgana doğru fırlattığını görmedim çünkü her şey göz açıp kapayıncaya kadar hızlı gelişti. Ama onun havada, sıçramanın ortasında donup kaldığını ve zamanın durduğunu gördüm. En azından benim, Mircea ve diğer herkes için öyle oldu - eski bir palto gibi omuz silkip kalabalığın arasına dalan lanet olası büyücü hariç.

Peşinden gittim, beni olduğum yerde donduran güce karşı kendimi zorladım ama bu soğuk bir melas nehrinde yüzmeye çalışmak gibiydi. Zaman etrafımda ağır ağır dönüyor, uzuvlarımı ağırlaştırıyor, nefes alışımı yavaşlatıyor, beni geride tutuyordu. Ondan uzakta. *Ondan* uzakta.

Ta ki ben *itene* kadar, bir hışımla serbest kalıp beni statuelike kalabalık, şaşkın ve zor nefes alıyor. Bir kadın devrildi, tahta gibi kaskatı kesilmişti, kırmızı ruju yanındaki adamın gömleğine bulaşmıştı. Bir başka kadın yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu ama dört bir yandan onu sıkıştıran insanlar yüzünden düşmeyi başaramadı.

Beni de sıkıştırıyorlardı ama bu iyi bir şeydi çünkü büyücüyü de yavaşılatıyorlardı. Sarışın başının kalabalığın arasında sallandığını, ışıkların altında parladığını görebiliyordum. Konukların çoğundan beş santim daha uzun olduğu ve hareket eden tek kişi olduğu için onu fark etmek kolaydı. Ama onu yakalasam bile, çılgın bir kara büyücüyü tek başıma alt edemezdim.

Ve Agnes bana yardım edemedi. Zamanla ilgili ne tür garip şeyler döndüğünü bilmiyordum ama bu manevrayı biliyordum. Zamanı durdurmak Pythia'nın cephaneliğindeki en büyük silahtı, bir kozdu. Ama aynı zamanda tek atışlık bir anlaşılmıyordu. Bunu yaptığım tek seferde -kazara- günün geri kalanı için beni tamamen yok etmişti.

Ve ben Agnes'ten çok daha gençtim.

Bu beni çok korkuttu, çünkü bedelini benden daha iyi biliyordu. Kendisi ya da varisi için tehlike ciddi olmasaydı bunu kullanmazdı. Ama bu sefer işe yaramayacaktı, hatta geri tepebilirdi. Çünkü büyücü onu etkisiz hale getirebilirse, onlar en güvende olduklarını düşünürken ve kadın zayıflamış, gücü başka yere yönelmişken onları avlayabilirdi.

Onu takip etmeliydim ve yardım almalıyım. Ve bunu alabileceğim tek bir yer vardı.

Mircea'nın hâlâ havada asılı durduğu yere baktım, kehribar gözleri kısılmış, büyücünün artık olmadığı yere bakıyordu. Ulaşabildiğim tek şey olan gömleğinin önünü tuttum ve bir kez çektim. Ve büyük, Mirceash şekilli bir balon gibi yere biraz daha yaklaştı. Ama hâlâ donmuştu, hâlâ işe yaramazdı.

İşe yaramamıştı.

Gözlerimde saf öfke yaşlarıyla orada öylece durdum. Gücümü nasıl kullanacağımı bilmediğim gerçeğinden, ne kadar çalışırsam çalışayım, ne kadar pratik yaparsam yapayım, ihtiyacım olan şeyin her zaman nasıl yapacağımı bilmediğim bir şey olmasından nefret ediyordum. Ama bir kez yaptıysam, lanet olsun, yine yapabilirdim. Küçük, sincap bir tarikattan gelen aptal bir büyücü beni kendi oyunumda yenemezdi.

Elimi Mircea'nın gömleğinin içine soktum ve gücümü aramızda yoğun bir şekilde dönen akımın içine soktum. *Ve çektim.*

Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Bu sefer bana doğru bir milim bile hareket etmedi. Ama uzayda hareket etmese de bir şeyin içinden geçiyordu. Çünkü direncin onu sürüklediğini hissedebiliyordum,

Onu geri çekiyor, ben onu çekip çıkarmak için elimden geleni yaparken onu yerine sabitlemek istiyordu.

İnanılmaz derecede zordu, benim durumumda olduğundan çok daha zordu. Titremeye başladım, yüzümden ter boşandı ve bir an için neredeyse onu kaybediyordum. Sanki zaman kaygandı ve o yağlanmıştı ve fiziksel zorlanmanın yanı sıra sallantılı tutuşumu korumanın stresi de vardı. Ama zamanın, sanki garip bir deri değiştiriyormuş gibi, katman katman ondan sıyrıldığını hissedebiliyordum.

Sonra aniden yere yığıldım, üzerimde yüz seksen kiloluk çıldırılmış bir vampir vardı.

Mircea ayağa fırladı ve ben orada nefes nefese ve yarı hasta bir halde yatarken çömeldi. *Kahretsin*, bu berbattı. O da öyle düşünüyor gibiydi çünkü her zamanki soğukkanlılığından eser kalmamış bir şekilde etrafına bakıyordu. Hareketsiz kalabalığı, donmuş duman bulutlarını ve birkaç metre ötede düşüşün ortasında yakalanmış, içindekiler şampanya şelalesi gibi dökülen bir bardağı incelerken maun ipeği yüzüne dolanıyordu.

Zayıf bir elini uzatıp dokundu ve parmaklarını ıslatınca geri çekildi. Bana baktı, kara gözleri kocaman olmuştu. "Ne yaptın sen?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Boş ver onu." Neden kusacakmış gibi hissettiğimi merak ederek sendeleyerek ayağa kalktım. "Onu bulmadan önce ona ulaşmalıyız."

"Size saldıran adam mı?"

"Evet."

"Pythia'ya zarar vermeye mi çalışıyor?"

"Evet!"

"Neden?"

"Çünkü Agnes ve ben onu son görevinde durdurduk. Çünkü Lonca'nın yaptığı budur, zamanı bozarlar!" Ve bir Pythia'yı ve varisini öldürmek kesinlikle bunu yapardı.

Ayrıca başka bir şey daha yapacağını fark ettim. Annem hâlâ Pythia'nın seçilmiş halefiydi, hâlâ o çok önemli transfer törenine kadar bekâretini koruyan iyi bir İnisiyeydi. Henüz itibarsız babamla tanışmamış, onunla kaçmamıştı.

Bana sahip olmak için.

Birdenbire tenim çok üşüdü, çok sıkıştı ve ciğerlerim hava almıyor gibi göründü. "Mircea-" Kolunu tuttum.

Ama açıklamama gerek yoktu. Ne zaman anladığımı gördüm ve küçük ayrıntıları nadiren gözden kaçırın o kamçıllı zekâ için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Manyak başarılı olursa bu gece iki Pythias'ı öldürmeyeceği gerçeği gibi.

Üçünü eleyecekti.

Mircea başka soru sormadı. Beni belimden yakalayıp öne fırladı ve hareketsiz kalabalığı düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde yarararak ilerledi. Ama büyücü oldukça öndeydi ve Mircea'yı gemiye bindirmek için geçen birkaç dakika içinde onu gözden kaybetmiştim.

Dumanın havada kalın, koyu bir sis gibi ağır ağır asılı durması da yardımcı olmadı. Kaynaktan uzaklaştıkça daha iyi olacağını düşünmüştüm ama tam tersi doğru görünüyordu. Odanın uzak ucu bir bulut deniziydi, bazı bölgelerde daha karanlık, bazı bölgelerde ise daha aydınlıktı; büyü ateşinin çizgileri kasvetin içinde çaprazlama ilerliyordu.

Bulutlar can sıkıcıydı ama beni asıl endişelendiren büyülerdi. 80'lerin kötü bir diskosundaki neon tüpler gibi oldukları yerde donup kalmışlardı ama onlardan çok vardı. Ve zaman bu şekildeyken bize çarpmayacak olsalar da, eğer onlara çarparsak-

Onlara çarparsak ne olacağını bilmiyordum. Ama eğlenceli olacağını düşünmemiştim.

"Bizi karşıya geçirebilir misin?" Mircea acımasızca sordu.

"Nereye gittiğimi görmeden olmaz." Ve duman bunu hemen hemen dışladı.

"O zaman etraftan dolunuruz."

"Zaman yok! O çoktan-"

"O zaman ben giderim," dedi ve ben yere düşüp en yakın kirişin altına girmeye hazırlanırken koluma ağır bir el koydu.

"Sen zamanı manipüle edemezsin, ama o edebilir! Seni dondurabilir ve sen daha ne olduğunu anlamadan öldürebilir."

"Bu riski göze alacağım."

"Ben almayacağım!"

Çenesi inatla sıkılaştı ve çığlık atasım geldi. "Mircea, beni ölümüne koruyacaksın!"

Bir süre daha bana baktı ve sonra yaratıcı bir şekilde küfrederek yanıma çöktü. Bunu onay olarak kabul ettim ve ilerlemeye başladım. Ama görüldüğü kadar kolay değildi.

Parlak bir ışın, ahududu buzundan donmuş bir sütun gibi başımızın üstünde parıladı. Don büyü, yakacak kadar soğuk, dokunduğu her deriyi donduracak kadar soğuk. Öldürecek kadar soğuk. Aşağıya doğru kayarken yere sarıldığımdan emin oldum.

Burası biraz daha güvenliydi, çünkü büyülerin çoğu daha yukarıdaydı ve başımızın üzerinde parlak bir kafes oluşturunuyordu. Ama duman aşağıda daha ince olsa da, görüş mesafesi aslında daha kötüydü; her yerde girdaba kapılmış elbiseler ve erkek pantolon paçalarından oluşan bir orman vardı. Yine de yoluma çıkan canlı heykelleri devirmemeye dikkat ederek ilerledim.

"Sadece Pythias'ın zamanı manipüle edebildiğini sanıyordum," dedi Mircea arkamdan.

"Ben de öyle."

"O zaman bunu nasıl yapıyor?"

"Bilmiyorum," dedim mağdur bir ifadeyle. "Agnes Lonca'nın böyle bir şey yapabileceğine dair hiçbir şey söylemedi. Sözde zaman yolcuları ama çoğunun kontrol edemedikleri tehlikeli büyülere kalkışarak kendilerini havaya uçurmayı başaran zavallılar olduğunu söyledi."

"Yine de bu seferki farklı."

"Öyle görünmüyordu," diye yakındım. "En azından Agnes ve ben onun peşindeyken. Aptalın tekiydi. Doğru dürüst ateş bile edemiyordu ve sürekli çılgık atarak etrafta koşturup duruyordu."

Durdum çünkü canımı acıtacak kadar sert bir şeye çarpmıştım. Bir koruma büyüünün soluk yeşil baloncuyumuş meğer, parlayan renklerin arasında o kadar sönük kalmış ki görememişim. Altında yaşlı bir adam vardı, elini kaldırmış, kalkanı kendisinin ve yanında yatan kadının üzerine yansıtıyordu. Gri şifon gece elbisesi, gümüş saçları ve renksiz incileri, yüzünün korkmuş solgunluğuyla mükemmel bir uyum içindeydi.

"Bana bırak," dedi Mircea, önden giderek. İtiraz etmedim, çünkü onun görüş açısı benimkinden yaklaşık on kat daha keskindi. "Ve bana şu Lonca'dan bahset."

"Pek bir şey bilmiyorum," dedim topuklarına sarılarak. "Sadece Agnes'in bana anlattıkları. Bir tür tuhaf tarikat olduklarını söyledi. Tarihi daha iyi hale getirebileceklerini, insanlığın sorunlarını çözebileceklerini düşünüyorlar, eğer nerede hata yaptığımızı tespit edebilirlerse ve sonra zamanda geriye gidip bunu değiştirebilirlerse. Neyin hata olup olmadığına sadece onlar karar veriyormuş."

"Fanatikler." Mircea'nın sesi iğrenmiş gibiydi. "Onlara ütopyacilar diyordu."

"Farklı bir isim altında aynı şey."

"Tehlikeli olabileceklerini söyledi-"

"Onlar her zaman öyledir. Sadece kendi bakış açılarını görebilen herkes öyledir. Bir grup kendi yolunun tek yol olduğuna karar verdiğinde, onlarla aynı fikirde olmayan herkesi kötülemek kolay bir ilerlemedir. Ve biri bir kez şeytanlaştırıldığında, iyiye karşı olarak nitelendirildiğinde, onu öldürmek bir erdem haline gelir."

İlk elden biliyor gibiydi ama sorma fırsatım olmadı. Çünkü odanın ortasına varmıştık, sanki biri bir kova boya dökmüş gibi koyu kırmızı bir leke zemine yayılmıştı. Ama boya, kaynayan bir tencerenin üstü gibi kaynamıyor, iksir kabarcıkları yüzeyden yükselip havaya yayılmıyordu. Şu anda viskoz yağın içinde sıkışmış gaz gibi durgundular, ama bu şekilde uzun süre kalmayacaklardı.

"Ne oldu?" Mircea sordu.

"Soluyor."

"Neymiş o?"

"Büyü. Çok fazla enerji gerektiriyor ve kimse onu uzun süre tutamaz-"

"Ne büyü?" Mircea sertçe sordu.

"Bizi içinden çıkardığım."

"Zaman büyü mü?"

"Evet."

"Bana zamanın yeniden başlamak üzere olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu. "Evet."

"*Ne zaman?*"

"Şimdi mi?" Kıp kırmızı bir balonun küçük bir patlamayla patlamadan önce neredeyse bir metre yükselmesini izleyerek söyledim.

Ve sonra artık izlemiyordum çünkü Mircea beni omzunun üzerinden atmış ve su birikintisinin üzerinden uçarak atlamıştı. Sertçe yere indi ve ben nefes nefese kaldım, kısmen canım yandığı için kısmen de parlak pembe gece elbisesi giymiş bir kadına çarptığımız için. Lekenin içine devrilmeden önce onu saçlarından yakaladım ve Mircea onu arkasındaki bir büyücünün kollarına geri itti. Sonra labirentin altından, üstünden ve içinden kesinlikle güvenli olmayan bir hızla koşmaya başladık.

Ama o zaman bu da değildi.

Yolumuzun üzerinden bir büyü geçti, birinin kalkanına çarptı ve geri sekerek önümüzdeki parke zemine çarptı ve yüzlerce küçük

tahta parçaları havaya fırladı. Bir başka parlak ışın tavana çarparak alçı tozunun kar gibi aşağıya süzülmesine neden oldu ve bir üçüncüsü odanın sonundaki Fransız kapılarından içeri doğru patladı. Ve sonra geriye kalanların arasından karanlığa, keskin sonbahar havasına ve bir şehrin gece seslerine doğru fırlıyorduk.

Ve bir büyücünün pejmürde mavi elbiseli bir kızı sürüklerkenki görüntüsü.

Caddenin yarısına gelmişlerdi ve muhtemelen dört savaş büyücüsü tarafından takip edildikleri için hızlı hareket ediyorlardı. Adamlar dışarıda sigara falan içiyor olmalıydı, çünkü belli ki zaman balonuna yakalanmamışlardı. Kaçan çiftten hâlâ yarım blok gerideydiler, ama sonra sihirle geliştirilmiş bir hız patlaması yaptılar, gecenin içinde yırtınırken figürlerini bulanıklaştırdılar, eller uzandı, bedenler kaçan büyücü ve tutsağı için sıçradı-

Ve sonra tüm grup, çevredeki binaları tek bir flaş gibi aydınlatan bir parlıltıyla kayboldu.

Bir an için inanamayarak bakakaldım. Çünkü ofisimle ilgili her şeyi henüz bilmiyor olabilirdim ama bir vardiya gördüğümde bunu çok iyi anlıyordum. Ve tüm grup, uzayda değil ama zamanda ilerleyerek, anın kırılğan kavrayışından çoğu insanın bir kapıdan geçip gitmesi kadar kolay bir şekilde sıyrılıp kaçmıştı.

Ama bedenleri gitmiş olsa da başka bir şey kalmıştı. Mircea arkamdan küfrederken çaresizce ona sarıldım. "Bu da ne? ?"

"Onu hâlâ hissedebiliyorum." Elim kolunu sıktı, bir insanı incitecek kadar sertti.

Kafasını çevirip boş sokağı taradı. "Bir tür cazibenin altında saklandıklarını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Onu *hissedebildiğimi* söylüyorum."

Ve nedenini bile biliyor olabilirim. Ofisimin sahipleri bir şekilde yerlerine geçecek kişileri eğitmek zorundaydı ve bunun bir yöntemi de iş başındaydı. Ancak bu, ne zaman olursa olsun başını belaya sokan bir varisin yerini tespit edebilmeyi gerektiriyordu. En azından, bizi birbirimize bağlayan, zihnimde parıldayan altın bir iplik gibi nereye gittiğini hissedebilmemin nedeninin bu olduğunu varsayıyordum.

O uzaklaştıkça bir iplik hızla inceliyordu. "Bu ne-" Mircea başladı ama ben başımı salladım. "Bekle," dedim ona. Ve yer değiştirdim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Onuncu Bölüm

Aynı caddeye indik ama birdenbire ne elektrik ışıkları, ne arabalar, ne de çığına dönmüş parti misafirlerinden oluşan bir kalabalık vardı. Çılgın büyücü ve esiri de yoktu. Sadece kaldırım taşları arasında eriyen kirli kar, tepemizde bir sürü kara buluta binmiş ay ve çok uzaklara yerleştirilmiş gaz fenerlerinden kaynaklanan birkaç loş su birikintisi vardı.

Oluk boyunca birkaç kuru yaprak tıkırdadı ama başka hiçbir şey kıpırdamadı.

"Onu bir eve mi götürdü?" Gözleri kapalı ve başı arkaya eğik olan Mircea'ya sordum.

"Sanmıyorum," diye mırıldandı. Sonra topuğunun üzerinde döndü ve gözlerini açarak sokağın sol tarafında sıralanan üç katlı sıra evlere baktı.

Ay ışığında hayalet gibi soluk parlayan açık bir renge boyanmışlardı. Pencereleeri çoğunlukla karanlıktı, ağır perdelerle örtülmüşlerdi, bu da pek yardımcı olmuyordu. Ama ön cephelerinde dalgalanan gölgeler daha kullanışlıydı.

Onları fırlatacak hiçbir şey yoktu -en azından benim görebildiğim hiçbir şey. Ve kimseyi ele verecek yumuşak sesli komutlar, koşan ayak sesleri, belli belirsiz giysi hışırtıları da yoktu. Ama Mircea'nın bunlara ihtiyacı yoktu. Kalp atışlarını duyabiliyor, tenlerindeki terin kokusunu alabiliyor, yanlarından geçen havanın belli belirsiz akımlarını hissedebiliyordu. Glamouriler, iyi olanlar bile, vampir duyularını kandırmakta zorlanır.

"Bu taraftan," dedi bana usulca, ama buna ihtiyacım yoktu. Gölgeleer bir sokağın karanlık ağzında kaybolmuştu ve bizi tam arkalarına kaydırđım.

Gümüş ay ışığı geçidin en ucunda süzölüyor, kaçırđn kişiyi ve bir köşede kaybolan annemi aydınlatıyordu. Ve tam peşlerinde olması gereken, ama şimdi birdenbire tökezleyen üç savaş büyücüsünün figürleeri, dönüp tökezlerken, sendelerken ve koşarken glamourie'lerini düşürerek bize doğru geri dönüyorlardı.

Bir an için bizi düşman zannettiklerini ve annemin peşine düşmeden önce bizi öldürmeye karar verdiklerini düşündüm. Ama bize bakmıyorlardı.

Bize. Gözlerinin etrafındaki beyazlıklara ve sürekli birbirlerine çarpmalarına bakılırsa, pek bir şeye bakmıyorlardı.

Savaş büyücülerinin hiç bu kadar amatörce ya da bu kadar paniklemiş göründüklerini görmemiştim. Yanlarına baktım ama bunu açıklayacak hiçbir şey yoktu, sokağın zeminindeki çöpleri karıştıran bir fare bile yoktu. Ama belli ki bir şey onları ürkütmüştü.

Sonra yanımızdan geçip gittiler, içlerinden biri aceleyle beni acımasızca kenara itti. Ben tuğla duvara ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar sert çarptım, Mircea da büyücüye vurdu. Sıradan görünen darbe onu ara sokaktan sokağa uçurdu ama şaşırtıcı bir şekilde adam karşılık vermeye bile çalışmadı. Sadece sendeleyerek ayağa kalktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak binanın bir köşesinde gözden kayboldu.

Kafam karışmış bir halde bir süre ona baktıktan sonra başımı salladım ve annemle aramızdaki zayıf bağı kaybetmemek için çaresizce diğer yöne doğru ilerlemeye başladım. Ancak Mircea beni kabaca geri itti. Nedenini sormadım, çünkü henüz nefesim yerine gelmemişti ve konuşamıyordum. Ve onu iyi bir nedeni olduğunu bilecek kadar iyi tanıdığım için.

Ve çünkü gecenin bir parçası gibi görünen şey diğerlerinden kopmuş ve bize doğru akıyordu.

Sokağın kenarları boyunca su gibi aktı, koyu kırmızı tuğlaları griye çevirdi ve yontup dökerek duvarda sel çizgisi gibi soluk bir şerit bıraktı. Rüzgârda savrulan birkaç çöp parçasını parçalayarak kahverengiye ve kıvrıma dönüştürdü, sonra da tozunu alıp götürdü. Tahta bir yağmur varilini delip geçerek kirli akıntıları sokağın zeminine köpükler halinde gönderdi.

Ve tüm bunları birkaç saniye içinde yaptı.

Yıkım yoluna baktım, ne gördüğümü biliyordum ama buna gerçekten inanmıyordum. Çünkü bu bir zaman balonu değildi; bu bir zaman dalgasıydı. Dördüncü büyücüyü içine çeken bir dalga.

Göz alıcı görüntüsü damlayan bir boya gibi eriyip ara sokaktaki çöpleri karıştıran parçaları ortaya çıkana kadar onu görmemiştim. Hâlâ koşmaya çalışıyordu ama pek iyi gitmiyordu. Sürekli ayağı takılıyor, ayağa kalkıyor, birkaç garip adım atıyor ve sonra tekrar yere düşüyordu. Ta ki aniden durup başını geriye atana ve çığlık atana kadar.

Birdenbire, çok az ışık olduğu için, binanın gölgesine girdiği için, ne olduğuna dair ayrıntıları göremediğim için minnettar oldum.

oluyor. Çünkü görebildiklerim yeterince kötüydü.

Başından bir saç dalgası fırladı, önce gri çizgili, sonra düz gri, sonra da saf gümüş beyaza dönüşerek omuzlarına döküldü ve kaldırım taşlarını kaplayan çamur ve kirin içinde birikti. Aynı anda, uzun deri paltonun altındaki beden garip şekillerde hareket etmeye, kıpırdanmaya ve kıvranmaya başladı, ancak elleri sanki yapıştırılmış gibi yerde kaldı. Ve sonra dalga paltoyu yiyip bitirdi, asite atılmış gibi parçaladı ve altındaki şey-

"Bakma ona," dedi Mircea sertçe, beni geri çekerek.

Ama bakmadan edemedim. Derisi koyulaştı ve sonra yer yer soyuldu, kasları inceldi ve kahverengileşti, tırnakları pençe gibi uzadı ve bağırsakları bir sıçramayla kaldırım taşlarına çarptı. Ve sonra yüz kalktı, ağız hala açıktı ama artık ses çıkmıyordu.

Hayır, tabii ki değil, diye düşündüm boş boş.

Ses telleri olmadan çığlık atmak biraz zor.

Ve sonra felcim kırıldı ve bize doğru kaynayan gelgit dalgasının hemen önünde caddeye doğru geri dönüyorduk. Mircea bizi yola fırlattı ve sonra hızlı bir hareketle bir binaya çarptırdı. Dalga yanımızdan geçip giderken tırnaklarım soğuk taşları ısırarak orada kaldım.

Onu hâlâ göremiyordum, geceye karşı belli belirsiz bir bozulma dışında. Ama buna gerek yoktu. Ne yaptığını yeterince iyi görebiliyordum.

Sokağın önündeki kaldırım çatlayıp parçalandı ve yanındaki yol yatağı aniden öfkeli bir deniz gibi dalgalandı. Tek tek taşlar bir piyanonun tuşları gibi aşağı yukarı hareket etmeye başladı, parçalar arasındaki harç ufalanırken ve yaş onları yerlerinden oynatırken diğer taraftaki tüm genişlik dans ediyordu. Sanki yüzlerce yıllık aşınmanın saniyeler içinde gerçekleşmesini izlemek gibiydi.

Ama orada da durmadı. Caddenin karşısındaki bir elektrik direği kıvranmaya başladı, metal büküldü ve pas yanlardan yukarı çıkarken inledi. Üstündeki lamba önce çatladı, sonra da parçalandı ve yapıdan geriye kalanlar yola yuvarlanıp sökülmiş taşlara çarparak patladı.

Ama orada da durmadı. Çimenlik bir alanın etrafındaki çit, ay ışığında peri tozu gibi parıldayan bronz bir pas bulutu içinde parçalandı. Küçük bir yataktaki çiçekler açmış, ölmüş ve tekrar açmış,

Çitle çevirdikleri sopa benzeri fidan aniden gökyüzüne doğru fırlarken, karları yukarı doğru itiyorlardı. Uzunlar şişkinleşti, kabuk aktı ve yapraklar bolca filizlendi. Yapraklar değişip düştükçe ve tekrar filizlendikçe meşe palamutları yağmur gibi yağdı ve hızla kalınlaşan gövdenin etrafında bir dağ gibi yığıldı.

Gözlerimi kırptım ve tekrar baktığımda tamamen büyümüş bir ağaç gördüm, dalları kocaman ve hışırtilıydı, bir an önce sadece gökyüzünün olduğu yerde geceye karşı bereketli bir şekilde yayılıyordu. Ağaca baktım, nefesim ciğerlerimde hızla ilerliyordu, çünkü bu mümkün değildi. Hayatta *olmaz*.

Vites değiştirme olayını inançla kabul etmeye, belki de Büyücü bir şekilde diğerlerinin öğrenemediği bir büyüyü öğrenmişti ya da gerekli gücü kontrol etmesini sağlayan özel bir yeteneği vardı ya da gerçekten şanslıydı. Ama bu? Bu sadece bir Pythia'nın yapabileceği türden bir şeydi. -Hem de çok iyi eğitilmiş bir eğitilmiş.

Ya da iyi eğitilmiş bir Pythian varisi.

Başım kendiliğinden döndü ve kendimi tekrar sokağın karanlık ağzına bakarken buldum. Şimdi biraz daha farklı görünüyordu, girişin her iki tarafındaki tuğlalar çatlamış, renkleri solmuş ve bazı durumlarda tamamen kaybolmuş, toz haline gelmişti. Ama büyücüye dair hiçbir iz yoktu, o taşların üzerinde acı çektiğini ve öldüğünü göstermek şöyle dursun, orada bir adamın daha önce bulunduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Ama vardı.

Ve bunu annem yapmıştı.

"Sanırım durdu," dedi Mircea usulca, yakındaki bir çeşmeyi incelerken. Anlayabildiğim kadarıyla dalga, özenle işlenmiş metal işçiliğinin üzerindeki verdigris aşınmasını biraz daha artırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu beni daha iyi hissettirmeliydi, çünkü devam etseydi nasıl karşı koyacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama olmadı.

"Neden ona yardım etsin ki?" Sert bir şekilde sordum.

Mircea yukarı baktı. Yakınlardaki tek elektrik direği artık paslı parçalardan oluştuğu için onu pek iyi göremiyordum. Ama cevap verirken şaşırılmış gibi görünmüyordu; muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyordu. "Onu bir zorlama altında tutuyor olmalı."

"Ama ... neden zahmet etsin ki? Eğer ona her şeyi yaptırabilseydi, kendini öldürmesini de emredebilirdi! Buna ihtiyacı yok-"

"Madem onu öldürmek istiyordu, neden bunu partide yapmadı? Neden gücü bu şekilde kontrol etmeye çalışarak risk alsın?" Sanki bir Pythia'nın neler yapabileceğini daha önce hiç görmemiş gibi, sesi biraz korkmuş geliyordu. Belki de görmemişti.

Benim için kesinlikle yeni bir şeydi.

"O zaman neden onu alıyorsun?" Ben talep ettim.

"Dediğiniz gibi, Lonca zamanı bozmak için var. Ancak güçleri istedikleri yere seyahat etmelerine izin vermek için yetersiz. Ve her ne şekilde olursa olsun, bir vardiya için yeterli miktarda para toplamayı başardıklarında bile, bunu kontrol etme sorunu devam ediyor. Belki de karar verdiler-"

"Kendilerine evcil bir Pythia almanın daha kolay olacağını," diye homurdandım. "Lanet olası taksi şoförleri gibi davranmak için!"

"Mantıklı olurdu."

Hiçbir şey söylemedim. Ama büyücünün o ara sokakta olduğu yerde diz çökmüş, vücudu kıyafetleriyle birlikte yavaşça parçalanırken saçları kafasından fırlamış hali gözümün önüne geldi. Şaşırtıcı derecede tatmin ediciydi.

"Ne yapmak istiyorsunuz?" Mircea, yalnız bir figür sokağın sonundan hızla geçerken sordu. Şüphesiz kalan büyücülerden biriydi. Burada bir şeyleri mahvetmeden önce onları kendi zamanlarına geri götürmem gerekecekti. Ama bu daha sonra olacaktı. Şu anda önceliğim annemdi, yoksa sonrası diye bir şey olmayacaktı.

"Onu bulmak istiyorum," dedim vahşice.

"O zaman gidip onu bulalım."

İki sokak ötede, ilkinde çok benzeyen başka bir sokağa geldik, ancak bu geçidin sonundan sızan ışık loş, puslu bir altın rengiydi. Güneş aniden doğmamıştı, bu yüzden ışığın insan yapımı olduğunu varsaydım. Atların nal sesleri, tekerlek sesleri ve yakınlarda bir şeyler satan insanların bağırışlarıyla birlikte geliyordu.

Annemi görmedim ama yanımda olabileceğini düşündüm. "Bu da ne böyle?"

Mircea, bir büyücüye bakarak, "Bu da ne?" diye sordu. yanımdaki gölgeler.

Kolları pompalanıyor, bacakları çalışıyor ve uzun paltosu sert bir esintiye kapılmış gibi arkasında sallanıyordu. Ama hiçbir yere gitmiyordu. Ayrıca bize hiç dikkat etmiyordu ki bu şaşırtıcı değildi.

Ona göre, henüz o noktaya gelmemiştik.

Mircea kaşlarını çattı ve sanki onu itecekmiş gibi elini uzattı. Ta ki parmaklarım bileğini sıkana kadar. "Yapma bunu."

Bir soruya baktı.

"Zaman döngüsü," dedim ona kısaca, sokağın ağzına doğru yaklaşırken. Temkinliydim, üst üste yığılmış bazı kasaların sağladığı gölgelerin içinde kalıyordum. Annemin bu kadar kısa sürede böyle bir dalgayı daha yönetebileceğini sanmıyordum - eğer yapabilseydi, arkamızdaki adam muhtemelen hayatta olmazdı. Ama emin değildim. Ve az önceki küçük gösteri öylece unutulacak bir şey değildi.

Kendime onun yapmadığını, onu bu şekilde öldürmeyi seçmediğini, bilmediğini söyleyip durdum. Ama yine de tüylerim diken diken oldu. Tanrım, ne korkunç bir yol-

"Zaman döngüsü mü?" Mircea elini omzuma koyarak sordu.

Sıçradım ve neredeyse çığlık atacaktım.

Bana bir kaşını kaldırdı, her zamanki gibi soğukkanlıydı. Sanki düzenli olarak insanların et yığınlarına dönüştüğünü görüyormuş gibiydi. Dudaklarımı yaladım ve kendime sakın olmamı söyledim.

"Tekrara takıldı," diye açıkladım, kişisel maratonunu koşan büyücüye bakarak.

"Ve bu ne anlama geliyor?"

"Balon sönene ya da balondan çıkana kadar aynı birkaç saniyeyi tekrar tekrar yaşamaya devam edecek."

"Bir zaman baloncuğunun içinde mi?" "Evet."

"O zaman neden hissedemiyorum?" Mircea burnunu kırıstırarak sordu, sanki kokusunu alabilmeyi bekliyormuş gibi.

Bunun pek olası olmadığını düşündüm. Tek alabildiğim koku çişti. Sokak, yerel tuvalet olarak hizmet veriyor olmalı.

"Diğerini hissettin mi?" Ben sordum.

"Tam olarak değil. Ama bir şey gördüm, havada bir akım gibi-"

"Muhtemelen o hava parçasının farklı hava modellerinden kaynaklanıyordu." dedim ona, konuşurken anlamaya çalışıyordum. "Yağmur, sulu kar, kar... Hızlı ileri sarınca biraz tuhaf görünecek."

"O zaman aslında hiçbir şey görmediğimi söylüyorsun."

"Zamanı göremezsin, sadece ne yaptığını görürsün."

Parmakları gerildi. "O zaman annen üzerimize bir balon atabilir ve biz bunun geldiğini asla göremez miyiz?"

"Onun gibi bir şey," dedim acımasızca.

Mircea aniden beni arkasına çekti.

"Bunun bir faydası olmaz," dedim, kasaların arasından işlek bir caddeye bakarak. "Sana bir şeyle vurursa, muhtemelen ona nasıl karşı koyacağımı bilemem. Ve sen olmadan büyücü beni kolayca alt edebilir." Usta bir vampiri duvara fırlatmayı başarmıştı, yani bu bir tür veriydi.

"O zaman göremediğimiz bir şeyle nasıl savaşıcağız?" Mircea talep etti.

Tekrar ona baktım. "İlk etapta onunla vurulmayarak." "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Öneriye açığım," dedim ona dürüstçe.

Aslında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Annemin onu kaçıranı karşı direneceğini ve onu yakaladığımızda savaşın üçe karşı bir olacağını varsaymışım. Bu ihtimaller hoşuma gitmişti; hep bu ihtimalleri düşünmüştüm. Bunlar beni o kadar heyecanlandırmıyordu.

Çünkü zamanı bu şekilde manipüle edemezdim. Kimsenin zamanı bu şekilde manipüle edebileceğini bilmiyordum. Ve onu uzaklaştırmak için sadece bir parmağımı ona değıdirmem gerekirken, bunu yapacak kadar uzun süre hayatta kalmam gerekiyordu.

Benim de onu bulmam gerekiyordu. Ama ışık berbattı ve sokak soğukta evlerine koşuşturan insanlarla doluydu. Çoğu koyu renkliydi - kahverengi, siyah ya da koyu gri - elektrik mavisi değil. Ama dükkân kapılarının ve gaz lambalarının aydınlatması dışında hemen hemen her şey aynı görünüyordu. Gölgelede kalırsa, mükemmel bir şekilde uyum sağlayabilirdi.

Ama onu göremesem de hızla uzaklaştığını, aramızdaki altın kordonun elastik bir bant gibi gerildiğini hissedebiliyordum. "Hareket ediyor," dedim ve sokağı doğru eğildim.

Mircea beni durdurmaya çalışmadı ama pek de heyecanlı görünmüyordu. Hiçbir şey söylemedim, çünkü daha mutlu değildim. Sanki yeterince başka nedenim yokmuş gibi, donmak üzereydim. Ne yazık ki paltom bir asır kadar uzaktaydı.

Titrediğimi fark etmiş olmalı ki smokininin ceketini çıkarıp bana giydirdi. Ceket inceydi ama yünü çok kaliteliydi ve vücudunu hâlâ ısıtıyordu. Bir sokak vaizinden, kavrulmuş fındık satan bir işportacıdan ve sonsuz gibi görünen bir at arabası kuyruğundan kaçarken ceketini üzerime geçirdim.

Havaya rağmen, bu gece şehrin yarısı dışarıdaymış gibi görünüyordu.

Sonra bir kavşağa geldiğimizde nedenini anladım. Hepsi de işlek olan dört cadde burada birleşiyordu. Doğru bölgede olduğumuzdan emindim ama hangi yoldan gittiklerini bilmenin bir yolu yoktu. Ve eğer yanlış tahmin edersem, geri döndüğümüzde-

"Ona geçebilir misin?" Sokağın köşesinde durup aynı anda dört yöne bakmaya çalışırken Mircea sordu.

"Hayır." Mekânsal değişimlerin zaman değişimlerinden daha fazla kısıtlaması vardı ve eğer onu göremezsem, değişim de yapamazdım. "Onu takip edebilir misin?"

"Deneyebilirim." Ben paltonun içine büzülüp iyimser olmaya çalışırken o yine gözleri kapalı, başı geride, ağzı hafifçe açık bir hareket yaptı. Ama bu kolay değildi. Soğukta bile burası leş gibi kokuyordu. Sokaklar at gübresiyle doluydu, çöpler oluklarda çürüyordu ve görünüşe göre kalabalığın çoğu deodorantın keyfini bilmiyordu. Buna bir de yakındaki bir bardan yayılan dökülmüş bira kokusu eklenince durum hiç de iyi görünmüyordu. Tek umudum onun tekrar zaman içinde yer değiştirmesi idi ve bu şekilde ona yetişebilirdim.

En azından yapabileceğimi umuyordum.

Gerçek şu ki, oldukça yorulmaya başlamıştım. Partide olanlar hiç eğlenceli değildi, bir de yüzyıl kadar yer değiştirip bir başkasını da yanımda götürmek gibi küçük bir mesele vardı. İçimde daha kaç vardiya olduğunu bilmiyordum, özellikle de zaman çeşitliliğinde. Ve eğer benim enerjim biterse ve o tekrar vites değiştirirse-

Bunu düşünmemeye karar verdim. Ayrıca, o da yorulmaya başlamış olmalıydı. Partide olanlarla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordum, ama öyle görünüyordu. Ama olmasa bile, kendini *ve diğer beş kişiyi* bir yüzyıldan daha fazla kaydırıyordu.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Daha doğrusu, teknik olarak anlıyordum - büyücüler yer değiştirdiğinde çok yakındaydılar ve büyü'nün geri tepmesinde sıkışıp kalmışlardı. Birini yanımda götürdüğümde olan buydu, sadece bunu yapmak için genellikle ona dokunuyor olmam gerekirdi. Ama bir keresinde yanlışlıkla Pritkin'i ona dokunmadan bir vardiyaya götürmüştüm, bu yüzden bunun mümkün olduğunu biliyordum. Ama altı?

Sadece bir kişiyi bu kadar uzağa taşımak içimi parçalıyormuş gibi hissettirmişti. Beş tane daha yapabileceğimi hayal bile edemezdim. Güç bunu kaldıramayacağından değil; bildiğim kadarıyla Pythian gücü neredeyse tükenmezdi.

söyleyebiliyordu. Ama onu kanalizasyon eden kişi değildi. Ve sonra zaman dalgası ve zaman döngüsü ve Londra'yı bir uçtan bir uca geçme ve-

Ve neden kaldırımda sızıp kalmadığını bilmiyordum. Ama yorgun olmalıydı. Yorgun *olmalıydı*.

Çünkü eğer değilse, mahvolmuştuk. "Bu taraftan."

Soğuğa rağmen yarı uyuklayarak gözlerimi kapattığımı fark etmemiştim ki kolumdan çekştirilerek uyandırıldım. Mircea'yı sokak boyunca takip ettim, dikkatini dağıtmak istemediğim için hiçbir şey söylemedim. Ama görünüşe göre aynı anda hem iz sürebiliyor hem de konuşabiliyordu, çünkü daha beş metre gitmeden bana baktı.

"Bir planımız var mı?" "Ona dokunmam gerek."

"Bu bir plan değil, *dulceață*; bu bir hedef."

Kaşlarımı çattım. "Tamam, sıra sende."

"Yeterince yaklaşırsam, büyücüyü kurutabilir ve buna bir son verebilirim."

Usta vampirlerin Bela Lugosi'nin yaptığı şeyi yapmaya gerek kalmadan kan parçacıklarını havadan çekebilme yeteneğinden bahsediyordu. Bir keresinde Mircea'nın bir adamı birkaç saniye içinde kuruttuğunu görmüştüm ama çok etkileyici olsa da burada işe yaramazdı. "Bir kalkanı olacak-"

"Bir adamı kalkanın içinden bile boşaltabilirim. Ama bu daha uzun sürer." "Ne kadar sürer?"

"Ortalama bir büyücü için ..." Omuz silkti. "Etkisiz hale getirmek için otuz saniye; öldürmek için belki bir dakika. Ama daha güçlü kalkanlarla, örneğin savaş büyücüsü gücüyle, bunu beşle çarpın."

Büyücünün böyle bir kalkanı olduğunu düşünmemiştim ama ne biliyordum ki? Annemi kaçırabileceğini de düşünmemiştim. "Yani en kötü ihtimalle iki buçuk dakikada bayılır."

"Bir odanın diğer ucundan, evet. Ama tam tepesindeysem ... belki bunu üçte iki oranında azaltabilirim."

Hareket etmeyi bırakmadım ama ona inanamayarak baktım. "Bir savaş büyücüsünü elli saniye içinde bilinçsiz hale getirebilir *misin*?"

"Bu büyücüye göre değişir ve bu büyücünün kapasitesini bilmiyorum. Ama normalde-"

"Normalde mi?"

Dudakları kıvrıldı. "Beklediğim gibi diyelim."

Bunu neye dayanarak söylediğini sormamaya karar verdim.

"Yine de iki buçuk dakika fena değil," dedim umutla. "Onları o kadar uzun süre görüş alanımızda tutabiliriz."

"Evet, ama bunu uzaktan denersem, onu etkisiz hale getiremeden önce neredeyse kesinlikle fark edecektir. Ve sonra ya uzaklaşacak ya da saldıracaktır."

"Ve ikisini de yapmalarını göze alamayız."

"Hayır." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Normalde ailemden yardım isterdim ama Londra'yı hiç sevmedim ve burada ikamet etmiyorum. Ve başka bir senatörden adam ödünç alabilecekken-"

"Zamanımız yok."

"Hayır."

"O zaman kendi başımızayız." Ve nedense boynumdaki gerginliğin gevşediğini hissettim.

Sesim de öyle olmalı çünkü Mircea bana dikkatle baktı. "Sesinizin birdenbire rahatlamış gibi çıkmasının bir nedeni var mı?"

"Tam olarak rahatlama değil. Bu sadece ... şey, pantolonumuzla uçma zamanı, değil mi?"

"Ve bu iyi bir şey mi?"

"Hayır, ama biraz tanıdık geliyor."

Gözlerini kapattı. "Biliyor musun *dulceață*, senin tanıdığım en korkutucu insan olduğuna gerçekten inandığım zamanlar oluyor."

Gözlerimi kırptım.

"Teşekkürler mi?" "Bir şey değil."

Sonra da başka bir şey söylemedik. Çünkü onları fark ettik.

On Birinci Bölüm

Neredeyse bizi ezeceklerini düşünürsek zor olmadı. Caddede çok sayıda araç vardı - çoğunlukla küçük, iki tekerlekli, önünde kapalı bir alan olan, arkada bir koltuğa tünemiş bir sürücü ve tek bir at. Ama sadece bir tanesini elektrik mavisini parti elbisesi giymiş bir kız kullanıyordu.

Ve kaldırımın ortasına doğru hızla ilerliyor.

Mircea ilk kez beni yoldan çekmek zorunda kalmadı; kalabalık zaten bunu onun için yapıyordu. Kalabalık ikiye ayrılmıştı, yola doğru ya da bara doğru ilerliyordu. Mircea ve ben yola çıktık ve sonra daha da geriye gitmek zorunda kaldık çünkü küçük araba sarhoş bir şekilde sağa sola savruluyordu.

Annemin atlar hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyordum ama sorunun onun araba kullanmasında olduğunu sanmıyordum. Büyük ihtimalle arkasındaki arabada bulunan iki savaş büyücüsü, annemin kaçmak için elinden geleni yaptığı büyüleri ateşliyordu. Tam olarak başarılı olamadı, bu da muhtemelen arabasının tavanının neden yandığını ve atının neden tamamen paniklemiş gibi görüldüğünü açıklıyordu.

At, arabanın kapalı bölümünde oturmuş, ellerini iki yanına dayamış, avazı çıktığı kadar bağırarak kaçırarak kişiye kıyasla son derece sakin görünüyordu.

"Şu aptallar! Onu öldürmeye mi *çalışıyorlar*?" Vagonların arasında kırmızı şimşeğe benzeyen bir şimşek daha çakarken, "Onu öldürmeye mi *çalışıyorlar*?" diye sordum.

Onu ıskalamıştı ama bunun tek nedeni aynı anda kaldırıma fırlayıp yayaları dağıtması ve bir satıcının arabasını devirmesiydi. Elmalar büyük misketler gibi cadde boyunca yuvarlandı, insanlara çelme taktı ve onları buzlu yolda kaymaya gönderdi. Ne yazık ki büyücünün atı onlardan kaçmayı başardı ve onun peşinden gürledi.

"Öyle görünüyor," dedi Mircea acımasızca.

Ona bakacak kadar uzun süre kaosa bakmayı bıraktım. "Ne?" "Çember hakkında bildiklerine *göre*, *dulceață*, sence hangisi bir kara büyücünün elinde tam eğitilmiş bir varisi mi, yoksa aynı

mirasçı öldü mü?"

Omurgamdan aşağı bir parmak buz aktı. Çünkü düşünmeme gerek yoktu. Ailem, vampir bağlantılarım ve birkaç düzine başka şey sayesinde bir tehdit olduğuma ikna olan zamanımın Çemberi'nden kaçmak için bir aydan fazla zaman harcamıştım. Ve çözümleri de her zamanki gibi oldu: Öldür, sonra tekrar öldür.

Lanet olsun!

İleride yolun üzerinde bir geçit vardı ve bizi oraya kaydırarak bir anlığına kovalamacanın önüne geçirdim. Bu uzun sürmeyecekti. Araçların hafifliği, yolda hantalca ilerleyen daha büyük araçların yanından hızla geçmelerini sağlıyordu, zaten çoğu da yoldan çekilmeye çalışıyordu. Ama fiçılarla dolu bir vagon yeterince hızlı hareket edemeyecek kadar ağırdı. Ve annemi çok az farkla ıskalayan bir büyü onu ıskalamadı.

Fiçıların içindeki her neyse oldukça yanıcı olmalıydı. Çünkü ışık, ısı ve kulak zarını tehdit eden bir sesle patladılar, vagonu ateşe verdiler ve daha küçük fiçılardan birkaçını tahta güller gibi gökyüzüne fırlattılar. Sokağın daha önce kaotik olduğunu düşünmüş olsam da, bunun yanında hiçbir şeydi.

Atlar ateşi, gürültüyü ya da beklenmedik olayları sevmezler ve sokaktaki her at az önce bu üçünü de yaşadı. Kaçışan hayvanlar, koşuşan insanlar ve gökten yağın ateşli fiçi parçalarıyla bir kargaşa patlak verdi. Sonunculardan biri, sahibinin gece için sarmayı unuttuğu bir tütüncü dükkânının tentesini uçurdu. Koyu yeşil malzeme alevler içinde kaldı, hemen yanında birkaç at daha vardı.

Çift katlı bir otobüse bağlanmış olmasalar, bu o kadar da kötü olmayabilirdi. Otobüs bir grup yolcuyu indirmek üzereydi ama ürken atlar hızla kaçmaya başlayınca korkuluklara tutunmak zorunda kaldılar. Otobüsle yan yana köprüye doğru koşarken annemi tekrar gördüm ve Mircea kolumu kavradı.

"Bizi onun arabasına bindirebilir misin?"

Ona baktım, hangi noktada aklını kaybettiğini merak ediyordum. Ama son derece ciddi görünüyordu, belki de bunun elimize geçecek en iyi fırsat olduğunu düşündüğü için. Benim de onunla aynı fikirde olmamın bir faydası olmadı.

"Ben ... değilim ... Ben ... değilim. Hareket eden şeylerin üzerine geçmek o kadar kolay değil," diye açıkladım. Özellikle de yolun her tarafına yayılmış ve yanmakta olanlara.

"O zaman bunu eski usul yapmamız gerekecek," dedi bana. Ve ben bunun ne anlama geldiğini sormadan, kolu belime dolandı ve köprünün yanına doğru koşmaya başladık ve sonra-

"Oh, kahretsin!" Mircea bizi yan tarafa fırlatırken çığlık attım, tam da annemin arabası altımızdan gürleyerek geçerken.

Ancak tekrar hareket etmiş olmalı, çünkü dişlerimi takırdacak kadar sert bir iniş yaptığımızda, otobüsün tepesindeydi.

Mircea ayakta kalmayı başardı ama ben burnumu ısırıp koparmak için elinden geleni yapan küçük bir köpeği kucaklayan iri bir kadının üzerine yuvarlandım. Sonra da aniden ortaya çıkmamdan çok giydiğim kısa kıyafetten dolayı şaşırılmış görünen şaşkın bakışlı bir adamın kucağına doğru geriye doğru itildim.

"Ne? Daha önce hiç buzağı görmedin mi?" Mircea beni yukarı çekerken talep ettim. Ancak merdivenlerden inmeye çalışan panik halindeki insan kalabalığı bizi neredeyse eziyordu.

Birkaçı düşerek bunu başardı, birkaçı da neredeyse başarıyordu ve çok sayıda koli, şemsiye ve şapka uçtu. Buna, otobüsün arkasından sürücüsüz olarak seken ve garip bir şekilde sabit durarak caddede ilerlemeye devam eden birinin bisikleti de dahildi. Ya da en azından büyücünün aracı bisiklete çarpıp onu bir vitrine, ardından da bize doğru savurana kadar öyle görünüyordu.

Otobüs çarpmanın etkisiyle sarsıldı ve ayağa kalkan insanların çoğu tekrar kış üstü yere savruldu. Ancak büyücüler de kazadan yara almadan kurtulamamıştı. Onları çeken açık gri at koşumundan kurtuldu, dehşet içinde kişnedi ve sonra yola geri döndü.

Bu yüzden bir sonraki uygun ulaşım aracını seçtiler. O da bizimki oldu.

Otobüse atlayıp insanları bir kenara fırlatırken ve bazı durumlarda merdivenlerden yukarı ve çatıya çıkarken yan taraftan aşağı düşerken küfür etme sırası Mircea'daydı. Ve sonra Mircea iki koltuğun arkasına tutunup yukarı doğru savrulurken ve *tekme* atarken tekrar uçtular. Birkaç bin dolar değerindeki ince deri, gömleklerinde çamurlu izler bırakarak geriye doğru fırladı, kollar sallandı ve vücutlar uçtu.

Caddenin yarım blok aşağısına inmişler gibi görünüyordu, bu da her şeyi sona erdirmeliydi. Ama kaldırıma çıkar çıkmaz tekrar

ayaklarını. Başlarını salladıklarını, kalabalığın içine daldıklarını ve hızlandıklarını gördüm ve sonra başka bir şey görmedim çünkü Mircea beni otobüsün önüne doğru sürüklüyordu. "Kalkanları var mıydı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum çünkü hiç görmemiştim.

"Hayır."

"O zaman nasıl-" diye başladım, ancak otobüs aniden tehlikeli bir şekilde savrulunca sendeleyip yere düştüm.

Sanki şoför yokmuş gibi yolda hızla ilerliyordu, ki bu bir bakıma doğrudu, çünkü şoför koltuğundaki adamın orada olması gerektiğini düşünmüyordum. Üçüncü bir büyücü aniden ortaya çıkmış ve gerçek sürücüyü kenara itmişti, tam da Mircea'nın otobüsün uzunluğundan aşağı atlayıp ona aynısını yapması için zamanında. Sadece usta bir vampir sizi kenara attığında, kendinizi yerde bulmazsınız.

Adam otobüsten fırladı, havada uçtu ve yakındaki bir binanın ikinci katına yüz üstü çarptı. Ben de bunu bekliyordum. Sonra döndü, yerçekimi ona işlemiyormuş gibi tuğlaları tekmeledi *ve otobüse geri atladı*. Ki bunu beklemiyordum.

Bir an için adamın en son zaman baloncuğunun içinde maraton koşarken gördüğüm büyücüye çok benzediğini düşündüm -uzun boylu, siyah saçlı, kırmızı yüzlü- ama bu doğru olamazdı. Sonra dizginleri tutmak için arkasını dönmüş olan Mircea'ya doğru hamle yaptı ve ben de bunu daha sonra düşünmeye karar verdim. Peşinden atladım, dörtmala koşan atların, gıcırdayan otobüsün ve çığlık atan insanların arasında vampir kulaklarının bile duyabileceğinden şüphe ettiğim bir uyarı bağırdım.

Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü yolculardan bazılarının canına tak etmişti. Tek gözlüklü, yakışıklı bir beyefendi bastonuyla büyücüye çelme taktı, kasap önlüğü giymiş iri yarı bir adam yüzüne vurdu ve diğer birkaç adam da onu kenardan sokağa atmaya yardım etti.

Her şey düşünüldüğünde, muhtemelen ona fazla zarar vermedi.

Sonra da hızla gelen bir yolcu otobüsü tarafından ezildi, muhtemelen de öyle oldu.

En azından, Mircea gerçek sürücüyü koltuğuna geri çekip beni yakalamadan önce onun gemiye geri döndüğünü görmedim. "Bu şekilde ona yetişemeyiz," diye bağırdı.

Başımı salladım, biraz sersemlemiş hissediyordum. Otobüsü çeken Clydesdale'ler zaten gidebildikleri kadar hızlı gidiyorlardı ve zaten hız için yetiştirilmemişlerdi. İnsanlarla dolu ağır bir otobüsle anneme yetişemeyecektik, büyücüler de öyle.

"Alternatifi ne?" Ben de ona bağırdım. "Bu!"

dedi bana. Ve bizi yan tarafa fırlattı.

O kadar hızlı oldu ki, çoğunlukla boş bir vagona inmeden önce çılgılık atacak zamanım olmadı. Muhtemelen Dodge'dan çıkma yarışında otobüsü geçmesinin nedeni ağırlık eksikliğiydi. Ama çok da önde değildi, özellikle de şoför bize bağırarak için arkasını dönüp sıradaki araca çarptıktan sonra.

Ama Mircea uzun süre kalmayı planlamamış gibi görünüyordu, çünkü ben daha nefes alamadan, başka bir vagona atlıyor, sonra da kapısını tutabileceği kadar yaklaşmış olan dört tekerlekli bir taksiye biniyorduk. Sonra da yolcuların ayak parmaklarına basmamaya çalışarak arkadan geçtik ve diğer taraftan-

Sanırım bir arabaydı. Ama daha çok atları olmayan ve taban tahtasından büyük bir sopa çıkan çatısız bir arabaya benziyordu. Ayrıca kocaman, şişkin bir kornası, birkaç ayak pedalı ve şu anda usta bir vampirin elinden sarkan çıldırmış bir sürücüsü vardı.

"Biliyor musun, bir dahaki sefere biraz daha fazla uyarı kullanabilirim!" Adamı yavaşça yola bırakırken Mircea'ya nefes nefese söyledim.

Bana bir bakış attı. "Artık ne zaman yer değiştiren nasıl hissettiğimi biliyorsun." "Vites değiştirmek üzereyken sana söylüyorum!"

"Hatırladığın zaman." Beni kucağına aldı ve koltuğu olmadığı için yolcu koltuğu olduğunu tahmin ettiğim yere bıraktı. "Adil bir uyarı: bu sarsıntılı bir yolculuk olacak."

Evet, sanki çok uzak değilmiş gibi, demedim, çünkü kığım deriye dokunur dokunmaz kaldırıma fırladık, bir grup insanın etrafından dolandık, bir dükkanın yan tarafına çarptık ve sonra ilerledik.

"Bu şeyi nasıl kullanacağını bildiğinden emin misin?" Uzuvarımı düzene sokmaya çalışarak talep ettim.

"Bu bir Lutzmann. Eskiden bir tane vardı."

"Evet, ama gerçekten *kullandın* mı?"

Ben çılgınca emniyet kemeri ararken o sadece kaşlarını kaldırdı ve önüme baktı. Bulamadım, çünkü görünüşe göre henüz icat edilmemişlerdi. Belki de arabanın en yüksek hızı saatte yaklaşık otuz mil gibi görüldüğü içindir, ki yanları olmayan, yüksek bir ağırlık merkezi olan ve direksiyon için bir çubuğu olan bir araçta olmadığınız sürece kulağa hiçbir şey gibi gelmiyor. Dört tekerleğin de aynı anda yerde olduğunu hiç sanmıyorum.

Sokak engellerle doluydu, bunların yarısı yaşıyordu ve hepsi de onaylamıyordu.

Ama ne kadar acınası olursa olsun, hızımız sabitti, bu arada annemin arabasını çeken atlar yoruluyor gibi görünüyordu. Çünkü bir an sonra onları gördüm, hemen ileride.

Mircea da onları görmüş olmalı, çünkü gaza bastı ve bizi belki de otuz beşe çıkardı. Ama bunu yaptığı için şanslıydı. Çünkü bir saniye sonra kırmızı şimşek geceyi aydınlattı, hemen arkamızdan fırlayıp bir binaya çarparak patladı, tuğlaları kararttı ve bir pencereyi yerinden söktü.

Boynumu çevirdim ve beklediğim şeyi gördüm: Bir yerlerden çaldıkları bir arabanın içinde üç lanet büyücü. İki atı ve hafif bir gövdesi vardı ve eğer kazanmıyorlarsa lanet olsun. Ve görünüşe göre kin tutuyorlardı, çünkü havada uçuşan okların çoğu bizi hedef alıyordu.

Bir tanesi bir dizi sokak lambasını patlattı, bir cıvata ışıktan ışığa sıçrarken onları birbiri ardına patlattı ve geceyi yanı başımızda yaktı. Bir diğeri, uygun bir şekilde Ateşli Anka Kuşu olarak adlandırılan sallanan bir bar tabelasına çarptı. Anka kuşu dumanlar içinde kaldı ve sonra biz de öyle olduk, çünkü bir büyü arabanın arkasına çarptı, onu aldı ve havada süzölmeye gönderdi.

Çığlık attım ve Mircea'yı yakaladım, o da beni yakalayıp atladiğı sırada bizi değıştirdi. Sonuç olarak birkaç saniyelik kafa karıştırıcı bir yer değıştirme ve ardından havada uçma oldu, çünkü onun atlayışı yer değıştirmenin diğeri tarafında gerçekleşti. Ve sonra bir yığın halinde, yarısı sokakta yarısı olukta, kaldırıma ve bir sürü mutsuz yayaya yuvarlanmadan önce yere indik.

Arabanın bir kilisenin önüne çarpmasını izlemekle meşgul olduğum için fark etmedim bile. Ve iki sütunun arasına sıkıştı. Ve patladı.

Ve sonra piç büyücüler yanımızdan hızla geçip, sokaktaki bir hendekten üzerimize pis su sıçrattılar. Zaten içinden geçmiştik. Sonrasında bildiğim tek şey, küçük arabanın kalıntılarının yanından geçip sağdaki bir sokağı giren araçlarının arkasına yapışmış olduğumuzdu.

Mircea yapmış olmalı, bizi bazen neredeyse vites değıştirmek kadar hızlı görünen o vampir hızıyla hareket ettirdi. Çünkü ben kesinlikle yapmamıştım. Açıkçası, arabanın arkasındaki deri ciltli sandığı tutunup kusmamaya çalışmak dışında pek bir şey yapacak durumda değıldim. Sonra yağmur yağmaya başladı.

Tabii ki vardı.

Mircea bana birtakım işaretler yapıyordu, muhtemelen bir şey söylerse büyücülerin duyacağından korkuyordu. Gözlerimin sürekli kayması dışında harika olurdu. Ama sanırım *bu* işaretlerle

seni bir dakikalığına bırakıp aptalca bir şey yapacağım. Çünkü bir sonraki İkinci olarak, arabanın yanından atladı, kapıyı tekmeledi ve küçük, kapalı alanda kayboldu.

Ve sonra işler ilginçleşmeye başladı. En azından küfürler, tekmeler, çılgınca sallanan bir araba ve çatıyı uçuran bir büyüü ilginç buluyorsanız ilginçti. Benim için pek bir şey ifade etmiyordu ama bunun için endişelenecek zamanım yoktu çünkü bir yumruk arabanın arkasından neredeyse suratıma iniyordu.

Solda olduğu ve Mircea'nın OMEGA saatini takmadığı için, henüz kaybetmeyi başaramadığım tek ayakkabımı çıkarıp ince topuğunu kullanarak bileğinden koparmaya çalışmaktan hiç çekinmedim. Adaşı kadar işe yaramadı ama en azından dikkatimi dağıtmış olmalıydı. Çünkü biri küfretti, biri homurdandı ve sonra biri vagonun yan tarafından fırlayarak hemen yanımızda gürleyen bir arabaya çarptı.

Eğer annemin olmasaydı bu harika olurdu.

Büyücü bir eliyle arabayı kavradı ve diğer eliyle bana bir büyü fırlattı, ama tutmadı -her şeyden önce kaçırın kişi sayesinde. Onu görebiliyordum, çünkü yangın nedeniyle artık arabanın kapalı bir alanı yoktu. Yağmur onu söndürmüştü ya da belki de kabinin üzerindeki tüm kumaşları tükettikten sonra yanmıştı. Ama her iki durumda da, sadece tel çerçeve yerinde kalmıştı ve bu da fidyecinin ağır görünümlü bavulunu büyücünün kafasına çarpmasını hiç engellemedi.

Bu, büyüünün rotasından çıkmasına neden oldu, beni ıskaladı ama elbisemin eteklerini tutuşturdu. Neyse ki, az önce içinde debelenmeyi bitirdiğim çamur birikintisi elbisemi oldukça ıslatmıştı ve o ve sağanak yağmur, benden önce ateşin icabına baktı. Geriye mahvolmuş bir elbise, kalçamda bir yanık ve ciddi bir "Yeter Artık" vakası kalmıştı.

Eğer annem yedi kişiyi yüzyılın büyük bir bölümünde değiştirebiliyorsa, ben de beş kişiyi birkaç yüz metre, mesela bir sonraki sokağa kadar değiştirebilirdim. Bu onları onun kışından kurtarırdı ve Mircea ve ben geri döndüğümüzde, sadece büyücüye sahip olurduk.

anlaştık. Sadece lanet olası savaş büyücülerini tek bir yerde toplamam gerekiyordu.

Ve sonra yapmadım, çünkü annem benim için yaptı.

Arabasını bizimkine çarptı ve neredeyse beni tünediğim yerden düşürüyordu. Kaçıran kişi onu yakalamaya çalışırken onu yakalamaya çalışan büyücüye bundan daha fazlasını yaptı. Ani hareket onu geriye savurdu ve arabamızın eksik tavanından düşerek arkasını oluşturan ahşabı parçaladı. Ben de Mircea'ya baktım; bir büyücüyü bir kolunun altına almış, diğerini de boğazından yakalamıştı ve yeni gelenin midesine bir ayak sokmaya çalışıyordu.

O bana baktı, ben de ona, sonra da yan tarafa baktım, binalardaki bir boşluktan bu caddeye paralel uzanan güzel, geniş bir cadde görünüyordu. "Adil uyarı," dedim ona. Ve yer değiştirdim.

Ve hemen pişman oldum.

Vücudum dikiş yerlerinden ayrılıyor gibi hissediyordum, her sinirime vuran yakıcı, yırtıcı bir acı. Hâlâ bir çığlım olsaydı, boğazımdan bir çığlık koparacak kadar kötü acıyordu. Ama yoktu, çünkü moleküller halinde uzaya yayılıyordu, tıpkı geri kalan her şeyim gibi, tıpkı beynim gibi, ama yine de bana bunun çok ileri, çok fazla olduğunu söylüyordu. Belki de iki atın da insan sayılacağını hatırlamalıydim; belki de zaten ne kadar yorgun olduğumu düşünmeliydim; belki de bu benim son vardiyam olacaktı çünkü kafam patlayacaktı.

En azından, yeterince uzun süre onu yeniden maddeleştirecek enerjim olsaydı olurdu, ki bu daha fazla devam ederse olmazdı. Bunun yerine olacak olan şey, benim, atların, arabanın ve içindeki herkesin, sanki hiç var olmamışız gibi, yağmurun yıkayıp götüreceği esintide uçuşan parçacıklara dönüşerek hızla çözülmemizdi. Bunun gerçekleştiğini, parçaların kalıplarından kopmaya, karmakarışık olmaya, dağılmaya başladığını hissedene birinin mutlak inancıyla biliyordum-

Sonra hayır dedim. Sonra

da *dur* dedim. Ve durduk.

Gerçekten, gerçekten aniden.

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum, çünkü denemek için hiç sebebim olmamıştı. Ama bir şekilde vardiyayı iptal etmişim. Tam ortasında.

Ya bu olacaktı ya da ölecektik, bu yüzden kötünün iyisi gibi görünüyordu. Ta ki bir sokak ötede değil, hala bu sokakta yeniden maddeleşene kadar. Sayılır.

Cadde, gaz ışığının siyah gökyüzüne karşı altın rengine çevirdiği soluk taşlarla kaplı neoklasik binalardan oluşan lüks görünümlü bir kıvrımdı. Caddenin her iki yanında üstü kapalı bir sütun dizisi uzanıyordu, meşgul olduğum için bunu fark etmemiştim. Yakınına, yani tam üstüne indiğimiz için şimdi fark ettim.

Bu da bizi sokağın epey yukarısına çıkardı; arabayı, atları ve arabanın yanından fırlayıp aşağıdaki sokağa bakan kafaları ancak alacak kadar geniş olan dar bir çatı çizgisi boyunca uçuyorduk. Ve sonra bana bakmak için döndüler. Sonra büyücülerden biri bir kolunu kaldırmayı başardı ve onunla ne yapmayı planladığından hiç şüphem yoktu.

Ama onu durduramadım. Onu zar zor görebiliyordum bile, diğer herkesle birlikte bulanık görüşümün önünde dalgalanıyordu. Bu yüzden birdenbire artık orada olmadığını fark etmem bir anımı aldı. Mircea az önce onunla ve diğerleriyle birlikte kaçmış, tüm tekmeleyen, dövüşen düğümü sütunun kenarından aşağı atmıştı.

Hâlâ vites değiştirebiliyor olsaydım sorun olmazdı. Ama yapmadım ve yapamadım, sütunun sonu yaklaşıyordu ve ben de kurtulmaya çalışıyordum, çünkü dörtlüye giden bir arabanın arkasından düşmek eğlenceli olmazdı, ama alternatifinden çok daha iyiydi. Ama lanet olası ayağım lanet olası kutunun arkasına sıkışmıştı ve çıkmıyordu ve yüzüme bakan tuğla bir duvar varken sorunun ne olduğunu anlamaya vaktim yoktu ve-

Ve sonra onun yerine güzel bir çift lapis gözüne bakıyordum.

Büyücülerden biri arabanın yanına doğru koşarken, şaşkın, kafam karışmış ve biraz da midem bulanarak gözlerimi kırptım. Annemin kullandığı, akli başında bir insan gibi yolun ortasında duran ve şu anda bir şekilde üzerinde bulunduğum arabaydı. Büyücü onu yakaladı ve annem ona bakacak kadar benimle göz temasını kesti, sonra da Niall'ın süitte yaptığı gibi bir anda ortadan kayboldu. Olanın bu olduğunu biliyordum çünkü bir saniye sonra caddenin ortasında, önümüzde tekrar belirdi.

Ve sonra onu ezdi.

"Kahretsin Liz!" dedi kaçırın adam, gözlerini ona dikerek.

"Kimsin sen?" diye sordu, o muhteşem gözlerini tekrar bana çevirerek.

Ve nedense cevap veremedim. O güzel yüze baktım, çok yakındı, hiç tahmin etmediğim kadar yakındı ve hiçbir şey söyleyemedim. Boğazım düğümlendi, gözlerim doldu, yüzüm çöktü ve muhtemelen hüngür hüngür ağlayan bir aptala benziyordum. Ama ne kadar denersem deneyeyim, hiçbir şey *söyleyemiyor* gibiydim-

Ve sonra kaçırın kişi benim yerime cevap verdi.

"Onu Agnes gönderdi," dedi sert bir sesle. "Bu bir tuzak!"

"Sanmıyorum," dedi, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu. Nasıl bir ifade takındığımı bilmiyorum ama şaşkın, inanmaz ve şok olmuş görünüyordu. Yanağıma dokunmak için elini uzattı ve eli hafifçe titredi. "Hiç sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Sana söylüyorum, birlikte çalışıyorlar!" diye tısladı. "O kaltağın beni sürüklemesine yardım eden oydu-"

"Agnes iyi bir kadındır."

"O bir *kaltak*!" diye bağırdı. "Ve bu da bir o kadar kötü. Yapmak zorundasın-"

Ondan ne yapmasını istediğini asla öğrenemedim. Çünkü dört büyücü aynı anda arabaya atladı, ki bu imkansızdı, çünkü en az ikisinin ölmüş olması gerekiyordu. Ama kaçırını boğazından yakalayıp ayağa kaldıran da dahil olmak üzere hepsi bana oldukça canlı göründü. Diğerlerinin ne yaptığını görmedim, çünkü bir sonraki an yer değiştiriyorduk, daha önce hiç deneyimlemediğim bir kolaylıkla zamanın içinde akıyorduk.

Vites değiştirmek genellikle metalik, elektrikli ve belli belirsiz korkutucuydu, kontrolden çıkmış olabileceğinden şüphelendiğiniz bir roller coaster'ın heyecan verici yolculuğu gibi. Ama bu öyle değildi. Sıcak, yumuşak ve doğaldı, nefes almak gibiydi, hafif bir okşayış bizi alıp bir yerlere doğru götürüyordu. Bilmiyordum, umurumda da değildi. Sadece burada kalmak istiyordum, tam burada-

Gelgit bizi bilinmeyen bir kıyıya doğru sürüklerken bana basitçe, "Ama bu senin kavgan değil," dedi.

Başımı salladım, ona yanıldığını, bunun benim kavgam olduğunu söylemeye çalıştım; kesinlikle öyleydi. Ama hala konuşamıyordum, elinin elimin altında eridiğini hissettiğimde, akıntı bizi iki farklı yöne sürüklediğinde, haykırdığımda ve artık orada olmayan bir şeye tutunmaya çalıştığımda bile-

Bir de baktım ki, bir sokağın köşesinde duruyorum, etrafım yanıp sönen neon ışıkları, yağın kar ve parıltılı, narin ağlarla çevrili

asılı yıldızlar, Viktorya döneminden kalma bir faytonun modern trafik şeritleri arasında savruluşunu izlemek

-Bir anlığına. Tekrar hiçliğe karışmadan önce.

Ve bir anda gitmişti.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Sokağın köşesinde durdum, hafifçe sallanırken saçlarımda kar parçaları toplandı. Son manzara çok güzel, diye düşündüm boş boş, Noel kalabalığına benzeyen koşuşturmaları izlerken. Tepedeki yıldızlar, kavşağı besleyen her sokağın açıklıklarına örtülmüş ışık pankartlarıydı. Daha aşağıdaki diğer sokaklarda da vardı, böylece havadan bakıldığında büyük olasılıkla büyük, ısıtılı bir tekerleği andırıyordu. Ya da belki bir çelenk. Bu daha Noelvari olurdu, değil mi?

Siyah gökyüzüne karşı güzel görünüyorlar, diye düşündüm, kaç on yıl önce yağın yağmurdan gözlerime su damlarken. Fırçalayıp uzaklaştırmaya zahmet etmedim. Artık bir önemi yok gibiydi.

Geçen arabaların ışıkları, uygun bir şekilde şenlikli, uzun altın ve kırmızı flamalar halinde birbirine karıştı. Titrek, soğuk ve uyuşmuş hissederek onları izledim ve unutulmayı bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim.

Sonra arkamdan gelen ayak seslerini duydum ve daha arkamı dönmeye fırsat bulamadan eller omuzlarımı kavrayıp beni döndürmeye başladı. Başım dönerek, biraz çılgınca görünen Mircea'ya baktım. Saçları dağınıktı, gözleri de öyle ve yanağında bir çamur lekesi vardı. "Hâlâ buradasın," dedi boş boş.

Temkinli bir şekilde başımı salladım, yarı yarıya her an olmayacağını umuyordum.

Parmakları neredeyse acı verecek şekilde omuzlarımda sıkılaştı. Sonra beni kucağına aldı ve kirli elbiseme, sırlıslık saçlarıma ya da yoldan geçenlerin güvenliğine aldırmadan etrafımda döndürdü. "Hâlâ buradasın!" dedi gülerek ve beni öptü.

Ya çok iyi bir öpücüktü ya da unutulup gitmemek müthiş bir afrodizyaktı. Çünkü sadece bir saniye sonra, o dudaklar beni felç eden soğuk şoku eritti ve ellerim omuzlarında kenetlendi ve bacağım onun etrafında kıvrıldı ve bildiğim sonraki şey, vücuduna tırmanıyordum ve boğazına tırmanmak için elimden geleni yapıyordum. Mircea aldığı kadar iyi verdi. Elleri kıcımlı buldu ve kaldırdı, bacaklarım onun etrafında kenetlendi ve bizi tekrar döndürdü, kar yağarken ve arabalar

korna çaldı ve birileri güldü ve ben umursamadım çünkü tüm bunları yaşamak için hayattaydım.

Sadece o ya da boğulma söz konusu olduğunda ayrıldık. Tutkudan, rahatlamadan, havasızlıktan ya da her üçünden de nefes nefese kalmış ve sersemlemiş bir halde ona sarıldım ve toplamayı başardığımız kalabalık kibarca alkışladı. Biri ökseotu dalı bağışladı, "ikinizin buna ihtiyacı olduğundan değil", Mircea bunu gösterişli bir şekilde kulağının arkasına sıkıstırdı. Ve sonra beni tekrar öptü.

Sanırım sadece ben titremeye başladığım için durdu. İkimiz de sıırıslıklam olmuşuk, hava buz gibiydi ve yol boyunca bir yerlerde ceketini kaybetmeyi başarmıştım. Mircea'nın sıcaklığına rağmen gecenin soğuk ve nemli havası giysilerimin altından içeri girmeye, yakamdan aşağı sızmaya ve bacaklarımdan yukarı süzölmeye başlamıştı bile.

Eve dönmeye çalışmanın da bir anlamı yoktu. Arada biraz yemek yiyip dinlendiğimi varsayarsak, bunu sabah yapabileceğim için şanslıydım. Ama bu bir sorun teşkil ediyordu.

Kar girdabına büyülenmiş gibi bakan Mircea'ya baktım. "Mircea?"

"Çok güzel, *dulceață*," dedi, sesi huşu içindeydi. "Görüyor musun? Çok güzel."

"Neymiş o?"

"Kar. Gece." Kolları sıkılaştı. "Sen." Ona ihtiyatla baktım. "Teşekkürler mi?"

Sıcak dudaklar boynumu buldu. "Bir şey değil."

"Mircea. Hava buz gibi." "Seni sıcak tutacağım," dedi bana, dudakları göğüs dekolteme doğru kayarken.

Ve tamam, burası giderek ısınıyordu. "Bütün gece bir sokak köşesinde kalamayız," diye itiraz ettim.

"Tabii ki yapamayız." Ne olduğunu tam olarak anlayamadan sokağın sonuna gelmiştik, kolumu onun koluna sıkıştırmış, bir o yana bir bu yana bakıyordu, meraklı, parlak gözlü ve belli ki mutluydu. Neye sevindiğini bilmiyordum ama bir saniye sonra güldü. "Ah evet. Evet, bu harika olur."

Sonra etrafımıza düşen kar taneleri farlara takıldı. Karanlıkta asılı duran kristaller gibi dondular, binlerce küçük altın parıltısı, köşede bir limuzin dururken. Mircea'ya baktım. "Nasıl . . . ?"

"Bir arkadaşımın ödünç aldım," dedi ve beni içeri soktu. Ve sonra hemen vücudumu kendi vücuduyla örttü.

Bu sefer beni daha yavaş öptü, dudaklarının şefkatli bir hareketi ve sonra dilinin benimkine karşı, kasıtlı, şefkatli ve cinsel. Ve birkaç dakikalığına, etrafıma dökülen ipeksi saçlar, dudaklarımın pürüzsüzlüğü ve ellerinin vücudumdaki hissi dışında her şeyi unuttum. Nasırları yüzlerce yıl önce düzenli olarak kılıç kullanmaktan kaynaklanıyordu ama vampirler öldüklerinde oldukları gibi kalırlardı, bu yüzden asla yumuşamazlardı. Kesmeyi reddettiği saçları dışında, bir zamanlar olduğu yarı barbar prensten geriye kalan tek şey onlardı.

Şimdi ellerimi içine gömme fırsatını değerlendirdim, sonbaharda meşe yapraklarının renginde derin, ipeksi bir maun dökülüyordu. Ve tamam, bu klişeydi ama Mircea bir kızı şair yapmıştı. Ama burası öyle bir yer değildi.

"Mircea. Yapamayız," diye soluk soluğa aynadan bizi utanmadan izleyen şoföre baktım.

Mircea başını kaldırıp bakmadı bile. "Sür," dedi ve bir elini bölmenin düğmesine bastırdı.

Bu arada üstüm de açılmıştı ve işler oldukça korkutucu bir hızla ilerliyordu. "İnsanlar bizi pencerelerden görebilir," diye itiraz ettim, sırılsıklam olmuş ipeğin fermuarı açılmış ve sütyenim tek bir hareketle çözülmüştü.

"Renkli."

"Ama . . . Ben açım."

"Ben de öyle," diye homurdandı ve elbisemi çıkardı.

Birisi koltuğun üzerine bir kürk bırakmıştı, gece yarısı kadar siyah ve bulut kadar yumuşak bir şeydi ve çıplak tenime değen bu his dikkatimi dağıtıyordu. Üzerimde yumuşayan sıcak eller, bana baskı yapan sert kaslı kalçalar ya da dilimin üzerinde kayan, sıvı, sıcak ve giderek daha fazla talepkar olan dil kadar olmasa da.

Dakikalar sonra hava almak için kalktığımda Mircea'nın ceketinin çıkarılmış, gömleğinin açılmış ve kravatının bir omzuna zar zor yapışmış olduğunu gördüm. Bu biraz rahatsız ediciydi, çünkü nasıl o hale geldiğini ya da külotumun karşı koltuğa nasıl savrulduğunu hatırlayamıyordum. Tek bildiğim, o günahkâr yumuşak kürk manto dışında çıplak olduğum ve onun da büyük kısmının altımda sıkışıp kaldığıydı.

Yoldan geçen arabalardan biri çok yaklaşırsa beni koruyacak bir şey olsun diye çekiştirmeye çalıştım ama Mircea'nın başka fikirleri vardı. "Bırak," dedi kısık sesle. "Teninle olan kontrastı seviyorum."

Ve sonra bana tam olarak ne kadar olduğunu göstermeye başladı.

"Sana ne oldu böyle?" O karanlık kafa dudaklarından boynuna ve vücuduna doğru ilerlerken nefes nefese kaldım. Mircea genellikle sevecen değildi ama normalde halka açık gösterileri, hatta yarı halka açık olanları bile umursamazdı.

Yine de şu anda onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu.

Tenimdeki dudaklar, arkalarındaki sivri dişlerin aksine sıcak, yumuşak ve esnekti. Ama ısırmadı, sadece dudaklarını hassas etimin üzerinde hafifçe gezdirdi, ta ki ben sertleşene, zirveye ulaşana ve çaresiz kalana kadar. "Uzun zaman oldu, o yüzden emin olamıyorum," diye mırıldandı. "Ama sanırım sarhoş olabilirim."

Ona göz kırptım. "Ne?"

"O yaratıkların kanı. Sarhoş ediciydi." "Büyücüleri mi kastediyorsun?"

"Mmm-hmm." Bir meme ucunu dili ve dişleri arasında yuvarlayarak ellerimin gömleğini yumruklamasına neden oldu.

"Ama... ama onlar insandı."

"Mmm, hayır," dedi düşünceli bir şekilde. Ve sonra ısırdı.

Nefesim kesildi ve başını ellerimin arasına aldım, benden içerken onu tuttum. Sıcak dudakların, keskin dişlerin ve derin, samimi ekişlerin hissi vücudumu sıkılaştırdı, cildim kızardı ve nabzım kulaklarımda çarptı. O ana olan hakimiyetimin elimden kayıp gittiğini hissettim.

"O zaman neydi onlar?" Ne hakkında konuştuğumuzu unutmadan önce nefes nefese sordum.

"İnsandılar ama daha güçlüydüler," dedi bana, topuklarının üzerine oturarak. "Senin gibi."

"Benim gibi mi?"

"Makamınızın gücü nedeniyle kanınız normalden daha zengin," diye açıkladı kravatı bir kenara fırlatarak.

"Bunun ne önemi var?"

"Bu önemli nku senin gücün eskiden bir tanrıya aitti." Gömleğini çıkarmaya başladı ama ben elimi uzattım.

"Bırak onu," dedim boğuk bir sesle. Zıtlıktan hoşlanan tek kişi o değildi. Ve balla ıslanmış tenine karşı beyaz, beyaz kumaş ... hoştu.

Kaşlarını çattı ama dediğimi yaptı. Sonra hınzırca sırtarak tekrar üzerime kaydı. "Belki de bu yüzden tadın ilahi."

"O büyücülerin bir tür yarı-tanrı olduğunu mu söylüyorsun?" Boynuma sokulurken sordum.

"Bilmiyorum, daha önce hiç bir tanrıyı deneme fırsatım olmadı. Ama kanları sizinki gibiydi - kalın, zengin, eski konyak gibi."

Başka bir sorum daha vardı, ama sonra başı eğildi ve ağzı tekrar üzerime kapandı ve ne olduğunu unuttum. Dili, açtığı küçük yaraları okşarken, nazik, hassas sondalama tüm vücuduma ürpertiler gönderirken her şeyi unuttum. Akılsızca doğruldum ve o da beni çıplak bir şekilde kucağına çekerek oturdu.

Dudaklarım protesto etmek için açıldı, çünkü daha önce görünür olsaydım bile şimdikiyle kıyaslanamazdı. Ama sonra güçlü eller beni kavradı ve muhteşem bir sertlik bana doğru bastırdı ve o kadar da nazik olmayan bir şekilde emmeye başladı. Bacaklarım onun etrafında sıkılaştıkça, tenim pembenin daha derin bir tonuna büründükçe ve bedenim sürtünmeyi, daha fazlasını arzularak kıvrandıkça protestom bir iniltiye dönüştü. Parmaklarımı saçlarının ham ipeğine gömdüm ve geçen arabaları, meraklı şoförü ve o ağzın çekiciliği ve sırtımda aşağı yukarı hareket eden ve sıkkan o ellerin hissi dışında her şeyi unuttum-

Ve tamam, diye düşündüm başım dönerek, belki de bu işe yarayabilirdi.

Ama bir saniye sonra Mircea geri çekiliyordu. "Acıkmışsın," diye duyurdu, sanki bu yeni bir şeymiş gibi.

"Ne oldu? Kan şekerim mi düştü?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Evet." Bölmeye akıllıca vurdu, bölme o kadar hızlı indi ki vizonu kapmak için zar zor zamanım oldu. Vampir sürücü aileden biri ya da üst düzey bir usta değildi, bu yüzden Mircea onunla doğrudan konuşmak zorundaydı. "Kulüp," dedi kısa ve öz bir şekilde.

"Zaten oradayız lordum," dedi şoför yumuşak bir sesle. "İsteklerinizi önceden tahmin etme cüretini gösterdim."

"İyi adam," dedi Mircea ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni karların içine çekti.

Kürkle bile olsa, limuzinin rahat sıcaklığından sonra soğuk hava şoku biraz şaşırtıcıydı. Ama uzun süre dışarıda kalmamıştık. Mircea beni ayağa kaldırıp güzel, eski bir sıra evin merdivenlerine kadar benimle birlikte koşmadan önce ayak parmaklarım donmuş kaldırımı ancak fark edebildi.

Sokaktaki bir düzine kapı gibi düz kırmızı bir kapı, paha biçilmez bir avize, maun bir karşılama masası ve koyu ahşap panellere karşı parlak renkleri parlayan, şüpheli bir şekilde Cézanne'a benzeyen bir şeyle övünen dar ve küçük bir koridora yol açtı.

Tombul, küçük bir vampir masanın yanından dolanıp gözden kayboldu. Eğildiğini fark etmem bir saniyemi aldı, o kadar eğilmişti ki vizonun kenarından bakarken bile tek görebildiğim parlak kel kafasında parıldayan ışıklardı. Bir dakika sonra tekrar ayağa kalktı ve sonra yine aynı şeyi yaptı, dik duramayan kuş oyuncaklarından biri gibi.

Ama sonunda merdivenlerden çıkarken bana yol gösterdi. Şoförden çok daha yaşlı olduğunu tahmin ediyordum çünkü hafifçe titreyen elleri muhteşem bir süitin kapısını açana kadar tek kelime etmedi. Safran, mercan ve koyu çikolata kahverengisiydi, içinde bir şömine vardı.

Karamel renkli mermer ve şehrin ışıklarına bakan büyük bir pencere.

"Umarım beğenirsiniz lordum," diye mırıldandı ve pembeye döndü-Mircea rahatça başını salladığında sevinçle yanaklarını

sıktı. "Evet, sorun değil. Burada yiyeceğiz."

"Elbette, elbette. Hemen." Küçük vampir, koridora doğru geri çekilirken üç kez -kelimenin tam anlamıyla- eğildi. Ve sonra Mircea sonunda beni bıraktı, sadece ellerini paltomun içine sokup beni duvara doğru itmek için.

"Ben kirliyim," diye itiraz ettim.

Kaşlarını salladı. "Söz mü?"

"Mircea!" Kendime rağmen güldüm. "Yemekten önce banyo yapmak istiyorum!"

Süitin gizli ışığında parlayan gözleri benimkilerle buluştu. "Müsaade ederseniz."

"Seninle banyo yapmayacağım," dedim ona kararlı bir şekilde. Bu şekilde asla akşam yemeği yiyemezdim.

"Tabii ki hayır," dedi şok olmuş gibi yaparak. "O zaman ne olacak?"

Tek bir parmağıyla yanağımdan çeneme, boynuma, boynuma ve . . . kolye? "Hayaletin burada mı?"

"Hayır." Bir refakatçiye ihtiyaç duymamıştım. "Neden?"

"Çünkü bunu giyerek benimle yemek yediğin fantezisini sürekli tekrarlıyorum." O sıcak parmak yavaşça barok canavarın dış hatlarını çizdi. "Ve sadece bunu."

Küçük bir ses çıkardım ve gözlerimi kapattım. Lanet olsun.

Görünüşe rağmen Mircea'yla bir ilişki kurmaya çalışıyordum, gerçekten çalışıyordum, sadece beş dakika baş başa kaldığımızda onun kemiklerini sıızlatmaya değil. Ve son zamanlarda oldukça iyi gidiyordum, çünkü o New York'taydı ve ben Vegas'taydım ve planlarım her zaman bana karşı bastırılmadığında çok daha yapılabilir geliyordu ve-

Kalçalarını sinsice döndürürken ona "Kes şunu," dedim, çünkü lanet olası adamın hiç utanması yoktu.

"O zaman bana bir cevap ver," dedi, sesinde kahkaha vardı.

Hayır demek niyetiyle başımı kaldırdım, ama o kara gözlerin derinliklerinde meydan okumanın kusursuz ışıltısı parlıyordu. Sanki yapmayacağımı düşünüyordu. Sanki yapmayacağımdan emindi. Çünkü ben bir vampir değildim, diğer bazı insanlar gibi maceracı değildim. Muhtemelen uzun, ipeksi siyah saçları, narin omzunun üzerinden nazlı nazlı bakan badem biçimli kara gözleri dışında hiçbir şeyle örtünmeden ortalıkta dolaşmakta bir sakınca görmeyen-

Lanet olsun!

Ama benim için o kadar kolay değildi. Çıplaklık en sevdiğim şey olmasa da onu şımartmakla ilgili bir sorunum olduğu için değil. Ama insan olduğum için. Ve Mircea, pek çok vampir gibi, bir insandan ne isterse elde edeceğini varsaymak gibi kötü bir alışkanlığa sahipti.

Genelde haklı olması da işe yaramadı.

Ve yüzyıllar boyunca bu tür şeyler kafasını karıştırmıştı, öyle ki söz konusu insanla tartışmaya, uzlaşmaya, müzakereye ya da kendi türünden biriyle yapacağı türden şeylere nadiren ihtiyaç duyuyordu. Beni sahiplenmişti; bu yüzden ben onunum. Tartışmanın sonu, eğer bir tartışma olmuş olsaydı, ki olmamıştı çünkü ben insandım ve bazı günler, çoğu günler, bu tavır gerçekten saçlarımı yolmak istememe neden oluyordu.

Ben de burada, büyücülerin kesinlikle nefret edeceği, Werelerin sevmeyeceği ve vampirlerin "ilişki" kelimesinin benim lügatımda "sahiplik" anlamına gelmediğini fark ettikten sonra bana ateş püskürecekleri gerçeğine rağmen bir ilişkinin belki, muhtemelen, bir şekilde yürüyüp yürümeyeceğini görmeye çalışıyordum ve Mircea ne yapıyordu?

Elbette tartışacak bir şey yokmuş gibi davranıyordu.

Ama vardı. Kesinlikle vardı, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim beş yüz yıllık bir tarih gibi. Bildiğim neredeyse tek şey ailesine son derece sadık olduğu, korkunç bir espri anlayışına sahip olduğu ve bir odaya girdiğinde nefesimin kesildiği gerçeği.

Ve evet, bu kesinlikle bir şeydi, ama bir ömür boyu temel almak için yeterli miydi? Henüz bilmiyordum. Tek bildiğim, teslim olmaya devam edersem, onun istediklerini yapmaya devam edersem, zaten birlikteymişiz ve karar verilmiş gibi davranmaya devam edersem ... o zaman çok yakında olacaktı.

Ve bununla yaşayıp yaşayamayacağımı henüz bilmiyordum. "Cassie?"

Başımı kaldırdığımda onu bıkkın gözlerle bana bakarken buldum. "Bu konuda gerçekten bu kadar çok düşünmek zorunda mısın?"

"Karmaşık bir durum," dedim endişeyle.

"Hayır, gerçekten değil."

"Evet, öyle! Gerçekten, gerçekten öyle ve sen de öyle olduğunu biliyorsun ve-"

Bir elini yüzümün iki yanına koyarak beni durdurdu. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Ne?"

"Yıl."

Kaşlarımı çattım. Ve gücüm yavaşça tarihi çağırdı: "Bin dokuz yüz altmış dokuz."

"Bu da henüz doğmadığın anlamına geliyor, değil mi?"

Başımı salladım.

"Henüz tanışmadık, haksız mıyım?"

"Şey, o zamanı saymazsak-" "Cassie."

"Hayır. Teknik olarak değil. Ama ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Bu gece olan ya da olmayan hiçbir şeyin döndüğümüzde ilişkimiz üzerinde herhangi bir etkisi olmayacağını söylüyorum. Hiçbir etkisi olmayacak. Hiçbir sonuç doğurmayacak. Bunu zamanın dışında bir gece olarak düşünün."

"Zamanın dışında bir gece mi?" Şüpheyile tekrarlardım, çünkü bunları anlamamıştım.

Zaman bana sorun yarattı; onları çözmedi. Bir gece için bile.

Alnı benimkine yaslandı. "Zamanın dışında bir gece."

Dudaklarımı yaladım ve düşündüm. "Sunucular görecektir."

"Peki ya görmemeleri için ayarlarsam?"

Ona baktım ve bu bir hataydı, çünkü o küçük çocuk sırtışını sırtıyordu, herkesin içinde asla göstermediği bir sırtış çünkü bu onun büyük, kötü Vampir Senatosu üyesi imajını tamamen çöpe atacaktı. Ama onu arada bir görmem gerekiyordu. Ve asla yıkıcı olmayı başaramadı.

"Sadece akşam yemeği," dediğimi duydum, dilimi ısırmadan önce.

"Sadece akşam yemeği," diye usulca kabul etti, başparmaklarıyla elmacık kemiklerimin çizgilerini okşadı.

Ve sonra beni bıraktı.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Süitin banyosu da en az diğerleri kadar etkileyiciydi. İçinden ince yanık umber damarları geçen altın rengi mermer, zeminden tavana, çift lavabodan spa benzeri küvete kadar her şeyi kaplıyordu ve hepsi çok parlak bir şekilde parlatılmıştı. Pelüş koyu turuncu bir halı, uyumlu havlular ve sanki Paskalya tavşanı getirmiş gibi selofanla kaplanmış pahalı banyo malzemelerinden oluşan bir sepet vardı.

Ve aynalar vardı, bir sürü ayna.

Mermerle kaplı olmayan neredeyse her yüzeyde bir tane vardı ve hepsi bana berbat görüldüğümü söylüyordu. Makyajım çoktan bitmişti, saçlarım tam bir felaketti ve vücuduma çamur ve üzerinde fazla düşünmek istemediğim başka maddeler bulaşmıştı. İçimi çektim ve pahalı bir çift çorabın delikli ayağını kirli ayaklarımdan sıyırdım. Cilam yontulmuştu ve ayak parmaklarım ... şey, kaldırım taşları üzerinde sürüklendikten sonra beklediğiniz gibi görünüyorlardı.

Parçalanmış ayak parmaklarımı düşündüm ve iç çektim. Bir gün, güzel, güzel bir gün, lanet olası bir çift spor ayakkabının içinde tehlikede olacaktım. Elbette, hiç tehlikede olmamaya da razıyım.

Hiç tehlikede olmamak iyi olurdu.

Günahkâr pelüş havlulardan birkaç tane aldım ve yıpranmış, kirli benliğimi güzel, temiz duşa soktum. Banyo yapmayı denemedim bile, çünkü suyu hemen siyaha çevirirdim. Tıpkı akşamki eğlencenin bana yaptığı gibi.

Geride kalanların kir olmadığından emin olacak kadar temizlendikten sonra durumumu gözden geçirdim. Ayak bileğimde şişen bir çürük, kalçamda bir diğeri ve karnımın alt kısmında uzun, yatay ve hızla koyulaşan üçüncü bir çürük vardı, muhtemelen cehennemden gelen lanet at arabası yolculuğunda yere çarptığım yerde. Küvet olayından kalan morluklara bunları da ekleyince, evet, seksi görünüyordum.

Hayatta olduğum için mutlu olmadığımdan değil. Sadece neden öyle olduğumu anlamıyordum. Özellikle de Mircea'nın savaştığımız şeyle ilgili teorisi doğruysa.

Bunu söylediğinde çılgınca gelmişti, çünkü yarı tanrılar yeryüzünde pek fazla değildi. Tanrılar ya da kendilerini öyle adlandıran yaratıklar Dünya'dan uzun süre önce sürülmüştü ve yan soylarının çoğu ya onlarla birlikte gitmiş ya da Çember tarafından toplanmıştı. Ve bir grup yarı tanrının annemden ne isteyebileceğini hayal bile edemediğim için.

Ama şimdi düşünme fırsatı bulduğuma göre, bu pek çok şeyi açıklıyordu. Büyücülerin ne kadar dirençli olduklarını, kalkanlarla uğraşmadıklarını ama kalkanlar olmadan onları betonun üzerinde bir leke haline getirecek darbelerden nasıl kurtulduklarını mesela. Ve neden bu kadar güçlü göründükleri gibi.

Pritkin bir keresinde bana savaş büyücülerinin güçlerinin yüzde yüzünü asla saldırı için kullanmadıklarını söylemişti. Savaşta standart oran yetmiş-otuzdu, yani bir büyücünün gücünün yüzde yetmişi savunmaya -kendisini hayatta tutmak için gereken kalkanlara ve korumalara- giderdi, geriye saldırı için belki yüzde otuz kalırdı. Özellikle güçlü büyü kullanıcıları bunu biraz azaltabilir, belki de savunma için gereken toplamı yüzde altmış beşe, hatta yüzde altmışa indirebilirdi, çünkü fazla güçleri bunu telafi ediyordu. Ama kimse tamamen korumasız kalamazdı. Eğer öyle yaparlarsa, onlara en ufak bir darbe indiren ilk büyü onları savaşın dışında bırakabilirdi - kalıcı olarak.

Pritkin, Çember'e pek itiraf etmese de, gücünün sadece dörtte birini düzenli olarak savunma için kullanıyordu. Ama ya biri kalkan kullanmamasına rağmen atların altında ezilmekten, binalara çarpmaktan ya da bir caddenin yarısına kadar sürüklenmekten kurtulabiliyorsa? Her şeyini saldırıya yöneltebilmek, düşük seviyeli bir büyücüyü bile oldukça etkileyici gösterirdi. Ve eğer başlangıçta zaten ekstra güçlüyse

O büyücü az önce gördüğüm şeye benziyor olabilirdi. Ama bu kulağa ne kadar mantıklı gelse de, doğru olamazdı. Çünkü annem dört yarı tanrı ve deli bir adam kaçırıcıyla tek başına savaşmış olamazdı.

Yapabilir mi?

Çok saçma görünüyordu. Ama madem cevap hayırdı, neden hâlâ buradaydım? Eğer büyücüler onu öldürdüyse ya da kaçırın kişi onu götürdüyse ya da kötü şöhretli babamla tanışmasını engelleyecek herhangi bir şey olduysa, o zaman ortadan kaybolmam gerekirdi. Ve yolda bıraktığım oldukça büyük miktardaki deri dışında, ortadan kaybolmamıştım.

Ve bu bir tür aydınlanmaydı. Aslında bütün gece öyleydi. Çünkü Pythian gücünün bu şekilde kullanıldığını hiç görmemiştim. Aslında, nadiren kullanıldığını görmüştüm, bu da ustalaşmakta bu kadar zorlanmamın nedenlerinden biriydi.

Jonas bana yardım etmek için elinden geleni yaptı ama o bir Pythia değildi. Agnes'in varislerini eğitirken söylediği bazı şeylere kulak misafiri olmuş ve yapabildiklerinin çoğunu görmüştü. Ama onun yardımıyla zamanı dizginlemeye çalışmak, hiç görmediğiniz bir arabayı sözlü talimatlarla inşa etmeye benziyordu ve talimatları veren kişi de bir arabanın neye benzemesi gerektiği konusunda sadece belli belirsiz bir fikre sahipti.

Bütün ay boyunca körler sağırılar birbirini ağırladı.

Bu durum o kadar sinir bozucuydu ki yardım için Pythian Mahkemesi'ne gitmeyi bile düşünmüştüm. Ama gitmedim, bunun tek nedeni de içlerinden birinin beni öldürmeye kalkışmış olması değildi. Muhtemelen hepsi katil manyaklar değildi, ama yaşadığım sürece ilerleme şansı sıfır olan bir grup arasında popüler olduğumdan şüpheliydim.

Bu da onlardan neden bir aydır haber alamadığımı açıklıyor. Ne kadar samimiyetsiz olursa olsun bir "tebrikler", bir "siktir git" ya da herhangi türden bir ses yoktu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama biraz uğursuzluktan fazlasıydı. Ve Jonas kesinlikle sohbet etmek için uğramayı önermemişti.

Yani tek başımaydım.

Ve tek başıma olmak berbattı.

Ama sonra bu gece geldi. Ve . . . lanet olsun.

Her nasılsa, gücümü savunma amaçlı olarak düşünme alışkanlığı edinmiştim; zor bir durumdan kurtulmak için yer değiştirmek, saldırganları savuşturmak için zaman baloncukları fırlatmak, bana deli gibi koşma şansı vermek için zamanı durdurmak. Belki de onu çoğunlukla bu şekilde kullandığım içindir. Ama annem savunmayı pek sevmezdi. Yarı tanrıların kıcını tekmelemeyi çok severdi.

Savaş büyücüleri tüm güçleriyle saldırıya geçmiş olabilirlerdi ama o da tam yanlarındaydı. Onları dehşet içinde çılgılık atmaya göndermişti. Birini camın altındaki bir böcek gibi hapsetmişti. Bir tanesini yere serdi.

Şok içinde fark ettim ki annem tam bir baş belasıymış.

Pythian gücü de onu nasıl kullanacağını bilen birinin elindeydi. O kadar iyi olabileceğimi hiç düşünmemiş olsam da... yine de. Bu bana düşünecek çok şey verdi.

Ama burası yeri değildi, çünkü her yerim budanıyordu. Bir düşün bunu yapabileceğini bilmiyordum ama bu seferki sert, sıcak ve coşkuluydu, öyle ki parmaklarım ve ayak parmaklarımdan geriye kalanlar kırıyordu. Duştan çıktım, saçlarımı kuruladım ve elimi en yakındaki aynanın üzerinde gezdirdim.

Bana beklediğim şeyi gösterdi: dağınık sarı saçlı, gözlerinin altında koyu halkalar ve saç çizgisinde bir çürük olan zayıf, solgun bir kız. Eğildim, saçlarımı geriye doğru çektim ve kendi yüzümü inceledim. Artık elimde uzaktan çekilmiş grenli bir fotoğraftan çok daha fazlası vardı. Neredeyse bir adım öteden yüzünün tam ortasına bakmıştım. Yine de elimden geldiğince, içimde uzak bir yankı bile göremiyordum.

Gözlerim maviydi ama sadece maviydi. Saçlarım doğru ışıktaki kırmızımsı bir renk alıyordu ama o güzel bronz rengine hiç benzemiyordu. Ve yüzüm ... sadece bir yüzdü.

Şimdi bana bakıyordu, fazla yuvarlak elmacık kemikleri, fazla sarkık bir çene ve ucu kıvrık bir burnun üzerine serpiştirilmiş demode çiller. Yüzler arasında kötü bir yüz değildi ama yakın zamanda binlerce gemiyi denize indirecek gibi de durmuyordu. Orada durdum, o ruhani güzellikten bir iz bulabilmek için çaresizce araştırdım Ve birden aklıma geldi. Eğer onun peşinden gitmemiş olsaydım annem gibi görünmeliyim-

Onu.

Onu saraydan, veliahtlıktaki hak ettiği yerden, bildiği her şeyden uzaklaştıran karanlık büyücü. Agnes bir keresinde bana annemin güç konusunda doğuştan yetenekli olduğunu, gördüklerinin en iyisi olduğunu söylemişti ve bu gece bunun kanıtını fazlasıyla görmüştüm. Ve yine de her şeyi kötü bir adam için geride bırakmıştı, kötü şöhretli Kara Çember'in bir zamanlar üyesi olan, bana benzeyen biri için mi?

Daha yakına eğildim. Gümüş Çember'i gözetlemek için bir hayalet ordusuna komuta eden, Siyah'ın kontrolünü neredeyse ele geçiren ve güçlü Pythian tahtının bakire varisini bir şekilde baştan çıkaran yüz bu muydu? Yansımam cevap vermedi; sadece boğulmuş bir Kewpie bebeği gibi belli belirsiz bakarak bana doğru damladı.

Yüzümü buruşturdum ve tehditkâr görünmeye çalıştım. Şimdi gazlı bir Kewpie bebeğine benziyordum.

İç çektim. Belki de uzak bir akrabama falan çekmiştim. Bunu asla bilemeyebilirdim, zira babamın grenli bir görüntüsüne bile sahip değildim.

Bir tane istediğimden değil, en azından hatıra olarak değil, ama neye benzediğini bilmek güzel olurdu.

Ayrıca sıcak havanın geri kalanı banyodan dışarı sızmadan önce giyinmek de iyi olacaktı. Kıyafetlerim limuzinde kalmıştı ve açıkçası büyük bir kayıp sayılmazlardı. Ama kapının yanındaki rafta birkaç pelüş bornoz vardı ve hatırlamadan önce bir tanesine kolumu sokmuştum.

Aman Tanrım.

Gerçekten oraya *çıplak* gitmeyi kabul etmiş miydim?

Bir dakika orada öylece durdum, bornozu tuttum ve merhametle tekrar buğulanan aynaya boş boş baktım. Kendi kendime bunun önemli olmadığını, Tanrı aşkına az önce lanet olası limuzinde çıplak olduğumu, kim bilir buraya gelirken kaç kişinin yüzüne baktığımı söyledim. Ama hava karanlıktı ve ben rahatlamaktan yarı delirmiştim ve Mircea ... Mircea biraz çaba gösterdiğinde bir kıza kendi adını unutturabilirdi. Ama bu, orada soğuk, çıplak, çürükler içinde ve budanmış bir halde yürümekten çok farklıydı ve-

Kahretsin. Kendimi bu şeylere nasıl bulaştırdım?

Dudağımı ısırdım ve kapıya baktım. Bunu yapmak zorunda *değildim*. Mircea hayal kırıklığına uğrayabilirdi ama yaşayacaktı ve ben de diyebilirdim ki-

Ne dedin? Korkak olduğumu mu? Onun -çok sayıda- diğer kadınlarının standartlarına uyamayacağımı bildiğimi mi? Onların çoğu dünyanın en güzel kadınları arasındaydı ve ben burada kırık tırnak cilası, fare yuvası gibi saçlar, makyajsız ve kum torbası olarak kullanılmış gibi görünen bir vücutla mı duruyordum?

Orada durup düşünürken saçlarımı taradım. Tamam, tamam. En iyi halimle görünmediğimi inkar etmek mümkün değildi. Ama dürüst olmak gerekirse, parlatılmış bile olsam, Ming-de gibi porselen bir bebekle görünüş konusunda yarışamazdım. Ya da bir keresinde Mircea'yla tiyatrodaki gördüğüm Grace Kelly benzeriyle. Ya da onun için düello yapmaya hazır olan çekik gözlü kontesle. Ya da bir kazada yok olana kadar lanet olası bir fotoğraf albümünü sakladığı büyük göğüslü atletik görünümlü esmer ve bu çok kötü değil miydi?

Evet. Evet. Elimde ne varsa vardı, biraz yıpranmış olabilirdi ama paket gibiydi. Limuzinin içi çok karanlıktı ama bu bir vampirin görüşünü rahatsız etmezdi ve o da pek rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Ve, hey, en azından artık temizdim.

Bornozu çıkardım ve tekrar kapıya baktım. Üşüdüğümü hissettim. Ve gerçekten, gerçekten çıplak. Süper-ultranaked gibi. Bu aptalcaydı, çünkü çıplak çıplaktı ve lanet olsun! Yap artık şunu.

Kapı kolunu kavradım, gergin, gergin ve aptal hissediyordum ve biraz da heyecanlanmıştım-

Elimi tekrar çektim.

Beynimin daha az korkak olan kısmı, "Ne kadar sıklıkla serbest geçiş hakkın oluyor?" diye sordu. Cevap vermedim, çünkü kendi kendine konuşmak deliliğin korkutucu tarafına biraz fazla yakın ve ben de zaten uçurumun kenarında sallanıyordum. Ama yine de cevabı biliyordum. Eğer bunu yapmazsam, korkup vazgeçersem, pişman olacağımı çok iyi biliyordum. Belki şimdi değil ama yakında ve yeterince pişmanlığım vardı. Bu gece yaşamak istiyordum.

Elimi tekrar topuzun üzerine koydum. Yara bandını çıkarmak gibi bir şey, dedim kendime sertçe. Sadece hızlı yap ve zor kısmı geçsin. Kendimi tekrar vazgeçiremeden derin bir nefes aldım, kapı kolunu kavradım ve fırlatarak açtım.

Ve vampirlerle dolu bir odaya daldı.

Küçük şişman müdür, Mircea ve garson gibi giyinmiş birkaç genç adamla birlikte şöminenin yanında duruyordu. Başka bir garson tipi de kapının yanında, oda servisi arabasını taşıyordu ama tabii ki kargaşanın ne olduğunu görmek için döndü. Ve iyi bir manzaraya sahip olduğundan şüphem yoktu. Oda loştu, çoğunlukla köşelerde yanan birkaç lamba ve arkamdan içeri dolan parlak beyaz ışıkla aydınlanıyordu.

Gypsy Rose Lee gibi beni ön plana çıkarıyor.

Bir an için ben onlara baktım, onlar da bana... Sanki Agnes'in partisi zaman içinde dondurulduktan sonra yeniden başlamış gibiydi. Birinin şöminede tutuşturduğu alevler dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Sonra bir çığlık attım ve felç kırıldı.

Adamlardan biri sıçradı, biri sırtıttı ve Mircea elini uzattı ve sonra ne olduğunu bilmiyorum çünkü banyoya geri koştum ve kapıyı kapattım.

Oh, Tanrım.

Oh, Tanrım, oh, *Tanrım*, oh *Tanrım*.

Bu gece *berbattı*. Bu gece o kadar berbattı ki farkında bile değildim- Birisi kapıya vurdu.

Kürek kemiklerimde hissedebiliyordum, çünkü sırtımı o lanet şeye dayamıştım ve hareket etmiyordum. Bir daha asla hareket edemeyebilirdim.
"Dulceață?"

Kahretsin.

"Dulceață? İyi misin?"

Hiçbir şey söylemedim, çünkü iyi olduğumu çok iyi biliyordu. Kapıdan nefes alışımı duyabiliyordu. Bu kadar yakından, muhtemelen aynaya baktığımda parlak, istakoz kırmızısı olduğunu anladığım yanaklarımın sıcaklığını hissedebiliyordu. Boynum ve göğsümün büyük bir kısmı da öyle, hepsi mükemmel bir şekilde görünüyordu ve *Tanrım*.

"Dulceață?"

"Ben iyiyim," diye boğuk bir ses çıkardım, gitmesini umuyordum. Eğer randevular için bir çeşit felaket ölçeği varsa, bu seferki ona vurmuştu. Ya da belki yirmi. Ya da belki de randevu tarihinde daha önce bilinmeyen bir sayı ve bunun üzerine bir konuşmayı kaldırabileceğimi gerçekten düşünmüyordum-

Dışarıda bir kapının kapandığını duydum. "Gittiler, *dulceață*," dedi Mircea, sesi biraz tuhaf çıkıyordu.

Tüm bunların arasında bir yerde, kollarımı başımın üzerine koymuş, zeminin merhametli davranıp beni yutmasını umarak kalçalarımın doğru kaymıştım. Ama bu ses beni tekrar ayağa kaldırdı. Lanet cüppelerden birini kaptığım gibi üzerime geçirdim ve kafamı kapıdan dışarı uzattım.

"Bana mı gülüyorsun?" İnanamayarak sordum. "Hayır,"

dedi ve beni göğsüne doğru çekti.

Titriyordu.

"Bana gülüyorsun, seni tam ve eksiksiz-"

"Değilim," dedi ama bir eli başımın arkasındaydı ve yüzüne bakmama izin vermedi.

"Bu senin hatandı!"

"Dulceață-"

"Bana öyle deme!" O anda kendimi hiç de tatlı hissetmiyordum. Aslında, bir kolumu kurtarabilseydim, muhtemelen ona vururdum. Ama onunki etrafımı sarmıştı ve beni sıkıca tutuyorlardı, yine de en azından şimdi başımı hareket ettirebiliyordum. Yukarı baktım.

Yüzü kesinlikle ve şüphe uyandıracak kadar ayıktı ama gözleri dans ediyordu.

"Sen bir *piçsin*," dedim içimden.

"Sizi temin ederim, ailem düzgün bir şekilde evlendi. Ben de sadece haklı olduğunuzu söyleyecektim."

"Haklı olduğumu biliyorum!" Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Burada oldukları konusunda sizi uyarmalıydım ama bu kadar cesur olacağınızı beklemiyordum."

Ve hayır, muhtemelen yapmamıştı, fark ettim. Muhtemelen bornozla ya da havluyla çıkmamı ya da en azından önce kapıdan kafamı uzatmamı bekliyordu. Banyo yanıyormuş gibi fırlayıp çıkmamı değil. Ya da gerçekten beceriksiz bir striptizci gibi.

Yüzümü buruşturdum ve başımın öne düşmesine izin verdim. "Bu benim," dedim ona sefilce. "Ben cesurum."

"Bazen korkutucu derecede," diye mırıldandı, parmaklarını ıslak buklelerimin arasından geçirirken.

"Olmaya
çalışmıyorum."

"Biliyorum."

Bir süre öylece durduk ve bu gerçekten iyi hissettirdi. Yeni yıkanmış, siyah saçları hâlâ nemli ve yüzünden geriye doğru taranmıştı ve üzerinde benimki gibi bir bornoz vardı. Ya süitte ikinci bir banyo vardı ya da otel müdürünün nasıl da saygılı davrandığını düşünürsek, onun için başka bir oda açtıklarını tahmin ettim. Ya da muhtemelen tüm katı.

Neyse, bu daha iyiydi. Bu, randevunun şimdiye kadarki en iyi kısmıydı. Gerçi bu pek bir şey ifade etmiyordu.

"Cassie?"

"Hm?"

"Bütün gece banyoda kalamazsın."

"Neden?"

"Islak."

"Umurumda değil."

"Hava soğuyacak."

"Umurumda değil."

"Ve akşam yemeğini kaçıracaksın."

Başımı kaldırıp baktım, utançtan sonra içimde bir parça umut belirdiğini hissettim. "Akşam yemeği mi?"

"Akşam yemeği," dedi ve beni kapıdan dışarı çekti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm On Dört

Oturma odasına tekrar girdik ve herkesin şöminenin yanında ne yaptığını anladım. Alevler, sıcak tutmaları için ocak boyunca dizilmiş gümüş reşo tabaklarının üzerinde dans ediyordu. Önlerinde bir piknik alanı vardı, eğer pikniklerde ipek minderler, kemik porselenler, parıldayacak kadar beyaz ketenler ve küçük cennet kuşlarına dönüştürülmüş peçeteler olsaydı. Kristal bir vazoda ateşin ışığını yansıtan tek bir gül vardı. Çok güzeldi.

Ayrıca cennet gibi kokan o tabakların içindekilerden daha az ilgi çekiciydi. Midem gurulduyor, bana öğle yemeğinden beri bir şey yemediğimi ve yoğun bir gece geçirdiğimi hatırlatıyordu. Ateşin önünde diz çöktüm ve ilk kapağı aldım, mutlu ve umutluydum ve açlıktan ölüyordum ve-

"Bu da ne?" Şaşkınlıkla sordum.

Mircea omzumun üzerinden baktı. "Kiraz ve kaz ciğeri karameli ile tavada pişirilmiş kaz ciğeri."

Kapağı yerine koydum. Ne ile pişirirlerse pişirsinler, ördek ciğeri bana pek bir faydası olmamıştı. "Peki ya bu?" İkinci ikrama bakıyordum.

"Poireaux vinaigrette aux grains de caviar."

Hızlı bir çeviri yaptım. "Sirke içinde pırasa ve balık yumurtası mı?" Sırıttı. "Fransızcada kulağa daha hoş geliyor."

Evet, ama tadı daha mı iyiydi? Üç numaralı kapıda Pernod içinde yengeç ve enginar vardı, üçünden ikisinden nefret etmem dışında bu iyi olabilirdi.

Dördüncü kapı daha fazla enginar sunuyordu - indirimde olmalıydı -Gnocchi ve otlu peynir ile. Beş numaralı kapıda daha fazla kaz ciğeri vardı, bu sefer ördek göğsünün içine doldurulmuştu. Altı numaralı kapıda-

"Nedir bu?" Mircea'ya umutla baktım, çünkü güveçte patates, soğan ve zengin bir sos içinde bir çeşit et vardı ve harika kokuyordu.

"Hossenfeffer. Evin spesiyalitelerinden biridir."

"Hossenfeffer?" Kulağa tanıdık geliyordu ama yapamadım- "Tavşan yahnisi."

Trajik bir şekilde ona baktım.

"Bir sorun mu var?" Mircea dikkatle sordu.

"Eskiden evcil bir tavşanım vardı," dedim, Honeybun'ın siyah gözlerinin suçlayıcı bir şekilde bana baktığını görünce.

Mircea dudağını ısırıldı. "Bu randevu pek iyi gitmiyor, değil mi?" diye sordu, yarı eğlenerek, yarı umutsuzca. Bu bakışı tanıdım çünkü ben de hemen hemen aynı şekilde hissediyordum.

"Bu ... şey ... bilirsin," dedim ve sonra söyleyecek başka bir şeyim olmadığını fark ettim, bu yüzden sustum.

Midem guruldadı.

Son küçük tabağa ümitsizce baktık.

"Sen bak," dedim ona. Zaten muhtemelen ne olduğunu da bilmiyordum.

Eğilip kapağı kaldırdı ve gerçekten harika kokular yayıldı. Ama bu sefer heyecanlanmayacaktım, çünkü muhtemelen arpacık soğanlı Bambi ya da rezeneli Nemo ya da-

"Bir çeşit domuz eti," dedi bana.

Kulağa o kadar da kötü gelmedi. Ama ben biraz çeviri yapana kadar diğerleri de öyle değildi. Yaklaştım ve içeri baktım. Ve gördüm ki-

"Pirzola ve patates kızartması," dedim hayranlığa yakın bir ifadeyle.

"Patates ve elmalı lahana eşliğinde Amish usulü kavrulmuş domuz filetosu," dedi ve daha önce fark etmediğim küçük bir menü kartını okudu.

"*Pirzola ve patates kızartması*," dedim, o kadar mutluydum ki ağlayabilirdim.

Mircea bana bir bakış attı. "Çok lezzetli görünüyor. Sanırım ben-" "Aklından bile geçirme." Tabağı ve tabağı kaptığım gibi O ise gizlenemeyen bir eğlenceyle izliyordu. Tavşana başladı. Fark etmemeye çalıştım.

Kaburgalar etli ve kemikten ayrılacak kadar yumuşaktı, elmalı lahana, garnitür olarak kenara ittiğim içi oyulmuş bir elmanın içinde biraz lahana turşusuydu ve patates kızartması İngiliz türüydü, balıkla harika giden ama domuz etiyle de oldukça iyi olduğu ortaya çıkan kalın kesilmiş altın patates dilimleriydi. Şarap da öyleydi, Riesling ya da başka bir şeydi, gevrek, taze ve dilimde ekşiydi ve evet.

Bu daha iyiydi.

Mircea güldü, ben de başımı kaldırıp baktım. "Ne dedin?"

"Birin yemekten keyif aldığını görmek güzel." "Eminim şimdi o gurme şeyleri yememiş olmayı diliyorsundur."

Pırıl pırıl parlayan kara gözleri kadehinin üzerinden bana bakıyordu. "Bana başka seçenek bırakmadın. Ve o 'gurme şeyleri' umursamamana şaşırdım. Antonio'nun oldukça iyi bir aşçısı olduğunu hatırlıyorum."

Evet, onu yiyene kadar, söylemedim, çünkü güzel bir akşam yemeği yiyorduk. "Nasıl oldu da o piçi değiştirdin?" Onun yerine ben sordum. "Hep merak etmişimdir. Yani, o sadece bir tavuk çiftçisiydi, değil mi?"

Mircea başını salladı. "Onunla tanıştığımda öyle değildi. Babası öldüğünde çiftlik ona miras kalmıştı ve satışından elde ettiği parayla Floransa'ya taşınmıştı. Orada ... oldu. Sanırım siz ona küçük bir tefecilik işinin güçlü adamı diyebilirsiniz."

"Başka bir deyişle bir haydut."

"Dediğiniz gibi. Ama hırslı bir hayduttu. Sonunda işin kontrolünü ele geçirdi-"

"Düşünsene."

"-ve onun elinin altında, oldukça büyüdü. Onunla tanıştığımda varlıklı bir adamdı."

"Bu onu neden değiştirdiğinizi açıklamıyor."

"Birbirimizi tamamlayan sorunlarımız olduğunu söyleyebilirsin," dedi bardağını tercih ettiği kırmızı şarapla doldururken. Şişeyi bana doğru eğdi.

Başımı salladım. "Ben bununla kalacağım. Peki ne tür sorunlar?" "Tony'nin durumunda bu vebaydı. Kara Ölüm, tüm dünyayı kasıp kavurdu. O günlerde İtalya'da her birkaç on yılda bir görülüyordu ve o sırada Floransa'da şiddetleniyordu. Tedavisi yoktu; bununla mücadele etmenin tek yolu kaçmaktı. Antonio da bunu denedi ve duyar duymaz kendisini ve ev halkını taşraya taşıdı."

"Ama yine de aldı mı?"

"Hayır, ama hizmetkârlarından birkaçı yaptı ve sıranın kendisine geleceğinden korktu. Bu nedenle tekrar ve tekrar hareket etti. Ama gittiği her yerde ya veba zaten oradaydı ya da kısa bir süre sonra patlak verdi. Bana sanki veba onu takip ediyormuş gibi olduğunu söyledi."

Başımı salladım. Bu Tony'ye benziyordu. Bir nedeni olmasa bile paranoyaktı.

"Sonunda Venedik'e varmış ve hastalığın olmadığı bir yere giden bir gemiye binmeyi ummuş. Ancak konuştuğu denizciler ona hastalığın o yıl her yerde olduğunu söylemişler."

"Ve çıldırmaya başladı."

Mircea gülümsedi. "En hafif tabirle. Onunla tanıştığım da bir tavernadaydı ve üzüntüsünden boğuluyordu. O zamanlar ben de maddi açıdan zor durumdaydım. Birkaç yıl önce evimi çok az parayla terk etmişim ve yanımda sorumlu olduğum biri vardı. Yaşam masraflarım için ve ayrıca beni ailesine katmaya karar vermiş olan birinci seviye bir efendiden -gerekirse zorla- kaçabilmem için paraya ihtiyacım vardı. Beni Venedik'e kadar takip etmişti ve son iki günde ondan kıl payı kurtulmuştum. Ben kaçmak istiyordum; Antonio ise vebadan kaçmak istiyordu. Bir anlaşma yaptık."

"Sana para verdi ve sen de onu değiştirdin," diye tahmin ettim. "Çünkü vampirler hastalığa yakalanamaz."

"Evet." Mircea şarabını evirip çevirdi. "O yaptığım ilk çocuktur. Düşmanlarımızın tarafına geçtiğinde büyük bir şok yaşadım."

"Onun bundan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" İnanamayarak sordum.

Mircea homurdandı. "Onun bundan daha zeki olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca bunun karakterine de aykırı olduğunu düşündüm."

"Çünkü bu bir kumardı."

Başını salladı. "Antonio'da yok. En azından boynuyla değil."

Ben de birden fazla kez aynı şeyi düşünmüştüm. Tony sadece kesin bir şey olduğunda kumar oynamayı severdi. Bizim bilmediğimiz neyi bildiğini merak ediyordum.

Mircea yemeğini bitirdikten sonra yan yattı, bir eli başının altında, diğeri şarap kadehiyle oynuyordu. "Bu ani ilgi neden?"

"Bilmiyorum. Ailemi ve Tony'nin muhtemelen onlar hakkında bana çok şey anlatabilecek tek kişi olduğunu düşünüyordum."

"Peki ya saygıdeğer büyücü Marsden? Eski Pythian varisi hakkında bir şeyler biliyor olmalı. Onunla bir vesileyle tanışmamış olması beni şaşırttı."

"Söyledi. Ama bana söyleyebildiği tek şey onun çekici bir genç kadın olduğuydu. Gerçeklere gelince, elimdeki tek şey bir gazeteye ya da başka bir şeye verilen standart biyografi bilgileriydi. Elizabeth O'Donnell olarak doğmuş, on dört yaşında Pythian Sarayı tarafından evlat edinilmiş, otuz üç yaşında varis ilan edilmiş. Otuz dört yaşında bilinmeyen bir nedenle Ragnar'la, nam-ı diğer Roger Palmer'la, itibarsız babamla kaçtı. Beş yıl sonra Piç Tony tarafından arabasına yerleştirilen bombayla öldü. Son."

Mircea, "Bu biraz kısa oldu," diye kabul etti. "Çember'in istihbarat ağı düşünüldüğünde şaşırtıcı bir şekilde öyle."

Ona bir bakış attım. "Seninki daha mı iyi?"

Sırıttı. "Şimdi, neden anneni kontrol edelim ki?" "Herkesi kontrol ettiğiniz için mi?"

Senato'nun baş casusundan bahsederken bana kederli bir şekilde, "Kit, biliyorsun," dedi. "Onunla hiçbir şey yapamıyorum."

Bunu saçmalık olduğu için görmezden geldim. "Ne buldun?"

"Korkarım bundan biraz daha fazlası," diye itiraf etti. "Annen son derece zor biriydi. Adamlarım bu gece için bir mekan bulmakta bile zorlandılar. Nadiren dışarı çıkardı, çıktığında da genellikle on ya da on iki kişilik küçük akşam yemeği partilerine giderdi, ki bu da görülmeden görmenize izin vermezdi."

"Peki ya geçmişi?"

"Pythian Mahkemesi tarafından Des Moines'deki bir okuldan evlat edinildi, Çember tarafından yönetilen büyülü yetimler için olanlardan biri."

Başımı salladım; Jonas da aynı şeyi söylemişti. Ve bu çok da şaşırtıcı değildi. Çember bu okullardan birkaçını işletiyordu ve sadece ailesi olmayan çocuklar için değil. Aileleri olan ama aynı zamanda onaylamadıkları yeteneklere sahip olan çocukları da -affedersiniz, hayırseverce barındırıyorlardı- kilit altında tutuyorlardı - büyücüler, ateş yakıcılar, uğursuzluk getirenler, telekenetikler, vs. Yetimlerin on sekiz yaşında ya da başka bir yaşta çıktıklarını sanıyordum; diğerleri ... bazen hiç çıkmıyorlardı.

Bu, değiştirmek için çalıştığım bir şeydi ve sadece doğmuş olmak suçundan dolayı hapse atılmak korkunç derecede adaletsiz olduğu için değil. Ama aynı zamanda Tony's'e gitmemiş olsaydım, ben de o sahte hapishanelerden birinde olabilirdim. Kimse kâhinlerden korkmazdı, zaten çoğunun sahtekâr olduğu varsayılırdı. Ama babamdan bana miras kalan yetenek başka bir hikâyeydi.

Etrafta dolaşan, sizden beslenen ve ara sıra karşılığında bir iki ayak işi yapan hayalet hizmetkârlara sahip olmak Son Derece Şüpheli Davranış olarak görülüyordu. Belki de babam bunu bir sanat formuna dönüştürdüğü içindir. Söylentilere göre, kötü şöhretli Kara Çember'in kontrolünü ele geçirmek için kullandığı kendi hayalet ordusu vardı. Darbe işe yaramamış ve babam kaçmıştı, ama bu şu gerçeği değiştirmiyordu.

Deneyecek kadar güçlüydü. Ve böyle bir güç beni çabucak ortadan kaldırırdı.

Ama annem almamıştı. Bu da onun ne için içeride olduğunu merak etmeme neden oldu. "Neyin içindeydi?" Zavallı bir tavşanı görünüşe göre zevkle parçalayan Mircea'ya sordum.

Yutkundu. "Hiçbir şey yok. Kayıtlarında sadece bebekken kimliği belirsiz kişi ya da kişiler tarafından bırakıldığı, adının ve doğum tarihinin yazılı olduğu bir not olduğu yazıyordu. Yöneticiler genç bir annenin utanç verici bir sorumluluktan kurtulmak istediğini düşünmüşler."

"Peki ya isim?"

"O dönemde bölgede O'Donnell adında büyücü bir aile yoktu. Ülkenin diğer bölgelerinde birkaç tane vardı ama Kit gerekli profile uyan hiçbir aile bulamadı. Annenin çocuğa babasının soyadını vermiş olabileceğini ve babanın da insan olabileceğini düşünüyor."

Bunun neden bir sorun olduğunu sormama gerek yoktu. İnsanlar büyüü topluluktan binde bir gibi bir oranla üstündür. O'Donnell'in tamamen uydurma bir isim olmadığını v a r s a y s a k bile, olası insan babaların sayısını sıralamak-

Böyle bir şey olması pek mümkün değildi. En azından merakımı giderecek kadar değil. "Tamam," dedim ve devam ettim. "Yani mahkeme onu buldu, muhtemelen

Özellikle güçlü kâhinler için gözünüzü dört açın."

Mircea başını salladı ve bir kızartma çaldı.

"Ve sonra Pythian Mahkemesi'ne katılıyor. Ve sonra kayıtlar çiziliyor, en azından Jonas'a göre."

"Ve Kit'e göre. Pythian Mahkemesi ayrı, kendi kendini yöneten bir oluşumdur ve üyelerini Çember ya da başka biri aracılığıyla incelemek zorunda değildir. Mahkeme bize ne istediğini, ne zaman istediğini söyler ve geleneksel olarak ... pek de açık sözlü değildir." Mircea bana şüpheyile masum bir bakış attı. "Sanırım Kit sabırsızlıkla senin katılımını bekliyor, sonunda tüm bu güzel bilgilere ulaşabileceği bir kanalı olacak."

Homurdandım. Evet. Beklemeye devam edebilirdi. Ben onun lanet olası giriş kartı değildim.

Mircea gülümsedi. "Bu eğlenceli olacak."

"Onun gibi bir şey." Şarap içtim. "Her neyse, Jonas Agnes'le, ya da adına ne derseniz deyin, otuz yıl boyunca çıktı, ama hiçbir zaman

annemle olanlar hakkında. Ne zaman bu konuyu açsa annemin sinirlendiğini söyledi, o yüzden çoğunlukla açmadı. Yani elimde kalan tek şey daha sonra olanlar."

"Babanla birlikte Antonio'nun yanına gittiklerinde."

"Anlamadığım şey de bu." Bir pirzolayı yapışkan sosun içinde döndürerek söyledim. "Babam büyük bir karanlık büyücüydü, değil mi? Peki böyle biri nasıl oluyor da Tony gibi bir sıçan için çalışıyor?"

Dudaklarını büzdü. "Kötü bir seçim değildi. Bizim için çalışan büyücülerin çoğu şu ya da bu nedenle ortadan kaybolmak zorunda kaldı. Kuşkusuz çoğu Siyah Çember'den değil, Gümüş Çember'den kaçıyor ama aynı kural geçerli: Biri sizi bir dünyada arıyorsa, başka bir dünyaya gidin. Ve Çember genellikle bizim dünyamızın var olduğunu unuttur." Biraz vahşice gülümsedi. "Ya da öyle olmasını ister."

"Ama *Tony*? *Bundan* daha iyisini yapamaz mıydı?"

"Onun yetenekleriyle, şüphesiz. Ama unutuyorsun ki, *dulceață*, daha önde gelen bir saray aynı zamanda daha riskli olurdu, çünkü çevrelerden biri veya her ikisi tarafından incelemeye alınabilirdi. Oysa Antonio ..."

"Zaman ayırmaya değmezdi."

Kaslı omuzlarından biri omuz silkti. "Yerel şubeye bağlıydı ama ulusal düzeyde kayıt yaptırdığından bile şüpheliyim. Hatırlarsanız sizi bu yüzden onunla bırakmıştım."

Başımı salladım. Mircea varlığını öğrendikten sonra beni sarayına getirmeyi düşünmüştü. Ama bir senatör olarak sürekli izleniyordu ve Çember'in beni merak etmesinden korkuyordu. Ve ben bir vampir değil, bir büyü işçisi olduğum için, beni teslim etmeye zorlanabilirdi.

"Tamam, bunu anlıyorum," dedim düşünceli bir şekilde çiğneyerek. "Ailem radarın altında kalmak istedi, bu yüzden kimsenin umursamadığı bir ezikle saklandılar. Sadece neden *onu* seçtiklerini anlamıyorum."

"Ah, işte buna cevap verebilirim."

O kadar beklenmedikti ki tepki vermem bir an aldı. Ailem hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışırken o kadar çok duvara çarpmıştım ki, artık neredeyse bunu bekliyordum. "*Yapabilir* misin?"

Mircea, "Evet," diye sözünü kesti. "Antonio'nun bana ne söylediğini size anlatabilirim. O

Roger ondan sığınma talep etmeden önce babanla birkaç yıldır iş anlaşmaları yaptıklarını söyledi."

"Ne tür iş anlaşmaları?"

"Antonio'nun tefecilik işinde kaldığını biliyor muydun?" "O bir tefeciydi," diye düzelttim. Diğer pek çok şeyin yanı sıra. Eğer o Tony de bu işten para kazanmak istemişti.

"Dediğiniz gibi. Her halükarda, müşterilerinin çoğu borçlarını ödeyemeyeceklerini anladılar ve o da teminat olarak gösterilen her şeye el koyma konusunda acımasız davrandı."

"Evet. Her zaman etrafta duran eşyalarımız vardı," dedim hatırlayarak. "Arabalar, tekneler, hatta bir keresinde hafif bir uçak. Bir de evlerden çıkan hurdalar vardı. Bir keresinde bir Chippendale büfe üzerine parmak boyası yaptığım için başım belaya girmişti ama nereden bilebilirdim ki? Sadece başka bir yaralı, eski masaydı."

Mircea, "Ama antikaları -parmak boyalı olanları bile- taşımak kolaydır," dedi. "Bu büyümlü cihazlar için geçerli değildi, özellikle de dengesiz olanlar için. Düzgün bir şekilde imha edilmeleri gerekiyordu ve bu tür bir imha ucuz değil."

Başımı salladım. "Bir Remainder çağırmalısın." Çiftlik evine ara sıra gelirlerdi, şüpheli tılsım, muska ve iksir kutularını kimsenin suratında patlamadan götüren lekeli tulumlar giymiş adamlar.

"Antonio'nun para harcamaya ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun," dedi Mircea. "Ama eşyaları yerinde bırakıp yatırımlarını yakma riskini göze alamazdı ve bu tür şeyleri izleyen Çember'in dikkatini çekmeden onları bir yere terk edemezdi. Uzun bir süre için bedelini ödemek zorunda kaldı."

"Bunun babamla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Antonio bana Roger'ın kendisiyle temasa geçtiğini ve bu tür uçucu cihazları ücretsiz olarak imha etmeyi teklif ettiğini söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Bedavaya mı? Ama bu iş biraz ... riskli değil mi?"

"Hem de çok. Aşçılarımdan biri, mutfak bahçesinde kullanmak üzere bir büyüme tılsımı aldığı zamanı anlatmayı sever. Ama doğru düzgün takip etmemiş ve son kullanma tarihi geçmiş. Kısa bir süre sonra, devasa bir bahçeye uyandı - kano kadar uzun kabaklar, küçük arabalar büyüklüğünde karpuzlar, plaj topları kadar büyük domatesler - hepsi de çok hızlı büyüme nedeniyle patlamıştı. Dağınıklığın hayret verici olduğunu söyledi."

"Odasında olmadığı için şanslı," dedim, plaj topu büyüklüğünde şişmiş bir kafa hayal ederek.

"Gerçekten. Kalanlar paralarını kazanırlar."

"Yine de babam hizmeti ücretsiz sundu. Bu kimseyi şüphelendirmedi mi?"

"Evet. Ama Antonio iyi bir anlaşmayı geri çevirecek bir tip değildi. Baban onun için çalışmaya başladıktan sonra, artık büyüü hayaletlerini beslemek için kullandığı teorisini geliştirdi."

Başımı salladım. "Hayaletler insan enerjisine ihtiyaç duyar. Eski bir tılsımın onlara senin ya da benim yapacağımızdan daha fazla faydası olmaz." Daha az, gerçekten. Saç uzatmaları, kilo vermeleri ya da dişlerini beyazlatmaları gerekmiyordu.

"O zaman korkarım ki bu bir gizem olarak kalacak."

Ailemle ilgili diğer her şey gibi. İçimi çektim ve neredeyse boş olan tabağımı düşündüm. Başka bir şey yemem mümkün değildi. Belki son bir pirzola dışında.

"Onunla tanıştın, değil mi?" Sosu sürerken sordum.

Mircea başını salladı. "Antonio onu birkaç kez temsilcisi olarak mahkemeye gönderdi." Dudakları büküldü. "Sanırım görgü kuralları Antonio'nun ahırındakilerin çoğundan biraz daha kibar olduğu için."

"Yani doğrudan şişeden içmedi mi?"

"Ya da masa örtüsünü peçete olarak kullan. Ya da tereyağı bıçağını yalayın. Ya da parmak kasesinden içip sonra da çayın tadının sıcak su gibi olduğundan şikayet edin."

Gözlerimi kırptım. "Kim yaptı bunu?" "Alphonse."

"Ah." Tony'nin ikincisini düşünerek sırttım; silahlarla, bıçaklarla ve patlayan şeylerle arası çok iyi olan iki metrelik kaslı bir adamdı. Zarif sofa adabıyla arası pek iyi değildi. "Babam nasıl biriydi?"

Mircea bir an için bunu düşündü. "Beklenebileceği gibi biraz çekingen. Ama konuşkan, iyi okumuş, hatta zaman zaman eğlendirici. Onu Antonio'dan çalmaya çalıştım ama New Jersey'deki güzel havayı sevdiğini söyledi!"

Başımı salladım. Tony'nin Jersey'de ticari çıkarları vardı. Babam da bunlardan bazılarında çalışmış olmalıydı. "Muhtemelen geçmişini araştırmanızdan korkmuştur."

"Muhtemelen. Cezaları genellikle suçla orantısız olan Gümüş Çember'le anlaşmazlığa düşen büyücülerini birkaç kez işe aldım. Ama Siyahlar ... hayır. Onlarla iş yapmıyorum."

Şarap içtim ve yorum yapmadım. Babamın dünyanın en organize kötü büyücüler grubunun bir üyesi olarak neler yapmış olabileceğini düşünmek istemiyordum. O lanet adamı neden merak ettiğimi de bilmiyordum. Belki de ben annem hakkında çok az şey bilirken, o neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Yıllardır tek bildiğim, beni teslim etmeyi reddedene kadar Tony'nin "en sevdiği insan" olduğuydu. Tony bu "ihanet" karşısında o kadar öfkelenmişti ki onu öldürmek yeterli olmamıştı. Bir büyücüye babamın ruhu için bir tuzak kurdurmuş ve onu ölüm anında yakalamıştı. Tony bunu daha sonra yıllarca bir kağıt ağırlığı olarak ve ona karşı gelmeyi düşünen herkese ince bir hatırlatma olarak kullandı.

Ama anı olarak neredeyse hiçbir şeyim yoktu; sadece çocukken beni havaya fırlatan bir çift güçlü kolun belli belirsiz izlenimi vardı. Onu kafamda canlandıramıyordum bile. "Neye benziyordu?" Başka bir şey yapamayacak kadar tıka basa dolu olduğum için bir kızartmayı iterek sordum.

"Şimdi sen söyleyince tuhaf oldu," dedi Mircea.

"Neymiş o?"

"Hafif esmerdi, yeterince yakışıklıydı, siyah saçları ve gözleri vardı." "Bu neden garip?"

Omuz silkti. "Sadece anneni gördüğüm için onun sarışın olmasını beklerdim."

On Beşinci Bölüm

Birkaç dakika sonra yemek yiyormuş gibi yapmaktan vazgeçtim. Tatlı arabası vardı; çikolatalı fındıklı pandispanya, crème brûlée ve ahududu ve kivili pavlova. Ancak pirzola, patates kızartması ve bir şişe şarabın çoğunu bitirdiğimde, o kadar uzağa yürüyemezdim. Yürüyebileceğimden bile şüpheliydim. Sırt üstü uzandım ve tavana baktım, yemek sisi içinde kayboldum.

Muhteşemdi.

Mircea kadehimi yeniden doldurmak için eğildi ve bornozun altından çıplak göğsünün bir kısmı, esmer bir meme ucuyla birlikte görüldü. Hareket edemeyecek kadar tıka basa dolu olmam iyi bir şey, diye düşündüm hayal meyal. Öyle bir atlardım ki.

Güldü, başımı kaldırdım ve eğlenen kara gözlerle karşılaştım. "Ne?"

Bir şey söylemeye başladı ama sonra kendini durdurdu. Onun yerine "Her yerde sos var," dedi.

"Tabii ki biliyorum. Pirzola yedim." "Ve görünüşe göre hoşuna gitmiş."

İçimi çektim. "Gerçekten çok iyidiler."

Uzanıp elimi tuttu. Ve ne yaptığını sormadan pembe bir dil dışarı fırladı ve-
Ve parmaklarımı yalayarak temizledi.

"Haklısın," dedi bana. "Çok lezzetli."

Başparmağımın altındaki tümseği ısırırken, "Yapma bunu," dedim.

"Neden yapmayayım?"

"Çünkü çok iyi hissettiriyor."

Mircea sadece gülümsedi. Ve sonra tekrar yaptı. Piç kurusu.

Ateş ışığı koyu renk saçlarda ve şaraptan kızarmış dudaklarda parıltıyordu. Cüppe biraz daha parçalanmış, sert bir göğüs ve kasla kalınlaşmış bir kalça ortaya çıkmıştı. Ve ben dövüşmekten yorulmuştum.

Onu kenara çektim.

O başını eğdi, ben de kendiminkini kaldırdım. Dudaklarımız buluşmadan önce ılık bir iç çekiş yüzümü bir anlığına okşadı. Yumuşak bir ses çıkardım ve onu kendime çektim.

Beni yavaşça öptü, yavaşça, bütün gecesi olduğunu bilen ve bunu kullanmaya niyetli bir adam gibi. Garip hissettirdi. Bugünlerde hayatım hiç de yavaş değildi. Her şey acele, acele, acele ve git, git, git, sürekli tam yol ileri çünkü her zaman bir şeyler fevkalade yanlış gitmek üzereydi.

Ama yavaş olsa iyi olurdu.

Dili benimkinin üzerinde kayarken, yavaşlığın çok güzel olabileceğine karar verdim, sıvı ve sıcak, ellerinin kalıcı okşamasıyla eşleşen sabırlı, nazik bir baştan çıkarma. Saçları yüzümün etrafına dökülüyor, ateş ışığının parlattığı birkaç kıvılcık telle parlıyordu. Parmaklarım saçlarının kalın tellerinde gezindi. -İpek gibi, tıpkı ipek gibi ve sırtının uzun çizgisi boyunca.

İçimi çektim, bedenimi terk ettiğimi bile bilmediğim bir gerginlik vardı. "Randevu nasıl gidiyor?" diye sordu boynuma sokularak.

"Yükselme eğiliminde."

Güldü ve bir dizini bacaklarımın arasına kaydırды.

"Her zaman böyle dolaşmalısın," dedim ona içtenlikle, ellerimi göğsünde gezdirerek. Tanrım, çok iyi hissediyordu. Sert, sert kasların üzerinde sıcak, sık bir ten, ellerimin altında çoktan sivrilmiş meme uçları. Ağzımı bir tanesinin üzerine kapattım, dilim hafifçe etrafında dolaştı ve göğsünün derinliklerinden bir takdir sesi çıkardı.

"Birkaç kişiyi şok edebilirim."

"Ve çok daha fazlasını çok mutlu edeceğim. Tabii o zaman kadınları sopayla dövmek zorunda kalabilirim." Öpücüklerimi, üzgün ve sahipsiz görünen ve o kadar da pembe olmayan diğer meme ucuna doğru ilerlettim.

"Ama Marco'ya göre bunu yine de yapmak zorunda kalabilirim."

"Marco çok konuşuyor."

"Marco yeterince konuşmuyor. Rakibim hakkında ondan hiçbir şey öğrenemedim."

"Senin rakibin yok."

Daha iyi erişebilmek için bizi döndürdüm ve çenemi göğsünün sert yüzeyine dayadım. "Bana hiç metresin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Şu anda değil."

Kaşlarımı çattım.

"Belli ki bu doğru cevap değildi," dedi pişmanlıkla.

Tırnaklarımı bilinçli bir şekilde teninden uzak tutarak vücudunu öptüm. Bu biraz zor oldu. "Kaç tane oldu? Ve sakın söyleme

Beni unutuyorsun," diye ekledim, yüzünde o bakış vardı. Ne kadar büyük bir yalanla paçayı kurtarabileceğini merak ettiğini söyleyen bir bakış.

"Tek bir tanesini bile unutmadım, sizi temin ederim," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu.

Ve tamam, tırnaklarım biraz batmış olabilir. "Yani bana bir numara vermeyeceksin."

Aniden beni tekrar sırt üstü yatırdı ve boynuma sokuldu. "Sayılar anlamsızdır. Özellikle de geçmişte kalmışlarsa."

"Hepsi mi?"

"Hepsi." "Ming-de bile mi?"

"Ming-de'yi asla kabul etmedim."

"Hmm." O da bunu hiç inkâr etmemişti. Sonra da topuklarının üzerine oturup bornozunu çıkarmaya başlamak gibi kurnazca bir hileyle tartışmadan sıyrıldı.

Beyaz havlu kumaş tenini normalden daha koyu göstermişti, derin, zengin bir karamel, ama bunu özlememiştim. Ateş, zaten yeterince ilgi çekici olan vücuduna ilgi çekici gölgeler çiziyordu. Kaslarını yaldızlıyor, koyu renk başının etrafında çok uyumsuz bir hale oluşturuyor ve dudaklarında gezinen kendini beğenmiş gülümsemeyi yalıyordu.

Soyunması kesinlikle gerekenden daha uzun sürdü, çünkü o bir piç ve alaycıydı ve çıplaklıkla bir sorunu olmadığı açıktı. Mircea'nın çıplaklıktan hoşlandığından şüpheleniyordum. Elbette benim de böyle bir vücudum olsaydı, muhtemelen ben de hoşlanırdım.

Sonuncusunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü üzerime doğru sürünürken sırtıttı. "Eğer benimki gibi bir vücudun olsaydı, bir sorunumuz olurdu."

"Erkeklerden hoşlanmıyor musun?" Ellerimi sert kaslı kollarında gezdirerek sordum. "Onlardan yeterince hoşlanıyorum, sadece yatağımda değiller," dedi ve elimi ısırdı.

Alt dudak.

"Hiç denediniz mi?"

"Denememe gerek yoktu, *dulceață*," dedi aşağı doğru öperek. "Neyi sevdiğimi biliyorum. Bu konuda her zaman çok net oldum."

Ben de öyleydim ve Mircea pürüzsüz dudakları, sert parmakları ve aşağıya doğru inerken vücudumda kasıtlı olarak sürüklediği serin, serin saçlarıyla her düğmeye bastı. İpeksi okşayış, daha sıcak, daha ısrarcı olanı takip ediyor, beni çıldırtıyor, kıvrınmamı sağlıyor, sinirlerimi ateşliyordu

Olduğunu bile bilmiyordum. Ta ki ben acı içinde doğrulana kadar, çünkü ağzı göbek deliğimin altındaki morluğun üzerine yapışmıştı.

"Acıyor," diye itiraz ettim, zaten işkence görmüş etimi emerken. "Uzun sürmeyecek."

Ben izlerken izlerin boyutu küçülmeye başladı, kenarları rüzgâr fırtınasındaki bir bulut gibi dağıldı, renk incelmiş, parçalandı ve sonra tamamen kayboldu, berrak, soluk ten ortaya çıktı. Birden diğer sıyrık ve çiziklerimin de Mircea'nın ustalık yeteneklerinden biri olan iyileştirme yeteneği sayesinde yok olduğunu fark ettim.

"Bu çok fazla güç gerektirmiyor mu?" Hayretle sordum.

Gülümsedi, son çürükleri de yalayarak temizledi. "Bu gece yanacak." "O yaratıklar yüzünden."

Başını salladı. "Onların kanının seni iyileştirmesi beni memnun ediyor, çünkü en başta kana ihtiyaç duymanın sebebi onlardı."

Ve tamam, evet. İyileşmenin yeri vardı ve çaba göstermesi güzeldi ve önümüzdeki hafta boyunca doksan yaşında biri gibi topallayarak dolaşmayacağım için minnettardım. Ama şu anda o yetenekli ağzını birkaç santim daha güneye kaydırırsa çok daha minnettar olurdum....

Aklımı okumuş olmalıydı. Çünkü bir sonraki an, kaba eller iç uyluklarımdan yukarı kaydı, ipeksi saçlar karnımın üzerine döküldü ve sıcak, ıslak bir dil işe koyuldu. Dudaklar, dişler ve Tanrı bilir başka nelerle birlikte, ama her ne oluyorsa kesinlikle normal değildi. Çünkü birdenbire aşağıda fazladan birkaç dil daha varmış gibi hissettim, beynim vücuduma bunun imkânsız olduğunu söyleyip duruyordu, vücudum da ona eğilmesini söylüyordu, çünkü eğilmek, kıvranmak, çırpınmak ve çığlık atmakla meşguldü. Ve sonra bunun bir önemi kalmadı çünkü bir sonraki anda beynim tekledi, kısa devre yaptı ve kafamın tepesi patladı.

Belki bayılmışımdı, belki de orada birkaç dakika kaybetmişim. Her iki durumda da, onu zar zor okşarken bulmak için kendime geldim, herhangi bir sürtünme sağlamak için çok hafif, alay etmekten daha fazlasını yapmak için çok hafif. Yine de kıvrandım, her küçük hareket tatlı bir işkenceydi, zevkten hâlâ ham olan sinirlerimi titretiyordu.

Bana alaycı bir şekilde baktı. "Peki ya şimdi?" "Ne?"

"Randevu."

Neden bahsettiğini anlamam bile bir anımı aldı. "Oh ... bu adil Sanırım," dedim, şaka yapmaya çalışıyordum ama çoğunlukla nefes nefese kalmış gibiydim.

"Adil." Koyu renk gözleri kısıldı. "O zaman biraz daha uğraşmam gerekecek, değil mi?"

Ona baktım. Biraz daha sert olursa beni öldürebileceğini düşündüm.

Ve sonra, piç kurusu kalçama doğru ilerlediğinde, bunun olacağından emindim. "Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım. Onu içimde istedim.

İstiyordum.

şimdi içimde.

"Seni iyileştiriyorum," dedi masumca, tamamen önemsiz bir çürüğü ağzına alarak.

"Bekleyebilir!"

"Hayır, hayır. Titiz olmayı severim."

Dizimdeki küçük, neredeyse olmayan bir çizici yalayarak yok ederken fark ettim, diye düşündüm acımasızca. Ona doğru uzanmaya başladım, sıcak, ağırlı ve çaresiz. Ama sonra sert parmaklar dış uyluklarımın derisi üzerinde kaydı, kalçalarımın kadar yumuşadı ve sonra dizlerimin arkasındaki yumuşaklığı kızdırmak için geri indi.

Ve Tanrım, bunu ne kadar sevdiğimi biliyordu.

Tekrar yaptı ve ben iç çekip vazgeçtim, çünkü belli ki Mircea hoşuma gitse de gitmese de acele etmeyecekti. Yine de ne yaptığını düşündüğünü hayal bile edemiyordum-

Ayağımı mı kemiriyordu? Mircea'nın benim uzun, güzel saçları sevdiğim gibi ayakları sevmesi dışında bu daha şaşırtıcı olurdu. Hakkında konuşmadığımız ama onunla çıkmadan önce hiç yapmadığım kadar çok pedikür türü şeyler yaparak şımarttığım yarı fetişist bir şekilde.

Tabii ki, genellikle sevgi nesnelerinin ipek çoraplarla kaplanmasını tercih ederdi, bana endişe verici miktarlarda göndermeye devam ettiği arkadan dikişli eski moda türden. Ya da işe yaramaz deri parçalarını, tercihen boncuklu ve hayatlarının bir santimine kadar kristalize edilmiş. Ya da sürekli takılıp düştüğüm için sınırı çizdiğim marabou tüylü o tuhaf saten katırlar.

Çatlamış, morarmış, yırtılmış ve hırpalanmış değil.

Bu onu yavaşlatıyor gibi de görünmüyordu.

Ayak başparmağımın alt tarafını yaladı, dilini sonuna kadar kıvırdı ve ben küçük bir ses çıkardım. Alaycı, karanlık gözleri bana bakıyordu.

pembe deri ve yontulmuş cila üzerinde. "Ayak parmaklarına barbekü sosu bulaştırmayı nasıl başardın?"

"Ben yapmadım," dedim kızgınlıkla.

Sadece güldü. "Tadın çok güzel."

Cevap verecektim ama ayak parmaklarımın altındaki tümseği ağzına almaya başlamıştı ve nasıl yapacağımı unutmuştum. Bunun yerine başımı arkaya yasladım ve tavana baktım, o tatlı zamanını alırken aklımı tamamen kaçırmamaya çalıştım.

Yarı yolda, eğer hayatta kalırsam onu öldüreceğime karar verdim. Usta bir vampir olduğu için kolay olmayacaktı ama *bir yolunu bulacaktım*.

Ayaklarımın üzerinde uzun bir şerit yaladı ve ben çaresizce titredim.

"Üşüdün mü?" diye sordu masumca.

"Mircea, ciddi-"

Ayrıldım çünkü topuğumu emmeye başlamıştı. Bu önemli bir şey olmamalıydı ama nedense kendimi günahkâr gibi hissediyordum. Topuğun erojen bir bölge olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Her şey olabilir, eğer onu görme şansınız olmazsa," diye mırıldandı.

"İnsanlar her zaman ayak görür."

"Bugün. Ama Victoria'nın Londra'sında piyanonun ayaklarını bile kaplamışlar." "Bu hiç mantıklı değil."

"İnsanlar nadiren yapar," dedi ve ısırdı.

Kesinlikle inleme olmayan bir ses çıkardım ama o tarafa doğru kayıyor olabilirdi. Çünkü bu his, kesinlikle erojen bir bölge *olan* bir alana doğru fırlamıştı. Ve bu bölge zaten oldukça uyarılmıştı.

"Mircea, yemin *ederim*-"

"Hepsi bitti," dedi ve ayağımı bıraktı. Rahatlayarak sarktım.

Sonra diğerini tuttu.

Ve hepsi bu kadar.

Bana bıraktığı pembe, ipeksi tenli ayağın o gergin göğsün üzerine gelmesine izin verdim. Mircea yaptığı işe ara verip bana dikkatle baktı, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Ne de olsa dikkatini çekmek o kadar da zor olmamıştı.

Bakalım bende kalabilecek mi?

Ayağımın düz, küçük bir meme ucunu okşamasına izin verdim, ayak parmaklarımın arasında zirveye kadar ovuşturdum ve sonra çıkıntılı bir karından sert bir uyluğa doğru kaydım. Mircea hiçbir şey söylememiş, kıpırdamamıştı bile. Gülümsedim.

Ayak parmaklarım aşıya doğru kaydı, saten gibi bir ten ve gevrek saçlar boyunca, dokunuşumun altında hevesle zıplayan kadifemsi bir sertliğe ulaştı. Kendimi biraz beceriksiz hissettim - ellerim kadar becerikli değildim - ama ayağım şaşırtıcı derecede hassastı. Bu kadar çok şey hissetmeyi beklemiyordum. Keşfe çıkarken, ayak parmaklarımı o sert sütünunda yavaşça aşıya yukarı kaydırırken kendi nefesim biraz hızlandı. Sanırım bir şeyleri doğru anlamış olmalıydım, çünkü dokunduğumda inanılmaz derecede şişti.

"Bu değil ..." Durdu ve dudaklarını yaladı. "Bu işe yaramayacak."

Güldüm. "Evet. Bu ikna ediciydi."

Özellikle de Mircea bunu her an durdurabileceği için. Bir insan erkeğinin aksine, bir vampir mükemmel bir kan kontrolüne sahiptir. Tüm o güzel sertliği yok edebilir, oynamayı reddedebilirdi. Ama bu yenilgiyi kabul etmek anlamına gelirdi ki, yokmuş gibi davranmaktan hoşlandığı katı gururunun asla izin vermeyeceği bir şeydi bu. Bu yüzden onun muhteşem uzunluğunu nazikçe okşadım, çok kalın, çok ipeksi yumuşak, tenime çok iyi geliyordu.

Ve iç çekti.

"Bu da seni bir yere götürmeyecek," diye sıkı sıkı tembihlendim. "Sorun değil." Tek bir parmağımı pürüzsüz başın üzerinde gezdirdim ve kızarmasını izledim.

zevk içindeki bir kız gibi. "Olduğum yerde oldukça rahatım."

Mircea bunu bütün gece sürdürebileceğime dair üstü kapalı tehdit karşısında ürperdi. Ama gerçekten yapabileceğimi düşünmüştüm. Bu kadar basit bir şeyin ona yaptığı şey büyüleyiciydi, kimin sorumlu olduğunu inanılmaz bir hızla tersine çeviriyordu. Bir ayağımı göğsüne koyup biraz iterek denedim. Neredeyse hiç direnç göstermeden geri çekildi ve vücudunda sürünmeme izin verdi.

Tamam o zaman.

"Bu adil değildi," dedi kısık sesle.

"Sanki daha önce üzerimde güç kullanmadın mı? Ve kıpırdamadan dur."

"Bana bir neden söyle," diye meydan okudu, bir elini buklelerimin üzerinde gezdirerek.

İki kez sormama gerek yoktu. Dudaklarım onun hassas ucunu kapladı ve aniden odaklanma sorunu yaşıyormuş gibi göründü. Ben de yaşadım, diye düşündüm alaycı bir tavırla, ama genelde onun yanındayken aklım başımdan giderdi, tersi olmazdı. Tam tersini sevdiğime karar verdim ve dilimi başının etrafında döndürdüm.

Mircea inledi ve gözleri yarıya indi. Hepsi çok iyiydi ama istediğim bu değildi. Hm.

Parmaklarımı onun ucunda gezdirip ıslattım ve sonra kendi tenimde hafifçe gezdirdim. Karnım, göğüslerim, meme uçlarını boyamak için durakladım, parmaklarının tenimde sıkılaştığını hissettim, boynuma kadar, o iki küçük işaretin üzerinde oyalandım, onun sahiplik damgası - kimin sahip olduğunu görecektik - ve dudaklarıma kadar. Alt dudaklarımı onun tuzlu tadıyla boyadım ve onun dili bilinçsizce benim hareketimi taklit ederek dışarı fırladı.

Sonra bütün parmağı ağızıma aldım ve gözleri kapandı. "Senin de tadın güzel," dedim ona gülümseyerek ve vücudunun titrediğini hissettim Bana karşı.

Sonra bir de baktım ki sırtüstü yatmışım, bacaklarımdan biri Mircea'nın omzuna çarpmış ve hazırlıklı olsam bile yanık olmaması için fazla büyüktü. Ama sorun değildi, bu mükemmeldi, çünkü bu gece bunu *hissetmek* istiyordum. Hayatta olduğumu bilmek istiyordum.

Görünüşe göre Mircea da aynı şeyi hissediyordu çünkü bana doğru sürüyordu.

Nefesimin kesilmesine, vücudumun kıvranmasına ve parmaklarımın omuzlarına gömülmesine neden olacak kadar sertti ve sonra tam doğru açıyı bulup orada *kaldı*. Mircea bana tekrar tekrar işkence etmek için vuruşunu değiştirirken, yoğun his kıvılcımları omurgamda parladı ve karnımda kıvrıldı, saat gibi düzenli ve sonra aritmik, haince.

"Piç," diye tısladım, omurgam çaresizce eğilirken bile, onun itişlerini karşılamaya ve bu aşırı yüksekliğe devam etmeye çalışıyordum. Saniyeler içinde boşalabilirdim ama buna izin vermedi, adamın inanılmaz dayanıklılığı beni aç bırakıyordu.

"Yaşayacaksın."

"İstememi sağla," diye inledim ve Mircea açlığıma boyun eğip beni derin ve hızlı bir şekilde içine alırken gülüyordu. Tam da ihtiyacımız olan şekilde.

"Bu daha mı iyi?" diye alay etti ama gülmek için nefesim yoktu çünkü içimdeki sert itişler düzensizleşirken bile boşalıyordum. Mircea üstümde titreyip, boşalırken bacaklarımın sıkı tutuşuna karşı sarkarken, ikimiz de aptallar gibi sırtırken hala artçı şokları yaşıyordum.

Bir süre sonra beni ayağa kaldırdı, biraz daha şarap doldurdu ve ateşin önüne yerleştik. O bana sokuldu, bedenimi kendi bedenine yasladı ve ellerini bacaklarımda aşağı yukarı kaydırды, kütükler tıslarken ve kar yağarken ben zamanı nasıl donduracağımı biliyor olmayı diledim.

Çünkü bunu burada kesmek isterdim.

Böyle zamanlarda onun haklı olduğunu, işleri çok zorlaştırdığımı, çok karmaşık hale getirdiğimi düşünürdüm. Tony paranoyayı bir sanat formuna yükseltmişti ve ben de büyürken ondan sağlıklı bir doz almıştım. Ve bazen gerçekten faydalı olmuştu. Beni birden fazla kez hayatta tutmuş, sebepsiz yere her şeyi iki üç kez kontrol etmeme ya da sırf omurgamda karıncalar dolaşıyor diye bir yeri aniden terk etmeme neden olmuştu.

Ama bazen oldukça aptalca da olabiliyordu. Birden fazla kez fazla dikkatli olmama, belki de evet demem gerekirken otomatik olarak hayır dememe, kendimi ve kalbimi o kadar sıkı korumama neden olmuştu ki, kimsenin içeri girmesine asla izin vermemiştim. Mircea hakkında her şeyi bilmiyordum; muhtemelen Mircea hakkında her şeyi asla bilemeyecektim. Ama önemli olan şeyi biliyordum.

Onu sevdiğimi biliyordum.

Onu hep sevmiştim. Onu sevmek nefes almak kadar doğal, su kadar vazgeçilmezdi. Çocukluğumdan beri hayatımı gerçek bir şekilde tanımlamıştı.

Onunla tanışmadan önce, ne olduğunun farkında olmasam da sürekli korku içinde yaşıyordum. Başka hiçbir şey bilmediğinizde, korku size normal geliyor. İçinde ne olabilir diye gölgelere atlamak; dikkat çekmek asla iyi bir şey olmadığı için dikkatlice gözden uzak durmak; bir şekilde telafi edilmesi gereken bir kırgınlığa neden olabilir diye her kelimeyi izlemek. Elbette bu şekilde davranmak zorunda olmadığım kişiler de vardı -Rafe, Eugenie ve yıllar boyunca gelip giden birkaç kişi daha.

Ama onları ne kadar sevmiş olsam da gerçeği hep biliyordum. Beni koruyamazlardı. Görünüşe göre kendilerini bile koruyamıyorlardı. Çünkü oranın efendisi onlar değildi.

Tanıdığım en güçlü vampir Tony'ydi ve ailemin ölümünden onun sorumlu olduğunu fark etmesem bile, alt katta hiçbir vampirin bahsetmediği ama evdeki hayaletlerin bana aslında işkence odaları olduğunu söylediği odalar da dahil olmak üzere korkacak çok şey vardı. Tony'nin sevmediği insanlar oraya iner ve çoğu zaman geri çıkmazlardı.

Ama o odaları yıllar sonra yaşadığım bir anlık görüntü dışında hiç görmedim. Ve Mircea'nın ziyaretinden sonra, içgüdüsel olarak asla yapamayacağımı biliyordum. Çünkü Tony, her zamanki gibi değişken, ölümcül ve düpedüz çılgındı.

zaman zaman olabildiği gibi, artık tanıdığım en güçlü vampir değildi. Mircea'ydı. Ve Mircea benden hoşlanıyordu.

Ziyareti sırasında Tony'nin tavrının değiştiğini fark etmemek mümkün değildi. Pek de neşeli sayılmazdı. Biçimine rağmen Tony asla neşeli değildi. -Ama dikkatliydi. Artık bana karşı sesini yükseltmiyor, tehdit etmiyor, gözdağı vermiyordu. Aslında, onu, her zaman korkulan evin reisini, efendisinin mükemmel bir şekilde parlatılmış Tanino Criscis'inin üzerinde neredeyse sürünürken görmek gerçek bir keşif olmuştu.

Mircea gittikten sonra bile Tony bana eskisi gibi davranmadı. Bir ya da iki hafta boyunca işe yarar bir görüntü alamazsam, havada kesin bir soğukluk vardı ya da beni odama hapsedebilir ya da evin dışına yaptığım nadir gezintilerden birini iptal edebilirdi. Ama aşağıya inmeyecektim. Asla aşağı inmeyecektim.

Mircea güvenlik, koruma, sığınak anlamına geliyordu. Başka kadınların muhtemelen çok daha fazla değer vereceği başka birçok çekici özelliği vardı. Ama hiçbirisi benim için bu güvenlik hissine yaklaşmadı. Birinin bana verdiği en büyük hediye idi.

Hala öyleydi.

Tekrar konuşabildiğimde ona, "Sanırım iyi vurdun," dedim. Bir an için bunu düşündü. "Hadi mükemmel deneyelim," dedi, ve beni yuvarladı.

Aman Tanrım.

On Altıncı Bölüm

"Biliyordum!"

Yerimden sıçradım çünkü öfkeli ses, Vegas'taki yatak odama geri döndüğümde neredeyse aynı anda konuşmuştu. Ağrıyan başım hoş olmayan bir şekilde kafatasıma çarparak döndüm ve Billy'nin yatakta uzandığını gördüm. Önünde havada asılı duran bir deste iskambil kâğıdı, dikey bir iskambil oyunu şeklinde dizilmişti. Ama bunlar hayalet kartlardı, sahiplerinden daha önemli değillerdi ve kaşlarının çatık olduğunu açıkça görebiliyordum.

Billy Joe gibi düzenli olarak saçmalayan biri için, onaylamamayı gerçekten iyi yaptı.

"Ne?" Savunmaya geçerek vizonu ve saygınlığımı kavradığımı söyledim. Yalınayak, çoğunlukla çıplak ve tamamen akşamdan kalma olduğum için, bunlardan sadece birini kavradığımdan oldukça emindim.

"O lanet olası vampirle yattın!" "Nereden biliyorsun?"

Billy gözlerini devirdi.

"Yapmış olsam bile bu seni ilgilendirmez," diye kibirli bir şekilde onu bilgilendirdim. Sonra da banyoya doğru topallayarak etkiyi mahvettim.

Işıkları yaktım ama gözlerimi acıttığı için tekrar kapattım. Ama sonra göremedim. Ta ki Billy'nin hafifçe parlayan kafası kızgın bir gece lambası gibi duvarın arasından çıkana kadar.

"Ona biraz zaman tanıyacağını sanıyordum," dedi suçlayıcı bir ifadeyle.

"Onu önce senin tanıyacağını sanıyordum. Düşündüm ki-"

"Kimse kimseyi gerçekten tanıyor mu?" diye sordum. Tamam, saçmaydı ama başım fena halde ağrıyordu.

"Oh, adamım." Billy iğrenmiş görünüyordu. "Gerçekten bir şey olmalı. Bir gecede seni sarıp sarmaladı."

"Yok!"

"Cehennem gibi." Kollarını kavuşturdu. "Gitmeden hemen önce bana ne söyledin?"

Neden hiç aspirinim olmadığını merak ederek iç çektim. "Biliyorum. Ama-"

"Ama ne? Bana kesinlikle, ama kesinlikle yatağa girmeyeceğini söylemiştin. Çünkü vampirler normal insanlar gibi değildir ve sen ilişkini müzakere etmenin ortasındasın ve o bunu bir teslimiyet işareti olarak algılayabilir ve-"

"Öyle değildi," dedim, bir el bezinin üzerine biraz soğuk su akıtarak. Sonra da ağrıyan gözlerime vurdum. Yüce Tanrım, bir daha asla içmeyecektim.

"Oh, tamam. Nasıldı peki?"

"Bir ... mola," diye tutarsızca mırıldandım. Ama görünüşe göre yeterince tutarsız değildi.

"Bir mola." Billy iğnelemeyi de çok iyi yapıyordu.

"Evet."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu da sayılmadığı anlamına geliyor," diye tersledim ve sonra keşke yapmasaydım dedim, çünkü canım yanıyordu. Bir iniltiyi bastırdım ve dirseklerimi tezgâhın üzerine koyarak zonklayan başımı destekledim.

"Peki buna kim karar verdi?" "Biz verdik."

"Ve 'biz'in hangi parçası hapisten kurtulma kartını ortaya attı?" Hiçbir şey söylemedim.

"Evet," dedi Billy. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ona ters ters bakabilmek için el bezini çıkardım. "Seni vicdanım olarak atadığımı hatırlamıyorum!"

"Senin vicdana ihtiyacın yok. Biraz sağduyuya ihtiyacın var! Eskiden sende vardı, hatırladın mı? Bana o şeylerin neye benzediğini söyleyen sendin-"

"Mircea diye bir şey yok."

"Yani birdenbire canavar olmadı mı? Yükseltildi mi? Sanırım notu kaçırmış olmalıyım!"

Döndüm ve banyodan çıktım. Billy'nin hafifçe parlayan arka tarafı şifonyerin üzerindeki duvardan dışarı çıkmış, tuhaf bir kupa gibi aynada çerçevelenmişti. Ama her şey düşünüldüğünde, şu anda diğer yarısından daha çok hoşuma gidiyordu. Onu heyecanlandırırsam saatlerce devam edebilirdi ve ben bu gece buna hiç hazır değildim. Ya da bu sabah. Ya da ne zaman olursa olsun. Oda karanlıktı ama süitteki tüm perdelerin altında karartma perdeleri vardı, yani bu pek bir şey ifade etmiyordu.

"Tamam, 'canavar' bitti," dedi Billy, kendini toparlayarak. "Peki şimdi ona ne diyeceğiz? Şeker Memeli mi? Bebek Kek mi? Melek Çocuk mu?"

Birden gözümün önüne çırılçıplak bir Mircea geldi; ateş gibi sıcak teni, başının etrafında belli belirsiz bir hale oluşturan alevlerle aydınlanmıştı. O bir melek değildi, bunu biliyordum. Ama Billy ne düşünürse düşünsün, o da şeytan değildi. Ve bu sadece bir geceydi ve bir fark yaratmayacağına yemin etmişti-

"Sen neden buradasın ki?" Saldırıya geçerek talep ettim, çünkü savunmam şu anda berbattı. "Gitmeden önce seni besledim."

"Evet, tek umursadığım da bu! Saatler önce dönmüş olman gerekiyordu!"

"Şey, öyle olacaktı ama ... bir gecikme oldu."

"Boynunun her yerinde morluklar bırakan ve komik yürümene neden olan bir gecikme mi?" "Hapiste değilim, biliyorsun," diye tersledim. "İstedğim zaman gelip gidebilirim."

- "Durdum. "Ne hickey's?"

Sessizce boynumu işaret etti. Paltonun eski moda yakasını kenara ittim ve aynaya doğru eğildim. Ve gördüm-

"Orospu çocuğu!"

"*Fark etmedin mi?*" Billy talep etti.

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Ve sesini alçalt."

"Neden? Senden başka kimse beni duyamaz."

Alnımı şifonyerin serin üst kısmına dayadım. "Amaç da bu zaten."

Homurdandı. "Üstüne üstlük akşamdan kalmasın!"

"Şarap yüzünden. Bana hep böyle yapar." "O zaman neden içtin?"

"Çünkü geçirdiğim geceden sonra bunu hak ettiğimi düşündüm," diye mırıldandım.

Billy iç çekti ve bir an sonra enseme hayalet gibi bir ürperti hissettim. Bu iyi hissettirdi. "Bu sefer ne yanlış gitti?"

"Kısa versiyon: her şey." "Peki uzun versiyonu?"

"Uzun versiyonu için çok akşamdan kalmayım." "Bana CliffsNotes'u ver o zaman."

Kendimi şifonyerin üzerinden kaldırdım ve bir çekmeceyi karıştırmaya başladım. "Şansım aileden geliyor gibi görünüyor diyelim."

"Ouch."

Üzerimi değiştirmek için banyoya geri döndüm ve bu sefer Billy beni yalnız bıraktı. Eski bir haki şort giydim ve birkaç farklı tişört denedim, sonunda turuncu ve beyaz çizgili bir tişörtte karar kıldım. Yumuşak, ince pamuklu, balıkçı yakalı ve kolsuzdu. İş gardırobumun bir parçasıydı, Atlanta yazlarında sıcak çarpmasından ölmemi önlemek için ceketin altına giyilirdi ve şort için biraz şık görünüyordu. Ama akşamki aktivitelerimi tanıştığım herkese duyurmaktan daha iyiydi.

Ancak şimdi giyinmiştim ve kimseyle buluşmak istemediğimi fark ettim. Yatağa geri dönmek istiyor gibiydim. Esneye esneye yatak odasına girdim. "Saat kaç?"

Billy kart oyunundan başını kaldırdı. "Sabahın dördü."

Rahatlayarak iç çektim ve yüzüstü yatağa düştüm. Jonas dersimiz için saat birde gelecekti ve o zamana kadar yapacak hiçbir şeyim yoktu. Ve şu anda hiçbir şey kulağa oldukça iyi gelmiyordu.

"Kenara çekil," dedim Billy'ye, çünkü her zamanki gibi yatağı işgal ediyordu. O da her zamanki gibi bana belki iki santim daha yer verdi. Tartışmaktan daha kolay olduğu için yan döndüm.

Oda karanlıktı ama yatakta sulu mavi-beyaz dikdörtgenler vardı, bunlar Billy'nin kartlarının hafif gölgeleriydi. O oynarken yorganın üzerinde hareket ediyorlardı, sessiz ve niyetliydiler. Yaklaşık yarım dakika boyunca.

"Ona ne dersiniz deyin ama o hâlâ bir canavar," dedi Billy, çünkü elbette bu iş daha bitmemişti. "Hepsi öyle."

"Vampirlerden neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum," dedim uykulu bir sesle. "Onlar sana ne yaptı ki?"

"Ürkütücüler."

"Değiller."

"Cehennem gibi."

Bunun, kendisini görseler çoğu insanın dehşet içinde çığlık atmasına neden olacak bir adamdan gelmesindeki ironiye dikkat çekmedim çünkü kapı aralandı. Biraz daha az karanlık ince bir şerit koridordan içeri sızdı ve yatağın üzerine düştü. Havada dans eden toz zerrecikleri ve kapı pervazının etrafından dolanan kocaman bir kafa göze çarpıyordu.

Marco çoktan uyumuş olabileceğimi düşünmüş gibi yumuşak bir sesle

"Hey," dedi. "Hey, sen."

"İyi misin?"

"Evet."

"Eğleniyor
musun?" "Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." İfadesini göremiyordum ama sesi kendini beğenmişti.

Bunu bir insandan duymak tuhaf olurdu ama vampirler kendilerine verdikleri değerin çoğunu efendilerinden alırlardı. Mircea ne zaman iyi bir şey yapsa -bir anlaşma müzakere etse, Senato'dan takdir alsaydı, Pythia'yla yatsa- egoları yükseliyordu. Gerçek anlamda, usta bir vampirle çıktığınızda, onun tüm ailesiyle çıkmış oluyordunuz. Sonrasında hepsi işinize özel bir ilgi gösterdi.

Düşünmemek için kendimi zor tuttuğum bir şeydi
bu. "Aç mısın?" Marco sordu. "Pizzamız var."

Aslında, herhangi bir şeyden bir ısırık daha alırsam patlayabileceğimi düşündüm. "Ben iyiyim."

"Bira mı?"

"Sadece biraz uyuyacağım."

"Evet, muhtemelen buna ihtiyacın var," dedi memnun bir sesle. Kapı kapandı.

"Hayır, bu hiç de ürkütücü değil," dedi Billy ekşiyerek.

İçimi çektim ve yastığı daha rahat bir pozisyona çektim. "Onlar böyle işte."

"Ve ben onların bu halini sevmiyorum."

Bu şaşırtıcı değildi. Billy hayatımdaki erkeklerin hiçbirinden hoşlanmamıştı, çok fazla erkek de olmamıştı. Kıskançlık değil -en azından fiziksel anlamda- daha çok doğal bir güvensizlikti. Sanırım bir çuval kedi yavrusu gibi boğulmak insana bunu yaptırıyor.

"Kimseyi sevmiyorsun."

"Sana onun baktığı gibi baktıklarında değil," dedi sertçe. "Ne gibi?"

"Nehir gemilerindeki sert kumarbazların genç zengin adamlara baktığı gibi. *"İşte akşam yemeği geliyor."* Bana baktı. "Senin akşam yemeği olmanı istemiyorum."

"Yapmayacağım."

"Herhangi biri için," diye ekledi. "O da diğerlerinden daha kötü değil; hepsi senden bir parça istiyor."

"Oyun böyle oynanır."

"Evet, oyun *berbat*." Bir elini kendi oyununun üzerine sildi ve sis gibi dağıldı, yatağın üzerinde sadece hafifçe parlayan bir bulut bıraktı. Odayı daha karanlık yapmıştı ama daha rahat değildi. Birisi pencereyi tamir etmiş olmalıydı, çünkü klima kayıp zamanı telafi etmeye çalışır gibi çalışıyordu.

Yorganı çektim.

"Bu gece neyin var senin?" diye sordum. Billy en iyileriyle bile kavga edebilirdi ama genellikle sokağa çıkma yasağını kaçırmamdan daha iyi bir nedeni olurdu.

"Bu Bilmiyorum," dedi yüzünü bana dönerek. Stetson şapkasının altındaki pasaklı yüz hatları alışılmadık derecede ağırbaşlıydı. "Parmağımı koyabileceğim bir şey değil. Ama son zamanlarda ... derimin üzerinde sürekli karıncalar dolaşıyormuş gibi hissediyorum."

Bir şey söylemedim ama ellerimi kendi kollarımda gezdirmekten bilinçli olarak kaçınmak zorunda kaldım. Çünkü günlerdir aynı hissi yaşıyordum. Herhangi biri ya da herhangi bir şey üzerinde lokalize değil; sadece bir şeylerin doğru olmadığına dair genel bir izlenim. Ve bu, biri beni öldürmeye çalışmadan önceydi.

Bu sabah o sıcak otel odasını terk etmenin bu kadar zor olmasının bir nedeni de buydu. Dün gece gerçekten de zamanın dışında bir an gibi gelmişti. İlk defa kimse peşimde değildi, kimse bana zarar vermek istememişti, kimse kim olduğumu bile bilmiyordu. Gerçekten çok güzeldi.

Ama sonsuza kadar geçmişte saklanamazdım. Ve şimdi kendi zamanıma döndüğümde, bu huzursuzluk hissi yeniden tüylerimi diken diken ediyordu. Billy'nin de bunu hissettiğini bilmek pek de güven verici değildi.

Hayaletlerin korkmaya başlaması için işlerin ne kadar kötü olması gerekiyordu? "O orospu çocuğu Apollo öldükten sonra her şeyin sakinleşeceğini sanmıştım.

aşağı," dedi endişeyle. "Ama öyle hissettirmiyor. Tony'nin piçleri çok yaklaştığında eskiden olduğu gibi hissettiriyor. Hâlâ Atlanta'da olsaydık, toplanmaya başlaman için seni sıkıştırıyor olurdum."

"Ve eğer hala Atlanta'da olsaydık, muhtemelen bunu yapıyor olurdum," dedim dürüstçe. "Ama şu anda koşmanın bir faydası olacağını sanmıyorum."

Bir elini salladı. "Kaçmaktan bahsetmiyorum. Pek çok insan kaçtı; onları her zaman yakaladı. Sen kaçtın çünkü sen Bilmiyorum. Akıllı değilsin, tam olarak-"

"Teşekkürler."

"-ama zeki, becerikli, inatçı ve acayip şanslı." Yüz ifademi gördü. "Ne?"

"Sadece... geçenlerde başka biri bana bunu söyledi." Aptalca kısmı hariç.

"Bunun nesi yanlış?"

"Hiçbir şey." Becerikli olmak zorunda kalmak istememem dışında. Şanslı olmak istemiyordum. Geç saatlere kadar uyumak istedim. Kalkıp süitin etrafında dolanmak istedim. Lanet taç giyme törenine çıplak gitmeden önce Augustine'in altında bir ateş yakmak istiyordum.

Bu hafta beni neyin öldürmeye çalıştığını anlamak zorunda kalmak istemedim.

Ama kimin ya da neyin benimle uğraştığını bilmesem de, en azından neyin uğraşmadığını biliyordum. "Tanrılarla ilgili tüm o şeyler bitti," dedim ona. "Dünya'ya geri dönemezlerse bize zarar veremezler ve veremezler de."

"Bundan emin misin?" diye sordu kuşkuyla.

Cevap vermedim, çünkü hayır, değildim. Tam olarak değil.

Yakın zamanda, birlikte büyüdüğüm efsanelerin çoğunun gerçek olduğunu öğrenmek beni şok etmişti. Ama bazılarının hâlâ hayatta olduğunu keşfetmek kadar değil. Ve çok kızgınlardı.

İçlerinden biri olan Artemis tarafından Dünya'dan, yani süt, bal ve kölece tapınanlar diyarından sürgün edilmişlerdi. Ölümsüz dostları insanları tek kullanımlık olarak gördükleri için Artemis hainlik etmiş ve daha az sadık olan bazı tiplerle işbirliği yapmıştı. Ve birçoğunu elden çıkarıyorlardı.

Böylece Artemis sorunu çözmek için insanoğluna Ouroboros büyüsünü verdi. Bu büyü tanrıları kendi dünyalarına sürgün etti ve en sevdikleri oyun alanına geri dönememeleri için Dünya'yı mühürledi. Adını Artemis için kutsal olan simyasal renkten alan ve onun sembolü olan ay şeklindeki Gümüş Çember, bariyeri beslemek için gereken gücü sağlamak üzere kurulmuştu.

Bunca bin yıl sonra bile bunu yapmaya devam ediyordu. Ama artık kimse Çember'in ya da büyü'nün kusursuz olduğuna inanmıyordu. Kendine tanrı diyenlerden biri daha bir ay önce onları geçmenin bir yolunu bulmuştu.

Neyse ki kısa bir yolculuk olmuştu.

"Apollo içeri girdi," dedi Billy, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi.

"Ve o öldü," dedim sertçe.

"Evet." Billy sustu ve ben de konuşmayı bir kenara iterek yuvarlandım.

Şaşırtıcı derecede kolay oldu. Yatak ekstra yumuşaktı, tam da sevdiğim gibi, ördek tüyü şilte pedi ve uyumlu bir yorgan vardı. Genellikle

çok sıcaktı ve yorgan sık sık yere düşüyordu. Ama bu gece mükemmeldi. Rahatlamaya başladığımı, tüm o yumuşacık iyiliğin arasındaki sıcak kozaya gömülmeye başladığımı, sürüklenmeye başladığımı hissettim-

"Öldüklerinde nereye gittiklerini sanıyorsun?"

Billy'nin sesi beni istemediğim bilincime geri döndürdü. Kaşlarımı çatmak için başımı ona çevirdim. Sırt üstü uzanmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, hayalet ışığının tavandaki yansımasına bakıyordu.

"Kim nereye gidiyor?"

"Tanrılar." Bana bakmak için başını çevirdi. "Bir yere gitmek zorundalar, değil mi? Herkes bir yere gider."

"Bilmiyorum." Kötü bir yerde, umarım. "Neden?"

"Ben de tam seni ele geçiren o şeyi düşünüyordum. İblis, Were, insan ya da Fey değildi, değil mi?"

"Fey konusunda jüri hâlâ kararını vermedi."

"Ama adını duyduğumuz herhangi bir

Fey değil." "Hayır."

"Peki ya bir tanrı?" Billy eliyle işaret ederek duvarlara mavi mum ışığı gibi sıçrayan desenler çizdi. "İnsanları ele geçirebildikleri söylenirdi, değil mi? Bazı eski efsanelerde?"

Kaşlarımı çattım. Uyumak buraya kadarmış. "Apollo öldü," dedim sinirli bir şekilde. "Kimseye sahip olamazdı."

"Ben ölüyüm. Ve her zaman insanları ele geçiriyorum." "Sen bir hayaletsin."

"Yani? Belki o da artık bir hayalettir. Onu sen öldürdün-"

"Ve şimdi bana musallat olmak için geri mi döndü?" İnanamayarak sordum.

Omuz silkti. "Zorlama olduğunu biliyorum ama başına gelen diğer bazı şeylerle karşılaştırdınca-"

Yastığı başımın üzerine çektim. Bu gece duymak istediğim şey bu değildi. Ya da başka bir gece.

"Bunu düşünmek istemediğini biliyorum," dedi sabırsızca. "Ama bunu çözmeliyiz-"

"Apollo değildi," dedim, sesim yastık yüzünden boğuk çıkıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana saldırmak için bu kadar uzun süre beklemezdi."

"Belki geçen sefer bir şeyler öğrenmiştir. Seni hafife aldı ve bak bu onu nereye getirdi. Metafiziksel bok çukuruna düştü."

"Ve daha fazla imgelem görmedim-"

"Belki de onu gözetlediğini anladı ve seni bir şekilde engelledi. Gücünün kaynağı oydu, değil mi? Yani yapabilmeli-"

"Ve o insan değildi," dedim yastığı fırlatarak. Çünkü belli ki Billy bunu çözene kadar uyumama izin vermeyecekti. "Ve insan olmayanlar hayalet bırakmaz!"

"Bildiğimiz kadarıyla."

"Bir buçuk yüzyılda kaç tane insan olmayan hayalet gördünüz?" Ben sordum.

"Yok. Ama burada tanrılardan bahsediyoruz. Ne yapabileceklerini kim bilebilir?"

"Bunu yapamazlar. Peşimden gelen her neyse soğuk demirle uzaklaştırıldı. Bu bir tanrıyı hiç rahatsız etmezdi."

Billy inatla, "Bu bir tesadüf olabilir," dedi. "Pritkin bile öyle dedi-"

"Konuşmalarına kulak misafiri olmayı kes! Ruh da İngilizce bilmiyordu. Zar zor iletişim kurabiliyorduk."

Billy bir an düşündü. "Belki de unutmuştur?"

Homurdandım. "Evet. Sonra da tüyleri çıktı."

"Kahretsin."

Gözlerimi ona dıktım. "Az önce 'lanet olsun' mu dedin?"

Pişmanlık duymadan sırtıttı. "Kabul etmelisin ki çok güzel bir teoriydi."

Böyle bir şeyi kabul etmek zorunda değildim. "Bak, tanrılar gitti.

Bitti, kaput, resimden çıktı. Tamam mı?"

Ellerini kaldırdı. "Hey. Burada koroya vaaz veriyorum." "Güzel teori," diye mırıldandım ve yastığı ona doğru salladım.

Bu boşa bir çabaydı, çünkü daha yere düşmeden kayboldu, sadece kahkahası kalana kadar gözden kayboldu. Sonunda dalıp gittiğimde duyduğum son şey buydu.

On Yedinci Bölüm

O öğleden sonra bir ara esneye esneye ve çok uyumaktan gözlerim kararmış bir halde oturma odasına girdiğimde Marco'nun salondan çıktığını gördüm. En azından ben Marco olduğunu sanıyordum. Emin olmak biraz zordu, çünkü boyu ve çevresi aynı olsa da yüzü tamamen çiçeklerle kaplıydı.

"Hey," dedim, mükemmel bir kırmızı gül taşıdığı yüksek yığından düşüp ayaklarımın dibine konarken.

"Hey, sen," dedi Marco'nun sesi, daireden çıkarken. "Kapıya bakar mısın?"

Kapıyı açtım. "Ne yapıyorsun?" "Çöpü dışarı çıkarıyorum."

Asansöre doğru yürüdü ve düğmeye bastı, yol boyunca çiçekler saçtı. Bir tanesinin üzerinde küçük bir kart vardı. Eğildim ve aldım. *Cassandra Palmer*.

Kaşlarımı çattım. "Marco mu?"

"Mmm-hmm?"

"Çiçeklerimi mi atıyorsun?" "Evet."

"Neden?"

"Git salona bak."

Daha fazla bir şey söyleyemeden asansör geldi, bunu planladığını varsayarsak, ve bir adam indi. Gıcır gıcır mavi bir takım elbise ve parlak siyah ayakkabılar giymişti ve elinde daha fazla gül vardı. "Teşekkür ederim," dedi Marco, adamın elinden gülleri aldı ve asansöre bindi.

"Hey!"

Adam buketini alamadan asansörün kapıları kapandı. "Lanet olası vampirler," diye mırıldandı ve sonra arkasını döndüğünde süitin açık kapısında bekleyen üç muhafızı gördü.

Hoş görümlü beyaz bir sarışın olduğu için yüzündeki rengi kaybetmişti, ki bu çok da fazla değildi. Vampirler öne çıktı ve

Suyun içindeki köpekbalıkları gibi etrafında dönüyorlardı. "Sonuncusunu daha çok sevmiştim," dedi esmer biri. "Bu biraz ot gibi."

"Ve lütfen bana bunun en iyi takım elbisen olmadığını söyle," diye yorum yaptı bir diğeri, adamın ince çizgili elbisesine tiksintiyle bakarak. "Ne düşünüyorum? Bir doksan dokuz doksan beş?"

"Ve fazladan bir gömlek veriyorlar," diye ekledi üçüncü vampir. Hepsî güldü.

Adam kızardı ama yerinde durdu. "Bakın, bir randevum var-" beni görünce yüz ifadesi aydınlandı. "Ah, sen olmalısın-"

"Seninle konuşamayacak kadar meşgulüm," dedi ilk vampir, kolunu ona dolayarak ve asansöre doğru geri çevirerek.

"Çek ellerini üzerimden, vampir," diye hırladı adam, vampirin elini iterek. "Ve sanırım bunu bana söylemesine izin vereceğim!"

"Ooh. Bu çok cesur." "Neler oluyor?" diye sordum.

Adam -ya da sanırım büyücü- öne çıktı ve bir el uzattı. Elin içinde bir kutu vardı. Kutunun ön yüzündeki parlak fotoğrafa bakılırsa içi şeker doluydu.

"Senin için," dedi, belli ki teklifinin bir kısmını kurtarmış olmaktan gurur duyuyordu. "Uh, teşekkür ederim?"

Onu fırçalayıp uzaklaştırdı. "Size nasıl hitap edeceğimden emin değilim," dedi açık yüreklilikle. "Leydi Cassandra teknik olarak törenden sonrasına kadar doğru değil ve her halükarda kulağa fazla resmi geliyor. Bayan Palmer ise biraz daha iyi. Size Cassie dememi ister misiniz?"

"Bana kim olduğunuzu söylemenizi istiyorum." Adam gözlerini kırıştırdı.

"David Dryden."

Sadece ona baktım. "Saat birde mi?" "Saat birde ne?"

"Randevu," dedi üçüncü vampir sırtarak. "Ne için?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Şey, bilirsin işte." Büyücü birden biraz garip göründü. "Her zamanki gibi."

"Sanırım burada bir yarışmacımız var çocuklar," dedi esmer olan. "İkinci vampir de aynı fikirdeydi."

"Onlar için bir şey yapabilir misin?" diye sordu büyücü öfkeyle, asansörün sesi duyulurken.

"Burada olmaları gerekiyordu," diye belirttim.

"Benim gibi! Beni Lord Koruyucu gönderdi."

Lord Koruyucu ve saçları asansörden indi. "Ah, Dryden, oğlum. İşte buradasın." Jonas ona gülümsedi ve sonra eğilip paltosundaki küçük bir lekenin tozunu aldı. "Yeni Pythia'mızla tanıştın mı?"

"Deniyorum!" dedi büyücü bıkkınlıkla. "Jonas, seninle bir dakika görüşebilir miyim?" Hafifçe sordum.

"Elbette canım, elbette. Bu yüzden buradayım."

"Şu tavlama cümlesini benim için tekrar edebilir misin?" Vampirlerden birinin sorduğunu duydum. "Yazmak istiyorum. Her zamanki gibi bir şey mi?"

"Cehenneme git," dedi büyücü ona.

Jonas'tan önce daireye girdim ama salonun kapısında durdum. Ya da eskiden salon olan yerde. Şimdi daha çok bir seraya benziyordu, etrafta dört düzine kadar çiçek vazosu, gevşek buketler ve saksı bitkileri vardı.

"Jonas." Gözlerimi ona diktim. "Nedir bu?"

"Seçenekler, canım," dedi, bitki denizini onaylarcasına inceleyerek.

"Seçeneklere sahip olmak her zaman güzeldir."

"Oturacak bir yerin olması da güzel. Ve bunu konuşmuştuk."

"Konuştuk mu?" diye sordu belli belirsiz.

"Evet. Yaptık. Ve siz söz verdiniz-"

"Aslında vermedim."

"Jonas!"

Yatıştırıcı ellerini kaldırdı. "Ama gerçekten, bunların çok azını ben yaptım."

"O zaman ne-"

"Niall'dı. Sanırım çöl olayından dolayı tedirgindi.

Bu sabahki *Oracle*'a seçkin yeni Pythia'mız hakkında bir yazı eklemek için zamanında döndü ve şey ..."

"Peki ne?"

"Basının gücü," dedi elimi okşayarak. "Ama endişelenme.

Eminim bir ya da iki hafta içinde geçecektir-"

"Bir hafta mı?" Etrafıma bakındım. O zamana kadar kendi çiçekçi dükkanımı açabilirdim.

Hapşırdım.

"Burası New Orleans genelevi gibi kokuyor," diye onayladı Marco, içeri girip bana bir mendil uzatırken.

Minnetle aldım. "Nereden biliyorsun?"

Bana bir kaşını kaldırdı ve bir yük daha topladı. Jonas'a bakarak, "Bundan sonra yatmaya gidiyorum," dedi. "Burası gerçeküstü bir hal almak üzere."

"Yapmak üzere misin?"

Sadece sırttı ve dışarı çıktı. Hapşırdım.

"Dersimizi oturma odasında yapabilir miyiz?" Jonas'a akan gözlerimi silerek sordum.

"Oh, sanırım bunu bugünlük erteleyebiliriz," dedi nazikçe.

"Ertelememize gerek yok. O adamla çıkmayacağım," diye burnumu çektim, adamın adını hatırlamaya çalışıyor ama başaramıyordum.

Jonas mutfak kapısının yanında duran büyücüye baktı. "Neden? Onun nesi var?"

Adam seğirdi.

İçimi çektim. "Yok bir şey."

"O zaman belki de geç bir öğle

yemeği-" "Hayır!"

"Çay?"

"Jonas!"

İçini çekti ve vazgeçti. "Yakışıklı çocuk... çok iyi bir aile," diye mırıldandı, oturma odasına yeniden girerken.

Burnumu sildim ve takip ettim. Ve neredeyse yeni kanepenin yanındaki alanın çoğunu kaplayan eski moda bir kara tahtaya çarpıyordum. Gözlerimi kırıştırdım, çünkü bir dakika önce orada değildi.

Jonas ceketinin içinde bir şeyler ararken, "O halde belki bana birkaç küçük konuda yardımcı olabilirsin," dedi. "Eskiden bunu Agnes ile yapardım, biliyorsun. Her Perşembe çay içerdik ve ben de onun önemli bir şey görmesi ihtimaline karşı büyücülük camiasındaki ilgi çekici olayların üzerinden geçerdim."

"Son zamanlarda bir şey görmedim," dedim tahtaya şüpheyle bakarak. Dürttüm. Sağlamdı.

"Asıl mesele de bu zaten," dedi Jonas. "Agnes'in de bazen kurak dönemleri oluyordu ve diğer zamanlarda her türlü şey hakkında imgelemler görüyordu, ancak çoğu bilmemiz gereken şeyle tamamen ilgisizdi. Ama eğer son zamanlarda

...şey, enerjisini odaklamasına yardımcı oluyor gibiydi. Senin için de aynı şeyi yapabileceğini düşündüm."

"Tamam." Kanepeye doğru ilerledim.

"Güzel, güzel." Jonas konuşurken ceplerini birbiri ardına açıyor, takım elbisesinin her yerinde küçük gri diller varmış gibi görünüyordu. Ama sanırım istediğini bulamamıştı, çünkü bir hareket yaptı ve havadan küçük bir paket aldı.

Gözlerimi dikip baktım, çünkü daha önce televizyon dışında kimsenin böyle bir şey yaptığını görmemiştim. Ama Jonas'ın el çabukluğu yaptığını sanmıyordum. Özellikle de her neyse selofanı çıkarmakta zorlandığı zaman.

"Şimdi, görülerin istenildiği gibi sipariş üzerine yapılamayacağının farkındayım," dedi onunla oynayarak.

"Bu da ne?" Ben talep ettim.

Ağır gözlüklerinin arkasından bana baktı. "Ne nedir?" "Bu." Paketi işaret ettim.

Jonas ona baktı. "Bu mu?" "Evet, bu! Nedir o?" "Tebeşir."

"Tebeşir mi?"

"Evet."

"Ne için?"

"Kara tahta için," dedi, biraz şaşkın görünüyordu. "Ama ... nereden *aldınız*?"

"Neyi nereden aldım?"

"Tebeşir!"

Alnı hafifçe kırıştı. "Ryman's. İndirime girmişler."

Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım ve sonra aniden kapattım. Bunu onunla yapmayacaktım. Bir daha olmaz. Bugün olmaz. Kanepeye oturdum ve bacak bacak üstüne attım. "Pekâlâ."

Jonas sanki tuhaf davranan benmişim gibi bir an için bana temkinli bir şekilde baktı. Ama sonunda o da bir şey söylemedi. Sadece bir taş çıkardı ve biraz çatlak bir profesör gibi tahtaya bir şeyler karalamaya başladı.

"Şimdi, dediğim gibi, imgelemler biraz ... riskli olabilir. Agnes onları genellikle bir anlatıdan ziyade bir kaleydoskop ya da bulmaca olarak tanımlardı.

Burada ve orada, bağlam olmadan çok az anlam ifade eden parçalar. Katılıyor musunuz?"

Omuz silktim. "Her iki türünü de yaşadım. Karmakarışık olanlar en sinir bozucu olanları."

Başını salladı. "Evet, öyle söyledi. Ancak bana bir başlangıç noktasına, gördüklerine dair bir ipucuna sahip olmanın genellikle onları çözmesine yardımcı olmak için uzun bir yol kat ettiğini de söyledi. Ve bir kez belirli bir parçaya odaklanmayı öğrendiğinde, o bulmacayla birlikte gelen diğerleri de genellikle kendini gösteriyordu."

"Peki bugün hangi yapboz parçasına odaklanmamı istiyorsun?"

"Bir süredir üzerinde çalıştığım bir konu. Büyüleyici bir araştırma yapıyordum-"

Durdu ve omzumun üzerinden bir şeye baktı. Başımı çevirdiğimde büyücünün kara tahtanın etrafına baktığını gördüm. İkimizin arasında bir ileri bir geri baktı. "Ben, şey, merak ediyordum-"

Jonas, "Hayır, hayır, bunların hepsini aştık," dedi.

Adam bir an ona baktı ve sonra bana odaklanmaya karar verdi. "Öğle yemeği yiyecek miyiz?"

"Hayır."

"Akşam yemeği mi?"

"Hayır."

"Sadece... Yemek yemedim."

Sadece ona baktım.

Bir süre sonra "Çikolatalarımı geri alabilir miyim?" diye sordu.

Onları sessizce uzattım. Tahtanın arkasında kayboldu.

Jonas bana baktı. "Nerede kalmıştık?"

"Hiçbir fikrim yok."

Bir an için düşündü. "Ah, evet. Sana eski İskandinav mitolojisi olan eski İskandinav destanları üzerine yaptığım araştırmalardan bahsediyordum. Onları okudun mu?"

"Uh, hayır."

"Onları seversin, Cassie." İçinde tebeşir olan elini salladı. "Tamamen seks ve şiddet."

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle bir şey yapacağımı düşün-"

"Ve gerçek anlamda, bize parçalar vermeleri bakımından vizyonlara çok benziyorlar.

En iyi parçalar olması gerekmiyor, anladığınız gibi, ne doğru sırada ne de

Doğru vurgularla, ama yine de parçalar. Bu parçaların ne anlama geldiğini çözmek bize düşüyor."

"Neyin parçaları?" Nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışarak sordum.

"Şu anki durumumuz, umarım. Kısa bir süre önce canlı bir şekilde gösterdiğimiz gibi, dünyanın kadim mitlerinin çoğunun gerçek olaylara dayanan bir temeli var. Örneğin Ouroboros efsanesini ele alalım."

"Ouroboros mu?" Belli belirsiz tekrarladım. Artemis'in koruma büyüsü en sevdiğim konuşma konusu değildi.

"Evet. Dünyadaki çoğu kültürde olduğu gibi İskandinavların da kendi kuyruğunu tutan ve bunu yaparken bir şekilde gezegeni koruyan dev bir yılanla ilgili bir efsanesi vardır. Onların durumunda bu yılan, sürüngeneye dönüşebilen tanrı Loki'nin üç çocuğundan biri olan Jörmungandr'dı."

Ne çizdiğini görebilmem için tahtadan uzaklaştı. Ancak bu pek yardımcı olmadı, çünkü gördüğüm şey gözleri olan orantısız bir futbol topuna benziyordu. Ya da belki de bir tür deforme mürekkep balığı-

"Efsaneye göre Jörmungandr sonunda o kadar büyümüştür ki, Dünya'yı çevreleyip kendi kuyruğunu kavrayabilecek hale gelmiştir. Dünyayı bir arada tuttuğuna ve bıraktığında her şeyin sona ereceğine inanılıyordu."

Tahtanın tepesine bir çizgi ekledi ve ortasına "Loki" yazdı. Sonra kısaltılmış bir soyağacı tablosu gibi aşağıya doğru inen üç dal yaptı. Futbol topu bunlardan birine iliştirilmişti. Yardımsever bir şekilde altını çizdi.

"Orası Dünya mı?" Açık olmak için sordum.

"Evet."

"Ve etrafına sarılmış olan şey, Jor-neyse o mu?" "Evet."

Kaşlarını çattı. "Anlayamıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Eğildi ve resme bir şeyler yaptı. "Bu daha mı iyi?"

Hiçbir fark göremedim. Ta ki daha yakından bakana kadar. Ve gözleri olan şeyin artık küçük, çatalı bir dili olduğunu gördüm.

"Jonas-"

"İskandinav mitiyle ilgili ilginç olan şey," dedi bana, "diğerlerinden ne kadar farklı olduğu değil, ne kattığıdır." Futbol topundan aşağıya doğru küçük bir çizgi çizdi ve altına bir isim karaladı. Beklentiyle bana baktı.

"Thor mu?" Tahmin ettim, çünkü Jonas'ın el yazısı sanatından daha iyi değildi.

"Evet."

"Gök gürültüsü tanrısı, çekiçli koca adam?"

"Oldukça. Ve Jörmungandr'ın baş düşmanı. Efsaneye göre Ragnarok'ta-" Yüz ifademi gördü. "Bu, 'Tanrıların Alacakaranlığı' için kullanılan Eski Nors terimi, dünyanın kaderini belirleyecek büyük savaş."

Başımı salladım, çünkü bir an önce bir noktaya gelmesini istiyordum.

"Efsaneler Thor'un Ragnarok sırasında Jörmungandr'ı yeneceğini, ancak kısa bir süre sonra kendisinin öleceğini söylüyor," dedi bana. Sanırım hepsi bu kadar, çünkü orada öylece durdu, ayak parmaklarının üzerinde ileri geri sallanıyor ve memnun görünüyordu.

Birkaç dakika sonra, "Hâlâ ilginç kısmı bekliyorum," diye itiraf ettim.

Jonas bana göz kırptı. "Ama görmüyor musun? Az önce yaşadığımız şey aslında buydu. Ouroboros büyüsü bozguna uğratıldı ve eski tanrılardan birinin geri dönmesine izin verildi, o da hemen ardından öldü."

"Ama o Apollo'ydu," dedim midem biraz daha düşerek. Çünkü Ouroboros'tan bile daha az tartışmaktan hoşlandığım bir şey varsa, o da onu yenen adamdı.

Görevimle birlikte gelen gücün kaynağı Apollo'ydu ve bu gücü Delphi'deki rahibelerine hediye etmişti, böylece o hain insanlara göz kulak olmalarına yardım edebileceklerdi. Ancak Ouroboros büyüsü onu diğer tanrılarla birlikte kovduğunda, güç geride kalmış, sadece Çember ve hor gördüğü insanlar adına çalışmalarını sürdüren Pythias soyuna bağlanmıştı.

Ya da en azından ben gelene kadar öyleydi. Apollo, Çember'in gözetimi altında tuttuğu özenle yetiştirilmiş İnisiyelerden biri yerine Pythia pozisyonunu bilgisiz bir mucize devraldığında bunu başardığını düşündü. Beni tanrıların ve kölelerin olduğu o eski kötü günleri geri getirmek için kullanmayı planlamıştı ve bariyerden sonsuza dek kurtulmasına yardım edecektim.

Reddettiğimde pek memnun olmamıştı.

Sonunda, nasıl olduğundan hala tam olarak emin olmasam da, ayakta kalan ben olmuştum. Ama işin içinde çok fazla şans olduğundan şüpheleniyordum.

Şimdi, bana kalırsa, hayatımın geri kalanını mutlu bir şekilde geçirebilir ve bu ismi bir daha asla duymayabilirdim.

Jonas, "Biliyor musunuz, bu gerçekten çok büyüleyici," dedi. "Ancak eski İskandinav tanrılarının birçoğunun diğer kültürlerin mitlerinde de benzerleri var. İskandinavya'dan İrlanda'ya, Hindistan'a ve hatta ötesine kadar, isimleri değişebilir, ancak esasen aynı güçlere ve çoğu durumda aynı sembolizme sahip aynı varlıklardır."

"Öyle mi?" Diğer ayakkabının düşmesini bekleyerek sordum. Ve geliyordu; bunu hissedebiliyordum.

"Ah, evet. Örneğin Thor'u ele alalım. Dedğiniz gibi, o en çok gök gürültüsü tanrısı olarak bilinir. Ama kıtlık tehlikesi baş gösterdiğinde, İskandinavya'nın eski halklarının iyi bir hasat göndermesi için dua ettikleri kişinin Thor olduğunu bilmek ilginizi çeker miydi - geleneksel olarak güneş tanrısına verilen bir rol? Ya da dünyanın dört bir yanındaki güneş tanrılarının geleneksel olarak Thor'un meşhur çekicine çok benzeyen baltalar tutarken tasvir edildiğini? Hatta bazı akademisyenler bu baltanın prototipinin onlar olduğunu öne sürmüşlerdir."

"Ama bunun ne alakası var-"

"Efsaneye göre, Apollon'un arabasını çeken dört attan birinin adının Şimşek, diğerinin de Gök Gürültüsü olduğunu? Ya da Apollo'nun şimşek ve gök gürültüsünü, yani atları değil de elementleri kullandığı söylenirdi. -Delphi'deki mabedini tehdit eden yağmacı Galyalıları uzaklaştırmak için mi?"

"Um, tamam, ama-"

"Eski Galyalılar da gök gürültüsü tanrısı ile güneş tanrısının bir olduğunu düşünürlerdi," dedi Jonas, şimdi gerçekten konuya girmişti. "Fransa'da bir elini güneşin sembolü olan bir tekerleğin üzerine koymuş, diğer elinde de bir şimşek tutan bir tanrının resimleri bulunmuştur. Slavonya'nın gök gürültüsü tanrısı Perun da meşe kütüğünden bir ateşle onurlandırılırdı."

"Meşe mi?"

"Yunanistan'da meşe, güneş tanrısına adanmış bir ağaçtı."

Kara tahtaya baktım ve midemdeki bulantı hissi ikiye katlandı. Yutkundum. "Yani... yani söylemeye çalıştığın şey şu-"

"Bir de Hindu tanrısı Indra var. Önceleri güneş tanrısı olarak görülüyordu, altın bir arabaya binip göklerde dolaşarak gün ışığını getiriyordu. Ancak daha çok gök gürültüsü tanrısı olarak bilinir ve göksel silahı Vajra'yı (bir şimşek) kullanır."

"Jonas-"

"Ve bir de Thor'un evinin Jotunheim'da, doğuda olduğu söyleniyordu, bu da onu tekrar yükselenlere bağlıyor-"

"*Jonas!*" Arayan Pritkin'di.

Sesini duyunca başımı kaldırdım ve onu antrenin kapısında dikilirken, kollarını kavuşturmuş ve yeşil gözlerini kısmış halde gördüm. Nedense oldukça solgun görünüyordu ve her zamanki dik duruşu yerine duvara yaslanmıştı. Ama hayattaydı ve kızgın görünüyordu ve onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Hm? Evet?" Jonas ona göz kırptı.

"Bize Thor ve Apollo'nun aynı varlığın iki ismi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

Jonas sanki bunu söylemeye gerek yokmuş gibi, "Evet," dedi. "Ve bunu fark ettiğimde, doğal olarak merak etmeye başladım. "

O ve Pritkin uzun bir dakika boyunca tahtaya baktılar. "*Neyi* merak ediyorsun?" Sonunda ağzımdan kaçırdım.

Jonas bana baktı. "Eğer şu anda Ragnarok'la savaşıyorsak tabii ki."

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Pritkin bana "Nefes al," dedi ve ben de denedim. Ama birdenbire bu normalden çok daha zor göründü.

Jonas mutfağı karıştırırken, "Bu sadece bir teori," dedi. Bu küçük açıklamadan sonra taşınmıştık, çünkü çaya ihtiyacımız olduğunu ilan etmişti. Şahsen, çayın bunu düzeltereğini düşünmüyordum.

Pritkin, "Thor'un Apollo ile özdeşleştirilmesini kabul etsek bile," dedi, "ki birçok akademisyen bunu kabul etmiyor-"

Jonas, "Öyle değil, biliyorsun," diye beni temin etti. "Gerçekten yok." "- Söz konusu yaratığın ölü olduğu gerçeği ortada duruyor. Ne olursa olsun onun adı, artık bir sorun değil."

"Bu çok doğru." Jonas ve saçları kesin bir ifadeyle başlarını salladılar. "O zaman neden bu konuyu açtın?" Sert bir şekilde sordum.

"Neden, diğerleri yüzünden tabii ki."

Jonas dolapları açmaya devam ederken Pritkin ve ben birbirimize baktık. Yarısı tahtaya gömülü bir çatalın çıktığı bir dolabın yanına geldiğinde hafifçe durakladı ama yorum yapmadı. "Hiç çayın yok mu?" diye sordu sonunda, sanki bunun doğru olamayacağını biliyormuş gibi bakarak.

"Hayır."

Gözlerini kırptırdı. "Hiç mi?"

"Şurada," dedi Pritkin. Başıyla alt dolaplardan birini işaret etti.

"Oh, güzel." Jonas sanki büyük bir kriz önlenmiş gibi son derece rahatlamış görünüyordu.

Deli olup olmadığımı merak etmeye başladım.

Bir süre sonra boğazımı temizledim. "Diğerleri ne?" Jonas, Pritkin'in küçük kutu ve tenekelerini incelemeye başladığında sordum.

"Hm? Oh, diğer iki tanrı tabii ki," dedi dalgınca. "Ah, Nuwara Eliya. Evet, çok güzel."

"Nuwara Eliya bir tanrı mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Hayır. Sri Lanka'da bir kasaba."

Ona baktım.

"Çay yetiştirdikleri yer. Hem de çok iyi çay."

Pritkin omzuma ağır bir el koydu, bu da iyi oldu. Taç giyme töreninden hemen önce Gümüş Çember'in başını boğarak öldürmek muhtemelen iyi görünmezdi. Zaten itibarım da yerle bir olmuştu....

"Hangi diğer iki tanrı?" Pritkin hemen sordu.

"Oh, söylememiş miydim? İşte bu noktada işler gerçekten ilginçleşiyor. Destanlara göre, Ragnarok üç ana tanrının ölümünü içerir: Thor, Tyr ve Odin. Efsaneler, savaşın ancak üçü de öldüğünde sona ereceğini ve Loki'nin üç çocuğunun onları öldürmeye yazgılı olduğunu belirtir."

"Anlamı?"

"Jonas çaydanlığı doldurmaya başladı. "Emin değilim. Ama işe yarayabilecek bazı ipuçları buldum. Loki'nin ilk çocuğu Jörmungandr'dı ve artık Ouroboros büyüsü anlamına geldiğini biliyoruz. Yılana Thor ya da tercih ederseniz Apollo karşı çıktı. Büyüyü yendi ama kısa süre sonra öldü. Bu elbette çoktan gerçekleşti."

"Elbette," dedim belli belirsiz.

"Loki'nin ikinci çocuğu Hel'di," dedi Jonas. Tezgâhın diğer tarafına uzanarak hemen dışarıda kurduğu kara tahtaya çarpık bir gülümsemeye ya da muhtemelen bir muza benzeyen bir şey çizdi. "Odin tarafından yeraltı dünyasına atıldı ve ölüm tanrıçası oldu."

"Cehennem mi?" Tekrarladım. "Yani, o yer gibi mi?"

"Evet, bir anlamda. Modern kelimemiz onun adından türemiştir. Dokuz cehennem bölgesi üzerinde gücü olduğu söylenirdi-"

"Dokuz mu?"

"Evet, Dante'nin daha sonra *Inferno*'da kaydedeceği sayının aynısı. Mitlerin bu kadar çok konuda kesişmesi büyüleyici-"

"Jonas." Arayan Pritkin'di.

"Evet, şey. Her halükarda, cehennemlerin yanı sıra dünyalar arasındaki yolları da kontrol ettiği söylenirdi. Oldukça güçlü bir figür."

"Yunan tanrıçası Persephone gibi," dedi Pritkin.

Jonas burnunu kırıştırdı. "Hayır, tam olarak değil. Persephone yeraltı dünyasının kraliçesiydi, evet, ama sadece zaten orayı yöneten Hades'le evlendiği için. Hel kendi başına kraliçeydi. O, mitolojinin sayfalarına serpiştirilmiş, herhangi bir erkeğin otoritesinden bağımsız olarak yaşayan güçlü bakire tanrıçalardan biriydi. Bu yüzden Hel'in

Persephone tam olarak uyuyor. Ve tabii ki ay onun sembolü değildi.

."

"Hel'in sembolü ay mıydı?" Sonunda muzun ne olması gerektiğini anlayarak sordum.

"Evet, en azından karanlık taraf. O-"

"Karanlık taraf mı?"

Sanırım sesim değişmiş olmalıydı, çünkü Jonas sertçe başını kaldırdı. "Evet, neden?"

"Muhtemelen bir şey yoktur," dedim, keşke çenemi kapalı tutsaydım. Küçük oyuncağımı Jonas'a açıklama fikri beni heyecanlandırmamıştı. Ama orada durmuş bana dikkatle bakıyordu ve artık başka bir seçeneğim yoktu. "Sadece... Bu tarot destesine sahibim ve-"

"Bir şey mi gördün?"

"Şey, hayır. Yani, bir imgelem ya da başka bir şey görmedim, bilirsiniz, sihir _."

"Bağışla beni canım, ama Pythia'nın elindeki tarot sihirlidir. Evet, gerçekten. Ne gördünüz?"

"Şey, bu normal bir deste değil," diye garip bir şekilde açıkladım. "Yani elimde bir deste yoktu, sadece bir kart vardı-"

"Ay, anladığım kadarıyla?" "Ay tersine döndü."

"Ahhh." Jonas yavaşça yerine oturdu.

"Dediğim gibi, muhtemelen hiçbir anlamı yok-"

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," dedi hafifçe, gözlerini boşluğa dikerek. "Hayır, hayır. Gerçekten hiç emin olmamalıyım."

Bir süre oturup ona baktım ama o başka bir şey söylemedi. Pritkin bir şey sormaya çalıştı ama Jonas sadece elini salladı. "Kendi aranızda konuşun," dedi belli belirsiz.

Çaresizce Pritkin'e baktım. Çoğu zaman Jonas'ın kendi eğlencesi için herkesle bir tür tuhaf akıl oyunu oynayan zeki, yaşlı bir piç olduğunu düşünürdüm. Ama büyülü dünyanın tam bir kaçık tarafından yönetilip yönetilmediğini gerçekten merak ettiğim günler de oluyordu.

"Bu gerçek bir deste bile değil," dedim ona, tekrar deneyerek. Bir şey çıkmadı.

"Çocukken bana verilen bir oyuncak."

Nada.

"Kartı ben seçmiyorum bile. O benim yerime seçiyor!" Duvara da konuşabilirdi.

"Hemen döneceğim," dedi Pritkin, görünüşe göre pes etmişti. Mutfaktan çıktı ve ben de onunla birlikte gittim çünkü açıkçası içerisi biraz ürkütücü olmaya başlamıştı.

Onu takip ettiğimi fark edince, "Bir dakikalığına odama dönüyorum," dedi. Eğer arkasını dönüp oturma odasından fuayeye çıkan merdivenlere takılıp düşmeseydi sorun olmayacaktı.

Yüzüstü düşmeden önce kendini yakaladı ve başka biri için bu önemli bir şey olmazdı. Ben de günde ortalama bir kez aynı basamağa takılıp düşerdim. Ama Pritkin ben değildi ve düzenli olarak kendi ayaklarının üzerine düşmüyordu.

Kaçamadan onu yakaladım ve sorunun ne olduğunu sormama gerek kalmadı. Gömleğinin alt kısmından sızan kan, yumuşak gri pamuğu lekeliyordu. Tabii ki öyleydi, diye düşündüm öfkeyle. Tabii ki öyleydi.

"Lanet olsun, Pritkin!"

"Ben iyiyim," dedi, ki muhtemelen bir uzvunu kaybettikten sonra da aynı şeyi söyleyeceğini düşünürsek bu pek de rahatlatıcı değildi. Eğildim ve tişörtünü yukarı kaldırdım.

"İyi mi?" Ona öfkeyle bakarak söyledim. Karnının yarısını kaplayan bandajdan kan sızıyordu.

"Yeterince iyi," dedi, gömleğini tekrar aşağı itmeye çalışarak. Elllerine bir tokat attım ve ıslanmış bandajın kenarını tırnağımla kaldırmaya başladım. Çoktan gevşemişti ve değiştirilmesi gerekecekti ve görmem gerekiyordu-

Çelik gibi bir kavrama bileğimi yakaladı. "Ben *iyiyim*," diye tekrarladı Pritkin. "Bu geceye kadar iyileşmiş olur, en geç sabaha kadar-"

"Peki ne tür bir yaranın iyileşmesi bu kadar uzun sürer?" diye sordum. Göğsüne aldığı bir bıçak darbesinden birkaç dakika içinde kurtulduğunu görmüştüm.

"Bir Fey," diye itiraf etti.

Kötü bir söz söyledim ve diğer elimle bandajı çıkarmaya başladım, ama o bileğimi de yakaladı. Sonra beni ayağa kaldırdı. "Arkadaşlarını görmeye gideceğini söylemiştin!" Suçladım.

"Tanıdıklar."

"Tanıdıklarınız genellikle sizi öldürmek ister mi?"

"Tamamen bilinmeyen bir şey değil," dedi alaycı bir ifadeyle. Ve sonra yüzümü gördü. "Bırak gideyim," dedim ona tehlikeli bir şekilde.

"Beni tokatlayabilesin diye mi?"

"Böylece sana yeni bir bandaj alabilirim!" Onu sonra tokatlardım.

Pritkin bıraktı ve ben de sıvıştım. Süitte ecza dolabımız yoktu; ecza dolabımız vardı. Adamların ne için hazırlık yaptıklarını bilmiyordum ama oradan küçük bir klinik stoklayabilirlerdi. Genelde bunun büyük bir israf olduğunu düşünürdüm, çünkü buralarda bu malzemelerden faydalanabilecek tek kişi bendim ve bu kadarına ihtiyacım varsa zaten gidiciydim. Bugün, bunun için minnettardım.

İhtiyacım olanı aldım ve oturma odasına geri döndüm ama boştu. Pritkin'i salonda, iskambil masasında otururken buldum. Sanırım yeni kanepenin her tarafını kanatmak istememişti. Vampirler gitmiş, bir orman dolusu bitki ve bir köşede çikolata yiyen bir adam dışında bizi yalnız bırakmışlardı.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Ben talep ettim.

Sarışın büyücü hafifçe sıçradı ve başını kaldırıp baktı. "Kimse bana gitmemi söylemedi."

"Gidin." Tıbbi malzemeleri masanın üzerine çarptım. Koşarak uzaklaştı.

Pritkin'e ters ters baktım. "İyi olacağına yemin etmiştin!" "Ve gördüğünüz gibi-"

"Yalan söyledin!"

"Yalan söylemedim. Sadece bir-ne yapıyorsun?"

Yere diz çökmüştüm ve şimdi bacaklarını aralarına girebilmek için itiyordum. "Seni yeniden bandajlayacağım. Eğer akıllıysan, orada oturur ve bana izin verirsin."

"Bunu ben de yapabilirim-" Tırnaklarım kalçalarına battığında durdu.

"Bacaklarını aç ve tişörtünü yukarı kaldır," diye bağırdım. Ve beni şaşırtacak şekilde yaptı.

Bandaj başlangıçta doğru takılmadığı için kolayca çıktı ve altında-Nefesimi içime çektim.

Pritkin bir şeyler söylemeye başladı ama ben ona öyle kızgın bakınca durdu, gözlerim zar zor görüyordu. "*Yapma.*"

O yapmadı.

İnsanüstü iyileştirme yeteneklerine sahip olmak, kendi kendinize ilk yardım yapmanız gerektiğinde ciddi şekilde pratik yapmamanız anlamına geliyor. En azından, bandajın neden sadece yerine yapıştırıldığını, altındaki temizlik işinin neden yarım yamalak yapıldığını ve çirkin kırmızı bir yarayı bir arada tutan siyah dikişlerin neden ileri görüşlü üç yaşında bir çocuk tarafından yapılmış olabileceğini varsaydım. Ya da belki de sadece beni kızdırmaya çalışıyordu.

Eğer öyleyse, gerçekten iyi çalışıyordu. O kadar kızmıştım ki ellerim titriyordu ama ona mı yoksa gitmesine izin verdiğim için bana mı kızdığımı bilmiyordum. Kahretsin, bunun olacağını *biliyordum*. O *Pritkin*'di. Vurulmadan lanet olası bir caddede yürüyemezdi ve ben onun lanet olası

Faerie.

Aklımı kaçırmış olmalıyım.

"Sanırım kendini dikmek zorunda kaldın?" Mutfığa gidip bir kâseye biraz su doldururken sertçe sordum.

"Uygun görünüyordu."

Evet. Alternatifi bağırsaklarını her yere dökmekse.

Suyu ve el sabununu geri getirdim. Marco bana hidrojen peroksitin derin kesiklerde iyi bir fikir olmadığını söylemişti. Görünüşe göre, kan dolaşımında kabarcıklar oluşmasına neden olabilir ve bu da sizi ilk etapta kesiğe neden olan şeyden çok daha hızlı öldürebilir.

Her şeyi yere bıraktım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kot pantolonu engel olduğu için fermuarını açmasını istemeyi düşündüm ama genelde komando giydiği için bunu yapmadım. Yumuşak, eski ve bol olan kumaşı, çalıştığımı görebileceğim kadar aşağıya çektim.

Buraya gelmeden önce duş almış gibi görünüyordu, bu da ironik bir şekilde bandajın kapladığı büyük deri parçası dışında onu temiz bırakmıştı. Kirden, ottan ve Tanrı bilir yaranın içine bir şekilde işlemiş olan şeyden başladım. Ve bir kez olsun bana emir vermeye, beni eleştirmeye ya da daha iyi bir yol göstermeye çalışmadan öylece oturdu. Garip ama güzeldi.

"Ne oldu?" Birkaç dakika sonra sordum. Boğazını temizledi. "Tuzağa düşürüldüm."

"Neden geçitten geri dönmedin?" Çember'in yakın zamanda açtığı geçidi kullandığını varsayıyordum, çünkü şu anda mevcut olan tek seçenek buydu.

"O sırada yakınlarda olsaydım yapardım. Ama bağlantılarımdan birinin yaşadığı köye çoktan gitmiştim - ya da eskiden yaşadığı yere demeliyim."

Göbek deliğinin etrafında biraz kan kurumuştı. Çıkana kadar tırnağımla ovaladım. "Ölmüş mü?"

"Ne?" Pritkin'in sesi biraz tuhaf çıkmıştı.

"Arkadaşın. Ortağın. Her neyse."

"Hayır. En azından . . . Emin değilim."

Kıpırdandı ve ben de elimi kalçasında sıktım. "Yapma." Şimdi gerçek dikişleri temizlemeye başlamak üzereydim ve hiçbirini sökmek istemiyordum. Dondu kaldı.

Kot pantolonunu yaranın altını görebileceğim kadar aşağı indirdim ve manzara hiç de hoş değildi. İplik olarak kullandığı kalın siyah kordonun etrafı çoktan iyileşmeye başlamıştı ama yaranın kendisi çirkindi ve enfeksiyon kapmış gibi görünüyordu. Elimin tersini hafifçe yaraya değdirdiğimde, sanki derime bir ateş hattı değmiş gibiydi.

"Bu kadar ateşli olman mı gerekiyor?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Cevap vermedi, ben de başımı kaldırıp baktım. Ve onu bana garip bir ifadeyle bakarken buldum, kısmen şefkatli, kısmen kızgın, kısmen ... bir şey. O gözlerini kaçırmadan önce ne olduğunu anlamaya fırsatım olmadı.

"Evet. İyileştığım zaman."

Çok fazla seçeneğim olmadığı için onun dünyasını kabul etmeye karar verdim.

Pritkin'in doktorlara karşı ciddi bir alerjisi vardı ve ben de doktor önermemenin daha iyi olacağını biliyordum. Bezi duruladım ve dikkatlice kızgın kırmızı çizgiyi temizlemeye başladım. "Ne demek emin değilsin?"

diye sordum. "Arkadaşın hakkında mı?"

"Demek istediğim ... köyü terk edilmişti. Yola atılmış giysiler vardı ve birçok kapı ve pencere ardına kadar açık bırakılmıştı. Birkaç eve girdim ve birinde masanın üzerinde yarısı yenmiş yiyecekler, diğerinin arkasında da bağlı bir köpek buldum. Köpeği serbest bıraktım ve yola doğru kaçtı. Onu takip ettim-"

"Tabii ki yaptın," dedim ekşiyerek.

"-ve neredeyse hemen köylülerin izini buldu. Bu başlı başına yeterince garipti-"

Muhtemelen bu sefer bezi biraz fazla ıslattığım için koptu. "Özür dilerim," dedim, yaranın altındaki damlacıkları kotunun önünü ıslatmadan önce sildim. Gözlerini kapattı.

"Feyler mükemmel avcılar ve iz sürücülerdir," dedi bana kabaca. "Onları takip etmek genellikle çok zordur."

"Ama bu sefer değil."

"Hayır. Yol boyunca gelişigüzel atılmış, sanki insanların koşarken kollarından düşmüş gibi duran bir dizi kişisel eşya buldum. Yağmur yağmıştı ve ormanda çok sayıda çamurlu alan vardı ve gördüğüm ayak izleri de koşuyordu. Belli ki köylüler bir yerden kaçıyorlardı.

"Birden yere baktı, yüzü biraz kızarmıştı. "Bitirmek üzere misin?"

"Neredeyse. Yani onları takip mi ettin?" Ben sordum.

"Evet. Ve işte o zaman pusuya düşürüldüm. Onları takip edenleri yavaşlatmak için sayılarının bir kısmını geride bırakabileceklerini aptalca bir şekilde düşünmemiştim. Yani, o ana kadar bunu düşünmemiştim-" Nefesini içine çekti.

"Elimden geldiğince dikkatli olmaya çalışıyorum," dedim ve onu kuruladım. "Acele et, olur mu?" dedi sertçe.

"Kendin daha iyi bir iş çıkarmış olsaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım," diye belirttim. "Enfeksiyon kaparsan iyileşmeyi hızlandırmanın sana bir faydası olmaz."

"Lanet olası bir enfeksiyon için endişelenmiyorum!"

"Artık buna gerek kalmayacak," dedim yeni bir bandaj yapıştırırken. Ve bu seferkinin, acımasızca karar verdim, hiçbir yere gitmiyordu.

Pritkin bir süre sessizce çalışmamı izledi. "Bu yapışkan bant," dedi sonunda.

"Mm-hm."

"Bu oldukça fazla, öyle değil mi?" "Emin olmaktan asla zarar gelmez."

"Ama çıkarmak zorunda kaldığımda canım çok acıyacak." "Öyle mi?" Masumca başımı kaldırdım ve bir parça daha taktım.

Gözleri kısıldı ama o bir şey söyleyemeden Jonas başını kapıdan uzattı. "İkinizin işi bitti mi?" diye sordu kibarca.

"Evet," dedim ona, temizlik malzemelerini toplarken. "Pritkin bize, bir grup paniklemiş Fey'i takip ettiğinizde neler olduğunu anlatmak üzere.

bilinmeyen bir ormanda tek
başınıza." "Öyle mi?" Jonas
merakla sordu.

Pritkin gözlerini kapadı ve başını arkaya yaslayarak şehit olmuş gibi baktı. "Köylülerden bazıları zehirli mızraklarla beni dürttüğü sırada kendimi bir ipte baş aşağı sallanırken buldum," dedi donuk bir sesle. "Onları düşmanlarından biri olmadığımı ikna etmeyi başardım ama önce-"
"Seni domuz gibi mi doğradılar?" Parlak bir şekilde sordum.

Yüzü kızardı ve bana bir göz kırptı ama bulmayı başardığı parlak cevap Jonas tarafından mahvedildi. "Kimdi bu düşmanlar?"

"Alorestri," dedi Pritkin, doğrulup yüzünü buruşturarak.

"Yeşil Feyler," diye çevirdi Jonas benim için. "Karanlık'la aynı sınırı paylaşıyorlar ve binlerce yıldır toprak, kaynaklar, avlanma hakları" - omuz silkti - "her neyse işte," diye devam eden bir mücadeleleri var.

"Ve şu anda tekrar başlamış gibi görünüyor," dedi Pritkin. "Köylülere göre, Yeşil Fey birkaç gün önce sınır savunmasını aşmış ve yerel Kara Fey güçlerini ezmiş. Kendilerine doğru gelmekte olduğu söylenen bir Yeşil Fey birliğinin önünden kaçıyorlarmış."

"Bir istila mı oldu?" Midem bulanarak sordum. Kara Fey sarayında bir arkadaşım vardı ve onun tek parça halinde kalması fikri hoşuma gitmişti.

Pritkin yüz ifademi fark etti. "Bu tür şeyler olağandışı değil," dedi bana. "Kara Fey ordusu yeniden toparlanacak ve muhtemelen birkaç hafta içinde onlarla savaşacak. Ama bu arada bağlantılarıma ulaşmanın, hatta nerede olduklarını kesin olarak bilmenin hiçbir yolu yok. Ve onlar olmadan, size neyin saldırdığını bilmenin bir yolu yok."

Açıkçası, daha az umursayamazdım. Dayak yemiş ve kanlar içinde olsun ya da olmasın, ona kavuştuğum için minnettardım. "Fey bile olmayabilir," diye hatırlattım ona. "Billy bunun Apollo'nun hayaletinin bana musallat olmak için geri dönmesi olduğuna karar verdi!"

"Hayır," dedi Jonas, görünüşe göre ciddiye. "Hiç sanmıyorum."

"Şey, evet. Aslında bunu önermiyordum-"

"Bu dünya tanrıların gücünü emdi; onları beslemedi. Bu yüzden tüm eski efsaneler onların Dünya'yı ziyaret ettiklerinden ama başka yerlerde yaşadıklarından bahseder: Asgard, Vanaheim, Olympus. Ve eğer hayattayken beslenemiyorlarsa, kesinlikle ölüyken de beslenemezlerdi."

"Evet, şey. Dediğim gibi-"

"Hayır, karşımızdaki tanrıların hâlâ hayatta olduğuna inanıyorum."

"Jonas, lütfen!" Ona sabırsızlıkla baktım. "Bu lanet olası Ragnarok değil, tamam mı?"

"Böyle düşünmek güzel olurdu," dedi hafifçe, tıpkı bir tufanın ortasında dururken birinin yağmur yağmasa güzel olurdu demesi gibi.

Tam cevap verecektim ki çaydanlık ısıklık çalmaya başladı, biz de mutfağa geri döndük. Jonas çay yaptı ve ben de bir açıklama bekledim. Tercihen tutarlı bir açıklama ama pek umutlu değildim. Bu yüzden Jonas'ın birdenbire canlı bir şekilde masaya oturması beni şok etti.

"Loki'nin üç çocuğu; üstesinden gelinmesi gereken üç tanrı," dedi bize. "Apollo çoktan halledildi, geriye iki tane kaldı. Asıl zorluk hangi tanrının bize karşı çıkacağını bilmektir ama sanırım senin tarotun bize bunu göstermiş olabilir Cassie. Bu paha biçilmez bir yardım ama bizi ürkütücü bir meydan okumayla baş başa bırakıyor."

"Jonas-"

Elimi okşadı. "Neredeyse bitti. Şimdi, Loki'nin ikinci çocuğu Hel'in Yunan tanrıçası Artemis'in bir başka adı olabileceğine inanıyorum. Sembolü ay olan bakire bir tanrıça olmasının yanı sıra avcılıkla da ilişkilendirilirdi. Onun durumunda kişisel olarak değil, ama her yıl Vahşi Av için Odin'e ödünç verdiği Ay Köpekleri şeklinde."

"Tamam," dedim bıkkınlıkla, neden bahsettiğini anladığım için değil, sadece kabul etmek daha kolay olduğu için.

Ama tabii ki Pritkin tartışmak zorundaydı. "Ama Artemis bir ölüm tanrıçası değildi."

"Oh, ama öyleydi, sevgili oğlum," dedi Jonas. "Kesinlikle. Antik Yunan'da hızlı bir ölüm istiyorsan Persephone ya da Hekate'ye değil, sana 'okları kadar hızlı bir ölüm' verecek olan Artemis'e dua ederdin."

"Ama Hekate geleneksel olarak daha çok-"

"Ama biz gelenekleri umursamıyoruz," diye araya girdi Jonas, biraz sertçe. "Hekate'nin şu anki durumumuzla hiçbir ilgisi yok, oysa Artemis başından beri işin içinde. Bence aradığımız tanrıçanın Artemis olduğuna dair çok az şüphe var."

"Ne arıyorsun?" Ben sordum. "Ne zaman karar verdik-"

Jonas masanın üzerine eğildi. "Thor ve Apollo gibi Artemis ve Hel'in de aynı kişi olduğunu varsayarsak, o zaman Artemis son derece önemli bir kişi haline gelir. Efsaneye göre, şiddetli bir muhafız tarafından korunuyor.

Garm adında bir köpek ve birlikte Ragnarok'ta Tyr'ı yenecekler."

"Tyr?" Her geçen dakika kafamın daha da karıştığını hissederek sordum. "Ares," dedi Pritkin. "Eğer Jonas'ın mantığı doğruysa."

"Evet, kimlik tespiti biraz daha kolay," diye kabul etti Jonas. "Antik Roma'ya kadar, savaş tanrılarının bir ve aynı olduğu varsayılırdı. Hatta Ares'i ya da onların deyimiyle Mars'ı Salı günü kutluyorlardı."

"Neden Salı?" Başım dönerek sordum.

"Çünkü 'Tyr'in günü' anlamına geliyor. Tıpkı Perşembe gününe Thor'un adının verilmesi gibi." Kara tahtaya baktı. "Elbette Loki'nin üçüncü bir çocuğu daha var, kurt Fenrir. Tanrıların kralı Odin tarafından zincire vurulmuştu ama sonunda kaçtı ve onu öldürdü. Ama henüz o noktaya geldiğimizi sanmıyorum."

Bir an için çılgınca süslenmiş kara tahtaya baktım ve midemdeki hastalık hissi tanıdık, ülserle neden olan bir yanmaya dönüştü. "Bir dakika. Bana savaşı kazanmak için *iki tanrıyı daha öldürmemiz* gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi Jonas ve omuriliğimin hafifçe çözüldüğünü hissettim. "Loki'nin çocuklarının onları öldürmesine yardım etmeliyiz."

On Dokuzuncu Bölüm

"Öğle yemeği dediğin bu mu?"

Kafamı kaldırıp baktığımda Marco'nun mutfağın kapısında, kocaman kollarını daha da büyük göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde durduğunu gördüm. Marco bir kapı aralığını doldurduğunda, diye düşündüm belli belirsiz, bunu doğru yapıyor. Ağzımdaki çikolatayı sildim ve artık ılık olan çaydan biraz içtim. "Buradaki tek şey."

"Seni hasta edecek."

Omuz silktim.

İçini çekti ve iri kalçasını mutfak sandalyesinin üzerinde salladı. Sandalye inledi. "Marco Baba'ya bundan bahsetmek ister misin?"

"Sen benim babam değilsin."

"Olabilirdi. Bir zamanlar küçük bir kızım vardı."

Büyücünün terk edilmiş şeker kutusunu karıştırıp başka bir krem bulmaya çalışırken başımı kaldırdım. "Bunu bilmiyordum."

Başını salladı. "Sana benziyordu. Ama o daha çok gülümsüyordu."

Kısa bir süre ona ne olduğunu sormayı düşündüm ama bu tür şeyler vampirler için riskliydi. Cevap genellikle kimseyi mutlu etmezdi. Onun yerine "Gülümsüyorum," dedim.

"Sadece bugün değil."

"Lanet büyücü bütün kremaları yedi."

Gür kaşlarından biri kalktı. "Ben de seni kızdıranın o yaşlı bunak olduğunu sanıyordum."

"O da var."

Arkasına yaslandı ve sandalye merhamet çılgınlıkları attı. "Bu sefer ne oldu?"

Bir şekerleme çıkırdattım. "Evet, Marco, görünüşe göre Armageddon'un İskandinav versiyonunun ortasındaymışız da haberimiz yokmuş. Savaş tanrısı Ares bizi ele geçirmeye çalışıyor ve onu yenmenin tek yolu Hel'i bulmak - tanrıçayı, yeri değil - ki o aynı zamanda Artemis olarak da biliniyor olabilir ya da olmayabilir ve aslında bir büyü, silah ya da jöleli çörek yerine bir insan olabilir ya da olmayabilir. Ama onu bulmak zorundayız, çünkü eski efsaneler onun Ares'i yendiğini söylese de, Ouroboros büyüsü ve Apollo için de aynı şeyi söylemişlerdi, yani açıkça eski efsaneler çuvallamış durumda."

"Uh-huh."

"Yani Jonas'ın kim, ne ya da nerede olduğunu bilmesi gerekiyor ve benim ona söylememi bekliyor." Çikolata lekeli ellerimi havaya kaldırdım. "Bir şekilde. Nasıl çalıştığını gördün mü?"

"Hayır."

"Evet, ben de."

"Demek burada oturmuş şeker yiyorsun." "Çikolata."

"Ve bu farklı mı?"

"Şeker şekerdir. Çikolata terapidir." "Öğleden sonrası için planın var mı?"

"Daha fazla çikolata yemek."

Marco sadece başını salladı. "O yaşlı adamın seni etkilemesine izin vermemelisin."

O bir deli."

"Evet." Marco'nun düşünce tarzına yaklaşmaya başlamıştım. "Nereye gitti bu arada?"

"Eve." Ya da aklımı başımdan almadığı zamanlarda her nereye gidiyorsa. "Peki ya büyücü?"

"Aynen." En azından Pritkin odasına gideceğini söylemişti. Ona inanmayı seçtim, çünkü oraya geçip de onu dinlenirken bulamazsam, aklımı kaçıracaktım. Zaten yeterince yaklaşmıştım.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Marco, kocaman ellerini masanın üzerine koyup ayağa kalkarak. Gün ortasında bile yardıma ihtiyacı yoktu ama vampirler gün doğumundan sonra ayakta olmaları gerektiğinde mağduru oynamayı severler.

"Bir saat önce gittiğini sanıyordum."

"Herkes gidene kadar beklemek istedim."

Gözlerimi devirmiştım. Evet, öyle. Çünkü Jonas ya da Pritkin aniden kafama bir satır indirmeye karar verebilir.

Saçımı karıştırdı ve gitti. İkinci katmanda saklanmış bir hindistan cevizi kreması buldum ve ooey-gooey iç kısımlarını emdim. İşler iyiye gidiyordu.

Ve Marco muhtemelen Jonas'a fazla dikkat etmeme konusunda haklıydı. Adam bana bir dakika önce imgelemlerin sipariş üzerine yapılamayacağını bildiğini söyledi, sonra da tam olarak bunu istedi. Ona Artemis'i gümüş bir tepside sunmam gerekiyordu, onun bile olmayabilecek bir isim dışında hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Bunun ne kadar ihtimal dışı olduğunu anlatmaya çalışmışım. Gerçekten, gerçekten ihtimal dışı. Olmayacak bir şey gibi. Ama tek yaptığı bir şey bulacağımdan emin olduğunu söylemekti.

Evet, doğru.

Birini bulmak için en azından bir fotoğrafa, tercihen sahip olduğu ve dokunduğu bir şeye ya da daha da iyisi, bilinen son ikamet yerine bir yolculuğa ihtiyacım vardı. Ve o zaman bile, ben lanet bir av köpeği değildim. Bir şeyler görebilirim de, göremeyebilirim de. Ama bu şartlar altında-

Hayır. Sadece hayır. Artemis'in gerçekten var olduğunu varsaysak bile, onun bir metafor değil de bir insan olduğunu varsaysak bile, Jonas'ın o parlak ama çatlak kafasında bütün bu çılgınca şeyi uydurmadığını varsaysak bile, cevap yine de hayır olurdu. Hiç fotoğrafı yoktu, kişisel olarak sahip olduğu hiçbir şey yoktu ve bilinen son ikamet yerine yaklaşık üç bin yıldır gitmemişti.

Denemeyeceğimden değil, çünkü ne olursa olsun. Ama sipariş üzerine yapılan öngörüler konusunda sicilim pek parlak değildi. Aslında sipariş üzerine yapılan öngörüler konusunda sicilim sıfırdı ama Jonas o kadar umutlu görünüyordu ki bunu ona söylemek istememişim.

Yakında öğrenecekti.

İçimi çektim ve kendi sandalyemin gıcirtısını duyarak arkama yaslandım. Muhtemelen iyiye işaret değildi. Muhtemelen kremleri bırakmalıydım, zaten hiç kalmamıştı.

Avuçlarımla yüzümü ovaladım, şekerden dolayı biraz sersemlemiş hissediyordum. Belki de gerçek bir yemek sipariş etmek akıllıca olabilirdi. Telefon tezgâhın üzerindeydi, sadece bir metre uzaktaydı ama nedense çok uzak görünüyordu. Tekrar iç çektim ve Marco'nun örneğini izleyerek ellerimi masaya koyup kendimi kaldırdım.

Ve onun yerine diğer yöne gitti.

Oda çılgınca döndü, bacaklarım altıma çöktü ve bir taş gibi düştüm. Ben fayansa çarparken tepemden bir şey fırladı ve gürültülü bir çatırtı mutfakta yankılandı. Başım dönmüş, kafam karışmış ve neden sandalyemin arkasını ikiye bölen bir bıçak olduğunu merak ederek başımı kaldırdım.

Hâlâ titreyen ve odanın içinde küçük ışık parçaları saçan parlak, parlak bıçağa bir anlığına baktım. Sonra yer değiştirdim.

Ya da denedim. Ama beni yere düşüren sersemlik hissi konsantre olmamı zorlaştırdı ve sonunda tanıdık bir hamlenin beni yakaladığını hissettiğimde, kekeleydi, sarsıldı, yalpaladı ve kırıldı. Ve bir sonraki şey

buzdolabının yanında diz çökmüş, tanıdık bir çift parlak siyah ayakkabıya bakıyordum.

Vampirlerin ona söylemesi gerekirdi, diye düşündüm belli belirsiz; mevsim için tamamen yanlış renktheydiler.

Sonra içlerinden biri kafama tekme attı.

Son saniyede kaçmış olmama ve sadece kulağımı kesmiş olmasına rağmen çok acıttı. Buzdolabının kapısını tuttum ve sertçe açtım, tam o sırada üç büyülü bıçak daha çürük malzemeyi parçaladı.

Paslanmaz çelikmiş, kırımın kenarı.

Ölmüş olabilirdim ama dizlerimin üzerindeydim ve bıçaklar başımın üstünden fırladı, plastiği parçaladı ve çeşnileri kırdı, sonra arkamdaki bir şeye çarptı. Tam anlamıyla göremiyordum çünkü yüzüm turşu suyuyla dolmuştu. Gözlerimi kırıştırdığımda bıçakların acı sosu da patlattığını ve bluzumu sonsuza dek mahvettiğini gördüm ki bu beni yırtılmış buzdolabı kapısından bana bakan gözlerden daha az endişelendiriyordu.

Bir savaş büyücüsü için biraz kız gibi görünen yumuşak, eriyen, peygamber çiçeği mavisı gözlüğüm, müstakbel sevgilimin en iyi özelliğiydi. Artık bu o kadar da sorun değildi. Soğuk, siyah ve kaynayan bir şeye baktım ve sonra acı sosun geri kalanını onlara fırlattım ve dört ayak üzerinde koşarak uzaklaştım.

Büyücü çılgılık attı ve bu insani bir çılgılık değildi, saf öfkenin tiz, ağlamaklı çılgılığıydı. Gözler büyük bir ipucuydu, ama bu onu mühürledi. Beni daha önce ele geçirmiş olan her neyse, belli ki başladığı işi bitirme fikriyle yeni bir bedene binmiş olmalıydı.

Harika.

Gözlerim yanarak, başım dönerek ve parmaklarım Pritkin'in benim için yaptığı küçük keseyi ararken masanın arkasına saklanmak için çabaladım ama artık yanımda olmadığını hatırladım. Lanet olası Niall! Eğer yaşarsam, onu çöle geri gönderecektim -bu sefer lanet olası *Gobi*'ye.

Bir dolabın kapağını açtım ve sürünerek içeri girdim.

Kulağa geldiği kadar çılgınca değildi. Demirden yapılmış bir şey bulmalıydım ve bunu çabuk yapmalıydım. Ya bunu yapacaktım ya da yanımdaki tek silahı kullanacaktım ve başka seçeneğim olmadığında öldürmüş olsam da, bu hiçbir zaman kimsenin benimle çıkmanın tehlikeli bir meslek olduğunu söyleme zahmetine girmediği zavallı bir ahmak olmamıştı.

Onu bir ceset torbasında Jonas'a geri göndermek istemedim. Gerçekten ama gerçekten istemiyordum. Bıçaklar dolaplara çarpmaya ve kavanozdaki mermiler gibi küçük alanda ileri geri sekmeye başladığında bile. Ayrıca tencerelerden, tavalardan, süzgeçlerden ve kaselerden parıldayan ışık parçacıklarını da içeri alıyorlardı, hepsi de güzel, modern, içinde demir tava olmayan değersiz paslanmazlardı.

Sonra bir bıçak lavabonun altındaki su hattını ikiye böldü ve yüzüme fişkırdı.

Sadece bir saniyeliğine kör olmuşum ama bir elin uzanıp beni saçlarımdan tutup çekmesi için yeterince uzun bir süreydi. Gözlerimi yaşartacak kadar acıtmıştı ama aynı zamanda bana bir fırsat da vermişti. Kahrolası *Sahara*, diye düşündüm acımasızca ve sonra bir bloktan bir bıçak kaptım ve kendi buklelerimi kestim.

Elini aniden kaybetmesi büyücünün tökezlemesine neden oldu. Sonra ayağımı kışına sokmam yere yığılmasına neden oldu. Sonra omuzlarına bastım ve Billy ile işe yaramaz korumalarım için çığlık atarak koridora doğru koşarken yüzünün fayansa çarptığını duydum-

Ben başaramadım.

Yolun yarısında bir patlama beni yakaladı ve salonun uzak duvarına doğru savurdu. Ayaklarım yerden kesildi, başım duvara çarptı ve acı kafatasımı delip geçti. Ama asıl sorun bu değildi. Bu, selofan altındaki bir böcek gibi beni koyu kırmızı duvar kağıdına yapıştıran sert plastik gibi hissettiren film olacaktı.

Şunu büzülmüş selofan yapalım, çünkü bir saniye içinde burnum, ağzım ve gözlerim de dahil olmak üzere vücudumun her santimetresine yapışmıştı. Başımı çevirip onu göremesem de ele geçirilmiş büyücünün yaklaştığını hissederek öfkeyle çırpındım. Ayrıca parmağımı kıpırdatamıyor, yutkunmak için boğazımı büzemiyor, kuruyan gözlerimi kırpamıyor ya da-

Ya da herhangi bir şey.

Birdenbire yeniden küvette olmak gibiydi; hareket edemiyor, nefes alamıyor ve hatta yardım için bağırıyordum. Ve bu yanlış bir benzetme değil mi? Diye düşündüm, dehşet bana bir yumruk gibi çarparken. Kalbim kontrolden çıktı, avuçlarım terlemeye başladı ve midem şiddetle bulandı, ta ki burada kusacağımdan emin olana kadar.

Çaresizlik içinde vites değiştirmeyi denedim, çünkü sadece bir adım kadar gitmem gerekiyordu. Ama bu sefer hiçbir şey olmadı. Gözlerimi kapatabilir ve güneş ışığında parıldayan bir güç okyanusu gibi parlak, tanıdık enerjiyi görebilirdim. Ama ben

ulaşamadım. Kafamdaki garip, pamuksu his tarafından hapsedilmişti, tıpkı tek silahımı oluşturan bileziğin duvarla aramda sıkı ve işe yaramaz bir şekilde kilitli durması gibi.

Ve sonra büyücü yanımıza geldi.

Hoş görünen yüz artık o kadar da hoş görünmüyordu, kalın, dalgalı bariyer tarafından lunapark aynasındaki bir görüntü gibi çarpıtılmıştı. Ama yine de onu gayet iyi görebiliyordum, çünkü çok yakın, çok yakın eğilmişti. Sanki sonunda yüzümdeki ifadeyi görmek istiyordu.

Ama sonu gelmedi.

Tabii ki hayır, diye düşündüm boş boş. Tek yapması gereken durup boğulmamı izlemekken neden beni öldürmek için enerji harcasındı ki? Bir hayvan gibi kapana kısılmıştım, duvara asılmış bir kupa gibi yayılmıştım. Her an canlı bir insandan işe yaramaz bir et parçasına dönüşebilirdim, o simsiyah gözler ruhumun sonunda mücadeleyi bırakıp cansız bedenimi terk edişini izleyecekti-

Benim ruhum.

Bir fikir beynimin içinden geçip gitti, ulaşamayacağım bir yerde. Bunu kavrayamıyordum, neredeyse hiç düşünemiyordum, çünkü panikliyordum - evet, panikliyordum- her ne kadar birisi beni bu konuda uyarmış olsa da, ölmek zorunda olmadığın bir durumda ölmenin en iyi yolunun bu olduğunu söylemiş olsa da. Ve başka bir şey daha söylemişti, o kadar çok kafama kakmıştı ki bu kelimedenden bile bıkmıştım-

Bir çift öfkeli yeşil gözün görüntüsü görüş alanımda süzüldü. *Değerlendir. Problem. Şimdi.*

Tamam, tamam. Bazı nedenlerden dolayı yardım bana ulaşamadı, bu yüzden yardıma ihtiyacım vardı.

Adres.

Ama *yapamadım. Hareket* edemiyordum. Bir santim bile, peki nasıl-

Ama bu doğru değildi. *Bedenim* hareket edemiyordu. Ruhum tamamen farklı bir şeydi. Çünkü ben Pythia'ydım. Ve Pythia'lar bedenlerini terk edebilir, başka insanların bedenlerine geçebilir.

Ama yer değiştiremiyordum, en azından şimdi. Bu da başka bir bedenin güvenliğine ulaşamayacağım, hiçbir şey yapamayacağım anlamına geliyordu...

Dışarı çık.

Evet, bunu yapabilirim. Sanki çoktan ölmüşüm gibi bedenimi geride bırakabilirdim. Ama henüz ölmediğim için, beni bu dünyaya bağlayan bir çapa görevi görmeliydi.

dünya. Ama bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyordum, zira bu beni bir hayaletten farksız, sadece barınaksız bir ruh olarak bırakacaktı. Aslında daha da kötüsü, çünkü bir hayaletin yenilenebilir bir enerji kaynağı vardı ve benimki ben-

En kısa
zamanda- En
kısa zamanda-

Düşünemiyordum, düşüncemi tamamlayamıyordum çünkü bilincimi kaybediyordum. Ve bu son demekti, bu başarısızlık demekti, bu ölüm demekti ve ne yaparsam yapmalıyım, yapmalıyım-

Harekete geç.

Sonra geriye doğru sendeledim, başım dönüyordu, yönümü şaşırmıştım ve midem bulanıyordu ama cesedimi gördüğümdeki kadar değil. Minik, solgun ve çaresiz, duvara yaslanmış, saçları çarpık yüz hatlarının etrafına dağılmış, yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti. Aynı korku, bir elini kapının kenarına, geçemeyeceği bir kapının kenarına kilitlemişti.

Ama yapabilirdim ve hiç vakit kaybetmeden büyücüyü ve neredeyse ölmek üzere olan kendi cesedimi geçip salonun kutsanmış karanlığına daldım.

Umutsuzca Billy'yi çağırdım, çünkü bu tür şeyleri bilen biri varsa o da oydu. Ama ya sayım için dışarıdaydı ya da bir yerlere gitmişti, çünkü yanıt olarak bir bip sesi bile alamadım. Bu sefer tek başımaymışım gibi görünüyordu.

Sonunda korumalarımı boş bir yatak odasında poker oynarken bulduğumda bile bu doğrudu. Ne kadar da rahat görünüyorlardı. Kravatlar gevşetilmiş, yakalar açılmış ve yerde bir kova buz duruyordu, üstünden bir düzine buzlu longneck çıkıyordu. Sanırım mutfağa kadar o koca yürüyüşü yapmak zorunda kalmasınlar diye.

Beni öldürmeye çalışan birini görmüş olabilirler.

"Rahat mı?" Sertçe sordum ama tabii ki kimse duymadı.

Bir an için onların kâğıt oynamasını izledim, mutlu, kaygısız ve apartmanda dolaşan bıçaklı büyücüyü ya da benim la-la diyarına yaptığım yolculuğu ya da elimi ani bir hareketle uçurduğum aptal oyunlarından başka hiçbir şeyi umursamadan. Faturalar uçuştı, fişler uçtu ve kartlar yerde yeniden karıldı. Ve bu, lanet olası iskambil masalarını devirmeden önceydi.

Tabii ki bu işin böyle yürümemesi gerektiğini biliyordum. Hayaletler için oyunun adı enerjiyi korumaktı. Her küçük parçayı korumak için

Dikkatle, kıskançlıkla, azar azar ve sadece kesinlikle gerekli olduğunda harcayarak. Çünkü tükenmek ölmek demektir.

Ama yine de ölmek üzereydim ve kurallar umurumda bile değildi. Enerjimi korumaya çalışmıyordum; hepsini son bir çılgınlık için harcıyordum. En azından bir patlama ile gideceğim, diye düşündüm, histerik bir şekilde gülerek. Sonra bir bira kaptım ve en yakındaki vampirin kafasına fırlattım.

Iskladım ama duvara çarptığında tatmin edici bir gümbürtü çıkardı, ben de tekrar yaptım. Ve vampirler tökezleyerek geri çekilirken, sandalyeleri devirirken ve çılgınca etrafa bakarken tekrar ve tekrar. Birkaçı silah çekti ama ateş edecek bir şeyleri yoktu.

"Neden korumalarım var, ha?" Bağırdım ve bir şişeyi şifonyere fırlattım, şişe tatmin edici bir gürültüyle patladı.

"Ne anlamı var ki?" Bir diğeri aynaya çarptı ve merkezden dışarı doğru yayılan büyük bir çatlak ağı bıraktı.

"Seni uyurken izlemeliyiz, Cassie!" Thud. "Ve yemek, Cassie!" Bang.

"Ve lanet ayak tırnaklarını boya, Cassie!" Smash.

"Ve her adımına köpek ol, Cassie!" Splinter.

"Ama biri *beni gerçekten öldürmeye çalışıyorsa*, sen ne halt ediyorsun?" Bir şişe tepedeki armatürü yerinden sökerek dekoratif kabuğu parçaladı ve zaten korkmuş olan vampirlerin üzerine kıvılcımlar yağdırdı.

Sonra durdum, söyleyecek bir şeyim kalmadığı için değil, vampirlerden biri gizemli bir şekilde havada süzülen bira şişesini gördüğü için. Ve bu onu kızdırmışa benziyordu. "Bu saçmalıktan bıktım artık," dedi hışımla ve bir kadeh doldurdu.

Kıpırdama zahmetine girmedim; sadece şişeyi kışkırtıcı bir şekilde salladım. "İster misin, orospu çocuğu? İster misin? O zaman gel *al!*" Ve sonra deli gibi koştum.

Bir kurşun yanımdaki duvara çarptı, bir diğeri koridordaki lambayı parçaladı ve üçüncüsü küçük, güzel bir tabloyu parçalayarak salıncaktaki kızı tam gözlerinin ortasından deldi. Umurumda değildi; daha çok duvardaki kız için endişeleniyordum, o da oldukça mavi ve oldukça ölü görünüyordu. Bir an durdum, dehşet içinde gevşemiş yüz hatlarıma ve cansız suratıma baktım ve sonra istismara uğramış zavallı bedenimle birleştim ve-

Hiçbir şey.

Siyahlık.

Soğuk.

Çok
soğuk.
Sessizli
k.

Ta ki biri çığlık atmaya başlayana kadar. "Sakın ölme, sakın ölme, sakın ölme benim üzerimde-"

Biri göğsüme vuruyordu ve bir başkası duman aromalı nefesini boğazımdan içeri sokuyordu ve gerçekten gargara yapması gerekiyordu çünkü bu iğrençti ve sonra boğuluyordum, nefes alıyordum ve zayıf bir şekilde çırpınıyordum ve Marco beni hızla hareket eden kocaman göğsüne doğru sürüklüyordu. "İyi misin? İyi misin lan?" diye bağırdı yüzüme doğru.

"Urp," dedim zekice. Sonra da üzerine kustum.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Buzdolabının ele geçirilmiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüm.

Bu konuda kurnazdı, ama numarasını biliyordum. Yollarını biliyordum. Oh, evet. "Nasıl olur da kimse onu duymaz?" diye sordu birisi sertçe. I

kim olduğunu göremedi çünkü mutfağın dışındaydı. Ama sesi Marco'nun sesine benziyordu. Ya da Marco'nun birinin kafasını ısıırıp koparmak istediğinde çıkarabileceği sese.

Vampirlerden biri de öyle düşünmüş olmalıydı, çünkü cevap verirken son derece kararsızdı. "Görünüşe göre büyücü salonun üzerine bir sessizlik büyüsü yapmış. Hiçbir şey duyamadık-"

"Ben daha çok neden *göremediğinizle* ilgileniyorum. Hepiniz tek bir yerde toplandınız ve tek biriniz bile lanet olası sorumluluğunuzu izlemediniz-"

"Dairenin boş olması gerekiyordu!" Başka bir ses, biraz daha az korkmuş bir ses dedi. "Ve etrafta dolanmamızdan nefret ediyor-"

"O zaman bılardo oynarsın, kağıt oynarsın, belli etmeden izlersin. Ama çok iyi izlersin!" Bir şey duvara çarptı.

O zaman kimse bir şey söylemedi. Belki de ben dinlemiyordum. Ne de olsa birinin buzdolabına göz kulak olması gerekiyordu.

Ön tarafında, şeytani gözler gibi eşit aralıklarla yerleştirilmiş, içeriden sarı ışıkla parlayan kesik izleri vardı. Ve bu her zamanki buzdolabı ışığı olamazdı, değil mi? Kapı kapandığında sönmesi gerekmiyor muydu? Çizgilerden birinin arkasında bir şeyin hareket ettiğini gördüğümü sandım ama sonra gözümü kırptım ve gitmişti.

Oh, evet. Biliyordum.

Pritkin içeri girdi ve sandalyemin yanında diz çöktü. "Henüz uyuyamazsın Cassie," dedi ve bana bir kupa içinde kalp mırıltısı uzattı. Güzel kokuyordu ama uyanmak için yeterince iyi değildi. Bir şeyler mırıldandım ve yüzümü birinin özenle verdiği güzel, sıcak omuza gömerek arkamı döndüm.

Sadece tekrar yukarı çekilmek için.

Bu yüzden içimi çektim ve onun yerine güzel, sıcak bir göğse sokuldum. "İç." Ellerim bardağın etrafına dolanmıştı.

Onu ittim. "İstemiyorum. Uyumak istiyorum."

"Henüz değil."

"O zaman neden yataktayım?"

İçini çekti ve beni oturur pozisyona çekerek fincanı sıkıca ellerime koydu.

"Bir şifacı geliyor ve o gelene kadar uyanık kalmanı istiyor, tamam mı?"

Biraz fazla sıcak kahve içtim ve nedenini hatırlayamasam da sinirli bir şekilde kaşlarımı çattım. Salonun ışığı içeri sızıyor, dikenli sarı saçlarını ortaya çıkarıyordu. Bunun o olması gerektiğine karar verdim.

"Saçımdan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?" diye sordu, dudaklarında öyle hızlı bir gülümseme belirdi ki hayal görmüş olabilirim.

"Evet."

"Neden?"

Dokunmak için uzandım ve çoğunlukla yumuşak olduğunu görünce her zamanki gibi şaşırdım. Sadece kullandığı üründen dolayı yer yer biraz sertti. Pritkin'in saçında terden başka bir şey olduğunu hayal etmek tuhaftı. Ama öyle olmalıydı; kimse bunu kendi başına yapmazdı.

"Sanki... kızgın saç gibi," dedim, saçımı okşamaya çalıştım ama başaramadım.

Bileğimi yakaladı. "Çoğu insan bunun bana yakıştığını söylerdi."

"Ben çoğu insan değilim."

"Biliyorum."

Buzdolabını izlemeye geri döndüm. Pritkin'in omzunun üstünden kapıyı görebiliyordum ve aslında kapalı değildi. Çok hafif açıktı, nefes nefese kalmış bir ağız gibi. Ve altından çok renkli bir tür mukus damlıyordu.

Kendime kesin bir dille çeşniler dedim. Ya da öyle düşünmemi istedi.

Vampirlerden biri mutfığa girerek, "Dryden'ın tuvalete sarılması bitti," dedi. "Ona da doz vermemiz gerekiyor mu?"

"O işi kendisi halletti," dedi Marco, partiye katılarak. Üzerindeki kusmuk gömleğini çıkarmış ama başka bir gömlek almak için odasına gitme zahmetine girmemişti. Üzerinde koyu gri bir pantolon, bir çift Ferragamo makosen ayakkabı ve bir sürü saç kalmıştı.

Bir sürü saç. Omuzlarında bile vardı. Post gibiydi.

Diğer yanıma çömeldi. "Gerçekten kıllısın," dedim ona, etkilenmişim.

"Ve sen gerçekten kafayı bulmuşsun."

Bir an için bunu düşündüm. Dışarıdan bir olasılık gibi görünüyordu. "Neden kafam güzel?"

"Lanet olası çikolatalardı. Sen yemeden önce her zaman her şeyin tadına bakarım, yine de orada oturup lanet çikolataların yarısını mideye indirmeni izledim-"

"Bilemezsın."

"Bunu bilmek benim lanet olası işim!"

İçimi çektim ve kıvrıcık başını kendime doğru çektim. Sıcak ve tüylü, büyük bir oyuncak ayı gibiydi. Dişleri olan büyük bir oyuncak ayı.

Onu usulca okşadım.

Diğer muhafızlardan biri öfkeyle, "Neden koğuşlar bu pisliği tespit etmedi?" diye sordu. Kızıl saçlı bir adamdı, ateş gibi saçları, şık mavi takım elbisesine yakışan bir tarzda taranmıştı. İlk geldiğinde büyücüyle dalga geçen ama bizi takip etmesine izin verenlerden biriydi. Acaba bunun için eleştiri almış mıydı?

Muhtemelen.

Pritkin ona "Zehri tespit ederler," dedi. "Bu bir narkotikti."

"Bunun ne anlamı vardı ki?"

"Muhtemelen onu öldürecek kadar yemesini umuyordu," dedi Marco vahşice. "Yeterince tüketirsen işini görmesi için zehir olması gerekmez! Ama bir ya da iki parça bile o pislikten uzaklaşamamasını sağlardı."

"O pislik kutunun yarısını kendisi yedi," dedi Pritkin, "o yaratık ondan yararlanamadan bayılmayı umuyordu."

"O zaman neden yapmadı?"

"Biraz daha zaman verilse şüphesiz bunu yapardı. Ne yazık ki toplantımız çok erken bitti ve Cassie kutuyu buldu-"

Bir telefon çaldı. Marco cebinden çıkardı ve göstergeye baktı. "Usta tarafından kışımın geri kalanını çiğnemeliyim," dedi bana. "Beş dakika boyunca ölmeyebilir misin?"

"Deneyeceğim," dedim ona ciddiyetle.

"Biliyor musun, bunu başka biri söyleseydi komik olurdu." Gitti.

"Anlamadığım şey, o şeyin o büyücünün içeri gireceğini nasıl bildiği," dedi bir başka vampir. Güzel bir taba rengi ceket giymiş, uzun boylu, esmer biriydi.

bira içindeydi. "Bütün gün onları servet avcısı kışkılarıyla dışarı atıyorduk. Lord Protector ile ortaya çıkmasaydı o da aynı şekilde gidecekti."

"Belki de beklediği buydu," dedi üçüncü bir vampir, etrafına bakınarak. Gömlek kollu ve koyu kahverengi pantolon giymiş bir başka esmerdi. Parlak mavi kravatı bir kulağının altından sarkıyordu ama fark etmemiş gibi görünüyordu. "Sabahtan beri orada bizi izliyor, birinin içeri girmesini bekliyor olabilir."

"Zehirli çikolataları olan biri mi?" diye alaycı bir şekilde sordu kızıl saçlı.

"Zehirli değillerdi," dedi esmer adam kaşlarını çatarak. "Ve onları o almış olabilir-"

"Nerede? Hediyelik eşya dükkanında mı?" Kızıl saçlı gözlerini devirdi.

"Evet, ilaçlı olanından alayım lütfen. Nane şekeriniz var mı?"

"Çok komik!"

"Aptal gibi konuşuyorsun! Belli ki piç kurusu onları yanında getirmiş, yani bu rastgele bir fırsat değil. Planlanmış."

"Katılıyorum," dedi Pritkin ve başlarını kendi tarafına çevirmelerine neden oldu. "Ama onun tarafından değil."

"Öyle diyorsun," diye alay etti kızıl saçlı. "O zaman bu lanet şeyleri nereden bulmuş?"

"Şekeri yanında getirmişti ama ilaçlı değildi. Bunu daha sonra, varlığın etkisi altında yaptığını söyledi."

"Ne ile?"

Pritkin elini cebine attı ve vampire bir şey fırlattı, o da kolayca yakaladı. Küçük bir şişeydi, savaş büyücülerinin palaskalarında ya da kemerlerinde taşıdıkları türden. Birçoğu bazen kendi kendine hareket eden koyu renkli, çamurumsu maddelerle doluydu ama bu sadece düz, renksiz bir sıvıydı.

"Peki bu ne işe yarıyor?" diye sordu vampir, akıllıca açmadan.

Pritkin cevap vermedi. Sadece yanımda diz çöktü, yeşil gözleri değerlendiriyordu. Bir parmağını kaldırdı. "Cassie, bana kaç tane olduğunu söyleyebilir misin-"

Yakaladım ve güldüm.

Omzunun üzerinden vampire baktı. "Bu," dedi sertçe.

İkinci vampir, "Bu boku ne diye yanında taşıyordu ki?" diye sordu.

"Yakalamalarda ve zor mahkûmları zapt etmede işe yarar." Pritkin omuz silkti.

"O zaman ... bu bir silah."

"Evet."

"Ama o bir *randevuya* gidiyordu." Pritkin şaşkın görünüyordu. "Evet?" Kızıl saçlı ellerini havaya kaldırdı.

"Büyücünün gerçekten ele geçirilmiş olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu sıska bir sarışın, tezgâhın üzerine eğilerek. "Belki biri onu kiralamıştır-"

"On yedi yıldır Kolordu'da," dedi Pritkin. "Büyücülere rüşvet verilemez mi?"

"O da varlıklı, tanınmış bir aileden geliyor. İhtiyacı yok-" "O adam mı?" diye sordu sarışın kuşkuyla.

"Öyle giyinmemişti," diye burnunu çekti kızıl saçlı.

"Böyle şeyler herkesin umurunda değil," dedi Pritkin.

Kızıl saçlı ona baktı. "Belli ki."

"Şantaj o zaman," diye araya girdi Tan Jacket. "Belki de birileri onun hakkında bir şeyler biliyordu."

Pritkin ona "Bir soruşturma olacak," dedi. "Ama yaptıkları onun adına konuşuyor. Eğer-"

"Yaptıkları mı? Onu öldürmeye çalıştı!"

"Onu kurtarmaya çalıştı. Yeterince akıllı başındayken çikolataları yemeye çalışmakla kalmadı, aynı zamanda dövüşteki reflekslerini yavaşlattı, hedefini saptırdı. Kız kaçtığında da ateş topu yerine ölümcül olmayan bir büyü fırlattı. Yolun her adımında onunla savaştı-"

"Peki bunu nereden biliyoruz? Size söylediği için mi?" Tan Jacket araya girdi. "Bunu biliyoruz çünkü o hâlâ hayatta!" Pritkin tersledi. "Esasen, o ve Cassie ikisi de bununla savaşıyordu. Ona zaman kazandırdı ve Cassie de bunu zekice kullandı."

Eğildi ve kahve fincanımı doldurdu. Pritkin birkaç gündür tıraş olmamıştı ve elimi yanağına götürdüm. "Fuzzy," dedim ona ciddiyetle.

İç çekti.

"Bu şeyin en başta neden otostop çekmeye ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum," dedi kızıl saçlı. "Eğer bir savaş büyücüsünü ele geçirecek kadar güçlüyse-"

"Gardını düşüren herkes ele geçirilebilir," dedi Pritkin sert bir ifadeyle. "Ve hiç kimse her dakika uyanık değildir."

"Bizden birini ele geçirmedim," diye tersledi vampir.

"Vampirler daha zor," diye itiraf etti Pritkin. "Ele geçirilebilirsiniz ama bu bir insanı ele geçirmekten çok daha fazla enerji gerektirir. Yaratık bunu başaracak ve sizi saldırmaya zorlayacak güce sahip olmayabilir."

"Ama neden saldırmak için başka birine ihtiyaç duydu? Madem bu kadar büyük, kötü bir varlık, neden onun peşinden kendisi gitmiyor?"

"Bunu zaten denedi-" Pritkin söyledi.

"Onu ele geçirmeye çalıştı, sadece saldırmaya değil. Eğer korumaları aşabiliyorsa, neden topyekûn bir saldırıya geçmesin?"

Pritkin omuz silkti. "Faerie'de, şüphesiz öyle olurdu. Ama kendi dünyasının dışında gücü zayıflar."

"Hâlâ onun Fey olduğunu bilmiyoruz," dedi vampir.

"Evet, biliyoruz," dedi yeni bir ses kısık bir sesle.

Kafamı kaldırdığımda ince sarışın bir figürün mutfak kapısında durduğunu gördüm. Donmuş bir saniye boyunca ona baktım, o da bana baktı ve sonra çığlık atıp elimdeki kahveyi fırlattım, kahve tam kasığına isabet etti. Sanırım bu pek iyi hissettirmedim çünkü o da çığlık attı ve bir dakika boyunca bir sürü çığlık atıldı.

Sonra Pritkin omzuma ağır bir el koydu ve Dryden'ın her biri onun bir kolunu tutan birkaç vampir tarafından kuşatıldığını geç fark ettim. Onu zapt etmekten çok ayakta tutuyorlarmış gibi görünüyordu. Sonra başka şeyler de fark ettim, mesela gözlerinin tekrar maviye döndüğünü, burnunun kanlı olduğunu, solgun ve titrek olduğunu, güzel takım elbisesinin yırtık olduğunu ve kahve damlattığını.

Acı sos gibi kokuyordu. "Özür dilerim," dedim ona.

Dryden hiçbir şey söylemedi. Sadece orada durdu ve bana baktı.

Pritkin ona kağıt havlu uzattı. "Nereden biliyorsun?" Dryden yutkundu ve eliyle kasıklarını sıvazladı. "Benim ... benim büyük-Büyükanne Fey'di," dedi titreyerek. "Bir şekilde bunu biliyordu. Benimle konuşmaya çalıştı-"

"Ne hakkında?"

"Emin değilim. I-"

"Bu dili bilmiyor musun?" "Biraz, ama-"

"O zaman bir tahminde bulun!"

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum, eğer bana bir şans verirseniz!" diye terslendi ve ıslak kağıt havluları çöpe attı. "Belki on kelimedenden sadece birini yakalayabildim ama sanırım Sanırım özür dilemeye çalışıyordu."

"Özür dilemek mi?" Kızıl saçlı vampir alay etti. "Ne için?"

Dryden kaşlarını çattı ve öfkeyle bir elini salladı. "*Bunun* için mi? Beni neredeyse öldürttüğün için mi? Neredeyse beni öldürttüğün için-" sözünü yarıda kesip bana baktı ve dudakları gerildi. "Bilmiyorum. Pek bir şey anlamadım. Sadece 'bunu bana onlar yaptırdı' ve onlardan korktuğu gibi bir şey-"

"O mu?" diye sordu vampir.

"Evet. . . O . . . Sanırım dişiydi. Zaten kadınsı bir hitap şekli kullanıyordu. Söylediğim gibi, dili kavrayışım iyi değil ve bu Yüksek Mahkeme lehçesi için de geçerli-"

"Yüksek Mahkeme mi?" Arayan Pritkin'di.

"Bu, sarayda konuşulan dilin bir versiyonu-"

"Ne olduğunu biliyorum," diye tersledi Pritkin. "Nasıl tanıdın?" "Çünkü büyükannem konuşuyordu!"

"Peki ya büyükannen?" "Bir

Selkie soylusu." Pritkin

lanetledi. "Kara Fey."

Büyücü buna cevap vermeye tenezzül etmedi. Bana baktı ve derin bir nefes aldı. "Gitmeden önce sadece teşekkür etmek istedim." Biraz boğuk bir sesle çıktı.

Bir an için bunu düşündüm. "Rica ederim?" "Sana ne için teşekkür ettiğimi biliyor musun?"

Lanet olsun. Bunu sormamasını umuyordum. Öğle yemeği için olamazdı, çünkü hiç yememiştik.

Ve sanırım artık yapamayız, ele geçirilmiş bir buzdolabı ve her şey. "Hayır mı?" Yarı yarıya şansım olduğunu düşünerek "Hayır mı?" dedim.

Sandalyemin önünde diz çöktü ya da belki bacakları çöktü; bilmiyorum. Pek iyi görünmüyordu. "Bunun ne olduğunu biliyorum," dedi kısık sesle ve birbirine kenetlenmiş bıçaklardan oluşan bileziğimin tenimde sert ve soğuk bir şekilde durduğu bileğimi başıyla işaret etti. "Kolordu'da benim işim el konulan karanlık nesnelerin büyüsunü bozmak ve Daha önce buna benzer bir şey görmüştüm."

Gözleri yüzümü aradı. Bir tür yanıt bekliyor gibiydi. Ben de başımı salladım.

"Beni öldürebilirdin," dedi. Ve sonra elimi öptü. "Teşekkür ederim."

Bir süre öylece kaldı, başı eğik, tek dizinin üzerinde, bir rahibin önünde yalvaran biri gibi. Ya da evlilik teklifi yapan bir adam gibi. Gerginleşmeye başladım. Çünkü ihtiyacım olan son şey bunlardan bir tanesiydi.

Onu rahat bırakmaya karar verdim.

"İyi birine benziyorsun," dedim ona. "Yani, bilirsin, beni öldürmeye çalışmadığın zamanlarda. Ben sadece ..." İçimi çektim ve söyledim. "Sadece gerçekten seninle çıkmak istemiyorum."

Birden başını kaldırdı. Gözleri ıslaktı ama gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "O zaman sana teşekkür etmem gereken başka bir şey var gibi görünüyor."

OceanofPDF.com

Yirmi Birinci Bölüm

Komodinin üzerindeki çalar saate göre, günün büyük bir kısmında uyumuş olmama rağmen yedi saat uyumuşum. Sersem, kalın kafalı, cesur gözlü ve iğrenç bir şekilde dışarı çıktığımda neredeyse gece yarısı olmuştu. Ve odamın köşesinde bir adam gördüm.

Çılgılık atmadım, çünkü adam a) oturuyordu, b) gazete okuyordu ve c) Mircea'nın ustalarına özgü altın gözlü parıltıya sahipti. Sadece çarşafı kaptım, çünkü pijamalar için endişelenemeyecek kadar uçmuştum ve daha fazlası için odayı taradım. Ama dolapta ya da yatağın altında saklanmıyorlarsa hiç görmedim.

Ve bu sadece eğlenceli bir düşünce değil miydi?

"Burada ne yapıyorsun?" Bir süre sonra sordum. Cevap verme zahmetine girmedi, sadece başka bir sayfayı çevirdi. "Benim odamda olmaman gerekiyor!"

Hiçbir şey.

Havasında olmayan bir vampirle konuşmak hayatın en büyük zaman kayıplarından biridir, bu yüzden denemedim. Onu kımıldatmaya da çalışmadım çünkü usta vampirler canları nereye isterse oraya giderler. Sadece çarşafı etrafıma sardım ve kendimi banyoya sürükledim.

Gözlerim fayansların üzerindeki parlak ışığa alışana kadar bir dakika boyunca serin havada durdum. Ama alıştıktan sonra bile olduğum yerde kaldım, bir elim kapı kolundaydı, sanki bir şey bekliyormuş gibiydim. Sonunda başka bir çıldırmayı beklediğimi anladım, sadece vücudum ilgilenmiyor gibiydi. Üşümüş, biraz ağrımış ve biraz da kafam iyiymiş gibi hissediyordum. Ama özellikle paniklememiştim. Kendimi aptal gibi hissetmeye başlayana kadar biraz daha bekledim; sonra çarşafı bıraktım ve hasarı kontrol ettim.

O kadar da kötü değildi. Kıçımda yeni bir çürük ve kafamda bir şişlik dışında, bu raundu oldukça iyi atlatmıştım. Beni öldürmeye çalışan her neyse, belli ki oyununu hızlandırmak zorunda kalacak, diye düşündüm acımasızca ve aynaya baktım.

Ve yemin etti.

Çok hırpalanmamış olabiliirdim ama yine de berbat görünüyordum, özellikle de saçlarım. Sadece hâlâ belli belirsiz yeşil olmakla kalmıyor, aynı zamanda büyük bir kısmı da eksikti. Beceriksiz parmaklarımla bir süre itip kaktım ama hiçbir şey işe yaramadı. Farklı şekillerde ayırmayı denedim ama işe yarayan tek yol, orta yaşlı bir adamın taraklı saçına benziyordu. Ve hala bir şey kafamdan bir ısırık almış gibi görünmeme neden oluyordu.

Lanet olsun! Kısa bir süre önce, saçlarım sırtımdan aşağıya bir pelerin gibi dökülen ışıltılı bir kızıl-altın dalgaydı. Bu benim gerçek güzellik iddiamdı ve Tony'den kaçarken kesmek zorunda kaldığımda bir bebek gibi ağlamıştım, çünkü çok tanınabilirdi.

Bu sefer ağlamadım. Çok kızgındım. Sadece dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım ve büyük kumaş tomarımı yatak odasına geri sürükledim.

Vampir hâlâ bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Işığı da açmadım, bu aptalcaydı çünkü muhtemelen her iki şekilde de aynı şeyi görebiliyordu. Ama ışığın açık olması beni daha çıplak hissettirdi, bu yüzden istediğim şeyi bulmak için dolabın içinde beş dakika boyunca avlanmam, homurdanmam, düşmem ve küfretmem gerekti.

Sonunda eski bir Georgia Bulldogs beyzbol şapkası, bir çift ipeksi mavi eşofman altı ve rahat kıyafet zulamdan soluk pembe bir atletle çıktım. Hiçbiri birbirine uymuyordu ama o anda umurumda bile değildi. Her şeyi banyoya geri taşıdım ve giyinip tarandıktan ve biraz rimel sürdükten sonra çoğunlukla normal göründüğüme karar verdim.

Normal insanların yeşil saçları olsaydı ve kapalı yerlerde şapka taksalardı.

Ben kapıdan çıkmaya başladığımda vampir elindeki kâğıdı katladı ve ayağa kalktı, dışarıda başka bir gardiyan olmasına rağmen. Duvara yaslanmış sigara içiyordu, sıkılmış ve kıcı ağrımış görünüyordu. Bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Koridoru geçip oturma odasına doğru yürüdüm, çünkü çıplak ayakla ve halı üzerinde tepinmek pek işe yaramıyor.

Mürettebatın geri kalanı salonda iskambil oynuyordu. Tabii ki oynuyorlardı. Onlara sonsuzluğu böyle mi geçirmeyi düşündüklerini sormak istedim ama aklımda başka şeyler vardı.

Marco kâğıt masasında oturmuş, süslü kâğıt karıştırma hareketlerinden birini yapıyordu. Başını kaldırdı ve ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Sen ve bulldog aynı ifadeye sahipsiniz." "Çok komik! Bu da ne-"

Bir elini kaldırdı. "Öncelikle, nasılsın?" "Ben iyiyim!

Ya da olsaydım-"

"Emin misin? Doktor hazır bekliyor."

Kaşlarımı çattım. O sadist de orada kalabilirdi. "Hayır, teşekkürler. Ve biz-

"Aç mısın? Çünkü Çin yemeği geliyor." "Marco-"

"Oda servisinden değil; köşedeki küçük yerden. Kung pao tavuğu, zencefilli biftek-"

"Marco!"

İç çekti ve vazgeçti. "Efendiye bu şekilde tepki vereceğini söylemiştim. Ama bunun mantıklı olduğunu görmelisin, en azından biz bu şeyi çözene kadar."

"Bu hiç mantıklı değil! Dairede bizden başka kimse yok ve yaratık bir vampiri ele geçiremez-"

"Bunu bilmiyoruz."

"-ya da fuayede dolaşıp Bay Mage'in gelmesini beklemek yerine bunu çoktan yapardı."

"Bay Büyücü," dedi vampirlerden biri. "Bunu sevdim. Hepsini böyle çağırmaya başlayacağım."

Bir diğeri, "Onlara seslenmek için aklıma birkaç şey geliyor," diye mırıldandı.

"Ve eğer bir vampiri ele geçirebileceğini düşünüyorsan, bu daha da anlamsız" diye belirttim. "Beni odamda bir vampirle saatlerce yalnız bıraktın!"

"Haklısın," dedi bana. "Haklı mıyım?"

"Evet. Belli ki iki kişiye ihtiyacımız var." "Marco!"

Yatıştırıcı ellerini kaldırdı. "Şaka yapıyorum."

"Bu hiç komik değil. Lanet olası bir mahkum olmak gibi!"

Cevap vermeye başladı ama telefon çaldı. Arayan ana hat değil, kart masasının üzerinde duran siyah bir cep telefonuydu. Marco telefonu aldı, göstergeye baktı, kaşlarını çattı ve kapattı. Bana baktı. "Lanet bir ceset olmaktan iyidir."

"Beni duymadın mı? Bunun bir faydası olmayacak!"

"Eğer o şey senin peşine düşerse düşecek. Seni zaten bir kez ele geçirdi-"

"Ve bir daha olmayacak." Pritkin'in küçük tılsımını çıkardım. Büyücüyü Kolordu'nun hastane versiyonuna götürmeden önce bana bir tane daha bırakmıştı. Kokmuş olabilirdi ama alternatifinden çok daha hoşuma gitmişti.

Marco burnunu kırıstırarak, "Bu sadece Fey'lerde işe yarar," dedi. "Ki bu şey de öyle."

"Bu şey de olabilir. Buna henüz karar verilmedi." "Fey lehçesinde konuşuyordu-"

"İblisler bunu bilmiyor mu? Eğer bizi atlatmaya çalışıyorsa, elbette başka bir şeymiş gibi davranacaktır."

"Ya da belki de gerçekten iletişim kurmaya çalışıyordu."

"Ne için? Özür dilemek için mi?" Marco'nun ses tonu bu konuda ne düşündüğünü açıkça söylüyordu. Bir tur daha dağıttı. "Her neyse, burada neyle uğraştığımıza dair sağlam bir kanıt elde edene kadar, usta risk almak istemiyor."

"Bu onun kararı değil. Bu benim hayatım!"

"Evet, şey. Bunu onunla konuşmanız gerekecek."

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Tamam, yaparım. Onu telefona bağla."

"Yapamam."

"Peki neden olmasın?"

"Üst düzey bir toplantıda-" "Ne kadar uygun."

"-ve bana sabaha kadar onu rahatsız etmememi söyledi." "O zaman ona bir not götür."

"Bu rahatsız edici olurdu."

"Kahretsin, Marco!"

Telefon çaldı. Şöyle bir baktı, iç geçirdi ve tekrar yerine koydu. "Bak, sadece kısa bir süreliğine-"

"Oh, lütfen!" Bunu denediğine inanamıyordum. "Başkasına sat. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim!"

Kokulu purosunu ağzından çıkarıp kül tablasına koydu. "Peki nasıl çalışıyorlar?"

"Şimdi bunu kabul edersem, Mutt ve Jeff hayatımın geri kalanında her adımımı takip edecekler!"

Uzun boylu vampir kısa boylu olana baktı. "Sanırım bu seni Jeff yapıyor." "Ben Jeff değilim. O küçük çılgın bir herifti."

"Mutt aptalın tekiydi."

Marco onlara, "İkisi de aptaldı ve çenenizi kapatın," dedi. Bana baktı. "Bu konuda söz hakkım olmadığını biliyorsun. Ama sen zaten uyanıksın, o yüzden bir önemi yok. Sabah efendiyle konuşabilirsin."

Bir süre orada öylece durup seçenekleri değerlendirdim. Çünkü birkaç saatliğine bile olsa teslim olmak akıllıca değildi. Bir vampire bir santim verirsiniz, bir mil bile almazdı; tüm lanet kıtayı alırdı.

Midem guruldadı.

"Kung pao tavuğu," diye yalvardı

Marco. Piç kurusu.

Mircea ve benim açıkça konuşmaya ihtiyacımız vardı ama aynı zamanda yemek yemem de gerekiyordu. Ve şu anda sadece bir tane vardı. Ve ben *açlıktan* ölüyordum.

"Tatlı ve ekşi domuz eti-"

"Kapa çeneni," dedim

ona. Sırıttı.

İçimi çektim. "Börek mi sipariş ettiniz?" Marco ellerini iki yana açtı. "Lütfen."

Tok karnına daha iyi pazarlık yapacağıma karar verdim ve bir bira aşırıdım. Beni içeri aldı ve kartlarıma umutla bakmadan önce bir sandalye kaptım. Hiçbir şey. Bir çift ikili bile yok.

Tipik.

Telefon çaldı.

"Şunu kapatamaz mısın?" diye homurdandı muhafızlardan biri.

Tanımadığım çekici bir sarışındı. Muhtemelen yeni çocuklardan biriydi.

"Bu benim özel hattım. Önemli olabilir," dedi Marco ona ters bir şekilde.

"Özel hattınız mı? Nasıl olur-"

"Bilmiyorum ama yarın değiştireceğim. Sadece kartlarını oynat."

Adam, "Elimde beş para edecek bir şey olsaydı yapardım," diye mırıldandı. Ortaya para koydular. Ben pas geçtim. Telefon çaldı.

"Kahretsin, Marco! O şey her beş saniyede bir patlarken oynayamam!"

"O zaman oynama," dedi Marco ona.

"Büyücüye söyle gitsin kendini becersin-"

"Ne büyücüsü?" diye sordum ve herkes dondu kaldı. "Teşekkür ederim," dedi Marco adama hiddetle.

Telefon çaldı. Marco masanın üzerine bırakmıştı ve bana doğru titreyerek geldi. Ben de açtım. "Yapma," dedi.

Çevirip açtım ve göstergeyi kontrol ettim. PRITKIN. Marco'ya bir bakış attım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Hel-"

"Lanet olsun, Marco, senin-" Aniden kesti. "Cassie?"

"Ne oldu?" Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek sordum.

"Acil bir durum yok, şu anda olmaz," dedi, belli ki sesimdeki alarmı duymuştu. "Ama seni görmem gerek. Yukarı geliyorum."

Marco telefonu geri alarak, "Cehennemliksin," dedi. "Sana zaten söyledim-"

"Onu görmek istiyorum," dedim kollarımı kavuşturarak.

Marco bana baktı, açıkça sinirlenmişti. "Dinlenmen gerek!"

"Kağıt oynuyorum ve bira içiyorum. Bunun neresi dinlenmek değil?" "Birazdan yatağa dönecektin."

"Bütün gün

uyudum!" Kapı zili

çaldı.

Marco ayağa kalktı, kafası karışmış görünüyordu.

"Ne yapacaksın, kapıyı mı kapatacaksın?" Ben de ayağa kalkarak

sordum. "Emir aldım," dedi savunmacı bir tavırla.

"Mircea sana Pritkin'i dışarıda tutmanı mı söyledi?"

"Sadece bu gece için. Sen savunmasızken büyücünün burada olmasını

istemiyor." "O benim korumam! Savunmasız olduğum zaman ona

ihtiyacım olduğu zamandır!" "Bak, gerçekten-"

"Bunu Mircea'yla konuş," diye onun yerine ben

bitirdim. "Evet."

"Tamam. Arayacağım." Marco'nun telefonundaki menü düğmesine

bastım. "Cassie-"

Ve işte oradaydı. Düğmeye bastım. Telefon çaldı.

"Evet?" Tanıdık ses yumuşaktı, hiçbir kızgınlık belirtisi yoktu. Henüz yoktu.

"Bunu yapmayacağını söylemiştin."

Bir duraklama oldu. "Cassandra."

"Vay canına, hemen oraya atladık, değil mi?" Öfkeyle sordum. "Senin

uyuyor olman gerekiyordu."

"Öyleydin. Sonra kalktım ve bir mahkum olduğumu fark

ettim." "Sen bir mahkum değilsin."

"O zaman gidebilir miyim?"

Bir duraklama daha. "Sabah, vardiya değiştirebileceğin zaman." "Yani sadece gece için bir mahkumum, öyle mi?"

"Bu senin korunman için."

"Peki bu tam olarak nasıl oluyor? İki kez saldırıya uğradım. Peki ikisi de yine neredeydi?"

"Tehdit konusundaki bilgisizliğimiz nedeniyle ilk seferinde savunmasızdınız. İkincisinde savunmasızdınız çünkü bir *büyücü* yaratık için bir kanal sağladı-"

"Bu Pritkin'i neden göremediğimi açıklıyor mu?"

Üçüncü bir duraklama. Bu bir çeşit rekor olmalı. Mircea genellikle savunmasını hazırlardı.

"Hayır. Size saldıran varlığın muhtemel doğası göz önüne alındığında, büyücünün kendi başına bir tehdit olduğunu düşünüyorum."

"Ne?"

"Bir zamanlar bir iblis hizmetkârı vardı, değil mi? Tasarladığı o savaş golemnin içinde mi?"

Kaşlarımı attım. "Sanırım."

"O zaman o bir büyücü, sadece bir büyücü değil. Sadece büyücüler iblisleri yardımlarına çağırabilir."

"Bir anlamı var mı?"

"Büyücüler herkesin bildiği gibi istikrarsız bir sınıftır. Garip davranışlara eğilimlidirler, yaşları ilerledikçe bu eğilim artar ve bazıları zamanla delirir. Kendilerine sağladığı ek güce rağmen pek çok büyücünün bu uzmanlıktan kaçınmasının bir nedeni de budur."

"Ama Jonas'ın bir zamanlar bir golemi vardı," diye itiraz ettim. "Bana yle söyledi."

"Bağışla beni Cassie, ama Jonas Marsden pek de iyi düzenlenmiş bir davranış örneği değil!"

Nokta.

"Ve biz de büyücü Pritkin'i tartışıyoruz."

Aslında, değildik. Çünkü Pritkin bir büyücü değildi. İblislerle olan yeteneği bazı gizli büyülerden değil, kendisinin yarı iblis olmasından kaynaklanıyordu. Babası Incubi Lordu Rosier'di, bu da Pritkin'i bir tür iblis prensi yapıyordu. Ya da öyle bir şey. Soyunun bu kısmından nefret ettiği ve neredeyse hiç konuşmadığı için onu ne yaptığını gerçekten bilmiyordum.

Bu konuda. Ama bir cehennem prensinin oğlu tarafından korunduğumdan bahsetmenin iyi sonuç vereceğini sanmıyordum.

Tabii ki bu da değildi. "O bir arkadaş."

"O yaratıklar dost değil, Cassie! Onlar kendine hizmet eden, güce aç-"

"Vampirler için de aynı şeyi söylüyorlar."

"-ve öngörülemez. Bunun yarı iblis olabileceğinden bahsetmiyorum bile."

"Ne?"

"Kit'in duyduğu söylenti bu. Ve bu neden bu kadar çabuk iyileştiğini, nasıl yaşadığını açıklıyor-"

"Pek çok insan bir şeyin parçası, başka bir şeyin parçası-"

"Ama çoğu geçmişlerinin büyük bölümünü örtbas etme zahmetine katlanmaz. Yine de Kit'in tüm çabalarına rağmen, geçen yüzyıldan önceki adam hakkında hiçbir şey keşfedemedi-"

"Çünkü o zaman doğmamıştı!"

"İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz."

Ben bir şey söylemedim. Mircea, Pritkin'i yakın zamanda zamanda geriye yaptığımız bir yolculukta görmüştü. Ve büyücüler çoğu insandan bir yüzyıl ya da daha uzun yaşama eğilimindeyken, birkaç yüz yıl içinde neden belki beş yıl yaşlandığını açıklamak biraz zordu.

Elbette, denemek niyetinde değildim. Pritkin'in hayatının büyük bir bölümünü cehennemde geçirdiğini açıklamanın onu daha güvenilir göstereceğini düşünmemiştim.

Mircea aniden, "Bu adamı görevden almayı düşünmenizi istiyorum," dedi. Beni hazırlıksız yakaladı, ki amacının da bu olduğundan

şüphelenmiştim. "Bunu yapamam."

"Cassie-"

"Ona ihtiyacım var," dedim açıkça. "Eğer beni eğitmeseydi, ölebilirdim-"

"Ya da hiç tehlikede olmayabilirdin. İblis türüyle yaşadığın sorunların hep büyücü etrafındayken ortaya çıktığını fark ettin mi?"

"Ne öneriyorsun?"

"Belki de kendisi çözümden ziyade tehdidin kaynağıdır."

"Bu çok saçma!"

"Öyle mi? Tek bildiğim, ne zaman iblislerle başınız derde girse, onun orada olduğu."

"O benim korumam! Öyle olması gerekiyor-"

"Senin korumaların var."

"Evet, ama bence çoğu yeni bir görev isterdi. Ve bu bir iblis değildi."

"Ona göre." "Ben ona güveniyorum!"

Dört numaralı duraklama. "Ve ben yapmıyorum."

Ve işte oradaydı, şimdiye kadar verilen tüm meydan okumalar kadar açıktı. Ve sanki başka bir şeye ihtiyaç varmış gibi, bunun altını çizmek için Marco sessizce telefonu elimden aldı ve arka cebine koydu. Yüz ifadesinden bir daha çıkmayacağı açıkça anlaşılıyordu.

Tamam o zaman.

Kapı zili çaldı.

Odaya göz gezdirdim. Vegas otellerinin, özellikle de cep telefonlarının yaygınlaşmasından önce inşa edilenlerin bir özelliği de her yere sabit hat koymalarıdır. Meşgul yöneticiler kumar oynadıkları imparatorluklarına anında erişmek istiyorlardı ve bunu sunmayan hiçbir yerde kalmıyorlardı. Sonuç olarak, görünürde en az üç telefon vardı - biri oturma odasında, biri barda ve biri de mutfaktaki tezgahın üzerinde oturuyordu.

Ve her birinin yanında bir vampir dolaşıyordu. Tamam o zaman.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve odama geri döndüm.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çantamda cep telefonu yoktu. Böyle bir şey beklemiyordum. Usta bir vampir bir emir verdiğinde, adamları bunu yerine getirmekte titiz davranırdı. Marco da hiçbir zaman beceriksiz biri olmamıştı. Ama bir vampirin fark edemeyeceği şeyler de vardı, özellikle de onun kadar uzun süredir buralarda olan birinin.

Banyoya geri döndüm, egzoz fanını ve duşu açtım ve dahili radyodan Led Zeppelin'i açtım.

Vampirler banyoları pek kullanmazlar, özellikle de tuvaletleri. Ve tabii ki temizlik görevlileri burayı temiz tutardı. Sonuç olarak, dışarıdaki adamların tuvalet bölmesinin kapısını açmaya bile zahmet etmediklerine bahse girmeye hazırdım.

Sonra açıp beklediğim şeyi gördüğümde bunu yapmadıklarını anladım; başka bir telefon, bu duvara monte edilmişti. Büyük ve biraz karmaşık görünümlüydü, tuvalet kağıdı dispenserinin üzerinde değil de bir yönetici sekreterinin masasında olması gereken bir şey gibiydi. Ama oradaydı ve ahizeyi kaldırdığımda çevir sesi geldi.

Pritkin ilk zil sesinde telefonu açtı, sanki bir çağrı bekliyormuş gibiydi. "Jonas'ın anahtarları hâlâ sende mi?" Sessizce sordum.

Sanki bunu beklemiyormuş gibi bir an sessizlik oldu. Ama çabuk toparlandı. "Bakalım ne yapabilirim."

Birkaç dakika daha bekledikten sonra suyu kapattım ve odama geri döndüm. Kıyafetlerimi değiştiremezdim, çünkü biri fark edebilirdi. Ama bir sütyen giydim, ayaklarımı eski bir çift Keds'e soktum ve cebime biraz para ve anahtarlarımı soktum. Sonra salona geri döndüm.

Adamlar hâlâ poker oynuyordu, ama artık sessizce, çünkü insan için sesli konuşmaya gerek yoktu. Bu yüzden içeri girip yarım kalmış biramı elime aldığımda sessizliğe gömülmediler. Ama oturma odasına ve oradan da balkona doğru ilerlerken on çift göz beni izledi.

Rüzgâr çanları çölden esen rüzgârda tıngırıyordu. Hava sıcaktı ama vampirlerin içeride yaşadığı derin dondurucudan sonra iyi hissettiriyordu. Parmaklıklara asılıp biramı içtim ve beklemeye başladım.

"Bir sorun mu var?" Marco kafasını kapıdan uzatarak sordu. "Biraz hava almam lazım."

Bana şüpheyile baktı ama sanırım emirleri beni gerçekten odama hapsedmeye yetmedi. O oyuna geri döndü, ben de birama geri döndüm. Aracım geldiğinde daha bitirmemiştim bile.

"Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi," dedi Pritkin bana, korkulukların üzerinden atlarken kolumu tutarak. Ve yirmi kat yukarıda havada rölantide duran eski püskü yeşil bir üstü açık arabanın ön koltuğuna oturdum.

"Sorun değil," dedim ona, çingiraklı tuzak, neler olduğunu anlamakta bir saniye bile geç kalmayan yarım düzine vampirin ürkmüş yüzlerine duman püskürtürken canımı dişime takarak.

"Cassie!" Arkamda Marco'nun öfkeli feryadını duydum. Ama o sırada oradan çıkmış, Strip'in yukarısındaki yıldızların vurduğu çivit mavisine doğru süzülüyorduk.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Yirmi İki

"Seni taş kalpli orospu çocuğu."

Pritkin menü süsü verilmiş lekeli kâğıt parçasını incelerken başını kaldırdı ve muhtemelen masum olduğunu düşündüğü gözlerle bana baktı. Ama değillerdi. Bunun pek de aşına olduğu bir ifade olduğunu sanmıyordum. "Bir sorun mu var?"

"*Burada* yemek yerken bana tofu *mu* yediriyorsun?" Vegas'ın en yağlı lokantası olması gereken yerin çatlak Formika'sını, turuncu Naugahyde'ını ve kirli camlarını işaret ettim.

"Kimse her zaman sağlıklı beslenmiyor." "Her zaman böyle söylemiyorsun!" "Peki sen benim söylediklerimi dinliyor musun?"

"Evet." Sadece bana baktı. "Bazen."

"Mesele de bu zaten. Eğer size sadece çoğu zaman iyi beslenmenizi söyleseydim, bunu en iyi ihtimalle ara sıra yapardınız."

Buna cevap vermeye başladım ama sonra bir cevabım olmadığını fark ettim. "Peki beni neden şimdi buraya getirdin?"

"Çünkü bazı günler herkesin pizzaya ihtiyacı olur."

En azından bu konuda anlaşabilirdik. Bizim için sipariş verdi, normalde bu beni kızdırdı ama seçebileceğim fazla bir menü yoktu. Burası bir restorandan çok bir batakthane gibiydi ve ya pizza ve bira sipariş ediyordunuz ya da eve gidiyordunuz.

Dondurma sipariş etmediyseniz tabii. Daha fazla bira yerine çikolatalı dondurmada karar kıldım ve Pritkin bir şey söylemese de yüz ifadesi anlamlıydı. "Nasıl olsa benden kaçacaksın," diye belirttim.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu sertçe. "Soğan halkaları? Turta?" "Turta var mı?"

"Hayır." Kesin bir ifadeydi.

Bu konuyu tartışamayacak kadar iyi bir ruh halindeydim. Koltuk kalçalarımaya yapışıyordu, kırık bir yay sol kış yanağıma batıyordu ve klima mevcut olsa da Ağustos ayı için tamamen yetersizdi.

Nevada'da. Ama ben çıkmıştım. Bu raundu kazanmıştım. Ve bu gece, alabileceğim tüm zaferleri alacaktım.

Garson gittikten sonra, "Neler olduğunu açıklayacak mısın?" diye sordu. "Denediğimde-"

"Bekle bir dakika."

Köşede eski bir müzik kutusu vardı, kirli camlı ve sararmış başlıklar vardı, hiçbiri yirmi yıldan daha eski değildi. Ama Joan Jett'in tüm repertuarı vardı, bu yüzden ona birkaç çeyreklik verdim ve bir seçim yaptım. Ses kalitesi çok iyi değildi ama zaten asıl ilgimi çeken de bu değildi.

"Bu Mircea," dedim ona tekrar katıldığımda. "Senin bir tehlike olduğuna dair çılgınca bir fikri var."

Pritkin'in çenesi gerildi. "Biliyorum."

"Biliyor musun? Söyledi mi-"

"Bunu yapmak zorunda değildi. Ama bu konuda bir tehdit olmadığım konusunda onu temin edebilirsiniz."

"Evet," dedim sabırsızlıkla. "Ama bu şeyler olmaya devam ettiğinde-"

"Olmaya devam etmiyorlar. Sadece bir kez oldu."

Kaşlarımı çattım. "Bir kez mi?"

Nedense yüzü kızardı. "Herhangi bir sonucu."

"Hepsinin oldukça önemli olduğunu düşündüğüm için kusura bakmayın!" Ne zaman bir şey beni öldürmeye çalışsa, bunu ciddiye alırdım.

Pritkin bir elini daha fazla işkenceye ihtiyacı olmayan saçlarında gezdirdi. "Olanların önemini küçümsemek istememiştim-"

"Umarım öyle değildir!"

"-sadece bir daha olmayacağına dair sizi temin etmek için." "Bunu bilemezsiniz."

Yeşil gözler benimkilerle buluştu, içlerinde öfkeye benzeyen bir şey vardı. "Evet, pekâlâ yapabilirim!"

Aniden ayağa kalkıp müzik kutusuna doğru giderken şaşkın bir şekilde orada öylece oturdum. Yolda yakındaki bir kabinde oturan bir kadın ona baktı ve bu bakış uzun süre devam etti. Üzerinde hâlâ daha önceki kot pantolon vardı ve üstüne gri-yeşil bir tişört giymişti. Gerçi tüm savaş büyücülerinin taşıdığı cephaneliği gizlemek için giydiği uzun deri siper yüzünden pek bir şey görünmüyordu.

Ama bir şekilde her şeyi fark edilir bir şişkinlik olmadan oraya sıkıştırmıştı, çünkü koyu kahverengi deri geniş omuzlarına tam oturuyordu.

Aynı şekilde, yumuşak, eski kot pantolon kaya gibi sert fiziğini sarıyor, tişört ise gözlerinin parlak rengini ortaya çıkarıyordu. Pritkin hiçbir zaman geleneksel anlamda yakışıklı olamayacaktı; burnu çok büyüktü, boyu 1.80'i en az 5 santim geçiyordu ve tıraş olmayı ancak zamanının yarısında hatırlıyordu.

Ama neden baktığını anlamakta zorlanmadım.

"Dinlediğin şey bu mu?" diye sordu, şarkı isimlerini incelerken sırtı bana dönüktü.

"Bu 'I Love Rock 'n Roll. Bu bir klasik."

Bu bana omzunun üzerinden karanlık bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece kotundan birkaç çeyreklik çıkardı ve kendi seçimini yaptı. Ve aman Tanrım.

"Johnny *Cash*?"

"Johnny Cash'in nesi var?" diye sordu tekrar otururken. "Onun nesi doğru?"

"Country, yüzyıllardır var olan halk müziğine dayanır-" "Veba da öyle."

"- 'klasikler' denilenlerden daha uzun. Binlerce yıl boyunca ozanlar aynı temel temalar -aşk ve kayıp, şehvet ve ihanet- hakkında şarkılar söylemiş ve sonunda Bach'tan Beethoven'a kadar herkesi etkilemişlerdir."

"Yani Johnny Cash Beethoven mı?"

"Kendi zamanının."

Gözlerimi devirmiştım. Bu çok yanılttı. Ama en azından "Ateş Çemberi" konuşmayı oldukça iyi ele aldı.

Öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Bir dakika önce kaba olmaya çalışmıyordum. Sadece vampirlere göre bir iblisin en olası suçlu gibi göründüğünü ve Mircea'nın-"

"İblis mi?"

"Evet, iblis."

Pritkin kaşlarını çatı. "Onların bununla ne ilgisi var?"

Gözlerimi ona diktim. "Peki, neden bahsediyoruz?"

"Emin değilim."

Bir nefes aldım. "Mircea senin bir büyücü olduğunu düşünüyor," dedim yavaşça ve net bir şekilde. "Bu kadar uzun süre nasıl yaşadığına, neden bu kadar güçlü olduğuna karar verdi-"

"Sana böyle mi söyledi?"

"Evet. Neden?"

Gözlerini kaçırdı. "Sebebi yok."

Bekledim ama başka bir şey söylemedi. Bir süre durakladıktan sonra devam ettim. "*Her neyse*, bu yüzden Marco'ya seni bu gece dışarıda bırakmasını söyledi. Senin başka bir şey çağırmandan korktu-"

Pritkin homurdandı.

"-Ben yer değiştiremezken."

"Evet, eminim asıl endişesi buydu."

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Ben talep ettim.

"Hayır." Başka bir şey söylemedi, eğer bunu planladıysa, çünkü garson kız içkilerimizle döndü. Bira doldurdu, köpüğü en aza indirmek için bardağı eğdi, çünkü burası garsonların sizin için yaptığı türden bir yer değildi. Garson gittikten sonra, "Madem yarına kadar benimle görüşmemen talimatı aldın, neden bu kadar zahmete girdin?" diye sordu. "Neden basitçe kabul etmiyorsun?"

"Çünkü yapamadım. V-" Kendimi tuttum. Müzik kutusu sessizleşmişti ve bir sonraki seçeceği şarkıdan korkuyordum. Bu yüzden dilimi değiştirmekle yetindim. "Sınırlarının nerede olduğunu görmek için zorladıkça zorlayacaklar. Ve eğer bir kez boyun eğersen, her seferinde bunu yapmanı beklerler."

"Anlamı?"

"Eğer gitmemiş olsaydım, bir dahaki sefere 'Sadece bu gece için Cassie' demeyecektim. 'Sadece bu hafta, bu ay ya da bu yıl için ' olacaktı."

"Ve savunmasız olduğunu bildikleri halde seni zorlamayı seçtiler." Sesi daha azını beklemiyor gibiydi.

"Onlar seçmedi," dedim kaşlarımı çatarak. Çünkü Pritkin vampirler hakkında hep en kötüsünü düşünürdü. "Muhtemelen bütün gece uyuyacağımı ve bu konunun hiç açılmayacağını düşündüler. Ama oldu ve onların toplumunda böyle bir meydan okumayı görmezden gelemezsin. Eğer yaparsanız, zayıf olarak etiketlenirsiniz ve bu geri alınması gerçekten zor bir şeydir."

Pritkin şaşkın görünüyordu. "Marco'nun ona karşı gelmeni *istediğini* mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu Marco'yla ilgili değil. O sadece emirleri uyguluyordu."

"O zaman *Mircea* ona karşı gelmeni mi istedi?"

Güldüm. "Hayır."

Pritkin öfkeli görünmeye başlamıştı. "O zaman ne-"

"Mircea bana söyleneni yapmamı istiyor. Bana söyleneni yaparsam çok sevinir.

Ama o buna *saygı duymazdı*. Bana saygı duymazdı."

Kalın, zengin ve baş ağrısına neden olacak kadar soğuk olan shake'imi hazırlamak için biraz zaman ayırdım. Mircea'yı Pritkin'e açıklamak bir yana, herhangi bir büyücüye vampirleri açıklamaktan bile vazgeçmişim. Ama sormuştu ve ona bir borcum vardı, ben de denedim.

"Mircea o emri benim bilmemi bekleyerek vermedi," dedim. "Ama verdi ve iptal etmeyi reddettiğinde, bu doğrudan bir meydan okuma haline geldi."

Pritkin'in gözleri kısıldı. "Ve seni kötü göstereceği için bunu görmezden gelemedin mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bir an düşünmek zorunda kaldım. Çocukluğumdan beri doğal düzen olarak kabul ettiğim şeyleri kelimelere dökmek bazen şaşırtıcı derecede zor oluyordu. Ama Pritkin için ya da vampirler için çalışanlar dışında çoğu büyücü için doğal değildi. Ve onlar pek konuşmazlardı.

"Bu beni *kötü* göstermezdi," dedim sonunda. "Bu beni onun bana davrandığı gibi gösterirdi: kayırılan bir hizmetçi. Sevilecek, şımartılacak, korunacak ve emir verilecek biri. Çünkü hizmetkârlar böyle yapar: emir alırlar. Ama eşitlerinden biri böyle karşılık vermezdi."

"Ama bunu onlardan biriyle denemezdi."

Homurdandım. "Elbette yapardı. Bu tür şeyleri her zaman yaparlar, birbirlerini test ederler, diğer kişinin zırhında herhangi bir çatlak, belki de daha önce fark etmedikleri herhangi bir zayıflık olup olmadığını görürler. Ve eğer bir tane bulurlarsa, onu kullanırlar."

"Sanki bir dosttan ziyade bir düşmandan bahsediyormuşsunuz gibi geliyor," dedi sertçe.

Başımı salladım. "Bu kültürün bir parçası."

"Bu onu doğru yapmaz!"

"Bu onu yanlış da yapmaz. Rütbeyi bu şekilde belirliyorlar. Başka bir efendinin taleplerine boyun eğerseniz, özellikle de savaşmadan, o zaman onun sizden üstün olduğunu kabul etmiş olursunuz. Ve daha sonra herkes de bunu kabul edecektir."

"Ama sen bir-" Pritkin kendini tuttu. "Sen bir usta değilsin."

"Ama bana öyle davranılması gerekiyor."

"Neden?" Tiksinmiş görünüyordu. Sanki herhangi bir insanın vampir toplumuna uyum sağlamak isteyebileceği fikri akıl almazdı. Bir an için ona her yıl Mircea'nınkinden çok daha az ünlü mahkemeler tarafından kaç insanın geri çevrildiğini söylemeyi düşündüm. Ama nedense bunun işe yarayacağını düşünmedim.

"Çünkü başka alternatif yok," dedim onun yerine, atardamarları tıkayan pepperoni pizzamız teslim edilirken. New York usulüydü, yani parçalar o kadar büyüktü ki yemek için birini katlamak zorunda kaldım ve kolumdan aşağı bir yağ damlası aktı. Mutlu bir şekilde iç çektim.

Pritkin kendi yemeği üzerinde çalışmaya başladı ama beni şaşırtarak konuyu kapatmadı. "Açıkla bana."

"Onlar söz konusu olduğunda sadece üç tür ... biz ... vardır," dedim ısırmaların arasında. "Hizmetkârlar, avlar ve tehditler. Müttefik ya da ortak diye bir kategori yok çünkü bu bizi eşit görmeyi gerektiriyor ve onlar bunu yapmıyor."

"En azından mevcut çatışma süresince Çember ile müttefikler," diye savundu.

"Evet, şey. Kelimelerin farklı gruplar için farklı anlamları vardır," diye çekindim.

"Peki Senato için 'müttefik' ne anlama geliyor?" Pritkin tahmin edilebilir bir şekilde sordu.

Tereddüt ettim, "top yemi" olmayan bir ifade bulmaya çalıştım. "Çok yakın bir ilişki planladıklarını sanmıyorum diyelim."

"Öyle olsalar iyi olur," dedi acımasızca. "Güçlü müttefiklere ihtiyacımız var. Yeterince düşmanımız var."

Bunu tartışmak mümkün değildi.

"Demek istediğim, şu anda, gündüzleri saraylarını koruyan veya onlar için koğuşlarını yapan insanlar gibi, özellikle yararlı bir hizmetçi olarak görülüyorum. Emirlerle uyduğum, kısıtlamaları kabul ettiğim ve bana söyleneni yaptığım sürece de böyle kalacağım."

"O zaman onlara meydan oku!"

Elimle etrafı işaret ettim. "Bu neye benziyor?"

Bana bir bakış attı. "Pizza yiyorsun. Bu pek de meydan okuma sayılmaz." "Onların standartlarına göre öyle."

"Çık dışarı demek istedim." Eliyle sert bir işaret yaptı. "Onlara cehenneme gitmelerini söyle. Gidebilirsin."

"Nereye?" diye sordum. "Çember'e mi? Saunders'ın kim bilir kaç arkadaşının hâlâ etrafta dolaştığı yere mi? Benim güzel sarayıma mı?"

"Er ya da geç mahkemenizi kurmanız gerekecek." "Daha sonra o zaman. İttifaktan sonra."

Rendelenmiş peynire uzandım ve kaşlarını çattı. Ama sanırım bunun nedeni sağlığım değildi, çünkü söylediği şey "Ne ittifakı?" oldu.

"Altı senatodan mı? Mircea'nın bütün ay üzerinde çalıştığı şey mi?"

"Bunun seninle ne ilgisi var?"

Omuz silktim. "Vampir dostu bir Pythia'ya sahip olmak onun tartışmasındaki en önemli koz. Bu vampirlerin hiç sahip olmadığı bir şey. Her zaman doğaüstü topluluğun dışında olduklarını, Pythia'nın kendilerinin değil Çember'in cephaneliğinin bir parçası olduğunu hissettiler."

"Şimdi ise tam tersini düşünüyorlar."

"Buraya geliyorlar." Mircea'yı tanıyorlardı. Ve bana baktıklarında, yirmi dört yaşında ve şalgam kamyonundan yeni çıkmış biri olarak, beni küçük parmağında oynatabileceğine inanmakta güçlük çektiklerinden şüpheliydim. İttifakı kurmamıza yardımcı olduğu sürece bu benim için sorun değildi.

Ve o da buna inanmaya başlamadığı sürece.

"Peki ya aniden görevden alınırsanız?" diye sordu Pritkin. "Örneğin öldürülseydiniz?"

Başımı salladım. "Ne düşündüğünü biliyorum ama bu olamaz." "Neden olmasın? Kendin söyledin, vampirlerin tek Pythia'sı sensin. kendilerine ait olduğunu hissetmişlerdir. Yerinize geçecek kişi muhtemelen Çember'in İnisiyeler havuzundan gelecek."

"Bu da onları mutlu etmez. Ama benim yüzümden konuşmuyorlar. Savaş yüzünden buradalar ve Apollo'nun ortaya çıkması onları çok korkuttu. Ben sadece anlaşılmayı tatlandırarak bir şeyim."

"Ama eğer birisi onları bunu bilecek kadar iyi tanımıyorsa-" "O zaman ilk etapta neden buluştuklarını bilemezler.

Ayrıntıları belirlerken taç giyme törenini ve diğer bazı şeyleri kılıf olarak kullanıyorlar. Kimin liderlik edeceği gibi-"

"Ve Mircea sizi konsolosluğu için bir argüman olarak kullanmaya çalışıyor." "Teşebbüs etmek' doğru kelime olur."

Pritkin yağlı bir lokmayı yuttu. "Neden? Az önce dedin ki-"

"Vampir dostu bir Pythia olarak görülyorum, evet." Omuz silkdim. "Ama bundan biraz daha fazlası gerekiyor. Senatörlerin yarısı ne halt ettiğimi bildiğime ikna olmuş değil. Mircea'nın parmağı altında olduğumu hayal etmek onlar için kolay; gerçek bir varlık olacak kadar güçlü olduğuma inanmaları biraz daha zor."

"Ve buna inanmaksızın, savaşla ilgili bir şey yapmak yerine liderlik konusunda çekişiyor ve kavga ediyorlar."

"Oldukça fazla, evet."

"Tipik."

Bir şey söylemedim; gördüğüm kadarıyla Daire politikaları da farklı değildi ama bu konuda tartışacak havada değildim. "Her neyse, asıl mesele şu ki şu anda bulunduğum yerde daha iyiyim-"

"Bu tartışılır."

"-ama Senato ile çalışabilmek için onlar tarafından kabul edilmeliyim, bir hizmetçi olarak değil. Bir hizmetçi emir alır; emir vermez. Ama bu artık benim işim sayılır, değil mi?"

Lokantanın sert ışıkları altında yemyeşil parlayan bıkkın gözlerle bana baktı. "Makamınızın eski sahibi emirler verdi ve onlara itaat edildi."

"Öyle miydi?" Ekmek kabuğunu kemirdim. Alt kısmı hafifçe yanmış ve çığnenebilir durumdaydı, üzerinde küçük hamur kabarcıkları vardı. Mükemmeldi. "Agnes ne sıklıkla Senato'yu yapmak istemedikleri bir şeyi yapmaya ikna etti?"

"Eminim birçok kez olmuştur." "Birini söyle."

Kaşlarını çattı.

"Evet. Biraz oyalanıp, pek de umurlarında olmayan bir konuyu tartışıp sonra da zafer kazandığını düşünmesine izin verebilirlerdi. Özellikle de karşılığında bir şey istiyorlarsa. Ama Çember'in arka cebinde olduğunu düşündükleri birine egemenliklerinin bir kısmından gerçekten vazgeçmek?"

"Pythia'nın tarafsız olması gerekiyor."

"Bunu bir vampire anlatmayı dene." Daha fazla kırmızı pul biber almak için uzandığında elini yakaladım. "Ciddi misin?"

"Ne?"

Neredeyse tamamen kırmızı olan mevcut pizza parçasına başımı salladım -Ve sos yüzünden değil. "Kendine mide ekşimesi yapacaksın."

"Benim midem
yanmıyor." "Ne? Hiç
mi?"

"Hayır."

Gitmesine izin verdim. Bu hiç adil değildi. Antiasitleri şeker gibi yedim.

"Her neyse, Agnes'in döneminde savaşta değildik, bu yüzden o kadar da önemli değildi," dedim şortumdan yarım kalmış bir paket Roloids çıkararak.
"Artık öyle."

Pritkin bir kaşını kaldırdı. "Ve akşam dışarı çıkmanın sana saygı duymalarını sağlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Evde kalmaktan daha fazla." O bunları düşünürken ben birkaç tablet çiğnedim.

"Hâlâ bir düşmanın yapacağı bir şeye benziyor," dedi. "Seni zorlamak, seni test etmek-"

"Bir düşman bu bilgiyi bana zarar vermek için kullanır," diye belirttim.
"Mircea bunu asla yapmaz. En azından böyle bir *niyeti* olmazdı. Ama beni bir yığın muhafızın altına gömmek, kimi görebileceğimi, nereye gidebileceğimi kısıtlamak ... bana zarar veriyor."

"Aynı zamanda daha güvenli," dedi Pritkin, suratı asık bir şekilde.
Muhtemelen bir vampirle aynı fikirde olmaya zorlandığı içindi.

"Son birkaç günden sonra bunu söyleyebilir misin?" Koltuğa yaslandım.
"Hiçbir yer güvenli değil. Hiçbir yer hiçbir zaman güvenli olmadı. Makul önlemler alacağım, hatta bazen mantıksız olanları bile. Ama bir mahkûm gibi yaşamayacağım."

"Sadece iki ay oldu-"

"Bu benim tüm hayatımdı!" Niyetimden daha sert bir şekilde söyledim, çünkü kimse bunu anlamadı. Ne Mircea, ne Pritkin, ne de zaten süitte dolaşan muhafız kalabalığına birkaç düzine savaş büyücüsü eklemek isteyen Jonas. Kendimi bildim bileli kilit altında tutulduğumu kimse anlamamıştı. Sanki hatırlamadığım ama bedelini ödemek zorunda kaldığım bir suç işlemişim gibi.

Gerçekten eskimeye başlamıştı.

Pritkin, "Şu diğer eski gardiyandan bahsediyorsun," dedi. Başımı salladım ve bir antiasit daha patlattım. Tony'nin üzerimde böyle bir etkisi vardı.

"Ama sen ondan kaçtın." Pritkin'in sesi birden tuhaf bir şekilde tereddütlü çıkmaya başladı, sanki bu konuda konuşmayacağımdan, kendimi kapatacağımdan, onu dışlayacağımdan emin gibiydi. Belki de durum böyle olsaydı o da böyle yapardı.

tersine döndü. Tanıdığım insanlar arasında hayatı hakkında en ketum kişiydi - tamam, bir vampir hariç- ve onun hakkında çoğu insandan daha fazla şey bilsem de çok fazla şey bilmiyordum.

Ama ona söylemeyi umursamadım. Aslında bunu istiyordum, sonunda birinin anlamasını istiyordum. "Aslında iki kez kaçtım. Ama asla gerçekten kaçamadım. Tony her zaman oradaydı, en azından zihnimde, tam izimin üzerinde."

"Çünkü ailene yaptıkları için ona tuzak kurdun."

Başımı salladım. "Onu mahvetmeye çalıştım, vergi kaçakçılığından yakalamaya çalıştım, çünkü onu nasıl öldüreceğimi bilmiyordum. İşe yaramadı ama bunu asla unutmayacağını, beni aramaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyordum."

"Ve bir parçanız onun bunu yapmasını istemedi."

Tırnağımla Pritkin'in boş bira şişesinin etiketini kazıyordum ama başımı kaldırıp ona baktım. Çünkü o söyleyene kadar ben de tam olarak fark etmemiştim. "Belki," dedim yavaşça. "Belki de bir parçam hiç elde edemediğim o hesaplaşmayı istiyordu. Ama beni aramaya gelseydi ne yapardım bilmiyorum. Ben eğitilmiş bir suikastçı değilim ve olsaydım bile ..."

"Sen bir katil değilsin," dedi Pritkin kesin bir ifadeyle. "Bazen gerçekten, gerçekten olmak istedim."

Sormadı, bir şey söylemedi. Ama söylemek istediği belliydi. Tereddüt ettim, çünkü bu konu hakkında konuşmayı planlamamıştım. Bu konu hakkında hiç konuşmadım. Ama konuşmadan anlamasına imkân yoktu.

"Eugenie," dedim sonunda ve kendimle gurur duydum. Oldukça düzgün çıkmıştı.

"Eugenie?"

"Mürebbiyem. Tony adamlarına onun kaçmama yardım ettiğini, nerede olduğumu bildiğini söylemiş. Ama yalan söyledi. Bunu, ayaklarının dibinde kanlar içinde paramparça yatarken yüzünü görmeden önce bile biliyordum."

"Onu sebepsiz yere mi öldürdü?" Pritkin dikkatle sordu.

Güldüm ve etiketi yırtıp attım. "Oh, bir nedeni vardı. Sefil, sümüklü, korkak, kinci bir piçti ve küçük bir insan onu alaşağı etmeye bu kadar yaklaştığı için öfkeliydi. Birinin bunun bedelini ödemesi gerekiyordu. Birinin kanı akmalıydı. Ve eğer bu kişi ölümünün bana zarar vereceğini bildiği biriyse, çok daha iyiydi."

Ve bu, sanki orada olup kendimi kanatmışım gibi canımı yakmıştı. Ama daha da kötüsü, bunu takip eden felç edici korkuydu. Bir anda

Onun düşüşünü izlemek için her şeyi riske atan biri olarak kendi dairemde çıkamayacak kadar korkuyordum.

"Ondan ayrıldıktan sonraki ilk altı ay hayatımın en kötü dönemi idi," dedim. "Çünkü artık beni tutsak olarak tutmuyordu, bunu kendime yapıyordum. Beni bulacağından o kadar emindim ki, sonumun Eugenie gibi olacağından o kadar emindim ki, hiçbir şey yapmadım. İş aramak, market alışverişi yapmak dışında hiçbir yere gitmedim - sadece yapmam gerekenler. Ve sonra doğruca eve döndüm.

Gerçek hapishanedeki insanlar muhtemelen benden daha fazla insanla temas kuruyorlardır." "Ama bir oda arkadaşın vardı," dedi Pritkin.

"Bu daha sonraydı. Yeniden bir yerlere gitmeye, insanlarla tanışmaya başladıktan sonra ... bunu anladıktan sonra."

"Neyi anladın?"

"Bu artık benim hayatımdı. Ve bunu nasıl yaşayacağıma bir piçin karar vermesine izin verebilirdim, korkunun karar vermesine izin verebilirdim ya da ben karar verebilirdim. Ve karar verdim; Tony'ye böyle bir güç vermeyecektim. Ona hayatımdan daha fazla bir şey vermeyecektim."

"Bir gün uyandın ve korkmayı bıraktın." Pritkin'in ifadesi değişmemiştir ama nedense sesi neredeyse kızgın geliyordu.

Bir gün önceki performansım gözümün önüne geldi, banyoda yere yığılmıştım ve yüzümü buruşturdum. "Hayır. Yani, yapmıyorsun, değil mi? En azından ben hiç yapmadım. Ve eğer olacak olsaydı şimdiye kadar olurdu diye düşünüyorum."

"O zaman ne yapıyorsun?" Masanın üzerine eğildi, her bir irisin etrafındaki yeşim taşı halkasını ve göz bebeklerinin etrafındaki altın kahverengiye dönüşen soluk kehribar yeşili tabakayı haritalandırabileceğim kadar yaklaştı. Çizgiler, altın teller, kahverengi ve zümrüt lekeler vardı ve bunların hepsi herhangi bir mesafede sadece yeşile karışıyordu.

Güzel, diye düşündüm rastgele, bir an için, o aniden geri çekilip başka tarafa bakana kadar.

"Sen yine de devam et," dedim bir süre durakladıktan sonra. "Ve evet, bazen korkuyorsun. Ama bu her zaman korkmaktan daha iyidir. Hayatının korkudan başka bir şey olmamasından daha iyidir. Yani, hayır, 'kendi iyiliğim için' beni kapatmalarına izin vermeyeceğim. Alabildiğim kadar önlem alacağım. Ama yaşayacağım."

Pritkin bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Evet," dedi kabaca. "Öylesin."

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığımızda üç vampirin otoparkta, parlak siyah bir cipin yanında aylak aylak dolaştığını gördük. Pritkin küfretti ama ben pek şaşırmadım. Üzerimde bildiğim en az üç iz bırakma büyüsü vardı ve bunlardan ikisi Senato'ya aitti. Ayrılmanın amacı kaçmak değildi; bir noktaya değinmekti.

Belli ki bunu yapmamışım, yoksa burada olmazlardı.

Saat geç ya da daha doğrusu çok erkendi ve otopark karanlıktı. Yalnız bir sokak lambası bir köşede sulu sarı bir su birikintisi sızdırıyor, çatlak kaldırım ve sarkan zincir bağlantı çitini aydınlatıyordu. Ama binanın yanındaki ışığın çoğu lokantanın dışındaki titrek tabeladan geliyordu. Bu ışık vampirlerin yüzlerine kırmızı bir renk veriyordu, bu da onların pek de mutlu görünmediklerini anlamama yetiyordu.

Özellikle de Pritkin yaklaşıp içlerinden birini yakasından tuttuğunda bu doğrudu. Telefonda şikâyet eden yakışıklı sarışındı. Sanırım bana bebek bakıcılığı yapmak onun kefaretiydi.

Ya da belki de bu, ciplerinin yan tarafına çarpmaktı. "Onu öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Pritkin hırladı, tam o sırada bir brunet onu boğarak tuttu.

"Onunkini kırarsan ben de seninkini kırarım," dedi esmer adam kesin bir ifadeyle. "Ve kimin önce iyileşeceğini biliyorum."

Pritkin cevap vermek yerine kalkanının küçük bir bölümünü dışarı çıkardı. Geceye karşı sadece belli belirsiz bir mavi parıltıydı, bir sabun köpüğü kadar filmsi ve asılsız görünüyordu. Ama esmerin kolu selam verir gibi boynundan fırladı.

Sarışın mücadele etmedi; yüz ifadesinden bunun ona göre olmadığı anlaşılıyordu. Pritkin'in omzunun üzerinden bana baktı. "Pitbull'unu geri çeker misin? Lütfen? Bu takımı daha yeni aldım."

"Ve eğer bana cevap vermezsen seni içine gömecekler!" Pritkin ona sertçe söyledi.

"Çok geç," dedi vampir, parıldayan beyaz dişlerini göstererek. "Kes şunu!" "Kes şunu!" dedim. "Pritkin, orada öylece duruyorlar."

"Ve bu süreçte başınızın üzerine bir neon tabela koyuyorum!"

Ben bunu anlamamıştım ama anlaşılan sarışın anlamıştı. "Bizi ne sanıyorsun?" diye alay etti. "Amatörler mi?"

"Teknik olarak öyleyim," dedi küçük, ürkek bir vampir. Cipin kaputuna tünemiş, ayaklarını yukarı çekmiş, iri gözlerle etrafı izliyordu.

Herkes onu görmezden geldi. Sanki bunu bekliyormuş gibi görünüyordu.

"*Seni takip eden oldu mu?*" Pritkin sarışını sarsarak sordu. "Isır beni!"

Pritkin bu cevaptan hoşlanmamış gibi görünüyordu, sarışının gözlerinin aniden şişmesine bakılırsa. Gözlerini arkadaşına çevirdi. "Orada öylece duracak mısın?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye İtalyanca sordu esmer adam.

"Vur onu!"

Kaslı bir omuz omuz silkti. "Kalkanı geçemeyecek." "O zaman onu kurutmama yardım et!"

"Kız itiraz edebilir."

"Evet, kız olabilir!" Ben de aynı dilde söyledim.

Siyah saçlı vampir hafifçe şaşırmış görünüyordu. "İtalyancan o kadar da kötü değil."

"Ben Tony'nin sarayında büyüdüm," diye hatırlattım ona.

Sırıttı, yakışıklı zeytin yüzünde ani bir beyaz parlama oldu. "Bu aksanını açıklıyor."

Pritkin apoplektik görünmeye başlamıştı, ki tecrübelerim bana bunun genellikle birinin acı çekmesine yol açtığını öğretmişti. "Lütfen ona cevap verir misiniz?" diye sordum.

Vampir, itiraz edecek durumda olmayan sarışından bir sigara çaldı ve yakmak için acele etmedi. Uzun boyluydu, siyah saçları kıvrılma eğilimini en aza indirmek için kısa kesilmişti, ensesindeki birkaç taneye bakılırsa. Bu o kadar da garip değildi - Mircea'ya ait olanlar da dahil olmak üzere genç vampirlerin çoğu saçlarını kısa kestiriyordu. Ama aynı zamanda saat beş yönünde gölgeleri ya da bir pazularını süsleyen kabile dövmeleleri yoktu ya da kot pantolon ve dar siyah kas tişörtleri giymiyorlardı.

"Biz yeniyiz, dün gece geldik," dedi sonunda, bir nefes çekerek. Bir nefes çekti ve dumanın içinden Pritkin'e baktı. "Büyücü, kim olduğumuzu bilmeyen biri neden bizi takip etsin ki?"

Pritkin bunu bir süre düşündü ve sonunda sarışını serbest bıraktı. Vampir doğruldu, gümüş grisi takım elbisesinin kırısklıklarını fırçaladı. Sonra bana baktı. "Ona tasma takman gerek," dedi acımasızca.

"Lütfen biri neler olduğunu açıklayabilir mi?" diye sordum.

Pritkin hâlâ vampirlere bakarak, "Güvenliğiniz kimsenin nerede olduğunuzu bilmemesine bağlı," dedi. "Ve nasıl ayrıldığımızı düşünürsek, kimse bilmemeli. Otelin koğuşlarının koruması altında doğrudan bir ley hattına çıktık ve şehrin yarısına kadar oradan ayrılmadık. Kimse bizi görmedi; eğer biri düşmanlarınızı doğrudan size yönlendirirse bu pek işe yaramaz!"

Sarışın, buruşuk bordo kravatını düzeltiyormuş gibi yaparak boynunu ovuşturarak, "Ama düzeltmedik," diye tersledi.

"İşte bu yüzden Marco senin peşinden kendisi gelemeydi," dedi esmer adam, sırtını cipe yaslayarak.

"Neymiş o?" Ben sordum.

Umursamaz bir şekilde elini

.....sa
llarken sigarası geceye karşı parlıyordu. "Paparazziler onu işaretlemiş. Birkaç gün önce otelin dışında sorular soran ve fotoğraf isteyen bir kalabalık tarafından yolu kesildi."

"Ondan mı?"

"Senden. Sen baş sayfa habersin. Gazeteleri görmedin mi?"

"Son zamanlarda değil." Ve son baktığımda ne bastıklarını düşünürsek, bu muhtemelen en iyisiydi. "Ama hiç muhabir görmedim
.."

"Otele girmelerine izin verilmiyor."

"Ve siz de tam olarak ön kapıyı kullanmıyorsunuz," diye ekledi sarışın.

"Ben Jules, bu arada." İnce bir el uzattı, kısa bir tereddütten sonra elini tuttum. Beni cipe tıkmak istiyorlarsa, işbirliği yapsam da yapmasam da bunu başarabilirlerdi. "Bunlar da Rico ve Fred."

"Fred mi?" Mousy'ye baktım, çünkü bu esmerin Fred olmasına imkân yoktu. Zayıfça gülümsedi.

"Bunu çok duyuyorum," dedi. "Bunu değiştirmeyi düşünüyorum. André hakkında ne düşünüyorsun?"

André'ye bu kadar az benzeyen birini daha önce hiç görmediğimi sanıyordum. "Yani Marco paparazzilerden mi korkuyor?"

Şüpheyi sordum. "Daha çok tam tersi." Rico sırtıttı.

Fred bana "Adamlarından birini anatomik olarak imkânsız bir şey yapmakla tehdit etti," dedi.

"İmkânsız değil," diye düşünceli bir nefes verdi Rico. "Kamera uygun hale getirilebilir, ancak kasa-"

"Peki ya tripod?"

"Tripod konusunda ciddi olduğunu sanmıyorum."

"Sorun paparazziler değil," diye araya girdi Jules, onlara bir bakış fırlatarak. "Ama Marco'nun senin koruman olduğunu anlamayı başardılarsa, daha tehlikeli tipler de aynısını yapmış olabilir. Kimseyi sana yönlendirme riskini göze alamazdı, o yüzden bizi gönderdi."

"Ne yapmak için?" Zaten bildiğimden oldukça emin bir şekilde sordum. "Harfî harfine mi istiyorsun?"

"Küfür hariç."

Biçimli dudaklar büzüldü. "Bu biraz kısaltırdı." "Ne. Ne. O. Dedi?"

"Açıklamak gerekirse? 'Pizzasını bitirmesine izin ver ve sonra onu buraya geri getir. Gerekirse saçlarından tutarak."

"Anlamıyor mu?" "Anlamıyor mu?" diye sordum. "Beni en başta ayrılmaya zorlayan da bu tür bir tavidir!"

"Oh, anlıyor," dedi Rico. "Sadece istemiyor."

"Ne istediği umurumda değil! Anlamak zorunda-"

"Senin yirmi dört yaşında olduğunu anlıyor," dedi Jules, sigara tabakasını arkadaşından geri alırken.

"Yirmi dört yaşında olmanın nesi yanlış?"

"Hiçbir şey. Tabii karşınızda binin üzerinde bir adam yoksa." Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Marco," diye onayladı, çantanın üstündeki sigarasına vurarak. "Roma'nın çöküşünü görmüş, ya da öyle diyorlar."

"Düşüşü-" Durdum ve bakakaldım. "Gladyatörler, Kolezyum, deri *mini* etekli adamlar - bu Roma mı?"

"Bu o olmalı."

Rico, "Ben olsam mini eteklerden bahsetmezdim," diye öneride bulundu. "Marco eskiden ordudaydı."

"Onları nasıl ciddiye aldıklarını merak ediyorum," dedi Jules.

"Sanırım güldüğünüzde taşaklarınızı kesiyorlardı."

Jules durakladı, sigarasını yakmayı yarılarmıştı, alev geniş mavi gözlerinde dans ediyordu. "Bu işe yarar."

"Ama... ama neden Mircea için çalışıyor?" Ben sordum. O yaştaki vampirler Senato üyesiydi ya da güçlü mahkemelerin başındaydı. Kendi yaşlarının üçte biri kadar olan efendiler için çalışmazlardı.

Jules omuz silkti. "Ona sormalısın; ben hep sormaya korktum. Ama çocuk olarak gördüğü birine neden iyi tepki vermediğini anlayabilirsin-"

"Bir fetüs," diye araya girdi Rico. "-Bir emri yok sayar."

"Vermeye hakkı olmayan bir emir!" Hararetle söyledim. "Teknik olarak, bunu efendi verdi-"

"Ayrıca bana emir vermeye de hakkı yok!"

"Bunu sevdim," dedi Rico. "Alınan."

Ona bir bakış fırlattım, ama bu onun gülümsemesini genişletmek dışında bir etki yaratmadı.

"Sanırım Marco bunca zaman sonra hâlâ emir almak zorunda kalıyorsa, sen neden almayasın ki?" Fred sordu.

"Çünkü ben Pythia'yım," dedim sabırlı olmaya çalışarak. Bana göz kırptı, belli ki kafası karışmıştı.

"Ve?"

Ellerimi havaya kaldırdım.

Jules ona kaşlarını çattı ama benim yüzümden değil. "Kes şunu."

"Bu beni deli ediyor," dedi küçük vampir, boynundaki polyester canavarı çekiştirerek.

"Buna alışacaksın."

"Buna alışmak istemiyorum. Hem neden kravat takmak zorundayım ki? Rico öyle değil," diyerek esmer adama dikkatle baktı.

"Rico kendi başına bir kanundur," dedi Jules sertçe.

"Ben buna alışık değilim."

"Sen neye alışkınsın?" Fred gibi bir adamın Mircea'nın biraz daha parlak ailesinin neresinde olduğunu merak ederek sordum.

"Sadece kıyafet giyiyorum, anlıyor musun?" dedi, dalgalı kahverengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak. "Yani, defterler tuttuğu sürece bir muhasebecinin nasıl görüldüğü kimsenin umurunda değil. Artık defter kullandığımızdan değil, ama ne dediğimi biliyorsun-"

"Muhasebeci misiniz?" Pritkin sertçe sordu.

Fred sıçradı ve sonra Pritkin'e ihtiyatla baktı. "Neden muhasebeci olmayayım ki?"

"Çünkü senin bir koruma olman gerekiyordu!"

"Evet, öyleyim." Soluk gri gözleri kaydı. "Yani, şu anda öyleyim. Demek istediğim

."

"Seni ilgilendirmez demek istiyor," diye araya girdi Jules. "Ama beni ilgilendirir," diye belirttim. "Onun burada ne işi var?"

Cevap alamadım çünkü Rico başını kaldırdı. Anlayabildiğim kadarıyla başka türlü hareket etmedi, hatta gerilmedi bile, ama onda aniden tehlikeli bir şey oldu.

Pritkin de öyle düşünmüş olmalıydı, çünkü ifadesi gerginleşmişti.

"Muhasebeci mi?"

"Öyle olduğumu hiç söylemedim," dedi Rico, gözleri boş sokakta. "O zaman nesin sen?"

"Sorun giderme ekibinde olduğumu söyleyebilirsin."

"Sorun giderme mi?"

Bir elini bel kemerinin arkasına koydu. "Bela görürsem vururum."

Jules sinirli bir şekilde, "Onları vurmayın," dedi. "Yeterince sorunumuz var."

"Kimi vuracaksın?" Ben sordum.

"Daire çizin," dedi Rico bana, köşeyi dönüp otoparka giren bir arabanın çılgılığı eşliğinde.

Bu aslında bir limuzindi, Vegas'ın her yerinde yüksek bahisçileri, balayı çiftlerini ve bir tomar parası olan herkesi taşıyan türden bir limuzin. Neredeyse taksiler kadar her yerde bulunurlardı ve tıkanmış caddelerden kaçınmanın bir yolu olarak genellikle bunun gibi arka sokakları kullanırlardı. Ama arabadan inen on ya da daha fazla asık suratlı insan, Çember'in gözde oğullarından başka bir şey olamayacak kadar susturuculu ve gizli silahlarla doluydu.

"Bunu geçmiş olmamız gerekmiyor muydu?" Tanıdık, 1.80 boyunda, sinirli bir savaş büyücüsü limuzinden inip otoparka doğru ilerlerken Pritkin'e sordum. Uzun deri siperli heybetli kas yığınının kahve rengi bir teni, askeri tarzda bir saç kesimi ve yakışıklı bir yüzü vardı -başkasınınkini koparmak ister gibi görünmediği zamanlarda.

Bu o zamanlardan biri değildi.

"Bu da ne?" diye sordu derin sesiyle, daha bize ulaşmadan.

"Merhaba Caleb," dedim boyun eğerek.

Pritkin belirsiz bir şekilde, "Benden onu çıkarmam istendi; ben de çıkardım," dedi.

"Onu içeri getirmen söylendi!"

"Beni nereye getireceksin?" Ben sordum.

"Karargâh," dedi Pritkin. "Jonas bu son saldırıyı öğrendikten sonra ısrar etti-"

"Bunun yerine onu buraya getiriyorsun!" Caleb sertçe eliyle işaret etti.

"Lanet olası Vegas'ın ortasında, lanet olası gecenin bir yarısı-"

"O tamamen güvende-"

"-bir lanet korumayla-" "Neye benziyoruz?" Jules sordu. "-ve dünyanın yarısı onu arıyor!"

Fred, "Sanırım bu terim 'doğranmış ciğer'" dedi.

"Onu otelde arıyorlar," diye tersledi Pritkin. "Burada değil." "Nereden biliyorsun?" Caleb talep etti. "Ne olduğunu bilmiyorsun.

Yaşlı adama kendiniz de söylediniz!" "Jonas'ı mı aradın?"

Bunu deşifre ederek sordum.

"Size saldıran şey hakkında bir fikri olup olmadığını sormak için," dedi Pritkin. "David Dryden'in bize anlattıklarından sonra bir şüphem vardı ama bu benim alanım değil-"

"Ne şüphesi?"

"Neyle uğraştığımızı." Ceketinden bir şey çıkardı ve bana uzattı. Ağır gölgeli, kurşun kalemle çizilmiş bir taslağı.

-

Yukarı baktım. "Bunu nereden buldun?"

"Eski çizimlerden yola çıkarak Çember'in sanatçılarından birine yaptırdım." "Neyin eski çizimleri?"

"Morrigan."

"Ne?"

"Karanlık Fey kralının karısı. Bana gördüğün şeyi tarif ettikten, David'in Yüksek Saray lehçesi hakkında söylediklerinden ve hizmetkârının tanrıların sahip olma yeteneğinden bahsetmesinden sonra ... bunun mümkün olduğunu düşündüm. Özellikle de isminin ışığında."

"Peki ya isim?"

"Bu bir Kelt unvanı. Bazıları bunu 'Büyük Kraliçe' ya da 'Korkunç Kraliçe' olarak çeviriyor. Ancak en eski versiyonu ve bence doğru olanı 'Hayalet Kraliçe'. Eski metinlerde onun hem fiziksel hem de hayali bir şekle bürünebildiğinden bahsedilir."

"Ama ... bu Fey mi?" Fırtınaya yakalanmış bir kuzguna benzeyen şeye bakarak sordum. Gerçekten kötü, sinirli bir kuzgun.

"Hem evet hem hayır. Annesi Kara Fey'di ama babası eski tanrılardan biriydi."

Midemin bulandığını hissettim. *Lütfen, lütfen, lütfen*- "Hangisi olduğunu tahmin etmek ister misin?" diye sordu. "Pek sayılmaz."

"Cassie-"

"Bunun Ragnarok'la ilgili olması gerekmiyor," dedim inatla. "Kara Fey kralı benim en büyük hayranım değil, bunu biliyorsun. Belki de onu o göndermiştir-"

"Bu mümkün. Ancak Morrigan'a eski Keltler tarafından bir savaş tanrıçası olarak tapıldığı da bir gerçek, çünkü babasının-"

"Sakın söyleme."

"-Kelt tanrısı Nuada-"

"Dinlemiyorum."

"-Romalı-İngiliz Mars-Nodens ile ilişkili olan-" "Yalvarırım."

"-birçok bilim adamı onu Yunan tanrısı Ares'le bir tutuyor." "Lanet olsun, Pritkin! Jonas haklı olamaz, tamam mı? Olamaz!"

"Öyle olduğunu söylemiyorum. Ancak, eğer bu gerçekten bir husumetten kaynaklanıyorsa, özür dilemesi ve David'e bunu ona 'onların' yaptırdığını söylemesi garip görünüyor."

Bir antiasit daha çıkardım.

Caleb küfretti. "Ve yine de bu şeyin onun peşinde olabileceğini bile bile onu buraya getiriyorsun!"

"Görünmesi muhtemel bir yerden daha iyi!"

"Bekle," dedim, kiraz kırıntılarını çitirdatarak ve düşünmeye çalışarak. "David onun böyle söylediğinden emin mi? Dil konusunda berbat olduğunu söylememiş miydi?"

"Evet. Bu yüzden dilbilimcilerimizden birini onu ziyarete gönderdim. Kelimeleri bizzat duymadığı için emin olamadı ama David'in ana fikri anladığını söyledi."

"Tamam, ama yine de. Bunu ona 'onlar' yaptırdı." Korkunç görüntüyü uzattım. "Böyle bir şeyi kim yaptırır?"

"Muhtemelen babası."

Kahretsin, bunu söyleyeceğini biliyordum. "Ama Ares burada değil! Tanrıların hiçbiri burada değil!"

"Görünüşe göre bu öyle," diye belirtti Fred. "Peki bu tam olarak nasıl oluyor? Eskiden hepsinin kovulduğunu sanıyordum."

"Öyleydiler," dedi Pritkin ona sertçe. "Ama yarı tanrıların bir insan ya da bu durumda bir Fey ebeveyni vardır, bu da onlara bu dünyada bir dayanak noktası sağlar. Tanrıları sürgün eden büyü onları etkilemedi."

"Yine de bir tanrının ya da yarı tanrının ya da her ne haltsa onun peşinde olduğunu bildiğin halde onu buraya getiriyorsun," dedi Caleb. Adama hakkını vermeliydim; "tek fikirli" kelimesine yeni bir anlam kazandırmıştı. "Tamamen savunmasız olduğu bir yere!"

"Savunmasız sayılmaz-" "Teşekkür ederim," dedi Jules öfkeyle.

"Onunlayım. Ve o şey her neyse, doğrudan koğuşlardan geçebilir. Yani merkezde de süitte olduğundan daha güvende olmayacaktı. Jonas'a Cassie'ye nereye gitmek istediğini soracağımı söyledim ve-"

"Evet," dedi Caleb suratını ekşiterek. "Ve bana onu güvenli bir yerde istediğini söyledi!"

"O olacak-"

"Onu süite geri götürür götürmez," diye araya girdi Jules.

"O ölüm tuzağı süite geri dönmeyecek," diye tersledi Caleb. "Ve bu son sözüm!"

"Bu bir ölüm tuzağı değil," diye itiraz ettim.

"Eğer yer değiştiremezsen öyle olur! O kalın kafalı vampire de açıkladığım gibi, seni orada, üstelik uyuşturulmuş ve duyarsız bir halde bırakmak, neredeyse başka bir-"

"Marco'yla mı konuştun?" Pritkin sertçe söyledi.

"Evet, biz-"

"Ne zaman?"

"Birkaç dakika önce. I-"

"Telefonda mı?"

"Hayır, biz-"

"Peki nasıl?"

"Bir cümlemi bitirmeme izin verir misin?" Caleb öfkeyle şöyle dedi. "Kızla birlikte ortaya çıkmayınca Jonas onu alamadığını düşündü."

Süitin dışında. Bizi yardım etmemiz için gönderdi ama o lanet vampir bize söylemedi-"

"Otele mi gittiniz?" "Evet-"

"*Ve sonra buraya mı geldin?*"

"*Kahretsin,*" dedi Rico ve kolumu tuttu.

Sonra bir de baktım ki cipin içindeyim.

Neredeyse yer değiştirmiş gibiydim; hareket ettiğimi, arabanın kapısının açıldığını ya da oturduğumu hatırlamıyordum ama yine de oradaydım.

Önümdeki sürücü koltuğunda oturan Rico'ya bir saniye kadar göz kırptım. Ta ki hâlâ açık olan kapıdan fırlayıp uçana kadar.

"Kement büyüü," dedi Fred, arkadaşı yolun yarısındaki bir çöp konteynerinin açık tepesine çarparken. "O şeylerden nefret ediyorum."

Ön tarafa baktığımda küçük vampirin yolcu koltuğuna yerleşmiş olduğunu gördüm. "Ne zaman bindin?"

"Bir dakika önce. Yakında ayrılacağımızı düşünmüştüm." "Fark etmedim."

"Evet." İç çekti. "Bunu ben de çok duyuyorum."

"Keşke benim de böyle bir sorunum olsaydı," diye mırıldandım, Pritkin ve Caleb'in dışarıda birbirlerine bağrımlarını izlerken, çöplerle kaplı bir Rico bulanık bir şekilde otoparkı geçti. Bir saniye sonra saldırgan uçarak bir kamyonun yan tarafına çarptı. Ondan bir saniye sonra da dört savaş büyücüsü Rico'nun üzerine atladı.

İçimi çektim ve koltuğun üzerinde sürünmeye başladım.

"Her zaman böyle midir?" Jules yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirip yatıştırıcı bir el kaldırarak ilerlemeye başlayınca Fred sordu. Ön cama kafa üstü çarptığında irkildim, o yakışıklı profil kırılmaz olduğu varsayılan camda etkileyici bir dizi çatlak oluşturdu.

Jules silkinip kavgaya geri dönerken Fred'e "Hayır," dedim. "Bu oldukça sakın aslında."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, minderleri, zemini ve sonra da sürücü tarafındaki siperliği kontrol etmemi izliyordu. Anahtarlar vizörün altındaydı ve kucağıma düştüler.

"Buna bir son vermek. Eğer çocuk gibi davranacaklarsa, bunu en azından normların gözünün önünde yapabilirler."

"Dinleyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Hayır. Ama ben gidersem, onlar da beni takip etmek zorunda kalacaklar."

"Nasıl çıkacağınızı bilmiyorum. O koca kışlı limuzinlerini tam çıkışın karşısına park etmişler. Çitler de tam oraya kadar uzanıyor-"

Metalik bir çığlık havayı yararak çevredeki binalardan yansıyıp caddede yankılanırken kesildi. "Bu da neydi *böyle?*" diye sordu, etrafına çılgınca bakarak.

Cevap vermedim. Limuzinin havaya yükselişini, uzun gövdesinin acı çekiyormuş gibi kıvranışını, metal gıcırtilarını, araba alarmının çığlıklarını ve camların patlamasını izlemekle meşguldüm. Ön cam sileceklerinden biri ok gibi fırladı, lokantanın üzerindeki eski tabelaya saplandı ve kaldırıma kıvılcımlar saçtı.

"*Bu da ne böyle?*" Fred bağırdı, limuzin ikiye ayrılırken omzumu tuttu, hareketin şiddetiyle yarısı karşıdaki binaya çarptı.

Diğer yarısı da bize doğru dönüyor.

"Genelde işler böyle yürür," dedim ve şaşırdım.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Motor bir noktada tutukluk yapmış olmalı, çünkü önümüze fırladık, lüks mermi bizi birkaç santimle ıskaladı. Direksiyonu kırdım ve frene bastım, başka bir arabadan kaçtım ama bizi çitlere savurdu. Zar zor fark ettim, çünkü limuzinin az önce lokantayı ve içindeki herkesi yok ettiğinden emindim.

Ama öyle olmadı.

Çatlak ve kanlı ön camdan limuzinin arka tarafına baktım, dalgalı bir enerji alanından dışarı çıkmış, dirsekli bir şekilde duruyordu. Pritkin'in kusursuz mavi kalkanlarının aksine, bu kalkan birbirleriyle ve arabayla savaşırken akan ve birbirine karışan renklerden ve dokulardan oluşan bir yamalı bohçaydı. Ama bir şekilde onu durdurmuşlardı. Ağa yakalanmış bir balık gibi, devasa bükülmüş metal parçası yerden sekiz dokuz metre yükseklikte titreyerek ve sarsılarak ve sızıntı yaparak asılı duruyordu.

Kuyruk kısmından, aşağıda bir su birikintisi oluşturacak kadar bir şey damlıyordu. Yıkık tabeladan çıkan kıvılcımlar hem arabaya hem de su birikintisine sırıyordu. Yarı donmuş beynimin ne gördüğümü anlaması bir saniye sürdü ve sonra viteslerle uğraşarak SUV'u sertçe geri vites taktım.

"Şimdi ne olacak?" Fred talep etti.

"Gaz!" Savaş büyücüleri dağılırken, kalkanlar sahiplerinin etrafından çekilirken ya da içerideki insanları korumak için son bir çabayla lokantanın önüne atılırken pedala bastığımı söyledim. Ve araba-

"Kahretsin!" Düşüşün ortasında patlayarak ölümcül mermilerden oluşan bir bulutu her yöne saçarken Fred çığlık attı.

Eğildim -başka bir şey için zaman yoktu- ama zeminin zaten dolu olduğunu gördüm. Geriye doğru zıplarken başımı kapattım, hâlâ hareket ediyordum ama ön camın kalıntılarını yok eden metal mızraktan kaçacak kadar hızlı değildim. Camlar küçük boşlukta patlayarak kollarıma battı ve şakağımdan aşağı ıslak bir damlanın kaymasına neden oldu. Ama gösterge paneli sayesinde geri kalan kısımlarım daha iyi durumdaydı.

Her ne kadar döşeme tahtasına sinmiş olan Fred kadar iyi olmasa da. "Senin bir koruma olman gerekiyordu!" Frene basarak söyledim.

"Öyleyim."

"O zaman aşağıda ne yapıyorsun?"

"Ben çok iyi bir koruma değilim."

"Ayağa kalk!" Onu yerden çektim, vampir görüşümü kullanarak kaosun içinde Pritkin'i fark etmeme yardım etmek niyetindeydim. Ama daha tek kelime edemeden önümüzdeki sahne eğildi, lokanta çılgınca sola savruldu ve sonra tamamen kayboldu, yerini karanlık binalar ve yıldızlarla dolu bir gökyüzünün baş döndürücü görüntüsü aldı.

"Ne oluyor? *Neler oluyor?*" Fred histerik bir şekilde beni yakalamasını istedi, ben de kayıp ön cama doğru kaymamak için direksiyonu tuttum.

Cevap vermedim, çünkü düşen cam ve molozlardan oluşan bir kaleydoskopun içinde dönerken hakimiyetimi kaybetmemek tüm konsantrasyonumu alıyordu. Limuzin gibi cip de havaya yükselmişti; limuzinden farklı olarak yavaşça takla atıyor, farları geniş bir parabol çizerek aşağıda tırmanan kavgayı aralıklı olarak aydınlatıyordu.

"Kumandalar nerede?" Kurutma makinesindeki iki çarşaf gibi yuvarlanırken Fred'e bağırdım.

"Hangi
kontroller?"

"Tılsım için!"

"Ne cazibesi?"

"Az önce vurduğun!" Öfkeyle söyledim, yarım düzine büyücü aniden uçmaya başladı.

Sanki bir tür patlamayla havaya uçmuş gibiydiler ama ben ne bir patlama ne de Fred'in dokuz numara ayakkabısı dışında başka bir şey görmemiştim. Ama aşağıda korkunç bir şey vardı. Çünkü ön camdan fırlayan adamın yüzünde, bir savaş büyücüsünün yüzünde gördüğüm korkuya en yakın şey vardı.

Fred'in ayağını kenara ittim ve çılgınca ön panelin altını aramaya başladım.

Doğaüstü topluluktaki pek çok araba, çoğu yeri takip etmeyen ley hatlarına erişmek için havaya yükselme tılsımlarıyla donatılmıştır. Ancak bunlar genellikle dünyanın büyülü otoyol sisteminin ana kullanıcıları olan büyücülere aittir. Vampirler, ustaların bile sahip olmadığı uygun kalkanlar olmadan bir insanı saniyeler içinde yakabilecek alanlardan kaçınma eğilimindedir.

Sonuç olarak, hatlarla ve onları kullanan araçlarla ancak yakın zamanda temas kurdum. Ve bu, lanet olası tılsımın neye benzemesi gerektiği gibi pek çok soruya izin veren yavaş bir şekilde olmamıştı. Ama eğer bu kadar karanlık olmasaydı-

Daha aklıma yeni gelmişti ki bir darbe sıkma işlemini yarıda kesti ve bizi ısı ve ışıkla yıkayarak geriye doğru gönderdi. Bunun iyi bir şey olduğu ortaya çıktı, çünkü işgal ettiğimiz alan aniden akşam yemeği ile doldu. Kırbaç gibi bir hızla caddenin karşısındaki bir binaya çarptık ve restoranın krom çatısı uzaya fırlayarak eski bir Buck Rogers filminden fırlamış Roma mumu roket gemisi gibi yanan döküntüler saçtı.

Araba tuğlaları sıyrıp caddeye doğru sürüklendi, yaşlı bir sarhoş gibi biraz sola yattı, lokanta ise inanılmaz bir şekilde üzerimizde yükseldi. Sanki gerçekten yerçekimini geride bırakmaya niyetliymiş gibi uzun bir an boyunca geceye karşı titredi. Ve sonra tuğlalar, eski yer karoları ve yanan turuncu Naugahyde yağmuru içinde tekrar yere çakıldı.

"Kahretsin," dedi Fred belli belirsiz.

Ve sonra cip toz ve enkaz bulutu tarafından dövüldüğünde ikimiz de ön paneli tutmak zorunda kaldık. Kaosun içinde Pritkin'i görmeye çalıştım ama bu imkansızdı. Ama en azından Kolordu patlamadan önce lokantayı boşaltmış gibi görünüyordu. Panik içindeki insanlar her yöne dağılıyordu; cadde boyunca park etmiş arabaların hemen önünde koşuşturan bir sarışın da buna dahildi.

Minyon ve iri göğüslüydü, kısa saçları benim çilek sarısından çok kahverengiye yakındı. Ayrıca benimki gibi kıvrılmıyordu ve aynı şekilde giyinmemiştik ama sanırım benzerlik yeterince yakındı. Çünkü bir şey onun arkasında sağlı sollu arabaları yoldan çıkarıyordu.

Yine de, şaşırtıcı bir şekilde, kimse fark etmemiş gibi görünüyordu. Boğucu tozun, yanan arsanın, bangır bangır çalan araba alarmlarının ve çığlık atan insanların arasında sarışının durumu hiç dikkat çekmemişti. Dikkat çekene kadar da görsel ikizim kızarmış olacaktı.

Duran arabayı tekrar çalıştırmak için çalışmaya başladım.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" Fred sordu. "Uh, belki birkaç şey."

"Şey, ben yapmadım. Yani, *lanet olsun!*" Araziye baktı, ateşler geniş gri gözlerine yansıyor. "Sanırım bir büyü gaz şebekesine ya da başka bir şeye çarpmış olmalı."

"Evet, belki."

"Belki mi? Başka ne olabilir ki?"

"Bunu öğrenmek üzereyiz," dedim ona, isteksiz motor sonunda yakalandığında.

Gaza bastım ve yolun karşısına geçtik, hala biraz yatıyorduk ama hareket ediyorduk. Kız doğruca arabanın altına koştu, o kadar paniklemişti ki havalanan bir SUV'un görüntüsü fark edilmedi bile. Farları ve acil durum ışıklarını yaktım, kornaya bastım ve alay ettiğim şeyi görebilmek için etrafıma bakındım. Ama tek gördüğüm katliamdı, buna neden olan şey değil.

Görünmez bir yumruk yakındaki bir teslimat kamyonetinin yan tarafını çökertti, yan yatırdı ve bir düzine metre geriye savurdu. Eski bir VW Beetle, yeni bir Lincoln ile ateşli bir çarpışmada hayaletten vazgeçti. Ve birinin motosikleti Evel Knievel tipi bir sıçrayışla diğer arabaların üzerinden geçip bir reklam panosunun yan tarafına çarparak alev aldı ve her şeyi ateşe verdi.

Ve sonra hiçbir şey.

Metal katliamı aniden durdu; görünmez neden, bir Noel ağacı gibi aydınlatılmış, hırpalanmış, havadaki bir cipin tuhaflığını değerlendirirken durakladı. Direksiyonda da gerçekten yakalanmak istiyormuş gibi görünen bir sarışın vardı.

Bir şekilde bizi gözden kaçırmış olma ihtimaline karşı kornaya tekrar bastım ve Fred kolumu kavradı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu tiz bir sesle.

"Biraz dikkat çekmek."

"Neden?"

"Çünkü dışarıdaki her neyse önce limuzinin, sonra lokantanın, sonra da sarışının peşine düştü. Beni arıyor."

"Tabii ki seni arıyor!" dedi beni sarsarak. "İşte bu yüzden buradan çıkmamız gerekiyor!"

Devasa ve karanlık bir şey kızı unutup havada titreyerek bize doğru gelirken, daha önce hiç olmadığı kadar hareket halinde görünürken, "Gelmek üzereyiz," dedim.

Hala hakkında pek bir şey söyleyemiyordum, sadece arkasındaki şehir ışıklarını karartan ama gizlemeyen belli belirsiz bir gölge. Ve daha yakından bakmak için zamanım yoktu. Aynı anda gaz pedalına bastım ve bir şey bize saldıran bir kobra hızıyla saldırdı.

Bize tam olarak çarpacaktı, ama sadece arka tarafımızı yakalayacak kadar öne doğru kaymıştı. Ama bu bizi bir rulet gibi döndürmeye yetti.

tekerleği tel örgölere çarptı. Geriye doğru çarptık, tel örgüyü eğdik ve araba üzerimde ölmek için çok uğraştı. Ama gaza bastım ve bir homurtu ve iniltiyle ileri fırladı, sanki bir silahtan ateş edilmiş gibi otoparkı boydan boya geçip caddeye indi.

Ayağımı yere bastırdım, bacağımdaki kan akışını hissedecek kadar sertti ama bir şeyler ters gidiyordu. Arabanın arkası kötü bir şekilde sürükleniyordu, burnu o kadar yukarı çekiyordu ki kaputun üzerinden zar zor bir şey görebiliyordum. Şehrin bu kısmında binaların birbirine ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, bu çok kötü bir şeydi.

"Neler oluyor?" Ağzı bir karış açık, koltukların arasından arkaya bakan Fred'e sordum.

"Oh, kahretsin."

"Oh, kahretsin *ne*?"

"Kahretsin, yolcularımız var!"

Boynumu çevirdim ama arabada bizden başka kimse yoktu. Dışarıda gördüğüm tek şey geceydi ve havayı bizden daha hızlı tüketen kocaman bir gölge. Yine de tamamen karanlık değildi; orada burada parıltılar vardı, fırtınanın içinden geçen güneş ışığının parıltıları gibi ya da altındaki yüzü gösteren delikli bir pee gibi. Ama Morrigan'a ya da daha önce bana saldıran şeye benzemiyordu. Bir kere çok büyüktü ve görebildiğim kadarıyla pullarla kaplıymış gibi görünüyordu-

Sonra Fred ıglık attı ve bunun belki de gözlerimi yoldan ayırmak için iyi bir zaman olmadığını fark ettim. Başımı tam zamanında çevirdiğimde bir otoparka doğru düştüğümüzü gördüm. Durmak için zaman yoktu, rotamızı düzeltmek için bile zar zor zamanımız vardı, böylece kaya gibi sert betona çarpmak yerine bir açıklığa uçtuk.

Başka bir şey o kadar şanslı değildi, bir deprem şiddetiyle binanın yan tarafına çarptı. Gri parçalar duvarlardan uçtu ve yere saçıldı, ama peşimizdeki her neyse dar açıklığa sığamayacak kadar büyükmüş gibi görünüyordu. Çünkü çoğunlukla boş olan alanın parlayan ışıklarına doğru bizi hiçbir karanlık dalgalanma takip etmedi.

Kendimizi zor kurtardık, çıkıntıda bir lastiği patlattık ve sarkan arka tarafımız sayesinde zemini sıyırdık. Ama eskisi kadar kötü sarkmıyordu ve aniden gaz pedalına uzanıp aynı anda görebiliyordum.

Bu harika olurdu, ancak gördüğüm şey doğrudan bize doğru gelen bir pilondur.

Direksiyonu kırdım ama yine de kenara takıldık ve büyük bir kıvılcım dalgasının üzerinde bir daire çizerek savrulduk. Ama en azından Fred'in ne demek istediğini anlamıştım. Çünkü arkamızda yarım mil uzunluğunda çit gibi görünen bir şey takırdıyordu, bazılarının direkleri hâlâ yerindeydi.

Ve zıplayan, savrulan, bükülen kütleye tutunmaya çalışan çok sinirli bir savaş büyücüsüydü.

Gözlerimi kırptım, bir şeyler gördüğümünden emindim. Ama eğer görüyorsam, gözlerimi açtığımda hâlâ görüyordum. Pritkin'di ve yalnız değildi.

Yanında üç kişi daha vardı ve duvara çarpmadan önce kısa bir an için görebildiğim kadarıyla oldukça normal görünüyorlardı - kot pantolonlar, koyu renk ceketler, koyu renk saçlar. Ama ben öyle olduklarını düşünmüyordum. Çünkü biri açık bir alana çarpıp garajın kenarından fırlarken, diğerleri saatte elli mil hızla betona çarpmak küçük bir rahatsızlıkmış gibi davrandılar.

Tekrar ayağa fırladılar ve bir saniye sonra Pritkin'in üzerine atladılar.

Kalkan kullandıklarını düşünmüştüm ama kalkan görmedim.

Pritkin'in. Patlamadan hemen önce. Birdenbire gerçekten çok kötü bir déjà vu hissine kapılarak bakakaldım. Sonra boştaki elimle Fred'i yakaladım.

"Silahın var mı?"

"Ne?"

"Bir silah! Bir silah!"

"Tabii ki silahım var. Ben bir korumayım," dedi, hiçbir ironi yapmadan.

"O zaman vur onları!"

"I . . . Aslında kılıçla daha iyiyim-" "Ama nasıl ateş edileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Şey, bilirsin işte. Bir çeşit-"

"Lanet olsun!" Kolunun altındaki kılıftan bir silah kaptım ve onu sürücü koltuğuna ittim. "Sür!"

Patlayan arka lastiğimiz yüzünden kötü bir şekilde yan yatarak kavgaya doğru geri dönerken Pritkin beni gördü ve gözleri büyüdü. Bir direği kıran bir yumruktan kurtuldu ve sonra başını şiddetle sallayarak metalin beton üzerindeki kulak tırmalayıcı gıcirtısından duyamadığım bir şeyler bağırdı. Sonra ben bir el ateş ederken kendini yere attı.

Iskalamış olmalıyım, çünkü hedef aldığım büyücü bir el ve bir büyü fırlatmadan önce irkilmedi bile. Ama çok

Pritkin'in son saniyede adamın bacaklarını altından çekmesi nedeniyle tanıdık kırmızı şimşek kafalarımız yerine tavana çarptı. Yukarıdan aşağıya, parçalanmış inşaat demiri parçaları ve bir Nissan Sentra'nın ön yarısı ile birlikte boğucu bir toz ve moloz bulutu döküldü. Ve sonra diğer büyücünün yaptığı bir büyü zeminden bir adam büyüklüğünde bir parça kopardı ve yüzüme beton dolu püskürttü.

Ama bunların hiçbirisi Fred'i korkutmuşa benzemiyordu, görünüşe göre sorunu herkesi ezerek çözmeye karar vermişti. En azından, birdenbire üçlüye doğru yönelmemizin ve hızlanmamızın nedeninin bu olduğunu düşündüm. Durakladılar, tekerleği fırlayan parçalanmış SUV'a, çılgın vampir sürücüye ve nasıl kullanılacağını biliyormuş gibi silah sallayan tozlu kadına bakıyorlardı.

Ve sonra kendilerini aniden iki yana savurdular.

"Ne yapıyorsun sen?" Bana çılgınca bakan Fred'e bağırdım. "Araba kullanmayı bilmediğimi söylemiş miydim?"

"Hayır!" dedim. Garajın yanından fırlarken, Pritkin'i de yanımıza alarak "Hayır!" dedim.

Cazibe bizi bir kattan daha fazla düşmeden yakaladı, bizi daldırdı, yalpaladı ve bir daire çizerek tam olarak yanlış yöne doğru ilerledi. Tekerleği tutup sağa doğru çektim ama artık çok geçti. İki büyücü kendilerini garajın yanından aşağı fırlattılar, biri havada çiti yakaladı ve diğeri-

"Kahretsin," dedim, ağır botlar SUV'un üstünü

çukurlaştırırken. Sonra silahımı kaldırdım ve ateş ettim.

Bu sefer onu ıskalamamın imkanı yoktu. Tavana bir şarjör boşalttım, mermilerin keçe ve metali delip geçtiğini gördüm, birbirlerine bağlanmış olmaları gerektiğini biliyordum. Ama tavana çarpan ya da yan tarafa düşen kimse olmadı ve bir saniye sonra bir büyü orta koltuğa çarparak tavanı alüminyum folyo gibi buruşturdu ve şasinin alt kısmında iki metrelik bir delik açtı.

Bir sonraki muhtemelen bende de bir delik açacaktı ama aniden bir üst geçidin altından geçtik ve açıklığı neredeyse hiç farkla kaçırdık. SUV'un üstünü kaplayacak, farları patlatacak ve arabayı kıvılcım yağmuruna tutacak kadar yakındı. Tavanın içeri göçeceğinden ciddi şekilde korkarak yere çömelmemi neden olacak kadar yakındı.

Saldırganın yüzünü betona çarpacak kadar yakın.

İstenmeyen yolcu olmadan diğer taraftan çıkarken Fred'e baktım. "Araba kullanmayı bilmediğini sanıyordum!"

"Yok!"

"O zaman neydi o?"

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Ne neydi?"

Cevap vermedim, tüten delikten aşağı bakmak için koltuğun üzerinden atlamakla meşguldüm. Pritkin'in aşağıda sürüklendiğini, çitlere tutunduğunu ve bembeyaz bir yüzle bana baktığını gördüm. Sonra bir direğe çarptı ve gerçekten küfür gibi görünen bir şeyler bağırdı.

Duyguyu ikincilleştirdim, çünkü üç büyücü bir şekilde hala onun peşinden sürükleniyordu.

"Orospu çocuğu!"

"Ne oldu?" Fred sordu.

"Aşağıda üç büyücü daha var!" "Ne? Ama sadece bir tane olmalı!"

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye hırladım, içlerinden biri bize bir büyü daha savurmaya çalıştı ama Pritkin onun kolunu kopardı. Diğerlerinden biri aynısını Pritkin'in kafasına yapmaya çalışarak karşılık verdi, ama kalkanlarını geri almış olmalıydı, çünkü işe yaramadı. Ama kalkanlar uzun süre dayanmazdı, bu adamlara karşı değil.

Sürünerek Fred'in yanına gittim. "Plan değişti."

"Bir planımız mı var?"

"Artık biliyoruz."

Pritkin'in kalkanları büyücülere karşı işe yaramayabilirdi ama diğer pek çok şey üzerinde yeterince işe yarıyordu. Sadece doğru diğer şeyleri bulmam gerekiyordu.

Neyse ki pek çok seçenek vardı.

"Bu şeyi almıyor musun?" Dışarıyı görebilmek için dizimi koltuğa dayadığımda Fred sordu.

"Hayır, sen sürüyorsun."

"Beni duymadın mı? Nasıl oldu bilmiyorum!"

"Şu ana kadar iyi gidiyorsun. Sadece gaz pedalını basılı tut ve direksiyonu sabit tut. Rotadan çıkarsan düzeltereğim."

"Gaz pedalı," dedi, paniklemiş görünüyordu. "Hangisi o?"

"Ayağının üzerinde olan."

"Peki fren hangisi?"

"Frene ihtiyacın olmayacak," dedim ve direksiyonu sertçe sağı kırdım.

Garaja ve hizmet verdiği bina sırasına doğru hızla geri döndük, çit çok garip bir uçurtmanın kuyruğu gibi arkamızdan uzanıyordu. "Görebiliyorsun, değil mi?" Fred endişeyle sordu.

"Evet."

"Güzel. Çünkü bu lanet başlık yoluma çıkınca, neredeyse-Auggh! Neydi o?"

"Sorun yok, iyi gidiyorsun."

"Ama bir şeye çarptım!"

"Buna alışsan iyi olur," dedim ona, arka camdan dışarı bakarken.

Çoğunlukla düz tepeli olan Vegas çatıları, halka sunulan gösterişli cephelere hiç benzemiyor. Uydu antenleri, eski antenler ve güneş pillerinden oluşan olağan dağınıklığın yanı sıra, yerde bırakıldıklarında kum tıkandığından şehrin devasa klimalarına da ev sahipliği yaparlar. Büyücüler mutsuz pinpon topları gibi dev üniteler arasında ileri geri savurarak tek bir tanesini bile kaçırmadığımızdan emin oldum.

Pritkin hâlâ bağıırıyordu ama rüzgârdan, Fred'in küfürlerinden ve tepemden gelen, kasırgaya yakalanmış deri çarşaflar gibi garip seslerden onu duyamıyordum. Ama en azından şu anda kimse onu öldürmeye çalışmıyordu. Hayata tutunmak için çok meşguldüler.

Ve ne yazık ki, oldukça iyi dayanıyorlardı. Sona yakın olan büyücü, bir köşeyi döndüğümüzde uçu ve soyunma odasındaki bir havlu gibi çılgınca savrulan çiti kopardı. Ama diğer ikisi daha yukarıdaydı ve bir serayı parçalamalarına, eski bir tuğla yığınının üzerinden sıyrılmalarına ve sonra yüzüstü duvara toslamalarına rağmen yılmadan dayandılar.

"Buna inanamıyorum!" Onları duvarın üstünden ve birinin veranda setinin içinden sürüklerken "Buna inanamıyorum" dedim.

Fred dikiz aynasına bakarak, "Bu adamlar senin gerçekten ölmeni istiyor," dedi.

Cevap vermedim, çünkü o yıldırım büyülerinden biri yolcu tarafındaki aynayı kopararak arabayı şiddetle salladı. Çatılar dikkat dağıtmak için yeterli gibi görünmüyordu. Eğer bu adamları kaybetmek istiyorsak, biraz daha aşırıya kaçmamız gerekecekti.

Direksiyonu hafifçe sağı doğru ittim.

Saniyeler içinde duman, gökyüzüne karşı tutulan karanlık bir perde gibi önümüzde yükseldi. Yarım saattir arabadaymışız gibi hissediyordum ama birkaç dakikadan fazla sürmüş olamazdı. Uzaktan siren sesleri duymama rağmen, kaza mahallinin etrafında henüz hiçbir acil durum aracı park etmemişti.

"Lokanta hâlâ yanıyor mu?" Fred kaşlarını çatarak sordu.

"Tam olarak değil," dedim, ateşli reklam panosunun ortasına daldığımızda.

Motosikletin benzin deposu dolu olmalıydı, çünkü tabelanın devasa yüzeyinin tamamı alevlerle kaplanmıştı. Kâğıt çoktan yanmış, geriye alevleri besleyecek eski ahşap bir çerçeve ve ağır destek kirişleri kalmıştı. Ve bu kadar uzaktan bile yüzüme çarpan ısıya bakılırsa, onu oldukça iyi besliyor gibi görünüyorlardı.

Saniyeler içinde yangın eksik ön camın tamamını kaplamıştı, duman yüklü hava saçlarımı yüzüme savuruyor ve gözlerimi yaşartıyordu. Arkamıza baktım, büyücüler de yangını görmüş gibiydi. Çitin kafesinden bakıyor, yaklaşan cehennemi şaşkınlıkla izliyorlardı.

Ve üstlerindeki ölümcül savaş büyücüsünü izlememek.

Pritkin ağır bir botla saldırdı, bir adamın kafasını geriye attı ve sonra göğsüne acımasızca tekme attı. Adam uçtu, kafası çok sağlıksız bir açıyla sallanıyordu ve Pritkin arkadaşına döndü. Ama orada dövüşemeyecekti. Son büyücü çiti bıraktı ve etrafı saran dumanın içine bilerek düştü.

"Sanırım ateşi beton kadar sevmiyor," dedim memnuniyetle, sonra Pritkin'in yerinden kımıldamadığını fark ettim. "Ne halt ediyor bu?" Bana endişeyle bakan Fred'e sordum.

"Ne yangını?"

"Sadece dayanıyor." Arka tarafa bakmak için koltukların üzerine tırmandım ama tam görüş alanı bile pek yardımcı olmadı. Pritkin'in kalkanları bu yükseklikten düşmeyi kesinlikle engelleyebilirdi ama atlamıyor, tırmanmıyor ya da reklam panosuna bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Ne yangını?" Fred biraz daha güçlü bir sesle sordu.

Gözlerimi Pritkin'in baktığı yöne çevirdim ama bir sürü duman dışında bir şey göremedim. Dumanın bir kısmı çok tuhaf bir şekil almış gibiydi. Gözlerimi kırptım ama bir saniye sonra hâlâ oradaydı, parlak ufuk çizgisine karşı imkansız bir şeklin puslu ana hatları.

Ve doğruca bize yöneldi.

"Oh, kahretsin. Yangın!" Fred çığlık attı ve tabelanın ortasına düştük.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Neyse ki, daha küçük destek direkleri zaten yarı kömürdü ve siyah bir kül cızırtısı içinde zararsız bir şekilde patladılar. Ancak çok daha büyük bir şey alttaki direklere çarptı ve ağaç gövdesi büyüklüğünde tüten direkleri gecenin içine fırlattı. Altımızdan fırladıkları için çoğunu atlatmayı başardık ama bir saniye sonra havada yanan büyü konusunda o kadar şanslı değildik.

Aşağıdan gelmişti, büyücülerden birinin düşüşten kurtulduğunu tahmin ettiğim yerden. Kırmızı şimşek ön panelin üzerinde çıtırdadı, kollarımda tüylerimi diken diken etti ve Fred'in ince telli saçlarının çılgınca dalgalanmasına neden oldu. Acıtmadı, en azından bizi. Ama SUV havada ani, kasma hissi uyandıran bir dönüş yaptı ve durdu.

Ben çılgılık attım, Fred çılgılık attı ve çatıya çarptık, ki bu o kadar da kötü değildi. Ve sonra kayıp ön camdan yuvarlandık, ki öyleydi.

Düşmeye başladığımı hissettim, kollarımı uzatmıştım ama tutacak bir şey yoktu. Bu kez üzerimde paraşüt yoktu, beni yakalayacak güçlü kollar yoktu, rüzgâr ve havadan başka bir şey yoktu ve düşmek için uzun, çok uzun bir yol vardı. Düştüme de -yaklaşık bir saniyeliğine, şehrin ışıklarının baş döndürücü bir renk dansıyla aktığı bir parabolün etrafında sarsılmadan önce- zaten kafası karışık olan beynimi daha da karıştırdı.

Ta ki çılgılığımın, beni göğsüne bastıran Fred'inkiyle düete dönüştüğünü fark edene kadar. Bir kolu benimkinin altındaydı ve beni patates çuvalı gibi yüzüstü tutuyordu. Diğer elinin parmakları ise çitin kafesleri arasına sıkışmıştı.

Şu anda üzerinde asılı olduğumuz.

Bir an öylece durdum, nefes nefese otellere, kumarhanelere ve LCD montajlara baktım. Sonra kafamı kaldırıp Fred'e baktım, tamamen korkmuş yüzü uzaktaki neon ışıkla aydınlanmıştı. "Teşekkürler," diye ciyakladım.

Hiçbir şey söylemedi. Ayrıca hareket etmedi, nefes almadı ya da gözünü bile kırpmadı. Yardım için minnettardım ama kendimi panik atağın vampir versiyonunu geçirdiği anlaşılan bir Fred heykeli tarafından kavranmış halde bulmak pek de güven verici değildi.

"Fred?"

Hiçbir

şey.

Dudaklarımı yaladım, ona katılma ve bir anlığına kendimden geçme arzuma yenik düşmemeye çalıştım. Çünkü öyle bir anımız olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen önümüzde bir yerde olan yarattığı görmedim. Ama yukarı baktığımda cipin arka tamponunun aracın yarısına kadar sarkmış olduğunu gördüm.

Bu da bir sorundu, çünkü çitin etrafına dolanmayı başardığı şey buydu.

Belli ki bu tür bir istismarı kaldıracak şekilde tasarlanmamıştı ve bunu daha uzun süre yapacak gibi de görünmüyordu. Pritkin'e baktım, tırmanmak yerine dumanın içinde göremediğim bir şeye büyüler savuruyordu. Ne yaptığını ya da neden yaptığını bilmiyordum ama eğer harekete geçmezsek bir dakika içinde bunu yapamayacaktı. Şimdi.

"Tamam mı Fred? Fred, dinle," dedim göz teması kurmaya çalışarak. Eğer gözleri donuk, cam gibi ve hiçbir şeye odaklanmamış olmasaydı bu daha kolay olurdu. "Yukarı tırmanmamız gerek Fred."

Hiçbir şey.

"Ve bunu yapmamız gereken zaman

şimdi." Nada.

"Ağırlığımız çitleri arabanın dışına sürüklüyor," dedim ona sıkıca, sesimi sakın kalmaya zorlayarak, çünkü zaten paniklemiş bir insana bağırarak işe yaramıyordu. Ve çünkü eğer başlarsam, duramayabilirdim. "Eğer inmezsek, sen, ben ve Pritkin bir dakika içinde serbest düşüşe geçeceğiz. Belki daha az."

Bu hafif bir göz seğirmesi yarattı ama daha fazlası değil.

"Böyle bir durumda Pritkin'in kendini kurtarabileceğinden oldukça emin olsam da, sanırım sen ve ben boku *yedik Fred*."

"Peki şimdi değil miyiz?" diye sordu kısık

sesle. "Sana söylediklerimi aynen yaparsan

değiliz."

Başını salladı ve sonra bir rüzgâr çitin bir gösteri kızı gibi sallanmasına neden olunca tekrar dondu kaldı. "Yapamam."

"Evet. Evet, yapabilirsin."

İlk kez yere baktı ve yüzü soldu. Bu etkileyiciydi, çünkü zaten oldukça solgundu. "Oh, Tanrım."

"Fred," dedim, geniş gri gözlerini tekrar bana çevirmesine yetecek kadar sert bir sesle. "Fred, dinle. Bizi bu durumdan kurtaracaksın."

"Ya *yapamazsam?*"

"Yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

"Ama ben ... değilim. Ben sadece bir muhasebeciyim. Ben-"

"Sen 'öylesine' bir şey değilsin," dedim sertçe. "Sen usta bir vampirsin ve bunun ne anlama geldiğini ikimiz de biliyoruz."

"Evet, benim durumumda, bu senin düşündüğün kadar önemli değil-"

"Ve sen benim korumamsın. Sen Pythia'nın korumasısın. Hangi

"Bu da demek oluyor ki oldukça belalı biri

olmalısın." Dudaklarını yaladı. "Ben ...

belalı mıyım?"

"Aksi takdirde bana atanmazdın, değil mi?" "Şey, aslında, benim odama ihtiyaç duyduklarını söylediler-" "Fred!"

Yutkunarak başını salladı. "Ben belalıyım," diye fısıldadı başını kaldırarak.

Sonra kolu belime dolandı, vücudu gerildi ve *sıçradı*. Kaldıraç olarak ne kullandı bilmiyorum, çünkü elindeki tek şey çitti ve muhtemelen o da arabanın geri kalanını koparırdı. Ama yine de en az yarım kat yukarı, cipin arka kapısına kadar fırladık.

Açık olsaydı daha iyi olurdu.

Başım kapıya beni sersemletecek kadar sert çarptı, bu yüzden içeri nasıl girdiğimizi görmedim. Ama bir sonraki baktığımda cipin arka kapısı *olmadığına* bakılırsa, bunun vampir gücü ve aşırı motivasyonla ilgili bir şey olabileceğini düşündüm. Her iki durumda da, bir an sonra tavanın çökmüş iç kısmına yayılmıştık, kışlarımız havada ve midelerimiz -en azından benimkiler- çalkalanıyordu.

Bir an için sallanan emniyet kemerini kavradım ve yemeğimi kaybetmemeye odaklandım. Ve insanlar neden antiasitlerle yaşadığımı merak ediyordu. Pizza, bira ve milk shake midemde hiç de hoş olmayan bir simya etkisi yaratıyordu ve pencerenin yanında süzülen şeyi gördüğümde bu durum daha da netleşti.

İlk düşüncem çok güzel olduğuydu; şık, güçlü hatları neredeyse geceyle kusursuz bir uyum içindeydi. Abanoz pullardan oluşan bir nehir, devasa bir kafadan geniş bir göğüs kafesine, büyük, pençe kenarlı pençelerden uzun, dikenli bir kuyruğa kadar ağır kaslı bir formdan aşağı akıyordu. Sert ve hançer gibiydiler,

Obsidyen parçaları gibiydiler ve renklerini de paylaşıyorlardı. En derin gece yarısı, tüm ışığı içine çekiyor gibiydi, ateşten, ay ışığından ya da uzaktaki titrek neondan hiçbir şey yansıtmıyordu. Sadece gözleri canlı mücevherler gibi parlıyordu; kedi gibi uzamış gözbebeklerinin etrafındaki altın rengi tonlar yeşile ve soluk chartreuse rengine dönüşüyordu.

Büyük baş yavaşça bana doğru döndüğünde onlara iyice bakabildim.

Ne gördüğümü bilerek ona baktım. Ama zihnim onu adlandırmayı reddediyordu. Birkaç dakika önce, yağlı bir lokantanın dışındaki çatlak kaldırımında durmuş, olağan şüphelilerle tartışıyordum. Bir peri masalından fırlamış bir şey tarafından Vegas'ın üzerinde havada takip edilmeye geçiş yapmak biraz zordu.

Şimdi altımıza düşmek üzere olan bir şey. "Fred?" Sakince söyledim.

"Ne?"

"Çekil!"

Bu sefer soru sormadı. O arka koltuğun altına girdi, ben de onun altına girdim ki bu büyük bir şanstı çünkü bir saniye sonra arka koltuk diye bir şey kalmamıştı. Sanki SUV kâğıttan yapılmış gibi kolayca yerinden sökülmuş, arkamızdaki şeyin devasa çenesinde aracın arka kısmının çoğuyla birlikte ezilmişti.

Çamurluk da dahil.

Orta koltuğa tutunarak arkamı döndüm ve hâlâ çitten sarkan Pritkin'e baktım. Şu anda bir kâbusun ağzından sarkan bir çitti bu. Yolun üçte ikisini tamamlamıştı, bu da yüz ifadesini görebileceğim kadar yakın olduğunu gösteriyordu. Bana bakarken yüzünde beliren panik ifadesi hiç de güven verici değildi.

Sonra yaratık başını şiddetle salladı ve ağız dolusu SUV'u geceye doğru savurdu. Çılgılık atmadım, çünkü Pritkin onunla birlikte gitmedi. Bunun yerine, geniş bir kavis çizdi ve daha önce olduğu gibi peşimizden geldi, ancak bu sefer görünür bir destek olmadan.

"Büyücülerin bir platform olmadan havalanabildiğini bilmiyordum," dedi Fred, sesi olağanüstü sakindi.

"Yapamazlar!"

"Peki o nasıl? Anlıyorum."

"Neyi gördün?" Kalbim boğazımda, sordum. Hiçbir şey göremiyordum; yaratığın hızla yaklaşması, iri kanatlarının havayı dövmesi, büyük ağzı dışında

başka bir ısırik için ağız açık. Sonra da son anda, ortada hiçbir neden yokken sapıyor.

"Kalkanlarını ip gibi kullanıyor." Fred çiğnenmiş zemini, tahrik sisteminin etrafını saran belli belirsiz bir mavi parıltının olduğu yeri işaret etti.

"Yeterince yaklaştığında buraya asmış olmalı."

Çürük can simidinden Pritkin'e ve tekrar geriye baktım, önceki paniğimi hiçbir şeymiş gibi gösteren bir korkuyla felç oldum. Çünkü hiçbir büyücü aynı anda birden fazla kalkan yansıtamazdı. Ve eğer Pritkin onunkini bir ip gibi kullanıyorsa, kendini korumak için kullanmıyordu.

Bu düşünce paniğimi başımı döndürecek kadar hızlı bir şekilde dağıttı.

"Anahtarlar!" Fred'i yakalayarak çığlık attım.

"Ne anahtarı?"

"Anahtarlarımız

!" "Araba

anahtarları mı?"

"Evet!"

"Oh, bunların nerede olduğunu bilmiyorum-" dedi Fred, ben onu bir kenara fırlatmadan önce

ve direksiyona doğru hamle yaptı.

Anahtarlar hâlâ kontaktaıdı. Panik yapmamak için kendimi zorlayarak sürücü koltuğunun altına eğildim ama o kadar titriyordum ki anahtarları çevirmek için iki elimi birden kullanmam gerekti. Elimi tepedeki gaz pedalına bastırdım ama uzun bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı, bitmiş bir akünün ya da su basmış bir motorun uğursuz tıkırtısı bile. Lanet olsun, lütfen-

Ve sonra yakalandı.

"İşe yarıyor mu?" Homurdandım.

"Ne?" dedi Fred. "Onu yukarı çekiyor. Bu gerçekten-"

Pritkin'in aktarma organlarına çarpmasıyla yaratığın bize çarpması neredeyse aynı anda gerçekleşti. Ve kısa, korkunç bir saniye boyunca, ön koltuğun arkasındaki her şey başka bir büyük ısırikta yok olurken, çığlık atan metal ve çığlık atan yaratıktan ve kelimenin tam anlamıyla içeriden patlayan bir arabadan başka bir şey yoktu.

Bir koltuğun arkasına tutundum ve havada asılı duran, uzanmış pençeleriyle üzerimizdeki bir şeyi parçalarken güçlü kanatlarını çılgınca çırpın şeyin görüntüsüne baktım. Boynumu büküm ama hâlâ siyah gökyüzü ve kaosun ortasında dingin ve ruhani görünen bir ay parçasından başka bir şey göremiyordum. Ama bir an sonra, saldırganımızın kanadında kocaman bir yarık açıldı ve kafatasıma kadar hissettiğim bir çığlık attı.

Sonra onları gördüm, Caleb ve tanımadığım dört savaş büyücüsü, Pritkin'in külüstür arabasının kenarından sarkıyor, geçirimsiz deriden seken büyüler ve kurşunlar atıyor, sadece onu kızdırıyor gibi görünüyorlardı. Ama uzun sürmedi. Büyük kuyruk fırladı ve her iki arabayı da geriye doğru yuvarladı, üstü açık arabanın durumunda ise uçtan uca. Ama Caleb için endişelenmeye fırsatım olmadı.

Çünkü yaratık doğrudan üzerimize geliyordu.

Suyun içindeki bir yılan balığı gibi kıvrımlı, akıcı bir hareketle döndü, tüm zarif kasları ve parlayan pulları vardı ve sonra daldı, cüssesi gökyüzünü kapattı. Nefesim boğazımda, göğsümde sıkıştı, ciğerlerimde ağırlaştı. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım çok kuruydu. Fred yanımda tutarsız bir şeyler geveliyordu ya da belki de ben onu anlayamıyordum. Hele de güzelim ölüm havayı yararak bana doğru gelirken.

Sonra Pritkin beni ve bir silahı yakaladı ve ben onunla ne yapacağını düşünmeye vakit bulamadan ateş etti. Ama yaratığa değil. Onun yerine, hâlâ devasa ağzında tuttuğu buruşmuş metal yığınının nişan aldı.

Tam ortasına çivilediği parlak, yeni gibi bir benzin deposu da dahil.

Tank ölümcül bir alevle tutuştu ve yaratığın boğazının yarısına kadar indiği için patlamanın büyük kısmı da oraya gitti. Bir anlığına, derisinin altında ateş kaynadı, kırmızı ve turuncu renkte, pırıl pırıl pulların arasında parladı. Garip bir şekilde güzeldi, her birini son bir titreme anı için cilalı abanozdan tek, mükemmel bir elmasa ayırıyordu-

Ve sonra yaratık patladı, kemikler, kan ve koyu, ıslak et her yere uçuştı - yaklaşık bin bıçak kenarlı pulla birlikte.

Pritkin kısmi bir kalkan oluşturarak bedenlerimizi kurtarmıştı ama cip etrafımızda şerit şerit kesilmiş, patlama bizi geriye doğru savururken bile soyulmaya başlamıştı. Bir an parçalanmış çatının kıvrımında diz çökmüş, güzel bir kâbusa bakıyorduk. Ve sonra düşüyorduk, kolları belimdeydi, bacaklarım onu yakın tutmak için etrafına sarılmıştı, küller ve dumanlar tenimi yakıyordu.

Fred'in havadan kapıldığını gördüm, bir kement büyüsu onu ayak bileğinden yakaladı ve büyük bir elastik bant gibi yukarı çekti. Bir kanadın bir parçasının gecenin içinde döndüğünü gördüm, ateşin etrafı yiyip bitirmesi nedeniyle görülebiliyordu.

yüzey, damarların hassas izlerini vurguluyordu. Toprağın imkansız, ölümcül bir hızla üzerimize geldiğini gördüm-

Ve sonra bir şey bizi bir kaldırma ve sarsıntıyla yakaladı ve bizi büyük bir hava dalgasıyla yukarı fırlattı.

İlk başta bunun bir kement olması gerektiğini, Caleb'ın da bir şekilde etrafımıza bir kement doladığını düşündüm ama öyle değildi. Kafamı kaldırıp baktığımda başımızın üzerinde şekilsiz bir mavi kütle gördüm, kalkan paraşütü gibiydi ama değildi. Yuvarlak yerine düz, pürüzsüz yerine pütürlüydü, şurasında burasında karanlığın görüldüğü daha ince alanlar vardı. Ayrıca bir çeşit kama şeklindeydi ve aşağıya uzanarak Pritkin'in kollarına yapışan filamentlerle-

"Yelken *kanatla süzölebiliyor* musun?"

İnanamayarak sordum. "Tavsiye edilen bir şey değil."

"Neden olmasın?"

"Direksiyon sorunları."

"*Direksiyon sorunları mı?*"

Sonra sormama gerek kalmadı çünkü bir bina üzerimize doğru geliyordu. Pritkin ıskalamaya çalıştı ama görünüşe göre haklıydı - kalkanlar hava akrobasisi için tasarlanmamıştı. Yavaşça sola doğru hareket ettik, ama yay çok zayıftı ve rüzgar yanılttı ve dönmeden ya da yere inmeden önce tuğlaların üzerinde böcek sıçraması olacaktık ya da-

Sonra önümüzdeki pencereye doğru bir büyü patladı ve içeriye doğru parçalardan oluşan bir patlama gönderdi, biz de geriye kalanları patlattık, birinin masasının üzerinden kaydık, dayanıksız bir bölmeyi yırttık ve yarım düzine kabini dışarı çıkardık. Tam da arkamızdan yarı kamyon büyüklüğünde bir şey duvara çarpmadan önce. Kocaman bir kafa ve parlayan gözler gördüm, sonra Pritkin bizi yangın kapısından fırlatırken bir alev dalgası ikisini de gizledi.

Oldukça yüksek puan almış olmalı, çünkü başımızın üzerinde patlamadan önce aslında birkaç saniye sürdü. Ama o sırada bir kat aşağı inmiş, korkuluklardan atlamış ve acı içinde yere inmiştik. Ama yanarak ölmek kadar acı verici değil, diye düşündüm çılgınca, merdivenlerden aşağı yuvarlanırken, her seferinde üçer dörder inip zar zor yere değiyorduk, neredeyse tekrar uçmak olarak nitelendirilebilecek kadar hızlı.

Ama yeterince hızlı değildi.

Pritkin bizi duvara çarptı, tam zamanında merdivenlerin ortasından geçen kıpkırmızı bir ateş sütunundan kaçabildik. Ben sadece

alevlerin arasından saldırganı bir an için görebildik ama bu kadarı yeterliydi: kararmış, dumanı tüten kemikler, bazıları hala yanıyor, bir ucu eksik harap kanatlar, yarısı yok olmuş ve kanlı etle kaplı büyük göğüs kafesi, çatlamış, kömürleşmiş ama yine de korkunç derecede keskin dişlerle çevrili devasa bir ağız-

Büyük bir şaşkınlıkla ona baktım. Ölmüştü; ölmüş olmalıydı. Benzin tutuştuğunda, ağızındaki araba parçaları ölümcül şarapnel parçalarına dönüşmüş, kelimenin tam anlamıyla onu içeriden parçalamıştı. Hiçbir şey bu kadar hasara dayanamazdı. Hiçbir şey.

Ve yine de oradaydı.

Ve garip bir nedenden ötürü, zihnimde en üstte yer alan duygu dehşet ya da kuşku değil; öfkeydi. Kendimi aldatılmış, acı ve öfkeli hissettim. Ejderhayı öldürdün ve *eve gittin*. Bu bir çeşit kuraldı-ölü ejderha=oyun bitti. Her video oyuncusu, Hollywood yapımcısı ve altı yaşındaki çocuk bunu biliyordu.

Ama görünüşe göre hayatım bu notu almamıştı.

Sonra ateş fırtınası sona erdi ve tekrar koşmaya başladık, bir kapıdan geçip bir koridordan aşağı iniyorduk, dört tonluk kızgın ejderha arkamızdaki duvara çarpıyordu.

Bu kadar büyük bir şey için inanılmaz derecede hızlıydı, belki de koridorlar gibi küçük şeylerle uğraşmadığı için. Arkamızdan gelen seslere ve önümüzde uzanan devasa çatlaklara bakılırsa, duvarları karton gibi kolayca delip geçiyordu. Alçıpan fırtınasında uçan kapıları görmek için bir kez arkama baktım ve sonra bir kapıdan geçip bir ofise çekildim.

Ve bir çıkmaz sokak.

Çılgınca etrafıma bakındım ama kaçacak ya da saklanacak hiçbir yer yoktu, zaten bunun işe yarama ihtimali de yoktu. Pencere yoktu, dolap yoktu, hatta bir banyo kabini bile yoktu. Sadece sahte ahşap bir masa, hastalıklı bir bitki ve birkaçının değişmesi gereken gri endüstriyel halı karoları vardı.

Birini yakalamak üzereler, diye düşündüm boş boş ve sonra Pritkin beni omuzlarımdan yakaladı. "Ayrılmalısınız!" diye bağırdı binanın patlama sesinin üzerine.

"Ne?"

"Onu kör etmek için bir büyüyle vurdum. Tamamen aldığından şüpheliyim ama görüşü bulanık olmalı. Eğer peşimizden ayrılmasını sağlayabilirsek, onu uzaklaştırabilirim-"

"Birincisi, hayır. Ve ikincisi, *kesinlikle* hayır!"

"Bu bir tartışma değil!"

"Lanet olsun-"

Yere bir şey fırlatıp sonra da bizi duvara fırlattığında sözümü kestim, bir patlama zeminden bir parça koparırken hırpalanmış kalkanları bir darbe daha aldı. Ve sonra yeni çıkıştan aşağıdaki ofise doğru kayıyorduk, görünüşe göre tüm katı kaplıyordu. Burada koridor yoktu, sadece bitkilerin ve aile portrelerinin bulunduğu bir sürü odacık vardı ve umarım kimse bunlara o kadar bağlı değildir, çünkü bir saniye sonra arkamızdan bir şey tavanı yırttı.

Ve aniden, gidecek hiçbir yer kalmamıştı. Alan çok büyüktü ve yaratık merdivenlerle aramızdaydı. Diğer tek kapı inanılmaz derecede uzaktaydı ve yolumuzda zevkli gri bölmelerden oluşan bir labirent olmasaydı bile bunu başarabileceğimizden şüpheliydim. O tam kışımızdayken bir sonraki kata geçemedik ve Pritkin'in yüzündeki çaresizliğe bakılırsa, kalkanlarının başka bir ateş fırtınasına dayanacağını sanmıyordum.

Oyun gerçekten bitti, diye düşündüm ve sonra bizi pencereden dışarı attı. Bir kağıt fırtınası ve intihara meyilli bir su soğutucuyla birlikte geceye geri döndük. Aşağıdaki birinin arabasını kamikazeye uğrattı, tavanı bir Pritkin'in derme çatma planörü bizi yakaladığı gibi. Ve sonra bir hava akımı yakaladı, tam aşağıda bir ateş dalgası patlayıp havada uçuşan kağıt yığını yakarken binanın yan tarafına doğru yükseldi.

Yaratık pencere kenarında durakladı, modern cam ve çelikle çerçevelendiğinde daha da imkânsız görünüyordu. Sonra başını geriye attı ve bir çığlık daha attı, bir sis düdüğü kadar gürültülü, kulak zarlarımın patlayabileceğini düşündüğüm kadar yüksek bir sesle. Sokağın karşısındaki binanın aynalı tarafını titretecek ve yansımasını ürpertecek kadar yüksek sesle.

Yaratığın başının birkaç kat üzerinde dairesel bir hava akımında ilerlerken suya atılan bir taş gibi dalgalanmasını izledim. Pritkin binadan uzaklaşmaya bile çalışmıyordu ve nedenini merak etmeme gerek yoktu. Eğer o şeyden karada kaçamıyorsak, havada da kaçamayacağımız kesindi. Çok az direksiyonu olan ve itici gücü olmayan bir şeyle değil.

Etrafına bakınırken saniyeler geçiyor, ateş gibi yanan gözleri karanlıkta bizi arıyor, yarı pişmiş etin mide bulandırıcı kokusu büyüünün ozon tadına karışıyordu. Başım dönene kadar nefesimi tuttum, bu sırada kalbim

göğsümü delip geçmek için elinden geleni yaptı. Çünkü tek yapması gereken başını eğmekti; tek yapması gereken bakmaktı-

Sonra bizi fark etti ve kendini gökyüzüne fırlatmadan önce nefes alacak zamanım bile olmadı, dev kanatları havayı ölümcül bir hassasiyetle oyuyordu. Hâlâ garip bir şekilde güzel, diye düşündüm başım dönerek. Aerodinamik ve zarif, yıkık dökük haliyle bile muhteşem bir ölüm aracı.

Ta ki karşı binaya çarpana kadar. Ve bizim yansımamıza.

Bir el bombası gibi patlamadan önce bir mermi gibi çarptı, bir zamanların güçlü gövdesinin parçaları her yöne uçtu. Kalan parçaların bir cam şelalesinin ortasına düştüğünü gördüm, bir arabayı gözleme gibi dümdüz ettiğini gördüm, sıçrayan parçaların üç kat yukarıya uçtuğunu gördüm. Sonra başka bir şey görmedim, çünkü biz de düşüyorduk.

Pritkin'in aşırı yorulan kalkanı birkaç saniye sonra devre dışı kaldı ve bizi havada yuvarlanmaya gönderdi, ben de işe yaramayacağını bile bile umutsuzca yer değiştirmeye çalıştım. Ve o son birkaç öfkeli saniyede düşünebildiğim tek şey kazanmış olduğumuzdu, her şeye rağmen *kazanmıştık*, lanet olsun, ve hala-

Ve sonra sarsıldık, o kadar sertti ki kemiklerimin ayrılabilceğini düşündüm.

Bir an orada öylece asılı kaldım, havada zıpladım, omurgamdan aşağı gıdıklayıcı bir şekilde kayan kan dışında pek bir şey hissedemeyecek kadar sersemlemiştim. Sonra Caleb'i fark ettim, üstü açık arabanın yan tarafına tehlikeli bir şekilde eğilmişti, her zamanki sakın yüzünde dehşete yakın bir şey vardı. Ve elini garip bir hareketle uzatmıştı.

Bunun Pritkin'in ve benim etrafımı bir kement gibi saran soluk altın parıltısıyla bir ilgisi olabileceğini düşündüm. *İyi yakaladın*, demedim, çünkü ağzım çalışmıyor gibiydi. Ta ki Pritkin bana doğru yığılana, yüzü gevşeyene, vücudu kollarımda ölü bir ağırlık haline gelene ve sırtına iyice bakana kadar.

Ve çılgılık attı.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Ne oldu?" İki büyücü bizi dikkatlice arabanın kenarına çekerken Caleb sordu. Caleb beni tutmuştu ama onu fırlattım ve Pritkin'i yüzüstü arka koltuğa yatırdıkları yere doğru ittim. "Cassie!"

"Son patlamaydı," dedim uyuşmuş bir halde ona bakarak. Tanrım, bu açıdan daha kötü görünüyordu. Kırmızı, siyah ve beyaz birbirine karışmış, kan, yanmış deri ve kemik-

Birisi, "Bunun nedeni yangın değil," dedi.

Kim olduğunu görmek için başımı bile kaldırmadım. Paltosunun kalıntılarını dikkatlice çekip çıkarmalarını izliyordum. Kendi kendini onarması gerekiyordu ama bu sefer bunun gerçekleşeceğini sanmıyordum. Birkaç iplikçik kendini tekrar örmeye çalışıyordu ama işe yarayacak kadar kalmamıştı. İçine işlenmiş zırh büyülerine rağmen, ceketin arka kısmının neredeyse tamamı yok olmuş, aralarında deri "dantelden" başka bir şey olmayan devasa, kanlı delikler açılmıştı. Ve altındaki ceset-

"Tanrım," dedi biri, paltosunun kalıntıları sıyrılıp etinin bir kısmını da beraberinde götürürken. Yıldızlar etrafımda baş döndürücü bir şekilde dönüyordu.

"Ejderha kanı," diye tükürdü Caleb ve biri küfretti.

Başımı kaldırdım. "Ama bu olamaz... yakınlarda bile değildik-"

"Sen kaçmadan önce sana tükürmüş olmalı," dedi kabaca. "Bizi Merkez'e götür. Hemen!" diye emretti şoföre.

"O kadar uzun süre dayanamaz," diye karşı çıktı diğer büyücülerden biri.

"Olay yerinde tıbbi personelimiz var. Az önce geldiler-"

"Sence *bununla* başa çıkabilecekler mi?" "Eğer yapmazlarsa, o gider. Sana söylüyorum, yapamayız-"

"Çık dışarı," dedim usulca, gözlerim Pritkin'in sırtındaki harap haritadaydı. "Peki ya acil durum birimini denersek ve onlar da bir şey yapamazlarsa?" Caleb

talep etti. "Her türlü şansımızı kaybetmiş olacağız-" "Başka bir şey için zamanımız yok!"

"Çık dışarı dedim!" En yakın büyücüyü iterek hırladım. "Caleb hariç hepiniz!"

"Ne?" Patronla tartışan büyücü, genç bir Hispanik adam, bana bakmak için döndü. "Sen ne-"

"Eğer onun yaşamasını istiyorsan, defol git buradan!"

Caleb yüzüme bakarak, "Yap şunu," diye homurdandı. Neye benzediğini bilmiyordum. Umurumda da değildi.

"Sr," dedim ona.

Büyücüler, itiraz eden Fred'i de yanlarına alarak arabadan atladılar. Caleb n koltuğa tırmandı ve ben de Pritkin'in üzerine eğildim. Kanın metalik tınısıyla karışan yanık deri kokusu yeterince kötüydü, ama orada başka bir şey daha vardı, karanlık bir şey, yanlış bir şey.

"Ona dokunma," dedi Caleb sert bir sesle. "Bu şey asit gibidir. zerine bulaşırsa seni de yiyip bitirir."

Onu görmezden geldim. Bunu dokunmadan yapamazdım. Bunu yapabileceğimden hiç emin değildim. Pritkin yarı karabasan gibiydi, yani neredeyse bir vampir gibi insan enerjisiyle beslenebiliyordu. Bu onun en nefret ettiği yanıydı, bir zamanlar sevdiği birinin ölümüne neden olan yanıydı. Ama şimdi onu kurtarabilecek tek şey buydu.

Onu daha önce de benzer bir durumda beslemiştim ama o zaman büyük bir avantajım vardı: bilinci yerindeydi ve aktif bir katılımcıydı. Onu baygınken ne yapacağımı bilmiyordum. Eğer bir vampir olsaydı, onun için bir damar açar, ağzının üzerinde tutar ve vücudunun umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyi almasını sağlardım. Ama değildi.

Ve incubi sadece bir şekilde beslenir.

Yzlerimiz aynı hizada olsun diye koltuğun yanından yere doğru kaydım. Ve başka bir sorunum olduğunu fark ettim. Yüzüstü yatıyordu, başı bana dönüktü ve ulaşabileceğim çok az hasarsız et vardı. Elimi saçlarında gezdirdim, her zamanki gibi yumuşaktı, toz ve terden keçeleşmiş olmasına rağmen.

Yine de parmaklarımı aynı derecede kirli kaşlarında, çok büyük burnunda, çok ince dudaklarında gezdirmeden önce taradım. Bugün tıraş olmamıştı, belki dn de olmamıştı ve ben yanaklarını, çenesini düzeltirken kıllar parmaklarıma sürtündü. enesine ulaştığımda elim titremeye başladı. Son yarım saattir beni ayakta tutan adrenalinin etkisi azalıyordu ama ellerimin titremesinin tek nedeni bu değildi. Bunun bir kısmı Pitkin için duyduğum korkuydu, ama bir kısmı da-

Bir kısmı ondan *korkuyordu*.

Onu sadece bir kez beslenirken görmüştüm ve o da çok dikkatliydi. Ve bunun bir nedeni vardı. Sahip olduğu güç bir insanın enerjisinin sadece bir kısmını değil, tamamını alabilirdi. Eğer uyanık, aklı başında ve sağlıklı düşünebiliyor olsaydı bunu yapmazdı. Ama şimdi değildi. Ve bir incubus'un birini tükettiğini hiç görmemiş olsam da, usta vampirleri ciddi şekilde yaralandıklarında görmüştüm, arkalarında ne bıraktıklarını gör-

Zor nefes alarak kestim. Panik ve yorgunluk beni yere sermek için yarışıyor ama aptal korkaklığımınla birlikte onları da öfkeyle ittim. Pritkin benim için riske girerdi. *Bunu benim için yapardı.*

Eğildim ve kendi dudaklarımla onun dudaklarını buldum.

Öpücük, eğer öyle denebilirse, toz ve kül tadındaydı. Nefesini yüzümde hissettim, hafif ve sıcaktı ama başka bir şey yoktu. Hiçbir tepki yoktu.

Atletimi çıkardım ve sütyenimi çözdüm.

"Ne halt ediyorsun sen?" Caleb talep etti. "Sana dokunmamamı söylemiştim. _"

"Caleb. Ne görürsen, ne duyarsan unutacaksın," dedim sertçe. "Bu bir emirdir."

"Tamamen gittin mi-" "Ve işte bir tane daha. Kapa çeneni."

Pritkin'in elini aldım, gevşek ve cansızdı ama çok tanıdıktı. Her yumruyu, her nasırı, her çizgiyi biliyordum. Bu eller bana doğru silah tutmayı öğreten, dövüş sanatlarında duruşumu düzelten, düzgün yumruk atmayı öğretmek için ellerinden geleni yapan ellerdi. Ve bir keresinde birkaç kısa an için beni tutkuyla tutmuşlardı.

Gerçekten ama gerçekten bir parçasının bunu şimdi hatırlamasını umuyordum. Elini göğsüme götürdüm ve onu tekrar öptüm.

Hâlâ bir tepki yoktu, en azından ondan gelmiyordu, ama bir şey hissettim, nasırları hassas etin üzerinde gezinirken kısa bir titreme hissettim. İnkübiler eşlerinde şehvet uyandırıyorlardı çünkü insan enerjisinden bu şekilde faydalanıyorlardı. Vampirler için kan ne ise, beslenmek için kullandıkları kanal da oydu.

Ama kısa süreli hissim Pritkin'de bir şey uyandırdıysa da o.

Hayatımda hiç bu kadar az seksi hissetmemiş olmam da yardımcı olmadı. Kirden ya da

Yorgunluk ya da seyirciler, gerçi onların da bir faydası olmadı. Kan bile değildi. Çoğunlukla panikti. Giderek artan kesinlik

Eğer bunu yapamazsam onu kaybedecek olmam, yapabilme ihtimalimi çok daha azalttı.

"Eğer beni duyabiliyorsan, inatçı bir orospu çocuğu olmayı bırak," diye fısıldadım umutsuzca. *"Yardım et bana."*

Yanıt alamadım ve zamanımız tükeniyordu. Bunu yüzünün solgunluğunda görebiliyor, nefesinin sığılığında duyabiliyor, adını koyamadığım ama yine de bildiğim tanımsız bir şekilde hissedebiliyordum. Onu tekrar öperken, daha derine iterken, bir şeyler, *herhangi bir* şey hissetmesini isterken gözlerimden hayal kırıklığı gözyaşları süzüldü-

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en acınası gösteri olmalı," dedi birisi. dedi ve başımı kaldırdım. Çünkü bu Caleb'in sesi değildi.

Koltuğun arkasına rahatça tünemiş, yıldızlarla dolu bir adamın parıldayan dış hatlarına baktım. Gecenin içinde zar zor görülebiliyordu, ama sonra bir ley hattına girdik ve sıçrayan mavi enerji tanıdık bir dizi özelliğin etrafında büküldü. Elimde tuttuğum bedendekilerle aynıydılar ama arkalarındaki o özel zihinle çok farklı görünüyorlardı.

"Rosier," diye tükürdüm, etimin süründüğünü hissederek.

"Ne?" diye sordu. Caleb sordu, hâlâ arabayı kullandığı ve silahını çekmiş bir şekilde koltuğa doğru hamle yapmadığı için, bir şekilde arabaya binmiş olan iblisi göremediğini varsaydım.

Ölümçül yaratık oğlunun üzerine eğilirken, "Sana söyledim; her şeyi görmezden gel," dedim kabaca. "Ona zarar vermeyin!"

"Kimi incitmek?" Caleb kafası karışmış bir halde sordu.

"Sadece sür!" Rosier'i uzaklaştırmaya çalışarak tersledim. İsteddiği zaman bir vücudu vardı ama belli ki bu gece onu kullanmıyordu. Çünkü bir sis sütunu kadar cansızdı ve elim tam içinden geçti.

"Görünüşe göre sen de bu konuda yeterince başarılı olmuşsun," dedi Rosier sert bir sesle. "Her zaman senin onun ölümü olacağını söyledim."

Hayal kırıklığı, öfke ve akıllara durgunluk veren korkudan gözyaşlarımın aktığını hissettim.

Düşünmeyi zorlaştırdı, nefes almayı zorlaştırdı. Çünkü o haklıydı. O lanet otel odasında kalmalıydım, oradan hiç ayrılmamalıydım. Bu tamamen benim hatamdı, Pritkin'in kafasına silah dayamışım gibi. O ölecekti ve ben ona yardım edemeyecektim ve burada oturup bunun olmasını izlemek zorunda kalacaktım-

Tıpkı Eugenie gibi.

Bu düşünce bile beni dehşete düşürdü. "Hayır," diye fısıldadım.

"Neden orada oturmuş hüngür hüngür ağlıyorsun?" diye sordu iblis.

"Yapacak işlerimiz var."

Başımı kaldırdığımda solgun hatların öncekinden daha bulanık olduğunu gördüm ve kendimi odaklanmaya zorladım. Öfkeli gözyaşlarımı uzaklaştırdım.

"Ona yardım etmek istediğine neden inanayım? Onu öldürmeye çalıştın!"

"O, hayır. Hatırlarsan seni öldürmeye çalışmıştım." "Lanet Rakshasaları onun peşinden gönderdin!"

Rosier omuz silkti, sanki kendi oğlunun peşine ruhsuz iblislerden oluşan bir suikast timi göndermek önemsiz bir meseleymiş gibi. "Onlar bir korkutma taktiği olarak düşünülmüştü, ne de olsa hayattayken ona dokunamazlardı."

"Ona çok dokundular!"

"Sadece onu bedeninin dışına çekmekte ısrar ettiğin için. Ama bunu ölümlü bedeninden ayrılmayı bitirene kadar tartışalım, olur mu?"

Rosier'e baktım, nefret dolu, yalancı, düzenbaz bir piçti ve ne olduğunu bilmiyordum. Pritkin babasından nefret ediyordu ve tüm nedenlerini bilmesem de iyi nedenler olduğunu varsayıyordum; benim de kendime göre bir sürü nedenim vardı. Şimdi ona güvenmek-

"Sevgili kızım," dedi, sesinde sabırlı bir tını vardı. "Eğer onun ölmesini isteseydim, neden burada olayım ki? Senin şefkatli gözetiminde geçireceğin birkaç dakika her şeyi halledecektir, benim müdahaleme gerek kalmadan."

Ve haklıydı. Ne kadar aşağılık olsa da haklıydı. Burada oturmuş adamın yasını tutuyordum ve o daha ölmemişti bile. Ama olacaktı, çok yakında olacaktı, eğer kendimi toparlamazsam, bir şeyler bulamazsam. Pritkin'in hareketsiz bedenini ittim, daha fazla erişim sağlamak için onu yan çevirmeye çalıştım, ama ağırdı ve bunun nasıl olacağını göremiyordum-

"Ah, Tanrı aşkına, sende *ne* buluyor, asla bilemeyeceğim," dedi iblis, belirgin bir şaşkınlıkla.

"Ne yapacağım ben?" Çılgınca sordum.

"Birinin yemek yemesini istiyorsanız, önce yemeği hazırlamanız gerekir. Ve o bunu sizin için yapabilecek durumda değil. İşte," dedi iç çekerek. "Bırak baban yardım etsin."

Ve hiçbir uyarı olmadan, etrafımızdaki havada bir şeyler koptu. Elektrik akımına benziyordu ama daha yumuşak, daha sıcak ve sonsuz derecede daha baştan çıkarıcıydı. İçimde bir dalga gibi yayıldı, tenimi kızarttı, meme uçlarımı dikleştirdi ve kalbimin boğazımda daha sert atmasına neden oldu. Pritkin'i itmeyi bıraktım ve kıvrıldım.

Ellerim paltosunun ön tarafına doğru kayarken iç geçirdim, sıcaklık aradım, ten aradım.

Ellerimi tişörtünün altından geçirdim, sert kasları ve yumuşak saçları hissettim ve boynunu öptüm. Bu beni bir yere götürmedi ama adem elmasının topuzunu hafifçe ısırduğımda, dudaklarımın altında hafifçe sallandığını hissettim. Alt dudağını dudaklarımın arasına almadan önce bunu tekrar yaptım. Dişlerimin altında nemli, şişmiş bir sıcaklık oluştu ve biri inledi ama hangimiz olduğumuzdan emin değildim. Umurumda da değildi.

Bir şey hariç. Yolda çok fazla kayış, toka ve engel vardı. Ten tene temas etmek istediğimde kılıflar, kemerler, şişeler ve silahlar vardı.

Ama bu uzun süre sorun olmadı. Omzundaki tokenin kendi kendine ilmeğinden kaymasını, küçük çatalın deri hapishanesinden fırlamasını, sonra da her şeyin yere düşmesini şaşkınlıkla izledim. Aynı şey belindeki kemer için de geçerliydi; kemer gevşedi ve ardından altından çekilerek ön koltuğa fırladı. Ve sonra kot pantolonunun fermuarı, sanki görünmez bir parmak onu aşağı doğru itiyormuş gibi kayarak açıldı.

Sonraki birkaç dakikayı pek hatırlamıyorum. Her şey bulanıklaştı, saniyeleri yakalayan, onları şekerleme gibi uzatan sıcak, altın rengi bir pus. Bir adamın göğsünü hatırlıyorum, elimin altında sert kaslar, kaburgaların geniş bir merdiveni, bir kalçanın yumuşak yükselişi ... ve Pritkin'in geriye doğru sarsıldığını, nefesinin ağırlaştığını, çenesinin demir gibi olduğunu.

Silahları ve gömleğinin büyük kısmı gitmişti ama tuhaf bir şekilde ceketinin bir kolu hâlâ üzerindeydi. Kot pantolonu da yerinde duruyordu ama önden sarkmış, kabarık bir karın ve açık kahverengi bir hazine izi gösteriyordu. Sabırsızca ittim, çoğunlukla kalçalarından çıkardım, sonra bir el benimkini yakaladı ve koltuğa yaslamaya zorladı.

"Bunu istemiyorsun," dedi bana sert bir şekilde.

Hiçbir şey söylemedim; ne kadar hatalı olduğunu kelimelere dökcek kadar net düşünemiyordum. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Diğer elimi boynunun arkasına kaydurdım, onu kendime doğru çekmeye çalıştım ama aynı şey oldu. Diğer elim koltuğa çarptı ve bir kelepçe gibi onunkine sıkıştı. Pritkin başka türlü bana dokunmuyordu ama tam oradaydı, çıplak göğsü kabarmış, teni nemli ve ıslaktı, tek çıplak kolu beni koltuğa doğru tutarken kaslarla doluydu, çaresizdi.

Bedenim bunu sevdi, gözlerinin simsiyah olmasını, irisin etrafında sadece ince bir zümrüt ateşi halkası olmasını sevdi. Ama orada öylece durması, uzaklaşmaması ama yaklaşmaması çok daha az hoşuna gitmişti. Ona dokunamamak canımı acıtiyordu, gerçek, fiziksel bir acı, terin tüm o kasları oyduğu dereleri, vücut kıllarında oluşturduğu girdaplı desenleri görmek ve onları parmaklarımla, *dilimle izleyememek....*

Bir şeyler söylüyordu ama dinlemedim. Umurumda değildi. Ellerim Koltuğa sabitlenmişti ama benimkini tutarken kendi koltuğunu da hareketsiz hale getirmişti. Ve yakındık, o kadar yakındık ki, bir bacağıma ona dolamama, yanağımı göğsündeki yumuşak kürke sürtmek için eğilmeme, sivri bir meme ucunu bulup ısırma engel olamıyordu-

"Cassie, *lütfe*n ..." Sesi boğuk ve çaresiz çıkmıştı ama bana cesaretlendirme gibi gelmişti.

Biraz daha sert ısırdım ve haykırdı. Dilimin açtığım küçük izi yalamasına izin verdim ve tüm vücudu zevkle sarsıldı. İçimde dalgalandı, acıyı kovdu ama açlığı artırdı. Bu kadar ete dokunmak, kalbinin dudaklarımla altında sertçe attığını hissetmek harika bir histi. Ama daha fazlasını istiyordum, o kadife teni üzerimde hissetmek istiyordum, her şeyi istiyordum.

O da öyle yaptı. Ne söylerse söylesin, açlığı teninden benimkine doğru yayılıyor, beni haykırıyor, çıldırtıyordu. Doğrudum ve göğsü dikleşmiş meme uçlarıma zar zor değdi, ama hazzın şoku yoğundu, baskındı, arzuyu on kat büyütüyordu. Tutuşuna karşı kıvrandım, bastıran ağırlığa, tenin tene şiddetli temposuna *ihtiyaç* duydum.

"Cassie!" Bir el yüzümü kavradı, gözlerimi ona çevirdi ve odaklanmamı sağladı. Yeşil gözler artık siyah değil, garip bir şekilde, doğaüstü bir parlaklıkla gözlerimin içine bakıyordu. "Etkilenmişsin. Anlıyor musun? Daha önce nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?"

Bir anı zihnimi kurcaladı ama belirsizdi, ilgimi çekmiyordu. Ellerini ittim, her şeyimi ortaya koydum ama bu bir heykelle savaşmak gibiydi. Acı içinde haykırdım ve çiğ, tatmin edilmemiş bir ihtiyaç duydum.

Pritkin küfretti ama bana değil. "Ona ne yaptın?"

"Ne düşünüyorsun?" diye güldü biri. "Biliyor musun, zavallı kıza gerçekten yardım etmelisin."

"Sen karışma," diye hırladı Pritkin ve bu ses tonu içimdeki zevk noktalarını yalayan alev dillerini göndermeye yetti. İnledim.

"Öyle olsaydı ölmüş olurdun," diye yorum yaptı diğer ses. "Bir şey değil, bu arada."

Daha fazlasını da söylemiş olabilir ama ben duymadım. Çünkü o sıcak eller ayaklarımın üzerine kapanmak için beni serbest bırakmış, baldırlarımın üzerinde sahiplenici bir şekilde yumuşamadan önce ayakkabılarımı nazikçe kaydırmıştı. Bu his enfesti, işkence gibiydi, tüm vücudum hassaslaşmış bir sinir ucu gibi zıplıyordu. Uzanmaya, dokunmaya, okşamaya başladım ve hemen ellerim çekildi.

"Hayır. Kıpırdama."

Bu Pritkin'in sesiydi, emir vermek için kullandığı, nadiren duyduğum ama otomatik olarak itaat ettiğim ses. Genellikle kötü silahları olan kötü insanların onları kafama doğrulttuğu anlamına geldiği için. Bu sefer nedenini bilmiyordum ama koltuğa yaslandım, zor nefes alıyordum. Ve eller geri döndü.

Nasırlı avuç içleri dizlerimin yumuşak alt kısımlarını okşadı, sonra kalçalarımın dış kısımlarını ısıtmak için etrafından dolaştı. Vücudumun her tarafını düzleştirdiler, eşofmanımın ince malzemesine ulaşana kadar hiçbir engelle karşılaşmadılar. Ellerini kalçalarımın üzerinde kaydırırken pürüzlü tenim pürüzsüz naylona takıldı, parmakları bel bandının lastiğinin hemen altına kayd.

Bir an öylece kaldılar ve gözlerimiz neredeyse karanlıkta buluştu. Pritkin'in bakışları, eğitim salonunda üzerime eğilip kılıcını sıcak bir şekilde boynuma dayadığı zamanki aynı sert ve odaklanmış yoğunluğa sahipti. Ama bu gece daha fazlası vardı, şiddetli, sıcak ve sahiplenici bir şey. Titremeye başladığımı hissettiğimde şok oldum.

O büyük eller yavaşça tenime değdikçe bu his daha da yoğunlaştı. Baş döndürücü bir netlik anında her şeyi hissedebiliyordum: parmaklar şortun her iki yanında uzanan dikiş çizgisini yumuşatıyor, etiketin tenime değen belli belirsiz çizdiği, terden ıslanmış kumaşın sırtımın küçük kısmına yapışması. Sonra o eller yavaşça vücudumdan aşağı doğru inmeye başladı. Ve şortu da yanlarında göturdüler.

Kendimin bir ses çıkardığını duydum, tanıdığım bir ses değildi. Sonra zaman tekrar yavaşladı, yumuşadı ve akışkanlaştı. Öyle ki ince, ipeksi kumaşın her santimini göbek deliğimin üzerinden süzülürken, kalçalarımın yanından geçerken, leğen kemiklerimin üzerinden süzülürken ve sonra uyluklarımı okşarken hissedebiliyordum.

Bir süre sonra, her türlü mantıklı düşünceyi kovan bir sarmal, düşme hissi kafamı ele geçirdi. Buna karşı koymadım. Çok ihtiyacım olan bir şeydi - ne olduğumuzu, nerede olduğumuzu ve bunun neden çok ama çok kötü bir fikir olduğunu unutmamı sağlayan bir şey.

Vücudumdan tamamen çekerken ipeksi kumaş ayaklarıma sürtündü. Tek kelime bile etmedi. Ama ben orada, kısa bir tanga dışında çıplak yatarken, yavaşça onun titrediğini fark ettim. Titremeleri neredeyse fark edilmiyordu, tıpkı diğer her şeyi gibi kontrollüydü. Ama ben onları hissettim.

Ona her şeyin yolunda olduğunu, ona güvendiğimi ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemeye çalıştım. Ama sonra sıcak eller tekrar tenimi buldu ve bacaklarımdan yukarı kaydılar. Kalçalarımı yavaşça birbirinden ayırırken tek yapabildiğim boğazımın derinliklerinden gelen kısık bir ses oldu.

Başını eğdi, acele etmiyordu ama yüzünde beynimin kısa devre yapmasına neden olan bir yoğunluk vardı. Vücudumu izlerken ılık nefesi üzerimde gezindi, sanki beni içine çekiyormuş gibi uzun saniyeler boyunca orada burada durdu. Ama hiç durmadı, hiç *dokunmadı*. Dudakları kızarmış tenimden milimetrelerce uzaktaydı, o kadar yakındı ki her nefesi tüylerimi diken diken ediyordu. Ve ben çılgın atacağımı düşünene kadar orada kaldılar.

Ona dokunmak istedim; *hareket etmem gerekiyordu*. Ama bu acımasız saldırısızlığa karşı çaresizce kıvranmaktan başka bir şey yapamıyor gibiydim. Saniyeler içinde, tehlikeli bir şekilde inlemeye yakın bir şeyi zapt etmek için dilimi ısırıyordum. Sonra o eller yanlarımdan yukarı kaydılar ve o ağız nihayet temas kurarak tangamın yayının hemen üzerindeki hassas ete yaklaştı.

Ellerin verdiği histen çok farklı olan ılık, ıslak his karşısında nefesim kesildi. Ve aniden hareketsiz yatmak çok daha kolay oldu, tüm bedenim ağırlaştı ve durgunlaştı. Bacaklarımdan arasına yerleşen ağırlığa, saçlarının serin hissine ve hassas tenimde dudakların ve dilin şok edici derecede samimi okşamasına teslim olarak geriye yaslandım. Aylarca süren bir arzuyu tatmin ederek parmaklarımı yumuşak yelesinin derinliklerine soktum ve başının ellerimin altında hareket ettiğini hissettim.

Şefkatli ağız kalçalarımda ziyafet çekmeye devam etti, içimin derinliklerinden ürkmüş bir zevk sesi daha çıkardı, sıcak dil uyluğun kalçayla buluştuğu kıvrımı bulduğunda iniltiye dönüşen bir ses. Ona tekrar dokunmak, ona doğru su gibi akmak, o kaslı sıcaklık boyunca kaymak ve zevke zevkle karşılık vermek istememe neden oldu-

"Dur," dedi hafifçe, kalça kemiğimi hafifçe ısırarak. Ve vücudum tatlı, şaşkın bir telaşla tepki verdi.

Ben eriyene kadar yavaşça tenimde gezindi, ılık, ıslak saldırı kalçalarımnda, karnımda ve sonra daha aşağılarda ilerlerken saf tepkinin şekillendirilebilir bir yarattığı haline geldim. Dili tangaanın üst kısmında dolaştı, dantelin izini sürdürdü, küçük saten yayı yakaladı. Ne yaptığını göremiyordum; başı önümdeydi. Ama sıcak bir ağız o küçük kumaş parçasının üzerine kapandığında, vücudumdan aşağı doğru iz sürmeye başladığında tenimi fırçaladığını hissettim. Ve dişleriyle çekti.

Bir an boş gözlerle ona baktım. Tüm fantezilerime rağmen *bu* adamın o huysuz bakışlarının, inatçı çenesinin ve katı boyun kontrolünün altında her zaman kaynadığını hiç tahmin etmemiş, hiç bilmemiştim. Ya da belki bir parçam biliyordu ve riski biliyordu....

Ve sonra onu daha fazla izleyemedim. Sıcak gece esintisine karşı cırılçıplak soyunurken nefes nefese koltuğa yaslandım. Rosier gitmişti ya da en azından ben onu göremiyordum. Koltuk arkılığı yüzünden Caleb'i de göremiyordum ama bunun tersinin doğru olup olmadığından emin değildim. Şu anda umurumda değildi. Vücuduma doğru ilerleyen altın başımdan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Dudaklarıyla, diliyle hafif desenler çiziyordu, okuyamayacağım kadar ileri gitmişim ama tenimi yakan rünler ve semboller. Bu his o kadar yoğun, o kadar eziciydi ki vücudum onu kontrol edemiyormuş gibi hissediyordum. Öyle bir noktada durdu ki, eğer külot giyiyor olsaydım, külotumun altına girecek ve birkaç gün önce ağda yaptığım tenimle ziyafet çekecekti. Ama yeterince alçak değildi, yakın bile değildi ve o her şeyi tüketen ihtiyaç yeniden artıyordu.

Ellerimi saçlarına gömdüm, başını çok ihtiyacım olan yere yönlendirmeye çalıştım. Ama o beni görmezden geldi, aynı aldatıcı nezaketle etime yumuşakça sokulmaya devam etti. Ta ki bir özlem bıçağı içimi parçalayana kadar, o kadar güçlüydü ki, daha fazla devam ederse boşluğun beni öldürebileceğini düşündüm.

O zaman inledim, benim sesim bile olmayan düzensiz, istemsiz bir inilti. Böyle şeyleri umursayabilecek durumda olsaydım bu utanç verici olurdu. Ama değildim ve umursamadım, ne bunu, ne de ihtiyacın neredeyse dayanılmaz yoğunluğu dışında hiçbir şeyi. Adını hıçkırığa hıçkırığa söyledim.

Ve sonunda, *sonunda*, o son santimi de indirdi. Sıcak dudaklar üzerime kapandı, ıslak bir dil beni çevreledi. Ve sahip olduğum her sinire şiddetli, sarmal bir ihtiyaç acısı vurdu. *İşte orası. Oh, orada, evet, orada.*

İçinden hafif bir ürperti geçti ve nefesi duyulur bir şekilde kesildi. "*Evet,*" diye tısladı, o kadar yumuşaktı ki kendi hayal gücüm olabilirdi. Ama kalçalarımındaki eller sarsılarak sıkılaştı ve o dil talepkâr oldu, beni açmaya zorladı, beni yakından öğrendi, neye ihtiyacım olduğunu keşfetti.

Ve sonra artık düşünemiyordum. Boğazının derinliklerinde çıkardığı sesleri duymak, ter, barut ve büyüünün o tuhaf karışımını koklamak ki bu onun özel parfümü de olabilirdi, o ağzın saldırısını hissetmek, tamamen ıslak, ipeksi sıcaklık ve ateşli tutku, hiçbir şey güvenli değil, hiçbir şey akli başında değil-

Ve sonra yavaşça ısırıldı. Ve

Tanrım.

Zevk beni sarstı, derin, ilkel bir tepki titremesinin ardından hızla saf, erimiş bir şehvet dalgası geldi. Karnımdan başlayıp beklenmedik, kontrol edilemez bir dalga halinde dışarıya doğru yayılan sıcaklığın ham gücü boğazımdan bir çığlık kopardı. Acımasızca beni daha derine çekti ve tekrar yaptı. Ve bedenim daha fazla dayanamadı.

Kendimden geçmiş bir halde ciğerlerimde, kalçalarım ve ayak parmaklarıma kadar her yerimde zincirleme bir şimşek gibi çaktı. Pritkin'in içine dalgalandı, ellerini sıktı, parmaklarının etime batmasına neden oldu. Ve çıkardığı ses, derin, savunmasız ve çaresiz, bedenimin daha da titremesine neden oldu, sanki zihnimi sarsan boşalmanın ortasında bile tekrar boşalmaya çalışıyormuş gibi.

"Tanrım-" diye boğulduğumu duydum ve bunun merhamet için bir yakarış mı yoksa bir teşekkür duası mı olduğunu bilemedim.

Sonunda bittiğinde, ağır kaslı bedenine sarıldım, cildim yüzeyin hemen altında titreşen büyüünün tınısıyla ateş gibi yanıyordu, nefes nefese kalmıştım. Bir el başımı göğsüne bastırdı, parmakları saçlarıma dolandı. Hareket etmeye bile çalışmadım; yapabileceğimi de sanmıyordum. Orada öylece durdum, kulağımın dibinde biraz düzensiz de olsa güçlü ve emin bir şekilde atan kalp atışlarını dinledim.

Ve sonra araba Vegas'ın dışında bir yerde asfalta çarparak yere indi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Arabadan tökezleyerek inene kadar içinde bulunduğum durumu fark etmemiştim. Ve sert bir şeyin üzerine yüzüstü düşene kadar. Adrenalinin etkisinden mi yoksa yarı-incubus bir savaş büyücüsüne yem olmaktan mı bilmiyorum ama tamamen bitmiştim. Öyle ki yanağımın altındaki beton bana oldukça davetkâr gelmişti. Nerede olursam olayım uyumak istiyordum ama biri beni kaldırdı. İtiraz edecek gücüm kalmamıştı.

Aynı eller beni nazikçe bir battaniyeye sardı. Saat sabahın üçü, belki de dördü olmalıydı ama Ağustos ayında Vegas sabahın o saatinde bile boğucudur ve battaniye cızırtılı ve sıcaktı. Umursamamaya karar verdim, çünkü böylesi daha kolaydı.

Çatlak bir park alanından geçerek, içinde birkaç kamyon ve aykırı bir şekilde dışarıda park etmiş bir limuzin bulunan parlak ışıklı alüminyum bir binaya doğru ilerledik. Gözlerimi kısarak baktım. Eğer burası savaş büyücülerinin karargâhıysa, hayal kırıklığına uğramıştım. Ayakkabı deposu gibi görünüyordu. Ama içerisinin daha ilginç olduğunu tahmin ediyordum, çünkü deri ceketli birkaç muhafız etrafta dolaşüyor ve bize kıllı gözlerle bakıyordu.

Ben de onları umursamadım.

Birkaç dakika sonra sigara ve eski ayakkabı gibi kokan kustumuk yeşili bir şeyin üzerine yatırıldığımda umursadım ama bununla yaşayabileceğime karar verdim. Uyumaya gittim. Sonra başımın üzerinde fısıltıyla devam eden öfkeli konuşmalarla uyandım.

"Önceden aradılar; seni beklediklerini söylediler. Ben ne sikimim-"

"Onlara ne istersen söyle. Ben daha çok bir şifacı bulmakla ilgileniyorum. Burada."

"İşinle ilgilensen iyi olur!" "Daha az umursayabilirim-"

"O zaman *boynuna* ne dersin? Çünkü bu bir saldırıydı ve Pythia'ya saldırı, sizin de bildiğiniz gibi, zorunlu ölüm cezası gerektirir."

İşte o zaman doğruldum. "Doktor yok," diye mırıldandım.

"Cassie!" Küçük bir ofisteydik ve Pritkin en iyi şekilde antisofa olarak tanımlanabilecek bir şeyin yanına çömelmişti. Talihsiz renginin yanı sıra

Daha talihsiz bir kokusu vardı, ayrıca sert, topak topak ve lekeliydi ve minderlerden birinden hüzünlü küçük dolgu tutamları akıyordu. Platonik idealin tersine dönmüş hali gibiydi.

İki çift irkilmiş göz bana baktı, sanırım son kısmı yüksek sesle söylemiştim. "Ne? Okudum."

"İyi misin?" Caleb, Pritkin'in yanına çömelerek sordu. Bu da bana bacaklarımı koyacak yer bırakmıyordu. Onları yukarı çekmeyi düşündüm ama o zaman muhtemelen tekrar uykuya dalacaktım ve şu anda aklıma gelmeyen bir nedenden ötürü bu kötü bir fikirdi. Orada oturup onlara göz kırptım ve gelmesini bekledim.

Pritkin sert bir sesle, "Bir şifacıya ihtiyacı var," dedi ve kapıya doğru ilerledi. İşte bu kadar. "Doktor yok," dedim tekrar.

Ve sonra yere yığıldım.

"Onu duydun," dedi Caleb, Pritkin eli kapı kolunda duraklayınca.

"Kahretsin, Cassie-"

"Sadece çok ama çok yorgunum," dedim ona, arkasındaki sahte ahşap panelin neden bedeninin boşluğuna taşıdığını merak ederek. Sonra gözlerimin kaydığını fark ettim. "Hiç içkin var mı?" Caleb'a sordum.

"Muhtemelen içmemelisin," dedi Pritkin, çelişkili bir ifadeyle.

Bunu düşündüm. Aradığım bir cümle vardı ama beynim tam da o anda işbirliği yapmıyordu. "Siktir et," dedim parlak bir sesle. Sonra tekrar doğruldum, çünkü antisofa cidden kötü kokuyordu ve Caleb elinde kâğıt bir bardakla yanıma geliyordu.

Su soğutuculardan çıkan türdendi, küçük ve koni şeklindeydi, ama içinde gerçekten iyi bir viski vardı. Gerçekten çok iyi, diye karar verdim, geri attım, pürüzsüz ve turbalı.

Ve sonra midemde devam eden partiye çarptı ve oh, kahretsin. "Çöp tenekesi," dedim kalın bir sesle.

"Ne?" Caleb bana baktı. "Çöp kutusu!"

Pritkin küfredip bir tane kaptı, tam o sırada o gece yediğim her şey tekrar ziyarete geldi. Viski, pizza, milk shake, bira ve yarı çözünmüş tek bir jelibon, aslında hiç yemediğimi hatırlayamadığım için sürpriz oldu. Eğlenceli zamanlardı.

Sonunda bitirdim ve bu kez suyla dolu başka bir küçük kâğıt bardakla ödüllendirildim. Pritkin saçlarımı yüzümden uzak tutarken ve Caleb ona bir kutu mendil uzatırken kısık sesle "Devam et," dedim.

Temizlik biraz zaman aldı, çünkü başlangıçta oldukça kirliydim. Bu sırada Pritkin doktor için söylenmeye devam etti ve ben de sinirlenene kadar hayır demeye devam ettim. "Ben iyiyken kafanı ilmiğe geçiremezsin," diye mırıldandım. "Sadece yorgunum. Tanrı aşkına!"

Sonunda sustu, belki de başımı ağrıttığını fark ettiği için. Ya da belki kendisinin de başı ağrıdığı için. Dokuz çeşit cehennem gibi görünüyordu. Parçalanmış paltosunu arabada bırakacak ve ikimizin etrafına bir battaniye örtecek kadar akıllıydı, bu da gömleğinin olmadığı ve kot pantolonunun asitle yıkanmış olduğu gerçeğini gizlemişti.

Beslenmesine rağmen yüzü çizilmiş ve solgundu, göğsünde kurumuş kan vardı ve elleri titriyordu. Saçları hakkında ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi.

Ama bu her zaman doğruydı.

Caleb kabaca, "Giysiye ihtiyacın var," dedi.

"Dolabımda biraz var," dedi Pritkin ona. "İki yirmi bir. Ya da olmalı. Ne yaptığımı hatırlamıyorum-"

"Ben onları getiririm. Sen burada kal."

Caleb bana sertçe baktı, neden bilmiyorum. Sanki gerçekten bizi oradan çıkaracakmışım gibi. Ya da yürümeye. Ya da oturmaya.

Kokuşmuş kanepeye yaslandım ve sessizce bana bakan Pritkin'e baktım. Karnını doyurduğu için mi bilmiyorum ama gözleri biraz ürkütücüydü. Neredeyse neon yeşili, parlak ve yakıcıydı. Ve okuyamadığım ama tahmin edebildiğim karanlık duygularla doluydu.

"Ben gönüllü oldum," diye hatırlattım ona.

"Kullanılmak için!" Eli, parmak eklemleri beyazlaşana kadar koltuk minderinde sıkıştı. "Seni kurutmuş olsaydım bile umurunda olmazdı!"

"Muhtemelen bunu tercih ederdi," dedim elime bakarak. "Onu biraz zahmetten kurtar."

"Nasıl-" Durdu, gözlerini kapadı ve birkaç dakika boyunca sadece nefes aldı. Bu iyiye işaret değildi; Pritkin bağırıp çağırırken ve etrafta tepinirken daha iyiydi. Ama belki de şu anda o kadar gücü yoktu. Onu anlayabilirdim.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve hemen geri çekti, yüzünde dehşete yakın bir şey vardı. Bu beni cidden kızdırdı. "Bu bir

Sence de biraz ikiyüzlüce değil mi?"

"O değil-" Gözlerini kaçırdı. "Sen değilsin."

"Ben olmadığımı biliyorum. Ne oldu? Aptal mıyım ben?"

Gözlerini kırptırdı ve tekrar elini tutup çekiştirdim. Fazla etkili olamayacak kadar güçsüzdüm ama o yine de geldi ve yanıma oturdu. Elini tuttum, kısmen eşeklik etmek için, ama aynı zamanda bir nedenden dolayı kendimi daha iyi hissettirdiği için. Ve o anda, rahatlatıcı her şeyi sorgusuz sualsiz kabul ederdim.

"Özür dilerim," dedi bir süre sonra. Çenesi acıyormuş gibi görünecek kadar gergindi. İçimi çektim.

"Ne için? Hayatımı kurtardığın için mi? Bu süreçte neredeyse öldürüldüğüm için mi?"

Asilce ölmediğin için mi? Ne için?"

Kaşları tanıdık bir çatıklığa dönüştü. "Havandasın."

"Evet. Evet, öyleyim. Bir *gün* geçirdim ve keyfim yerinde. Peki tam olarak ne için özür diliyorsun?"

"Bu kadar ileri gittiğim için. Ama başka bir alternatif göremedim. Sizi güçlü bir baskı altına sokacaktı ve bu tür bir baskı tamamlanmadan kırılmayacaktı."

"Tamamlama." Yorgun beynimin bunu çözmesi birkaç dakika sürdü. Ve sonra bir an daha, çünkü aldığım tek cevap mantıklı değildi. "Tamam, şunu açıklığa kavuşturalım. Bana aklımı başımdan alan bir orgazm yaşattığın için özür mü diliyorsun?"

Caleb kapıyı çarparak içeri girdi. "Bunu duymadım."

"Aynen öyle."

Kıyafetleri vardı, Pritkin için düz gri eşofman ve spor ayakkabılar, benim için de büyük boy lacivert bir tişört. "Bu benim," dedi bana. "Sana elbise olarak yakışacağını düşündüm."

"Teşekkürler." Bu noktada her şey cızırtılı battaniyeden daha iyiydi.

"Duş var mı?"

"Evet. Spor salonunun orada." Pritkin'e baktı. "Sırtını mı yıkayacaksın?"

Ve Pritkin gerçek anlamda hırladı. Kuduz pitbullar şahdamarına saldırırken bu tür sesler çıkarmazlar, ancak plan bu gibi görünüyordu, çünkü koltuktan kalkmış ve göz açıp kapayıncaya kadar Caleb'e doğru hamle yapmıştı. Ancak elini tuttuğumda durdu.

Geriye dönüp baktığımda onu yakalamak iyi fikirdi. "Zamanı değil Caleb," dedim kısaca.

Başını salladı, biraz korkmuş görünüyordu. Sanırım o da bu sesi daha önce duymamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştım.

Aslında Pritkin için duşu soruyordum, sıcak suya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ama belli ki ikisini bir arada bırakmak olmazdı. Ve odada kokan tek şeyin kanepe olmayabileceğinden korkuyordum.

Pritkin yeni eşofmanlarını giydi, bu da onların temiz olma statüsünü büyük ölçüde ortadan kaldırıyor ama bu battaniyenin tamamının bende kalacağı anlamına geliyordu. Kimseyi şok etmeyeceğimden emin olana kadar battaniyeyi üzerime çektim ve Caleb'in tişörtünü aldım. Sonra da kapıdan dışarı baktım.

Neyse ki, dışarıdaki koridorlar sabahın bir saatinde beklediğiniz kadar ıssızdı. Paspası iten bir hademe bile yoktu; sadece buzlu cam kapının arkasında bir gölge ve spor salonunda tur atan bir adam vardı. Spor salonu olduğundan değil. Sadece devasa kompleksin içinde kontrplak bölmelerle oyulmuş ve bir parkur, birkaç koşu bandı ve duvarları kaplayan ağırlıklar şeklinde bir sürü demirle donatılmış bir alandı.

Bir Fey burada çıldırırdı, diye düşündüm belli belirsiz ve biraz daha neşeli hissettim.

Yan yana iki tuvaletin bulunduğu arka taraftaki dolap sırasını takip ettik. Pritkin bana bir havlu ve dolabından kokusu belli olmayan ama sabun olduğunu tahmin ettiğim bir şey çıkardı. Ben teşekkür ettim, o da hiçbir şey söylemedi ve kendi yollarımıza gittik.

Banyonun duş kısmı, tıpkı evin geri kalanı gibi son derece faydacıydı. Bunun mantıklı olduğunu tahmin ediyordum - bir ay öncesine kadar Kolordu MAGIC'te, yani Türler Arası Büyük İşbirliği için Metafizik İttifak'ta, yani BM'nin doğaüstü versiyonunda bulunuyordu. En azından savaş onu çölde bir cam parçası haline getirene kadar öyleydi. Bu durum Kolordu'yu yeni bir ev bulmaya ve burayı mümkün olduğunca Spartan bir yer haline getirmeleri için onlara güvenmeye zorlamıştı.

Kabinler yoktu -mahremiyet çok kızca bir şeydi- sadece bir düzine duş başlığı ve ortasında bir gider bulunan eğimli bir zemin vardı. Fayanslar beyazdı ve armatürler parlaktı, ama sadece yeni oldukları için. Ayakkabı deposunun bu kadar büyük bir banyoya sahip olduğundan şüpheliydim, bu yüzden muhtemelen yakın zamanda eklenmişlerdi. Yine de, yeniliğine rağmen, burası her yerdeki kurumsal mekânların geleneğine uygun olarak gerçekten çirkin olmayı başarıyordu.

Fırçaladım, fırçaladım ve biraz daha fırçaladım ve sabunlu şey şampuan olarak oldukça iyi göründüğünden, bu saçlarımla uğraşmayı da içeriyordu. Ve sonunda yeşili ıslatmayı başaramadıysam lanet olsun. Pritkin'den daha önce bir şeyler istemeliydim, diye düşündüm başımı sudan kaygan duvara yaslayarak.

Kendimi bitkin, nemli ve belli belirsiz mide bulandırıcı hissediyordum - Billy'yi biraz fazla beslediğim zamanki gibi. Tamamen tükenmiş değildim; Pritkin bunu söylemekten kaçınmıştı. Aslında Billy beni bir iki kez bundan daha kötü hissettirmişti.

-Bir istisna dışında. Billy'yi beslemek beni hiçbir zaman göğüs kafesimin altında küçük bir suçluluk duygusuyla baş başa bırakmamıştı.

Ve bu da tam olarak buydu: suçluluk. Ezici, felç edici ya da ezici değil ama yine de suçluluk. Geçmişte bunu tanımlamakta zorlanmayacak kadar çok yaşamıştım. Sadece orada ne aradığını biliyordum.

Bu Pritkin'le ilk yakınlaşmamız değildi; bu ikincisiydi. İlki yaklaşık bir ay önce Apollo ile son savaşımız sırasında olmuştu. Pritkin ciddi şekilde yaralanmıştı ve benim de küçük bir yardımımıla onu incubus yetenekleri kurtarmıştı. Bugüne kıyasla çok azdı ama temel fikir aynıydı: Ben enerjiyi sağlamıştım, o da iyileştirme işini yapmıştı.

Ve bu gerçekten bir sondu. İlişkımız her zamanki haline geri dönmüştü ve sonrasında bunun hakkında çok fazla düşünmemiştim bile. O kadar çok başka şey oluyordu ki, bu sadece o çılgınca şeylerden biri gibi görünüyordu. Neredeyse küvette boğulmak ya da bir ejderha tarafından bir ofis binasında kovalanmak gibi. Son zamanlarda böyle çılgınca şeyler hep oluyordu ve beynimde bu klasöre girmişti. Sadece işe yaradığı ve ikimiz de bu savaştan yüzümüzün akıyla çıktığımız için minnettardım.

Peki şimdi farklı olan neydi?

Hoşuma gittiği için miydi? Çünkü hoşuma gitmişti; bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. İlk birkaç dakika değil, onlar oldukça dehşet vericiydi. Ama sonrası . . . evet. Hoşuma gitmişti. Hem de çok. Tamam, hem de çok. Ama geçen sefer de hoşuma gitmişti. Ve cidden, Pritkin karabasan prensinin oğluydu. Beynim ne bekliyordu ki? Nefret edeceğimi mi? Yani, ihtimaller neydi ki?

Ve gerçek şu ki, bundan zevk alsam da almasam da ona yardım ederdim. Adam *ölüyordu*. Ne olursa olsun bunun olmasına izin vermezdim. Ve hayatta olduğu için de üzgün değildim. Yani hayır, sorunun zevk meselesi olduğunu düşünmüyordum.

Acaba Mircea'yla daha önce çıkmadığım halde şimdi çıktığım için olabilir miydi? Yani, Mircea beni bir süre önce sahiplenmişti ama usta vampirlerin istedikleri her şeyi almak gibi bir huyları olduğunu uzun deneyimlerimden biliyordum. Bu beni şaşırtmamıştı ama sırf o öyle dedi diye evli olduğumuzu da düşünmemiştim. Çıkmaya başlayana kadar romantik bir durumumuz olduğunu düşünmemiştim ve bu son küçük olaydan sonraydı.

Bu muydu yani? Onu aldatmış gibi mi hissediyordum? Bir süre bunu düşündüm ama bu da pek doğru gelmedi. Bunun romantizmle bir ilgisi yoktu. Pritkin bir vampir olsaydı ona kan verirdim; bu haliyle ona iyileşmesi için ihtiyacı olan şeyi vermiştim. Ve her iki durumda da benim yüzümden neredeyse öleceğini düşünürsek, ona bir borcum vardı.

Yine de, her ne sebeple olursa olsun, bu seferki farklı hissettirdi. Geçen seferden sonra Mircea'nın gözleriyle buluşmakta hiç zorlanmamıştım. Şimdi bunun doğru olup olmayacağını bilmiyordum ve nedenini bile bilmediğim için sinirleniyordum.

Ancak bir şeyi biliyordum. Affedilmeyecektim - buna ihtiyacım olduğundan değil, lanet olsun - çünkü ona söyleyemiyordum. Anlayacağını düşünmediğim için değil. Vampirler insanlardan çok daha pragmatik olma eğilimindedir ve eğer bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu açıklayabilirsem .

. Pritkin'in çok fazla uzuv kaybetmeme ihtimali vardı. Sorun, tabii ki, benim yapamamamdı.

Mircea'ya hiçbir şey söyleyemezdim, çünkü ona nedenini söylersem, ne olduğunu da söylemem gerekirdi - özellikle de Pritkin'in ne olduğunu. Ve eğer ona ne olduğunu söylersem, kim olduğunu da söyleyebilirdim, çünkü tüm tarih boyunca sadece bir insan-inkubus melezi olmuştu.

Ve sihir topluluğunun Merlin'in geri döndüğünü duymaya hazır olduğunu sanmıyordum.

Elbette bunu duyacaklarını bilmiyordum. Örneğin Mircea'nın bunu manşetlere taşıyacağını düşünmemiştim. Ama bununla bir şeyler yapardı. Yapmazsa vampir olmazdı.

Ve o şeyin ne olduğunu gerçekten öğrenmek istemiyordum.

Bir süre sonra iç çektim ve vazgeçtim. Düşecekmişim gibi hissetmediğim zaman bir yolunu bulacaktım. Su sıcak kalmıştı ama dizlerim titremeye başlamıştı, ben de kapattım.

Tanrım, çok yorulmuştum.

Kurulandım ve Caleb'in tişörtünü başıma geçirdim. "Kısa" kolları dirseklerimi geçiyordu ve etek ucu neredeyse dizlerime geliyordu. İşimi göreceğine karar verdim ve dışarı çıktım.

Koşucu bir yerlere gitmişti ve kimse onun yerini almamıştı, bu yüzden mağara gibi alan biraz ürkütücü hissettiriyordu. Etrafta Pritkin'i aradım, çünkü yarım saat önce neredeyse ölmüş olmasına rağmen onu demir pompalarken bulmak mükemmel bir karakter olurdu. Ama onu göremedim.

Spor salonu büyüktü ama aynı zamanda oldukça açıktı, egzersiz alanında gerçek bir engel yoktu ve tepesinde sadece endüstriyel floresanlar vardı. Yani onu kaçırmış olmam mümkün değildi. Kısa, panik dolu bir an için -ya da paniğim kalsaydı panik olurdu- Caleb'le kavga etmek için geri dönmüş olabileceğini düşündüm. Ama sonra suyun aktığını duydum.

Birkaç saniye boyunca bunu tartıştım, belki de koşucu bir savak indirmeye karar vermiştir diye. Ama utanmak için gerçekten çok yorgundum ve savaş büyücüleri her şeyi normal karşılama eğilimindeydi. Risk almaya karar verdim.

Erkekler tuvaleti, daha büyük olması ve bir sıra pisuvar içermesi dışında tıpkı kadınlar tuvaletine benziyordu. Tuvalet kabinlerini geçip arkadaki büyük duş odasına girdim. Tabii ki kapı yoktu, bu yüzden onu bulmam uzun sürmedi.

Ne yapacağımı bulmam biraz uzun sürdü.

Pritkin kadar gürültücü bir adam için, gerçekten çok sık kaybetmedi. Belki de tüm o bağırışlar bir tahliye vanası görevi gördü; bilmiyorum. Ama işler ne kadar kötüye giderse gitsin, ben dahil tanıdığım çoğu insandan daha iyi toparlıyordu kendini. Gerçi bu pek bir şey ifade etmiyordu. Ben genellikle tehlikenin ilk işaretinde kaçıp çılgılık atan bir tiptim, ama Pritkin baskı altında Bay Soğukkanlıydı.

Bu yüzden onu spreyin içinde durmuş, ne yapacağını unutmuş bir adam edasıyla bir kalıp sabuna bakarken bulmak biraz garipti.

Kullanmış gibi görünmüyordu. Güçlü bacaklarında kan izleri, geniş sırtında yağ ya da siyah bir şey ve hemen hemen her yerinde morluklar vardı. Siyah şey akmış, sırtından aşağı damlamıştı.

Çok renkli derisi, onu bir tür avangart resim ya da vandalize edilmiş heykel gibi gösteriyor. *Düşünen* Adam sarı, mor ve yeşil renklerde.

Saçları ıslaktı ve kafatasına yapışmıştı. Yüzündeki kemikleri daha da belirginleştirmiş ve başını bana çevirdiğinde burnu daha büyük görünmüştü. Her zamanki hızlı refleksleriyle değil, beni gerçekten endişelendiren şaşkın bir şekilde. Bir suikastçının savaş büyücüsü karargâhında ona gizlice yaklaşması pek olası değildi ama yine de. Eğer bir suikastçi olsaydım, Pritkin'in orada öylece durup onu öldürmeme izin vereceği gibi rahatsız edici bir izlenime kapıldım.

Tamam o zaman.

Ne yapmam gerektiğini bilmediğim halde oraya doğru yürüdüm. Murders 'R' Us'ta büyürken pek çok kötü şey görmüştüm ve imgelemlerim bana çok daha fazlasını göstermişti. Çok erken yaşlarda, kendimi uygunsuz duygulardan, kolayca başa çıkamayacağım her şeyden uzak tutmayı öğrenmiştim. Ve artık Scarlett O'Hara'nın duygusal mesafe koyma okulunda zirveye ulaşmıştım. Rahatsız edici şeyleri hep yarın düşünürdüm ve herkesin bildiği gibi yarın asla gelmez.

Ve psikologların sizi inandırmak istediklerinin aksine, inkâr içinde yaşamak aslında oldukça işe yarıyor. En azından çoğu zaman. Benim için işe yaramıştı, beni işlevsel tuttu, aklımı başımda tuttu - az ya da çok - herkesin makul bir şekilde bekleyebileceğinden çok sonra.

Şu anda pek iyi çalışmıyordu.

Bu, Pritkin'le kendi pisliği hakkında nasıl konuşacağımı bilmediğim anlamına geliyordu, onun pisliği her neyse, çünkü ben kendi pisliğim hakkında nadiren konuşuyordum. Ona her şeyin yoluna gireceğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, çünkü gireceğinden emin değildim. Söyleyecek işe yarar bir şeyim yoktu, bu yüzden denemedim. Kollarımı arkasından doladım ve ona tutundum.

Su hâlâ sıcaktı. Sanırım bu da bir şeydi.

Pritkin de bir şey söylemedi, biz de bir süre öylece kaldık. Hareket etmek için hiç acelem olmadığını fark ettim. Çok yorgundum ama o sıcak ve sağlamdı ve tutunması kolaydı. Bir süre sonra yorgunluk, rahatlama ve kulağımın dibindeki kalbinin gümbürtüsünün birleşiminden oluşan tuhaf bir uçuş hissine kapıldım.

Işıkları açma zahmetine katlanmamıştı, bu yüzden tek aydınlık banyodan ya da duş alanının açık üstünden içeri süzülen şeydi. Çok fazla değildi ve fayanslara çarpan suyun sesi Vegas'ta nadiren görülen türden bir yağmur gibiydi. Onu daha yakına çektim ve gözlerimin kapandığını hissettim.

Belki burada uyurum diye düşünmüştüm.

"Adı Ruth'tu," dedi kısık sesle. Ve sonra durdu.

Sırtı yanağıma değecek kadar sıcaktı. Omurgasının sütunlarını yüzeyin hemen altında hissedebiliyordum. Hiçbir şey söylemedim.

"Karım," diye ekledi bir süre sonra. Başımı salladım ama o göremedi, ben de bir an için elimi sıktım. Bunun olabileceğini düşünmüştüm.

Pritkin'in geçmişi konusunda uzman değildim ama birkaç şey biliyordum. Bir asırdan uzun bir süre önce, muhtemelen çok sevdiği bir kadınla evlenmiş olması gibi. Kadın hakkında fazla bir şey bilmiyordum, çünkü bu, sohbetin çok hızlı değiştiği bir konuydu. Ama önemli olan şeyi biliyordum: Nasıl öldüğünü biliyordum.

Her şey düğün gecelerinde, Pritkin'in karabasan kısmı kontrolden çıktığında olmuştu - ciddi anlamda kontrolden çıkmıştı. Her nedense, bu koşullar altında normal olan sadece beslenmek yerine, onu kurutmaya karar vermişti. Pritkin süreci durduramamış ve bu onu öldürmüştü.

Daha doğrusu, onu öldürmüştü, çünkü tek yarı insan karabasan olarak, doğasının iki parçası huzursuz bir birlikteliğe zorlanmıştı. Bu Jekyll ve Hyde olmak gibiydi, sadece aynı anda, her zaman. Diğer karabasanlar beslenmedikleri zaman bedenlerini geride bırakabiliyorlardı, çünkü zaten onları bir insandan ödünç almışlardı. Ama Pritkin yapamıyordu.

Bunun o gece neden kendini kaybettiğiyle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordum. Çünkü bana bu birkaç acı gerçeği söylemişti ve başka bir şey söylememişti. Aramızdaki çekimin farkına varmaya başladığımız sıralardaydı ve sanırım amacı beni korkutmaktı.

Çok işe yaramıştı.

Sonunda saman saçlı, kurumuş bir ceset olma fikri, uygunsuz duyguları görmezden gelmek için gerçek bir teşvik olduğunu kanıtlamıştı. Pritkin ve ben çok sık birlikteydik, çoğu zaman kanımızın fişkırmasına olmasa bile pompalanmasına neden olan durumlarda. Arada sırada bir şeylerin yükselmesi doğaldı. Olmasaydı garip olurdu, gerçekten.

Ama karşılıklı rıza ile onları görmezden geldik, çünkü açıkça görülüyordu ki hiçbir yere gitmiyorlardı. Ben Mircea'yla çıkıyordum, Pritkin'se . . . Bildiğim kadarıyla Pritkin kimseyle çıkmıyordu. Hiç kimseyle. Olanların tekrar yaşanması riskini göze alamayacağı izlenimini edinmiştim.

Birden bunu gerçekten üzücü buldum.

Arkamızdan biri küfretti ama ben atlamadım. Çok yorgundum ve zaten o sesi tanıyordum. Omzumun üzerinden baktım ve Caleb'in iri bedeninin kaybolmadan önce bir saniyeliğine kapı aralığında belirmediğini gördüm.

Ama bir dakika sonra elinde birkaç büyük havluyla geri döndü. Suyu kapattı, birini bana sardı ve diğerini arkadaşına fırlattı. Ya da eski arkadaşına, o yakışıklı yüz hatlarını gölgeleyen çatık kaşlarına bakılırsa.

"Dışarı," dedi kabaca, bizi kapıya doğru iterek. "Sabaha çok az kaldı. Yakında insanlar gelecek ve zaten açıklayacak yeterince şeyimiz var. Ve o vampir telefonda, bağlanmaya hazır."

"Hangisi?" Zaten bildiğimden oldukça emin bir şekilde sordum.

"Marco. Ya onu ararsın ya da bizi seni kaçırmakla suçlar dedi."

Bana bir telefon uzattı ve ben de iç çekerek telefonu aldım. Süitin numarasını tuşladım ve ilk çalışta açıldı. "Cassie, ne oluyor-"

"Ne olduğunu biliyorsun. Hâlâ mahkûm muyum?"

"Olmadığını çok iyi biliyorsun!"

"O zaman geri geleceğim. Şimdi aramayı kes."

Telefonu kapattım. Caleb bana baktı. "Bu kadar mıydı?"

"Hangi hikayeyi kullanacağımı bulana kadar bu kadardı."

"O duyguyu bilirim," diye hırladı ve bizi ofise doğru itti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Küçük odaya geri döndük ve Caleb masanın üzerine bir şişe Jack koydu. "Konuşmanız gereken her ne haltsa konuşun ve hikayenizi doğru anlatın. Patronlar gelmeden önce bir rapor hazırlamam gerekiyor ve bunun sıkı olması gerekiyor. Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım. Caleb gitti.

Klima açıktı ve derme çatma elbisem nemliydi. Elbiseyi çıkarıp Caleb'in masa sandalyesinin arkasına attım ve onun yerine bir havluya sarındım. Arkamı döndüğümde Pritkin eşofmanını tekrar giymiş ve kokmuş kanepeye oturmuştu. Arkadaş istemeyen bir adam gibi kollarını önünde kavuşturmuştu, ben de masanın önündeki sert plastik sandalyeye oturdum.

Jack'i doldurdum ama canım istediği için değil. Midem, içinde bir şey olmadan bir yıl, belki de iki yıl iyi olacakmış gibi hissediyordu. Ama içkiye ihtiyacı varmış gibi görünen biri varsa, o da Pritkin'di.

"Konuşmak zorunda değiliz," dedim ona. "Yani, dinlemekte bir sakınca görmüyorum, ama bu Bir açıklamaya ihtiyacım yok."

"Ama sen hak ediyorsun."

"Öyle mi?" Ödeştığımızı düşünmüştüm. O benim hayatımı kurtarmıştı, ben de onunkini. Ama o kabul etmiş gibi görünmüyordu.

Ona viskiyi uzattım ve bir profesyonel gibi geri attı, yüzünü bile buruşturmadı. Yüz ifademi fark etti ve belli belirsiz gülümsedi. "Büyüdüğüm yerle kıyaslarsam, bu oldukça hafif. Ve evet, biliyorsun."

Ne içerek büyüdüğünü merak ediyordum; rotgut'un Kelt versiyonu mu? Ama ben sormadım, o da teklif etmedi. Orada öylece oturdu, boş kâğıt bardağı elinde nazikçe tutuyordu.

Hâlâ uzun parmaklıydılar, hâlâ zarifteler. Ama bu gece daha çok bir savaş büyücüsüne aitmiş gibi görünüyorlardı. Her zaman var olan iksir lekelerinin yanı sıra, sol başparmakla avuç arasındaki kıvrımda duşun gözden kaçırdığı koyu kahverengi bir leke vardı - kir ya da kurumuş kan. Çatlakların içine akmış, onları bir eskizdeki karakalem darbeleri gibi belirginleştirmişti. Ani bir istekle uzanıp silmek istedim ama yapmadım.

Sonra konuşmaya başladı ve ben her şeyi unuttum. "Sana bir keresinde Ruth'tan bahsetmişim. Nasıl öldüğünü."

Başımı salladım.

"Ama ayrıntı vermedim. O zamanlar birbirimizi uzun zamandır tanıımıyorduk ve bu Senin asla bilmen gerekmeyeceğini düşündüm." Bir an durakladı, karşı duvardaki sahte ahşap panellere baktı, sanki onun için bir tür büyüleyicilik taşıyordu. "Sanırım artık biliyorsun."

"Tamam."

"Ruth'ta az miktarda iblis kanı vardı. Ahhazu, küçük bir tür, baba tarafından büyükannesinden. Sekizde bir ya da buna yakın bir miktardaydı."

"Bilmiyor muydun?"

"Biliyordum. Onunla tanışır tanışmaz anladım. Ama Dünya'da yaşadığı için onun da iblis diyarları hakkında benimle aynı şekilde düşündüğünü varsaydım. Zevkleri var ama oraya girmeye yeltenenleri eninde sonunda yozlaştırıyorlar. Yeterince uzun süre kalırsanız kendinizi kaybedersiniz -ideallerinizi, değerlerinizi, olduğunuz her şeyi- hepsi de akılsızca zevk peşinde koşarken. Ve sonunda, bundan zevk alamazsınız."

"Ama o bu şekilde görmedi?" Tahmin ettim.

"Hayır. Ara sıra gördüğü göz alıcı, ışıltılı saraylarla kıyaslandığında, Dünya bakımsız, hastalıklı ve fakirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunların genellikle doğru olduğu Sanayi Çağı'nın ortasında doğmuş olması da pek yardımcı olmamıştı. Thames nehri açık bir kanalizasyongibi kokuyordu ve neredeyse öyleydi. Birmingham ve Manchester gibi yeni sanayi şehirleri, aşırı çalışma, kirlilik ve hastalıktan ölen insanlarla dolu, aşırı kalabalık, pis, fare yuvası apartmanlarla doluydu. Prens bile Albert, Windsor'daki pis kanalizasyon yüzünden difteriden öldü. Çirkin bir çağdı ve insan hayalinin ötesindeki dünyalara kısa bir bakış attığı için bu çağdan daha da nefret ediyordu."

"Ama bunu sana söylemedi mi?" Bu konuda tahmin yürütmeme gerek yoktu. Pritkin'in nefret ettiği dünyayı seven biriyle çok fazla ortak noktası olduğunu düşünemiyordum.

"Birine söylemiş ama o ben değildim."

"Rosier." Nereden bildiğimi bilmiyorum. Belki de Pritkin sadece babasından bahsederken yüzünde o ifadeyi gördüğü içindir.

Kaba bir baş sallama. "Onu görmeye gitmiş, benim adımı söyleyerek kabul almış. Daha sonra bana kızın hayatını bir çocuk gibi yaşadığını söylediğini anlattı.

şekerci dükkânı- hiçbir şey satın alacak parası olmayan biri. Diğer dünyasının güzelliğini görebiliyor ama ona erişemiyor."

"Karma mirası yüzünden mi?"

"Hayır. İblisler bazı Feyler gibi soylarını kıskançlıkla koruyan, herhangi bir kirlilikten korkan kişiler değildir. Düzenli olarak ırkları karıştırırlar, kendi aralarında, diğer iblis türleri, insanlar, Wereler, Feyler-yararlı olabileceğini düşündükleri bir özelliğe sahip olan herkes. Rakiplerine karşı onlara avantaj sağlayabilecek herkesi."

"O zaman neden isterse dünyasını değiştiremiyor? Eğer burayı sevmediyse-"

Başını iki yana salladı. "Bunu anlamak senin için zor olmamalı. Bu açıdan, diğerlerinde olduğu gibi, vampirleriniz iblis türüne çok benziyor. Bir vampir için gerçekten önemli olan tek şey nedir?"

Tereddüt ettim, bununla nereye varmak istediğinden emin değildim. "Pek çok şey var-"

"Var mı? Bu durumda arkadaşınız Raphael neden kendi ailesinin reisi değil? Muhtemelen Batı'nın yetiştirdiği en büyük sanatsal yeteneklerden biri ama yine de Antonio gibi sümüklü, sefil bir hiç kimseye hizmet ediyor."

"Artık yok. Mircea Tony'nin kontrolünü kırdı." "Ama yakın zamana kadar öyleydi."

"İsteyerek değil. Rafe bir usta ama o kadar da güçlü değil-"

"İşte bu kadar. Güç. Vampirlerinizin saygı duyduğu tek şey, belki de tek şey. İblisler için de aynı şey geçerli. Ve Ruth'un neredeyse hiç gücü yoktu."

"Ama o yarı iblisti, öyle demiştiniz."

"Evet, ama iblisler de diğer türler gibidir. Genetiği karıştırırsanız ortaya ne çıkacağını asla bilemezsiniz. Tam kanlı Ahhazu bile o kadar güçlü değildir ve onun durumunda ... insan gibi davranmış da olabilir."

"Ama sen yarı iblis yarı insansın. Ve siz de bana incubi'nin daha güçlü türlerden biri olarak görülmediğini söylemişsiniz. Ama sen-"

"Evet, ama benim diğer yarım büyülü bir insandı; onunki değildi. Ve bu, ya da annemden aldığım az miktardaki Fey kanı, ya da genlerin bir araya gelme şekli - bir şey yeteneklerimi arttırmak için çalıştı. Sonunda

sihirli bir şekilde olmam gerekenden daha güçlüydüm, daha zayıf değil. Eğer olmasaydım, babamın kim olduğunu öğrenebileceğimden şüpheliyim. Beni başka bir başarısız deney olarak reddeder ve yoluna devam ederdi. Aynı şey Ruth için de geçerliydi. Gücü olmasaydı, kimsenin ilgisini çekmezdi."

"Senden başka kimse."

Pritkin uzun bir süre sessiz kaldı. Ve konuştuğunda sesi her zamankinden farklıydı, daha yumuşak, neredeyse kararsızdı. Sanki bu konuda hiç konuşmadığı ve hazır olmadığı için kelimeleri bulmak zorundaymış gibiydi.

"Sanırım beni sadece hayal edebileceği bir dünyaya giriş kapısı olarak gördü. Benimle tanıştığı andan itibaren yarı iblis olduğumu biliyordu. Bunu türümüzden birinden saklamak zordur, ancak insan tarafı baskınsa kişinin hangi türe ait olduğunu söylemek de zordur. Ben ona söyleyene kadar bilmediğini düşünüyorum - düşünmek istiyorum. Bana olan sevgisinin, babamın sarayların en görkemlilerinden birinin prensi olmasından başka bir temeli olduğunu. En güçlüsü olmaktan çok uzak, ama zenginlik, çöküş, zenginlik . . . daha büyüleyici başka bir şey söylemek zor olurdu. Kesinlikle, onu büyüledi."

"Özür dilerim." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Hiç kimse sadece sahip oldukları ya da onun durumunda kim oldukları için istediklerini hissetmekten hoşlanmazdı.

"Ben de öyle."

Bir süre sessiz kaldı, tek ses klimanın vızıltısı ve tepe lambasının hafif uğultusuydu. Huzurluydu ve küçük ofis tuhaf bir şekilde rahattı. Olağan hayatlarımızın çılgınlığından uzakta bir ada, zamanın içinden çalınmış başka bir an gibi hissettirdi. Belki de bunu yapan buydu ya da belki de benim gibi o da sadece birilerine anlatmak istiyordu. Birinin onu anlamasını.

"İblislerin insanlar gibi ilişkileri yoktur. . insanlar gibi ilişki kurmazlar," dedi sonunda. "Ya da, daha doğrusu, yapabilirler -türlerin daha insansı olanları, her durumda- ama bu gerçek bir birleşme olarak kabul edilmez.Bu sadece bir başkasıyla birleşerek, onların enerjisinden beslenerek güç kazanarak, onların da sizinkinden beslenmesini sağlayarak olur. İki tam iblis arasında yapılırsa, bir değişimle sonuçlanabilir güçlerini birleştirerek her ikisinin de güçlenmesini sağlar. Bazı çiftleşmeler özellikle bu amaçla yapılır, tamamlayıcı yeteneklere sahip varlıkların onları geliştirmesine izin vermek, hatta muhtemelen onları daha önce deneyimlenmemiş bir şeye dönüştürmek için."

Kaşlarımı çattım, bana ne söylediğini anlamaya çalışıyordum. "Yani yeni bir hayat kurmak yerine. . . kendininkini yeniden mi kuruyorsun?"

"Bir bakıma. Elbette bir birleşme her iki sonuca da yol açabilir, ancak bu son derece nadirdir. Ancak iblislerin yaşamları uzundur ve deney yapmak neredeyse evrensel bir hobidir. İnsanların genetiğe duyduğu hayranlık gibi, her ne şekilde olursa olsun kendini daha iyi hale getirme çabası."

"Ve Ruth bunu seninle yapmak istedi?"

Bir kez sertçe başını salladı ve sonra hareketsiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi sert ve kesikti. "Bana söylemedi. Babama söyledi, onun tavsiyesini istedi."

-Neden bilmiyorum. Birine özverili tavsiyelerde bulunacak en son kişi o olurdu ama belki de oğlu için en iyisini isteyeceğini düşünmüştür." Dudakları vahşi bir alaycılıkla büküldü.

"Ve ona devam etmesini mi söyledi?" Ben sordum.

"Ona ne söylediğini bilmiyorum. Sadece ne dediğini biliyorum - mahkemeye gittiğini kendim öğrendikten *sonra*. Onu riskten haberdar ettiğine yemin etti ama tam tersini yapmak için her türlü nedeni vardı. Kendimi bir insanla, hem de büyülü olmayan, iblis kanından neredeyse hiç bahsetmeyen bir insanla 'harcamam' fikrinden nefret ediyordu. Benim tam iblislerle, güçlü ve nüfuzlu iblislerle çiftleşmemi istiyordu."

"Neden? Neden umursasın ki-"

"Çünkü bu ona mahkemeler üzerinde nüfuz kazandıracaktır. Çoğu iblisin deney yapabileceği çok sınırlı bir ortak havuzu vardır, çünkü çoğu ne tür bir enerjiyi emebilecekleri konusunda kısıtlıdır. Ancak Incubi. . . iblis dünyasının O pozitif. Neredeyse herkesten beslenebilir ve herkese, her şeye enerji aktarabiliriz."

Bir an ona baktım, yanlış anladığımdan emindim. Ama kulağa ne kadar çılgınca gelse de, başka ne demek istediğini anlamamıştım. "*Sana pezevenklik* mi yapacaktı?"

Pritkin bana bir bakış attı ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gitti. Yüzü gevşedi, bir gülümsemeye değil ama daha az yasaklayıcı bir şeye dönüştü. "Yüz ifadeni görebilseydin."

"Başka nasıl görünebilirim ki? Sen onun oğlusun!"

"Bu da beni bir pazarlık kozu yapıyor. Ya da öyle olması gerekiyordu. Ne hayal ettiğini bilmiyorum - sanırım onun gibi biri, yakışıklı, çekici, klanın iyiliği için kiminle ve ne gerekiyorsa yatmaya hazır. Müzakerelerine yardımcı olacağı zaman kendisi de aynı şeyi yapmıştır. Ama o

bir güç değişimi sunabilse de, diğer ırklara gerçekten istedikleri şeyi veremezdi."

"Peki neydi o?" ğrenmekten neredeyse korkarak sordum.

"ocuklar. Her iki ebeveynin de özelliklerini taşıyabilecek ve böylece soyu gelecek ağlar boyunca yeni kanlarla zenginleştirecek döller. Tam iblislerin üreme oranı inanılmaz derecede düşüktür. O kadar uzun yaşıyorlar ki, eğer başka bir şey doğru olsaydı, kitlesel açlıkla karşı karşıya kalırlardı. Ama insanlar . . ."

Durakladı ama ben zorlamadım, bir şey söylemedim. Orada öylece oturdum, korku ve öfke arasında gidip geldim. Ama o gördü ve sanki benim fkem onunkini bir şekilde azaltmış gibi yüzüne aynı sessizlik geldi.

"Bu, insanların sahip olduğu en büyük güç ve hayatta kalma mücadelesindeki en büyük varlığıdır. Çok daha uzun süre yaşamalarına rağmen, diğer canlı türleri insan üreme oranına dokunamaz, hatta yaklaşamaz bile. Rosier yüzyıllar boyunca diğer şeytani ırklardan ocuk sahibi olmayı denedi ve başaramadı. Ancak insan partnerlere geçene kadar bunu başaramadı. Ve o zaman bile ..."

Pritkin sözünü kesti ama Rosier'in arayışı sırasında doğurduğu ve annelerini de yanlarında götürerek ölen sayısız çocuğu düşündüğünü biliyordum. Bunun nedeninin antik ve ortaçağ kadınları arasında doğum sırasında yaşanan korkunç ölüm oranları mı, yoksa bebeklerin insan enerjisini avlamak için tasarlanmış bir tür olan yarı-inkubus olmaları mı olduğunu asla bilemedim. Ama hiçbiri yaşamamıştı. Ona kadar hiçbiri.

"Yani seni pazarlamıyordu," dedim sertçe. "Seni damızlık olarak kullanıyordu."

"Bir bakıma. Yarı iblisler de aşırı doğurgan değildir, ama kıyaslandığında . . . Ve herhangi bir iblis ırkı bir güç değişimi için daha fazlasını, çok daha fazlasını verirdi, eğer beraberinde bir ocuk şansı bile gelseydi."

"Ben de daha önce ondan nefret ettiğimi sanıyordum," dedim suratsızca. "Senin bunu kabul etmeni nasıl bekleyebilir?"

"nk tam bir iblis hiç şüphesiz bunu yapardı. Yaratılmasına yardım ettiği çocukların gelecekleriyle ya da Rosier'in kazandığı nüfuzu nasıl kullanacağıyla ilgilenmezdi. Bunu bir onur, klana yardım etmenin ve aynı zamanda kendi statüsünü yükseltmenin bir yolu olarak görürdü. Ama söylememe gerek yok, ben farklı düşündüm."

"Umarım yledir!"

"Reddedişim aramızdaki ilk büyük kırılmaya neden oldu, gerçi başkaları da olmuştu. Ama sonunda beni her şeyi geride bırakmaya, insan dünyasına yeniden katılmaya, ondan, mahkemelerden, sürekli entrikalardan ve güç oyunlarından uzak bir hayat kurmaya ikna eden şey buydu."

"Ve gitmene izin mi verdi?"

Pritkin sonunda gülümsedi ve bu pek de hoş bir gülümseme değildi. "Onu zorladığımı söyleyebilirsiniz. Ama sonuçta bana olan tutkusu değişmediği için bunun pek bir önemi yoktu. Ve bir hiçle tek eşli bir evlilik buna hizmet etmek için hiçbir şey yapmayacaktı. Onu uyardığını söyledi ama kendi çıkarlarına aykırı hiçbir şey yapmıyor. Hiçbir şey!"

O zaman bir şey söylemedim, çünkü sonunda nereye varmak istediğini anlamıştım. En azından anladığımdan korkuyordum. Ama Pritkin'in fark ettiğini sanmıyorum. Lanet olası panellere bakıyordu ama yüzü başka bir yerdeydi.

"O toplantıda neler olup bittiğini asla kesin olarak bilemeyeceğim," dedi. "Sadece onun ne yaptığını biliyorum. Düğün gecemizde güç alışverişini o başlattı. Sanırım bunun kendi büyüünü güçlendireceğini, onu mahkemelerin gözünde kabul edilebilir kılacağını umuyordu. Ve eğer tamamen iblis olsaydı, hatta yarısı bile, bunu yapabilirdi. Çok istediği o dünyaya girmesini sağlayabilirdi. Ama değildi ve anlamadı"

Durakladı ve bir an için bunun olacağını düşündüm. Ama sonra tekrar konuştu. O kadar çığ, o kadar acıydı ki sesi duymak bile acı veriyordu.

"Güç alışverişi tam olarak bu şekilde tasarlanmıştır. Ama sanırım eşlerden birinin verecek fazla gücü yoksa ne olacağını hiç merak etmedi. Yaşamak için ihtiyaç duyduğu enerjiden başka bir şeyi yoktu. Ve ben . . . dikkatim dağılmıştı. Neler olduğunu bir an bile fark etmedim, çünkü İnkübiler genellikle bu durumlarda beslenirler. Ama o kadar çok değil, o kadar *tam* değil. Ve fark ettiğimde artık çok geçti. Döngü daha doğru düzgün başlayamadan, o-" Dudakları gerildi. "Hiçbir şeyi geri alamadı. Hiç zamanı olmadı. Verdi, verdi ve sonra her şey bitti. . . çok çabuk....."

Sözünü kesti, bunun için minnettardım. Pritkin olanları daha önce bir kez anlatmıştı ve o konuşmayı tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordum. Unutması biraz zordu, çünkü kendini bağışlamamıştı. Bana karısının neden kurumuş bir yaratık kabuğuna dönüştüğünü söylememişti, büzüşmüş ve

kurumuştı, insan olduğu zar zor anlaşılıyordu. Ama bundan kimin sorumlu olduğunu bildiğimden emin olmuştu, en azından onun zihninde.

Bildiği ya da şüphelendiği şeyler yüzünden babasından nefret etmiş olabilir. Ama kendisinden çok daha fazla nefret ediyordu.

Yine ne diyeceğimi bilemedim. Bariz olan dışında. "Senin hatan değildi," dedim sessizce, ama bana inanmayan bir bakış attı.

"Az önce açıkladım-"

"Durdurmaya çalıştın ama yapamadın. Başka ne yapabilirdin ki? Bilmiyordun-"

"Yapmalıydım! Neyi amaçladığına dair işaretler, ipuçları olmalıydı. -Ama yine de hiçbir şey görmedim!"

"Belki de görececek bir şey yoktu. Belki de dikkatliydi-" "Belki de ben kör bir aptaldım!" Ayağa kalktı ve biraz daha viski doldurdu. "I Neler olduğunu fark etmeliydim, birdenbire ne kadar sersemlediğini, ne kadar mutlu olduğunu fark etmeliydim ... ama bunu yaklaşan düğüne bağladım. Kadınlar düğünleri sever, tüm o süslemeler, gelinlikler ve ... Ben de bizim için bir ev aramakla meşguldüm. O zamana kadar bekar evlerinde yaşıyordum ama oralar ona uygun değildi ve-"

Ayrıldı ve kanepeye geri döndü. Viski şişesini de yanında götürdü. Onu gerçekten suçlayamam.

"O gece . . . Olaylar bu kadar ilerlemeden önce onları durdurabilmeliydim. Ama yapamadım, çünkü iblislerle çiftleşmeyi reddetmiş, kendimi insanlarla sınırlamıştım ve bu nedenle süreç hakkında çok az şey biliyordum. Neler olduğunu biliyordum ama nasıl durduracağımı bilmiyordum. Ve belli ki o da bilmiyordu. Yüce prensiplerimi korudum, babamın isteklerini engelledim ve bunu yaparken kendimi önemli olan tek alanda cahil bıraktım. O da bunu biliyordu. Ona hayır deme cüretini gösterdiğim için beni cezalandırmanın mükemmel bir yolu olduğunu biliyordu."

"Demek istediğim de bu zaten," dedim öne doğru eğilerek, çünkü daha fazla sessiz kalamazdım. "Rosier sana tuzak kurdu. Eğer birini suçlamak istiyorsan, onu suçla!"

"Biliyorum! Ama o orada değildi. Onu tüketmedi, hayatını çalmadı, onun kollarında parçalandığını hissetmedi-"

Sözünü kesti, zor nefes alıyordu ve başını ellerinin arasına aldı. Yanına gittim ve oturdum, ona sarılmadım çünkü duştaki o anlar

bir sapkınlıktı ve bir şekilde şimdi bunu takdir etmeyeceğini biliyordum. Belki de topraklanmış bir paratoner gibi içinden geçen sinirsel enerji yüzünden. Orada otururken bile hissedebiliyordum, derisinin altında zıplayan bir elektrik yükü vardı.

Pritkin'e ne diyeceğimi bilemedim. Bir şeyden yıllarca nefret ettiğiniz ve kendinizi suçladığınız zaman, gerçekte öyle olsun ya da olmasın, bu sizin gerçeğiniz oluyordu. Ve teknik olarak aynı gemideydik. Eugenie'nin başına gelenler benim hatam değildi, en azından bunu engelleyemeyecek olmam anlamında.

Ve bu hiç de rahatlatıcı değildi.

Bir süre sonra ayaklarımı yukarı çektim ve viskiyi alıp şişeden içmeye başladım. Midem bu durumdan pek memnun değildi ama cehenneme kadar yolu vardı.

"En kötüsü de," dedi sonunda, sesi kısık bir şekilde, "bundan zevk almamdı. Duygusal olarak, zihinsel olarak dehşete düşmüştüm. Ama fiziksel olarak ... bu geceyle aynıydı. O arabada uyandığımda, korkunç bir acının yanı sıra tarif edilemez bir zevk de duydum. Hiçbir şeyi saklamadın, gücün *tam oradaydı* ve ben Yapabilirdim ..."

"Ama yapmadın. Beni tüketmedin." "Çok yaklaşmıştım!"

Başımı salladım. "Hayır, yapmadın. Çok şey aldın, ama tükendiğini biliyorum, tamam mı? Hayaletleri, vampirleri ve şimdi de bir yarı iblisi besledim, hem de iki kez. Ve ikisinde de-"

"Geçen sefer bilincim yerindeydi!" dedi vahşice. "Neredeyse tüm süreç boyunca kontrolü elimde tuttum ve kaybettiğimde kaçacak bir yerin vardı. Bu gece bunların hiçbiri doğru değildi!" Yeşil gözleri benimkilere parladı. "Bunu anlıyor musun? Aldığınız riskin farkında mısınız? Kapana kısılmıştın ve sana yardım edecek kimse yoktu ve-"

"*Ve hiçbir şey olmadı.*" Ses tonuna sinirlenme zahmetine bile girmedim; hayatını kurtardığım için bana bağırması tipik bir adamdı. "Ayrıca, bana yardım edecek biri *vardı.*"

Homurdandı. "Caleb? Bir iblis beslenirken onu rahatsız etmenin ne kadar sakıncalı olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ve beni doğuran kişi yüzünden çoğundan daha güçlüyüm. Eğer müdahale etseydi, tek zararı ona olurdu!"

"Caleb hakkında konuşmuyordum," dedim sakın bir sesle.

"Gücüne erişemedin. Yer değiştiremezdin-" "Kahretsin! Ben de kendimden bahsetmiyorum. Eğer Rosier diyorsan, ben de "Yemin ederim sana vururum."

"Orada başka kimse yoktu."

Gözlerimi devirdim. Belki de ona yine de vuracaktım. Bu tek geçerli seçenek gibi görünmeye başlamıştı.

"Sen vardın. İyi olacağımı biliyordum çünkü seninleydim. Yapmayacağını biliyordum-"

"O zaman sen bir aptalsın," diye homurdandı. "Bir an için nerede olduğumu, senin kim olduğunu bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum ama tüm o gücü çekmenin ne kadar iyi hissettirdiğini biliyordum. Ve tek gereken bir an!"

"Ama *sen* yapmadın," diye tekrarlardım, çünkü bunu anlamamış gibi görünüyordu.

Bu garipti, çünkü benim için buradaki asıl mesele buydu.

"Ama yapabiliyordum! Hissettim, açlığı, yanmayı, *ihtiyacı*." Yumruklarını sıktı. "Durmak istemedim-"

"Ama sen yaptın. Geri çekildiğin zamanı hatırlıyorum. Baban o lanet büyüüyü yapmasaydı, ne olduğunu anladığın anda onu durduracaktın."

"Bilmiyorsun-"

"O zaman bile pek bir şey yapmış sayılmazsın," dedim, onun yerine konuşarak, çünkü bazen Pritkin'e laf anlatmanın tek yolu buydu.

Bir yudum içmek için şişeyi geri aldı ama şişeyi indirip bana baktı, gözleri kehribar rengi likörün yanında yemyeşildi. "Ne?"

"Demek istediğim, hepsi bu ve bir paket cips değildi. Anlıyor musun?" Bana göz kırptı.

"Alınma," diye ekledim, çünkü biraz kutuplaşmış görünüyordu. Sanki daha önce pek fazla şikâyeti olmamış gibiydi. Açıkçası bu oldukça anlaşılabilir bir durumdu. Ama kayıtsızmışım gibi davrandım. "Yani, o kadar da kötü olamazdı eğer-"

"Kötü mü?"

"*Fena* değil." Sadece bana baktı.

"Yani, geldim ve her şeyi yaptım, yani bunun bir anlamı olmalı-"

Sözümü kestim çünkü aniden güçlü bir çift kol tarafından sarıldım ve başım sert bir göğse çarptı. Titriyor gibi görünen bir göğüs.

Anlamak birkaç dakikamı aldı ve o zaman bile emin olamadım, çünkü Pritkin'in yüzü saçlarıma gömülmüştü. Ama imkansız gibi görünse de gülüyor olabileceğini düşündüm.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Caleb bir dakika sonra tekrar içeri girerek, "İkinizin bu kadar iyi vakit geçirmesine sevindim," dedi.

Onu zar zor duydum. Başını kanepenin koluna yaslamış, omuzları çaresizce titreyen ve kapalı gözlerinin altından şüpheli bir şekilde yaşlar süzülen Pritkin'i izlemekle meşguldüm. "O kadar da kötü değil," diye mırıldandı ve sonra yine gitti.

Caleb ona adamın tamamen yoldan çıkmış olabileceğini düşünmüş gibi baktı. Haklı olmadığından emin değildim, çünkü Pritkin nadiren gülümser ve *hiç* gülmezdi. Ama şimdi bunu yapıyordu ve bir an için bu görüntüyü içime çektim. Bu çok tuhaf günde olan onca tuhaf şey arasında, bunun ödülü alabileceğini düşündüm.

Sonra Caleb beni kapıdan dışarı çıkardı. "Aklın başında mı?" diye sordu.

"Hemen hemen."

"Güzel. O zaman belki bana anlatabilirsin-" Durdu, çünkü koridorun aşağısında bir yerde bir kapı kapandı. Caleb'in kafası casus filmindeki bir adamınki gibi döndü ve sonra beni koridordan geçirip başka bir ofise soktu.

Burada duvarlar kutularla kaplıydı ve tek masanın üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanan dosya yığınları vardı. Ayrıca kapının arkasındaki kancada bir trençkot vardı ve onu kaptığı gibi bana doğru itti. "Tişörtüme ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Islaktı."

"Peki neden- Hayır, bekle. Buna cevap verme."

"Çünkü onu duşta giydim!" Yaklaşık beş beden büyük olan montun içine girerek, "Daha yeni konuştuk!" dedim. "Daha yeni konuştuk, Caleb!"

"O zaman biraz daha konuş. Mesela ne yapmamız gerektiği hakkında."

"Ne hakkında?"

"John'un *aklını* yitirmiş olabileceği, ancak bir saat önce neredeyse ölmek üzere olan bir adam için fiziksel olarak oldukça iyi durumda olduğu gerçeği hakkında! Ve insanlar *gördü*, tamam mı? Ve şimdiye kadar konuştular-"

"Kiminle konuştun?"

"Nereden bilebilirim ki? Yerde belki birkaç yüz kişi vardı ve çoğu hala orada."

"Neden bu kadar çok? 'Gaz kaçağı' gibi bir şey diyemez misin?" Bu, Dante'nin ara sıra meydana gelen tuhaflıklar için kullandığı varsayılan bahaneydi.

"Restoran için belki. Bu durumda kısmen doğru bile olabilir. Ama yine de elimizde iki harap bina, çöpe atılmış bir otopark ve şehrin ortasında kanlar içinde yatan dört bin kiloluk *ejderha eti* kalıyor.

."

"Tamam, anladım. Ortalığı karıştırdık."

"*Dağınıklık* mı? Kaç tane anı, kaç tane video monitörü, kaç tane-"

"Anladım, dedim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum! Ama şu anda tüm bunlar için endişelenmiyorum bile. Beni neyin korkuttuğunu biliyor musun? Çılgınca bir tahminde bulunmak ister misin?"

Ben bir şey söylemedim.

"Sana biraz yardım edeyim," dedi vahşice, masa ile kapı arasındaki küçük alanda adım atmaya başladı. "Başka bir açıklama bulmaya çalışıp duruyorum. Kendime deli olduğumu söylüyorum. Kendime yanılıyor olmam gerektiğini söylüyorum. Ama iki artı iki eşittir dört. Ve karabasan artı insan eşittir-"

"Orada dur."

"Cehennem gibi duracağım!" O kadar iri bir adam için şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde dönüp bana baktı. "Herkes lanet olası matematiği yaptığında ne olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Bunu yapmayacaklar."

"Oh, gerçekten mi? Hadi üzerinden geçelim, olur mu? John bir müfrezeyle yok etmeye yetecek kadar ejderha kanıyla vuruldu. Böyle bir şeyi durdurmak için kullanılan büyülerin hiçbir değeri yok ve o arabadaki herkes neyin ne olduğunu biliyor. Ben de biliyorum, ama onu uzun zamandır tanıyorum, bu yüzden doktorların ona lanet bir ayak parmağı etiketi asması için bile olsa buraya geri dönmesini sağlayacağım!"

"Caleb-"

"Ben de senin yaptığının bu olduğunu düşündüm ve o adamlara dışarı çıkmalarını emrettiğinde, onu son günlerinde biraz yalnız bırakmak istediğini tahmin ettim.

anlar. 'Eğer yaşamasını istiyorsan' saçmalığının sadece onları harekete geçirmek ya da kendine biraz umut vermek için olduğunu düşündüm. Ama bir de ne görelim. Ne oldu?"

"*Caleb-*"

"Temelde bir *ceset* olan şeye hamleler yapmaya başlıyorsun ve sonra orada kimse yokken konuşuyorsun ve sonra garip bir bok kıvılcımlı ışık ve ısı ile aşağı inmeye başlıyor ve John hayata geri dönüyor ve lanet olası *kemiklerini zıplatıyor-*"

"Teknik olarak, o yapmadı-"

"Sonra bir baktım, gayet iyi durumda. O lanet olası bir züppe. Ve ceset gibi görünen ve neredeyse tek olan sensin-"

"Değildim."

"Ürkütücü, parlayan gözleri ve bir orduyu alt etmeye yetecek kadar yayılan gücüyle enerjik biri *ve bunu elde etmesinin tek bir yolu var*, tamam mı?"

"Bir karabasan tarafından ele geçirilmiş olabilir," diye karşı çıktım. "Aslında olması gerekmiyor-"

Caleb iğrenmiş görünüyordu. "Onu başka bir yere sat. Herkes John'un yarı iblis olduğunu biliyor - bu, Kolordu'nun acemileri üzerinde yaptığı türden bir çalışmadan saklayabileceğiniz türden bir şey değil. Ama ne tür olduğunu bilmiyorduk. Bize Ahhazu'yu anlattı-"

"Düşünsene."

"-Ama onlar alt düzey görevliler. Böyle şeyler yapamazlar. Ve bir iblis başka bir iblisi ya da bir yarısını ele geçiremez. Yani iki artı iki, tamam mı? Diğer yarısı Ahhazu değil, karabasan. Ve şimdiye kadar kaydedilmiş sadece bir yarı insan, yarı karabasan var-"

"Belki Pritkin'in doğumu kaydedilmemiştir."

"Saçmalık. Kimi yakaladığınızı çok iyi biliyorsun-" "Sakın söyleme."

"-yandaki kapı, ve John Pritkin onun değil-"

"Seni uyarıyorum."

"-isim. Bu lanet olası *Mer-*"

"Söyle ve hayatının geri kalanını *Jurassic*'te geçir," diye tısladım.

Orada öylece durduk ve birbirimize bakarak nefes aldık.

"Bana yanıldığımı söyleyecek misin?" Caleb sonunda söyledi.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Sen de herkese aynı şeyi söyleyeceksin."

"Tamam." Elini, yırtıp atamayacağı kadar kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. İfadesine bakılırsa muhtemelen iyi de olmuştu. "Sırf laf olsun diye, diyelim ki onu ispiyonlamak istemiyorum. Diyelim ki onunla yeterince uzun süre çalıştım, belki de herkes onun bir zamanlar başka bir adı olduğunu öğrendikten sonra ne olacağını görmek istemiyorum. Diyelim ki ben senin tarafındayım. Benden ne yapmamı bekliyorsun? Sana daha önce de söyledim, çok fazla insan *gördü*. Bir rapor yazılması gerekecek ve-"

"Arabada ne olduğunu görmediler. Sadece biliyorlar-"

"Olmaması gerektiği halde hayatta olması. Ve bu lanet olası bir merak uyandırmak için fazlasıyla yeterli!"

"Pekâlâ!" Dedim. "Bana bir dakika ver."

"Umarım bundan daha fazlasına ihtiyacınız yoktur," dedi acımasızca. "Geldiğimizde şanslıydık, vardiyadaki neredeyse herkes bıraktığınız felaket için çağrıldı. Ama yakında geri dönecekler, ayrıca ilk gün ekibi de gelecek ve-"

"Ne kadar sürecek?"

Saatine bir göz attı. "Gündüz ekibinin gelmesine bir saatten az kaldı. Ve muhtemelen ilk grupların Felaket Şehri'nden dönmeye başlamasına daha çok var. Mesai bitmeden önce rapor hazırlamaları gerekecek ve bu da-"

"Peki ne kadar vaktimiz var?"

Siyah gözler benimkilerle buluştu.

"Dakikalar."

Pritkin arkamızdaki kapıyı açarak, "O zaman onları iyi kullansak iyi olur," dedi. "Ve sessizlik büyüsünü unuttun."

Caleb küfretti. "Kendimi kaybediyorum." "Sebebi var."

"Çok haklısın!" Caleb arkadaşına baktı, gözleri tanıdık yüz hatlarını taradı, sanki aniden boynuzları çıkmasını bekliyormuş gibiydi.

"Ne oldu?" Pritkin sertçe sordu.

Caleb bir an cevap vermedi; sonra omuz silkti. "Yok bir şey. Sadece daha önce hiç bir efsaneyle tanışmadım."

Pritkin sert bir sesle, "Bir efsane, tarihin canına okumaya karar verdiği bir adamdır," dedi. "Ben her zaman olduğum kişiyim."

"Evet, belki. Alışmak biraz zaman alacak."

"O zaman buna alışın."

"Kıçımı riske atarken benimle bu tonda konuşma-"

"O zaman bana lam üzerindeki bir laboratuvar örneğiymişim gibi bakma!"

"Peki, biraz travma *geçirdiğim* için beni *affet*-" "İkiniz *de çenenizi* kapatacak mısınız?" Bağırdım.

İkisi de dönüp bana baktı. Aslında bağırmak niyetinde değildim ama işe yaramış gibi görünüyordu. Pritkin haklıydı; Jonas telaşlı tavırları, çok keskin mavi gözleri ve görünüşte masum sorularıyla ortaya çıkmadan önce bir şeyler bulmalıydık ve hapi yutmuştuk.

"Bunu halletmemiz gerekiyor," dedim onlara.

"Sanırım bu kanıtlandı," dedi Caleb iğrenç bir şekilde. "Ama eğer bilmiyorsan-"

"Bildiğim şey, insanların bazı şeylerin basit açıklamalarını sevdikleri. Özellikle de tuhaf şeyler-" "Kime göre?"

Tanıştığım her vampire bunu söylemedim, çünkü bunun bir faydası olmazdı. Onun yerine "Bu insan doğasının bir gerçeği," dedim. "İnsanlar karmaşık cevapları sevmezler. Basit, hayal etmesi kolay olanları severler. Yüz kişiden doksan dokuzu, onlara iki çözüm sunarsanız - gerçekten karmaşık bir gerçek ya da gerçekten basit bir yalan - yalanı seçerler. Bu daha kolaydır."

"Peki, basit yalanımız ne?"

"Benim yaptığımı." Pritkin'e baktım. "Seni köpürttüğümü söyleyeceğiz. Elma gibi."

"Ama bunu henüz yapamazsın." "Yani? Bunu bilmiyorlar."

Pritkin sert bir sesle, "Jonas'ın bildiğinden oldukça eminim," dedi. "Başka bir şey bulmamız gerekiyor."

"Başka hiçbir şeyimiz yok! Ve biz-" "Sen neden bahsediyorsun?" Arayan Caleb'di.

"Bir numara," dedim ona bakarak. "Ya da aslında bu bir numara değil; Agnes'in gücüyle yapabileceği bir şey -küçük bir alanda zamanı hızlandırmak. Pratik yapıyordum-"

"Peki bunu yapabiliyor musun?" diye araya girdi. "Teoride." Küfür etti.

"Bak," dedim sabırsızca. "Mesele benim bunu yapıp yapamayacağım değil-" "O zaman mesele ne?"

"Bunu yapabilmem gerekiyordu! Gerçek bir ... iyi eğitimli bir Pythia'nın bunu yapabileceğini. Ve insanların bunu hayal etmesi, bir efsanenin hayata dönüp lanet kafeteryalarında takılmasından çok daha kolay olacaktır!"

"Eğer yapabilirsen," dedi Caleb. "Belki öyle. Ama yapamazsınız ve yaşlı adam da yapamayacağınızı biliyor. Peki bu nasıl-"

"Genelde yapamayacağımı biliyor ama bu aynı şey değil. Yapabilirim, sadece talep üzerine değil. Ama bazen şansım yaver gidiyor ve gücüm bir değişiklik için işe yarıyor. Ve bu neredeyse her zaman bir kriz anında ya da sinirlendiğimde ya da-"

Pritkin sözümü keserek, "Bu da pek mantıklı değil," dedi.

Ona baktım. "Ne dedin?"

"Kendiniz söylediniz: gücü kullanabiliyorsunuz. Bunu birçok kez kanıtladınız - her vardiyanızda kanıtlıyorsunuz. Ve güç güçtür; değişmez. Sadece sizin onu algılayışınız değişir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer baskı altında kullanabiliyorsanız, bunu her zaman kullanabilmelisiniz. İstedğin zaman kullanabilmelisin."

"Ama *yapamam*. Sana daha önce de söyledim: Arada bir şansım yaver gidiyor, ama çoğu zaman-"

"O zaman belki de çok fazla çabalıyorsun. Leydi Phemonoe'nun gücün sana öğreteceğini, neler yapabileceğini göstereceğini söylediğini bana anlatmadın mı?"

"Evet, ve ben beklemeye devam ediyorum-"

"Ve sana bir şeyler gösteriyordu, değil mi? Yoksa Niall bir şekilde kendini o çöle mi ışınladı?"

"Niall?" Caleb sordu.

"Jonas sana bundan bahsetmemeliydi!" Kızarak söyledim.

Pritkin, "Bunu seni utandırmak için yapmadı," dedi. "Ama ilerlemenizin bir örneği olarak."

"Niall Edwards mı?" Caleb ısrar etti.

"İlerleme kaydetmiyorum!" Öfkeyle söyledim. "Haftalardır hiç ilerleme kaydetmedim!"

"Son krizden beri değil."

"Bunun ne alakası var-"

"Niall sahilde uyuyakalmışım ve bu yüzden ıstakoz kırmızısı Edwards'ım?" Caleb sordu.

Pritkin onu görmezden geldi. "Bir kriz anında, kendinize bir şeyi yapamayacağınızı söylemeyi unutursunuz. Endişelerinizi, korkularınızı, gerginliğinizi ve kendinize olan güvensizliğinizi unutursunuz ve gücünüze ulaşırsınız. Ve o da karşılık verir. İlk andan beri bunu yapıyor. Yapmanız gereken şeyi her zaman yapabileceğinize inanıyorum. Sadece kendi yolunuzdan çekilmeyi öğrenmeniz gerekiyor, tabiri caizse."

"Eğer o kadar kolay olsaydı, İnisiyelerin yıllarca eğitime ihtiyaç duyacağını gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Pythia olmak gücü manipüle etmekten daha fazlası Cassie. Öncelikle bu sonla uğraşıyordunuz çünkü başka seçeneğiniz yoktu. Hükümdarlığınızın başından beri savaş halindeyiz. Leydi Phemonoe'nin tüm görev süresi boyunca sizin yaptığınız kadar çok savaşa katıldığınızdan şüpheliyim. Ama normalde durum böyle değildir ve barış zamanında bir Pythia'nın bir dizi başka işlevi vardır."

Ben bir şey söylemedim ama Pritkin yine de kesti. Sanırım yüzüm benim adıma konuşmuş olmalıydı. "Bunu yapabilirsin," dedi basitçe.

Sadece ona baktım. Bunun doğru olmasını diledim. Gerçekten, gerçekten isterdim. Ama gerçek şu ki, ben Leydi Phemonoe, sevgili Pythia değildim. Olağanüstü varis Elizabeth Palmer bile değildim. Ben sadece Cassie'ydim, eski sekreter, berbat tarot okuyucusu ve her şeyi berbat eden.

Ve taç giyme töreni olsun ya da olmasın, her zaman öyle olacağıma dair içimde korkunç ve sinsi bir şüphe vardı.

"Bunların hepsi çok ilginç," dedi Caleb. "Ama biz geri dönebilir miyiz-" Koridorun aşağısında bir yerde bir kapı çarpınca sözünü kesti. Bir sürü ayak sesi bize doğru gelmeye başladı, ucuz laminant karolarda yüksek sesle yankılanıyordu. "Geri döndüler," dedi, oldukça gereksiz bir şekilde.

Pritkin bana baktı. "Neyle gidiyoruz?"

Ellerimi açtım. "Ben de öyle dedim. Elimizdeki tek şey bu."

"O zaman elimizde hiçbir şey yok," dedi Caleb. "İyileşmeyi hızlandırmak bir kesik, çürük ya da kırık kemikte işe yarayabilir. Ama bunun gibi bir şey? Zamanı hızlandırırırsanız, iyileşmesini hızlandırabilir ama aynı zamanda aşındırıcının etkisini de hızlandırmış olursunuz. Daha hızlı ölür!"

Pritkin düşünceli bir ifadeyle, "Ama yavaşlatırsa olmaz," dedi. "Şöyle diyebilirsiniz

."

"Söyleyebilir miyim?"

"Burada sağlıklı bir şekilde görülemem," dedi sabırsızlıkla. "İyileşmem makul bir şekilde beklenene kadar birkaç gün daha olmaz.

Ve Cassie'nin de sorgulanmaya hazır olduğu pek söylenemez-"

"Yani siz arkadan gizlice kaçıyorsunuz, peki ya ben? Ben burada kalıp kışımın üstüne yatayım mı?"

"Evet. Bunda bir sorun var mı?"

"Var mı-" Caleb sözünü kesti, yüzü kızarmıştı. "Oh, kahretsin, hayır. Neden ben-"

"Güzel. O zaman söylemen gereken tek şey Cassie'nin sen ve o hariç arabanın etrafındaki zamanı yavaşlattığı."

"Bu da senin daha yavaş ölmeni sağlardı, başka bir şey değil!"

"Eğer bu fırsatı yarayı temizlemek için kullandıysan, hayır." "Ne ile? Bu şey dokunduğu her şeyi yiyip bitiriyor!"

Pritkin, "Ancak bazı şeylerin çözünmesi diğerlerinden daha uzun sürer" dedi, Caleb'ın eski püskü deri ceketine dikkatle bakarak.

Caleb yakasını sahiplenici bir şekilde tuttu.

"Hayır." "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Evet! Senin lanet paltonu kullandığımızı söyleyeceğim!"

"Yapamazsınız. İçinde bulunduğu durumu çok fazla insan gördü. O zamana kadar çalışacak yeterince şey kalmamıştı-"

"Benimkini kullanmayacağız!" Caleb öfkeyle dedi ki. "Sana başka bir tane alacağım-"

"Başka bir tane istemiyorum! Bu paltoyu on iki yıldır giyiyorum-" "O zaman belki de bir üst modele geçmenin zamanı gelmiştir," diyerek bir kolunu tuttum. "Cehennem gibi! Sadece istediğim gibi heceledim-"

"Yeni bir tane heceleme yardımı edeceğim," dedi Pritkin ona, sırtını çekiştirerek. "Bırak beni!"

"Caleb," elimi koluna koydum. "Lütfen?"

Bana baktı ve dudakları gerildi. "Kesinlikle haklısın," dedi Pritkin'e. "Ve o küçük, pansy-ass büyülerinin hiçbirisi de değil. Ben iyi şeyler istiyorum."

"Bana bir liste yapabilirsin."

"Sana bir liste yapacağım," diye mırıldandı Caleb ve ceketini çıkardı.

"Biliyor musun, efsane ya da değil, hâlâ başımın belasısın."

Pritkin onaylarcasına başını salladı. "Şimdi anlıyorsun."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuzuncu Bölüm

Beş dakika sonra Pritkin ve ben, gün doğumu ufukla oynaştıkça hızla karanlıklaşan bir otoparkta koşturuyorduk. Ama etrafta kimse yoktu ve temiz bir şekilde uzaklaşmak için yeterince karanlık kalmıştı ve her şey yoluna giriyor gibi görünüyordu. Ta ki elimi onun külüstür jalopy'sinin kapısına koyana ve donup kalana kadar.

Yolcu koltuğunun üzerinden sarkan ve yarıya kadar yere inen Pritkin'in hırpalanmış eski iksir kemeri idi. Sadece yıpranmış deriden bir şeritti, uzun süre kullanılmaktan dolayı yer yer kararmış, çentikler ve çizikler oluşmuştu. Çamurumsu maddelerle dolu birkaç büyülü şişe, palaska üzerindeki büyük boy mermiler gibi hâlâ yerinde duruyordu. Diğerleri dövüştür kullanılmış, derinin üzerinde dişleri dökülmüş bir çocuk gibi açık renkli yerler bırakmıştı.

Uzaktan yakından seksi bir yanı yoktu. Ama onu en son gördüğüm, arabanın ön koltuğunun üzerinden geceye doğru fırlatıldığı anı aniden, içgüdüsel bir şekilde gözümde canlandırdım. Ve ürperdim, sertçe.

Pritkin bana sertçe baktı ve yüzü gerildi. "Gececek," dedi kabaca ve kemeri arkaya fırlattı.

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım, içimi parçalayan hazzın duyuşsal anısıyla yapabileceğim tek şey buydu. Vücudumu sıkılaştırdı, görüşümü bulanıklaştırdı ve tüylerimi diken diken ederek dalga dalga tenime yayıldı. Şok edici derecede gerçekçiydi. Arabanın karşı tarafındaydı, bana dokunmuyordu, yakınımda bile değildi. Ama birden kokusunu alabildim, terini tadabildim, dudaklarını tenimde hissedebildim. Sıcak ve yumuşaktılar, beni yerimde tutarken kalçalarımı deşen sert parmaklarının aksine, o-

Küçük bir ses çıkardım ve tekrar ürperdim, nefesim hızlandı, elim arabanın yan tarafına canımı acıtacak kadar sert bir şekilde sıkıştı. Parmaklarımı kurtardım ve kollarımı kendime sarıp dayanmaya çalıştım. Birdenbire siper için gerçekten minnettar oldum; siper, küçük flashback'imın rahatsız edici işaretlerini göstermeyecek kadar kalın ve gevşekti.

Bir dakika sonra bindim, durduğu için değil, arabalar daha fazla sayıda geri gelmeye başladığı için, ley hattından

mavi-beyaz ışık çakıyor, gök gürültüsü gibi çatırtılar binada yankılanıyordu. Pritkin arabayı vitesle taktı ve sanırım metafiziksel trafik sıkışıklığından kaçınmak için normal yoldan çıktık. Etrafımızda su gibi dalgalanan bir koğuyla birlikte bir çitten geçtik ve şafak öncesi Vegas'ın boş sokaklarına doğru kaydık.

Bu kadar uzakta, sert kırmızı toprak, birkaç çöl bitkisi ve asfalttan oluşan boş araziler arasında çoğunlukla asfalt ve endüstriyel binalar vardı. Turist broşürlerindeki gösterişli, ışıltılı şehre pek benzemiyordu ama yine de sade bir güzelliği vardı. Uzaktaki kızıl toz perdeleri güneşin doğuşunu muhteşem hale getiriyor ve binaları siyah ve altın rengine boyuyordu. Gözlerimi zorlukla açık tutabilecek kadar yorgun ve çılgılık atmak isteyecek kadar tahrik olmuş bir halde manzaranın geçişini izledim.

Evet, bu eğlenceliydi.

"Geçen sefer böyle olmamıştı," dedim sonunda, daha çok dikkat dağıtmak için. "Geçen sefer o kadar iyi beslenememiştin," dedi Pritkin bana.

nefesimi kontrol ettim ve tamamen başarısız oldum. Yutkundum. "Ne kadar?"

"Genellikle beş ya da on dakika. Durmak ister misin?"

"Hayır!" Beni onu yakalamaktan alıkoyan tek şey onun araba kullanıyor olmasıydı.

Bir an için hiçbir şey söylemedi ve ben de koltuğa doğru kıvrınmamaya odaklandım. Pek iyi gitmedi. Ellerimi trençkotun eteğine sildim ve bej kumaşın üzerinde terli avuç izleri bıraktım. Onlara baktım, gözlerim yaşarmıştı, canım yanıyordu ve çaresizdim. Tanrım, eğer bu yakında durmazsa, *tamamen-*

Pritkin, "Ruth öldükten sonra bir süreliğine delirdim," dedi Birdenbire.

Gözlerimi kırptım, çünkü bu tamamen damdan düşer gibi gelmişti. Ve neredeyse aklımı okuyordu. "Sen mi yaptın?"

Başını salladı. "O günlere dair anılarım çok bulanık ama görünüşe göre babamı öldürmeye teşebbüs etmişim. Sanırım kızımın ölümü için onu suçlamıştım, ancak düşünce sürecini tam olarak hatırladığımı söyleyemem. Ancak boynundaki kemiklerin ellerimin altında kırıldığını hissetmek için güçlü bir arzu duyduğumu hatırlıyorum, bu da bir fikir verebilir."

Dudaklarımı yaladım. "Ama başaramadın."

"Hayır, ama çok yaklaşmışım. Hatta o kadar yaklaştım ki, geçmişteki birkaç patavatsızlığımınla birlikte. . . iblis konseyini tahammül edilemez bir tehdit olduğuma ikna etti. Beni ölüme mahkum ettiler."

"Ölüm mü?" Dönüp ona baktım, bir an için her şeyden şok olmuşum. "Ama başaramadınız. Ve akli dengenizin yerinde olmadığını kendiniz söylediniz."

"İblis yasalarına göre bunların hiçbiri önemli değil." "Ama sen hala hayattasın."

"Evet, babamın müdahalesi yüzünden."

"Baban mı?"

Pritkin hafifçe gülümsedi. "Çok öfkeliydi. Söylediğim gibi o günlerle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Ama konsey salonuna hışımınla girdiğini ve onları soygun girişiminde bulunmakla suçladığını hatırlıyorum - tek fiziksel çocuğunu. Zararın kendisine verildiğini ve bu nedenle konseyin bir üyesi olarak cezayı belirlemesine izin verilmesi gerektiğini söyledi. Onlar da kabul etti."

"Peki cezası neydi?" Öğrenmekten neredeyse korkarak sordum.

"Mahkemeye dönecek ve onun varisi olarak görevlerimi yerine getirecektim. Daha önce yerine getirmeyi kesin bir dille reddettiğim görevleri. Sanırım bunu ölüme tercih edeceğimi varsaydı. Yanlış düşünmüş."

"Bekle. *Ölmeyi* mi seçtin?"

"Yüzyıllar boyunca onun kölesi olarak yaşamaktansa bu daha iyi diye düşündüm. Ve o anda ... o anda yaşayıp yaşamadığımı çok da umursadığımı hatırlamıyorum. Onlara cezayı uygulamalarını ve bu işi bitirmelerini söyledim. Tam uymak üzereydiler ki o tekrar araya girdi ve bir uzlaşmaya vardı."

"Ne tür bir uzlaşma?" Temkinli bir şekilde sordum. Çünkü bunun iyi bir şey olamayacağını biliyordum.

"İblis diyarlarından sürgün edileceğimi, ölüm acısı altında bir daha geri dönemeyeceğimi."

Kaşlarımı çattım. "Nereye

sürüldün?" "Buraya.

Dünya'ya."

"Ama... ama bu pek de bir cümle gibi görünmüyor. Zaten burada yaşıyordun."

"Konsey de böyle söyledi. Birçok tam iblisin, iblis diyarlarında başka hiçbir yerde olmadığı kadar beslenebilecekleri bu dünyaya 'sürülmek' için çok şey vereceğini belirttiler."

Başımı salladım. Pritkin bana daha önce konseyin var olmasının ana nedenlerinden birinin herhangi bir zamanda Dünya'da bulunmasına izin verilen iblis sayısını düzenlemek olduğunu söylemişti. Aksi takdirde, her şey serbest olurdu.

"Peki neden geri dönmene izin verdiler?"

"Babamın, açlıktan ölmek üzere olan bir adamı ziyafet salonuna gönderip yemek yemesine izin vermemekten daha ağır çok az ceza olabileceği yönündeki argümanı onları ikna etti."

"İzin vermemek-" Durdum, anladığımdan emin değildim. Ama Pritkin'in bol bol yemek yediğini görmüştüm, bu yüzden normal yiyeceklerden bahsetmediğimizi biliyordum. "Yani *hiç* yiyemiyor musun?"

"Yaptığım anlaşma basitti: ne iblisle ne de insanla seks yapmayacaktım. çeşitleri. Aksi takdirde 'şartlı tahliyemi' kaybederim ve sonsuza kadar onun mutlak otoritesi altında kalmak üzere babamın sarayına geri dönerim."

"Bu ... ama ..." Nedenini bilmediğim bir panikle etrafıma bakındım. Sanki Rosier bir arabanın içinde bizi takip ediyordu. "*Şimdi de* senin için mi geliyor? Yaptığımız şeyden sonra mı?"

Pritkin başını salladı. "Hayatımı kurtarmak için beslenmek özellikle muaf tutuldu. Gördüğünüz gibi babam ölmemi istemiyor. Beni hayatta ve hizmetinde istiyor ve sanırım acil durumlarda beslenmeme izin vermemenin planını mahvedeceğinden korktu."

"Bunu yapabileceğini düşünmedi," dedim yavaşça. "Yani burada kal."

"Hayır. Kırılacağımdan, bir ay içinde geri döneceğimden emindi. On yıl, en fazla iki yıl. Ve her ikisi de iblis ırkları için önemsiz bir süredir. O zaten yüzlerce yıl beklemişti. Birkaç yıl daha ne olabilirdi ki?"

"Seni hafife almış."

"Mahkemede tam olarak ne kadar dayanacağıma dair bahisler oynandığına inanıyorum, bunların hepsi şimdi sona erdi."

"Ama ... bunun nasıl bir şey olacağını biliyor muydun?"

"Hayır." Pritkin esprisiz bir kahkaha attı. "Hayır."

"Ama düşünmüş olmalısın-"

"O zamanlar, herhangi bir şekilde düşünme yeteneğine sahip olduğumu sanmıyorum. Ama öyle olduğum sürece ... Bir daha yakınlaşmak isteyeceğime gerçekten inanmıyordum. Bu fikir mümkün olan her düzeyde iğrençti. Yaptığım şeyden, dönüştüğüm şeyden dehşete düşmüştüm-"

"Sen hiçbir şey olmadın! Bu babanın hatasıydı, karının kararıydı. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Onun ölümüne aracı olduğum gerçeği dışında." "Evet, bu da seni kurban yapar, canavar değil!"

"Canavar dostlarımla gözünde değil. Diğer ırkların çoğunun aksine, incubi'ler eşlerine biraz saygı göstermeleriyle ünlüdür. Elbette bu çoğu zaman bencilliktir; sürekli yeni avlar bulmaktan daha kolaydır. Ama yine de, babamın sarayında olanlardan sonra benden uzak duranlar oldu. Uzun zamandır küçümsediğim yaratıklar benimle birlikte anılmaktan *utanıyorlardı*. Ve ben onları suçlamadım. Bir daha asla beslenmek istemeyeceğimi hissettim."

"Ya sonra?" Yumuşak bir sesle sordum. Bu beni ilgilendirmezdi ama nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Vücudu özel olarak buna ihtiyaç duyacak şekilde tasarlanmış biri bir yana, böyle bir yakınlıktan kaçınabilecek çok fazla insan tanımıyordum.

"Sonra ..." Dudakları büküldü. "Babamın neden o anlamayı yapmaya istekli olduğunu anlamaya başladım. En başından beri entelektüel olarak anlamıştım elbette, ama gerçeklik ... biraz farklıydı."

"Hâlâ böyle hissediyorsun, değil mi?" Şok içinde sordum. "Şu anda hissettiklerimi, her zaman?"

"Her zaman değil, hayır. *On* yıldan fazla bir süredir neredeyse sabitti."

"*On yıl* mı?" Bana bir bakış attı ve nedense bu bakış eğlendiriciydi. Çünkü adamın *deli* olduğu açıktı. "Nasıl-"

"Söylemeye utanıyorum ama bu süre zarfında hayatta kalmak için bir dizi maddeye bağımlı hale geldim. Pek faydası olmadı, hiçbir şeyin faydası olmadı ama içimdeki şeytani kısım zayıfladıkça mücadele zamanla daha kolay hale geldi. Ve benim yaptığımı yapanların peşine düşerek enerjimi boşalttım - sadece bilerek."

Bir an için hiçbir şey söylemedim. Gece güneşin önünde yavaşça çekilirken kumun leylak rengi, kızıl ve bal rengine dönüşmesini izledim. Ve bir parçanızın kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölmesinin ama yine de ölememesinin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Ve bir kez bile bu sürekli, kemirici açlığa teslim olursanız, özgürlüğünüzü sonsuza dek kaybedeceğinizi bilmek.

"Baban *orospu* çocuğunun teki," dedim içimden.

"Ben olsam bunu tartışmazdım," dedi sert bir sesle. "Ancak, onun bakış açısından, kendini aldatılmış hissediyor. Yüzyıllar boyunca fiziksel bir çocuğa sahip olmayı denemek ve başaramamak için hatırı sayılır bir zaman harcadı. Ve sonunda bunu başardığında, tüm olasılıklara rağmen, sonuç beklediği gibi olmadı."

"ok kötü! Pek çok ebeveynin, tam olarak düşündükleri gibi olmayan çocukları olur. Ama yine de onları sevmeyi öğrenirler."

"oğu ebeveyn iblis lordu değildir. Ve aşk hiçbir zaman sorun olmadı." "yle olmalıydı."

"Babam kadar onunla ya da onun fiziksel tezahürüyle ilgilenen biri için, bu konuda şaşırtıcı derecede az şey biliyor."

Pritkin birkaç dakika sessiz kaldı ve bu konuyu kapatmam gerektiğini biliyordum. Ama o kadar nadiren açılıyordu ki, yarının gelmesini ve kapağın tekrar sıkıca kapatılmasını bekliyordum. Eğer şimdi sormazsam, hiç şansım olmayabilirdi. Adam utangaç biri de değildi. Konuşmak istemezse bana söylerdi. Muhtemelen açık açık.

"Bu yüzden mi şimdi bir sağlık delisisin?" diye sordum. "O ilk günleri telafi etmek için mi?"

"Hayır, bu daha çok beslenmeyi bıraktığımda yaşadığım güç kaybını biraz olsun telafi etme çabasıydı."

"Ne g kaybı?"

"Size söylediğim gibi, hiçbir zaman diğer iblislerle birleşmedim, doğduğum şeyi geliştirmeye çalışmadım, çünkü bu beni sadece babam için daha yararlı hale getirecekti. Ve onun da beni bırakma ihtimali o kadar azalırdı. Ama yine de gücümün çoğu her zaman diğer yarımından geliyordu. Ve bir kez yetersiz kaldığında, bunu telafi etmek için başka yollar bulmak zorunda kaldım."

"İksirler gibi."

Başını salladı. "Daha önce onlarla pek ilgilenmemiştim. Ama g kaybını dengelemenin bir yolu haline geldiler. Ve onları yapmayı sakınleştirici. Daha lmcl olanlardan bazıları tam konsantrasyon gerektiriyor ve bir şeye tamamen odaklandığımda bunun açlığını bastırmaya yardımcı olduğunu keşfettim. Siz de aynı fikirde değil misiniz?"

Bir an için ne demek istediğini anlamadım, ta ki fark edene kadar - flashback gitmişti. Nefes alışım normaldi, kalp atışım sabitti, ellerim hâlâ terliydi ama bu sadece bir kalıntı olarak kalmıştı. İ çekerek koltuğa yaslandım.

"Teşekkür ederim." Çok içtendi.

"İnsan zamanla başa çıkma mekanizmalarını öğrenir." "Yoksa delirir mi?"

"Bazıları zaten öyle olduğumu söyleyebilir." "Yanırlılar."

Bir kavşakta kayarak durduk ve Pritkin koltuğunda hafifçe dönerek bana baktı. "Peki sen nereden biliyorsun?"

Uzun, kumlu kirpiklerini görebileceğim kadar yakındık, neredeyse çenesini gölgeleyen gün sonu sakalının bıyıklarını sayabilecek kadar yakındık. Saçlarına henüz işkence etme fırsatı bulamamıştı, yumuşak ve tuhaf bir şekilde düz görünüyordu ve ön camdan gelen esintiyle hafifçe dalgalanıyordu. Bu onu bir şekilde daha genç.... daha nazik.... daha tatlı gösteriyordu.

Zihinsel olarak gözlerimi kendime çevirdim. Evet, tabii.

Pritkin can sıkıcı, inatçı, ketum, sabırsız ve kabaydı. Parris Adası'ndaki bir talim çavuşunun inceliğine ve dikenli tellerin cazibesine sahipti. Düzenli olarak bende onu tokatlama, başkalarında da onu vurma isteği uyandırır ve bunu denemeye bile gerek duymazdı. Muhtemelen ona hayatım boyunca herkesten daha fazla bağırııştım ve onu iki aydan daha kısa bir süredir tanıyordum.

Ama aynı zamanda sadık, dürüst, cesur ve garip bir şekilde nazikti. Çoğu zaman onu hiç anlamıyordum. Ama bir şeyi biliyordum.

"Ben gerçekten deli adamlarla büyüdüm," dedim ona sert bir şekilde. "Sen onlardan biri değilsin."

"O zaman ben neyim?"

Çılgınca dalgalanan saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdım. Hiç uslu durmuyordu, değil mi? Bana o adamı hatırlattı.

"Pritkin," dedim basitçe. Bu cümle bütün o çılgın paketi özetliyordu.

Dudakları kıpırdadı. "Biliyor musun, başka kimse bana böyle seslenmiyor?"

"Peki ya Kolordu'daki adamlar?"

"Beni tanıyorlarsa genellikle kendi adımla, tanımıyorlarsa rütbemle hitap ederler."

Bunu düşündüm. Nedense bu beni mutlu etti. "Güzel."

Gülümsemesine izin vermeyerek başını salladı. Neden bilmiyorum. Sanki bir şeylere zarar verecekmiş gibi.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

İçimi çektim. "Süite dönmek."

"Emin misiniz? Başka düzenlemeler de yapabiliriz.

..."

"Neyi?"

"Jonas'ın hoşuna gitmeyecek."

Bir kaşımı kaldırdım. "Fark eder mi?"

O zaman hafifçe gülümsedi ve arabayı vitesine taktı. "Şimdi bir Pythia gibi konuştun."

OceanofPDF.com

Otuzbirinci Bölüm

Sanırım arabada uyuyakalmışım, çünkü geri döndüğümü hatırlamıyorum. Ya da pembe çizgili kısa pijamalarımı giydiğimi. Ya da yatağa düştüğümü. Ama düşmüş olmalıyım. Çünkü uyandığımda çarşaf larım birbirine dolanmıştı, yastığın yarısı başımın üzerindeydi ve güneş ışığı perdelerdeki bir çatlaktan içeri sızıyordu.

Yuvarlandım, kendimi sersemlemiş, kalın kafalı, cesur gözlü ve iğrenç hissediyordum. Her şey düne o kadar benziyordu ki, bir an için her şeyin bir rüya olduğunu düşündüm. Ama benim rüyalarım bile bu kadar tuhaf değildi. Sonra hareket etmeye çalıştım ve bunun yeterince gerçek olduğunu hemen anladım.

Çünkü sol baldırımda cehennemden gelen charley horse var.

Çığlık atmadım, o kadar yüksek değildi. Ama bir vampirin kulakları için yeterince yüksek olmalıydı, çünkü yatak odasının kapısı patlayarak açıldı ve Marco elinde silah ve oldukça korkunç bir yüzle içeri daldı. Etrafına çılgınca bakındı, sanırım ateş edecek bir şey arıyordu ve bir şey bulamayınca beni yakaladı.

"Ne oldu? Neyin var?"

Hâlâ yarı uykulu ve acıdan ne yapacağımı bilmez halde ona baktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Cassie!"

"Charley Horse," diye soluk soluğa kalmayı başardım ama bu bir işe yaramadı. Çünkü oda hızla vampirlerle dolarken, anlamadan bana bakıyordu.

Sonra gözlerini kırptırdı. "*Charley Horse* mu dedin?" Gözyaşları içinde başımı salladım.

Marco küfürlü bir şeyler söyledi ve silahını sırtına dayadı. "Defolun buradan," dedi diğerlerine, onlar da saçma bir şekilde minnettar görünerek gölgelerin içinde eriyip gittiler.

İçini çekti ve yatağın kenarına oturdu. "Neren acıyor?" "Her yerim."

Abartı değildi. Tüm vücudum kırbaçlanmış gibi hissediyordum. Fred'in neden kement büyülerinden nefret ettiğini söylediğini anlamaya başlamıştım. Tabii ya,

Kendimi bok gibi hissetmeme neden olan kişi aynı zamanda hayatımı da kurtarmıştı ama şu anda bu o kadar da rahatlatıcı değildi.

Sol bacağımı kaldırdım, o kadar kötü kasılmıştı ki düzeltemiyordum bile. Marco'nun iri eli kasın üzerinde hafifçe gezindi ve sonra biraz baskı uyguladı. Kas aniden gevşeyince önce acıyla sonra da şaşkınlıkla nefes aldım. Hâlâ çok acıyordu, kalbimin atışını yansıtan donuk bir zonklama. Ama en azından nefes alabiliyordum.

"Biliyorsun, uzun zaman yaşadım," dedi bana, baldırına şimdi daha sıkı masaj yaparak. "Ve pek çok insanla tanıştım. Ama senin kadar sık dövüp öldürmek istediğim bir kadınla hiç karşılaşmadım."

"Özür dilerim," diye boğuldum ve çekilmeye çalıştım ama eli beni sıkıca tuttu. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Marco. "Küçük bir şey yapana kadar değil sohbet edin."

Ama sohbet etmedi; hiç konuşmadı. Sadece o büyük parmaklarıyla uzun, rahatlatıcı vuruşlara devam etti, çok beceriksiz görünüyordu ama hareketleri çok becerikliydi. Birkaç dakika sonra vücudumun yavaşça gevşediğini hissettim. "Bu işte iyisin."

"Çok pratik yaptım."

"Gerçekten mi? Nerede?" Bilmek istediğimden çok, birazdan yiyeceğim şirreti ertelemek için sordum. Genelde vampirlere karşı bile kendimi oldukça iyi savunurdum. Ama şu anda elimde hiçbir şey kalmamış gibi hissediyordum.

Marco bana ne yaptığımı çok iyi bildiğini gösteren bir bakış attı ama sonra omuz silkti. "Çalıştığım lanista adamları savaşa hazırlamamı istedi. Gevşek olurlarsa daha iyi dövüşüyorlardı, ya da o öyle düşünüyordu."

"Lanista?"

"Bir grup gladyatörün sahibi olan adam."

"Orduda olduğunu sanıyordum."

Gür siyah bir kaşı kalktı ama sormadı. "Öyleydim. Çalışıp didinerek yüzbaşılığa kadar yükseldim, tam da imparatorluğun etrafımda parçalandığını görecekken. Bir savaştan sonra neredeyse ölüyordum ki bazı adamlar beni kandan ve çamurdan çıkarıp götürdüler. Meğer girişimci bir vampir için çalışıyorlarmış ve o da eski askerlerden hoşlanıyormuş."

Biraz daha baskı uyguladı ve ben inledim ama acıttığı için değil. Bacağım şimdi daha iyi hissediyordu, ancak bu sadece geri kalanımın ne kadar ağrılı olduğunu vurguluyordu. Sanki diğer tüm ağrılarıma konsantre olamamışım gibiydi.

Büyük olanın icabına bakılana kadar acı çekiyorlardı. Ve şimdi hepsi yardım için yaygara koparıyordu.

Marco bana başını salladı. "Arkanı dön."

Döndüm ve o koca eller sırtımda çalışmaya başladı. Yastığın içinde bir iniltiyi bastırdım, çünkü Marco'nun masaj fikri rahatlatıcı spa çeşitleriyle hiçbir benzerlik taşımıyordu. Ne lavanta yağı, ne rahatlatıcı müzik, ne de sıcak havlu vardı. Sadece kasılmış kaslara, teslim olup jöleye dönüşene kadar topyekûn bir saldırı vardı.

"Bu vampir neden eski ordudan hoşlanıyor?" Birkaç dakika sonra, çoğunlukla kendime düşünecek başka bir şey vermek için soluklandım.

"Fortunatus zenginler için gladyatör sağlama işindeydi. Kalabalıklara oynamak isteyen politikacılar ya da özel etkinliklerde birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışan şişman kediler. En iyi para ölümüne dövüşlerden geliyordu ama bir gladyatörü iyi bir gösteri yapacak kadar iyi eğitmek ona çok pahalıya mal oluyordu. İlk dövüşlerinden birinde bir ölüm maçında ölmesi, aldığı fiyatlarla bile iyi bir iş değildi."

"Yani zaten eğitimli olan kişileri mi seçti?"

"Hayır, zaten eğitimli olan insanları seçti ve sonra onları vampir yaptı. Bu şekilde, kalabalıklar bizi tekrar tekrar 'ölürken' izleyebiliyordu ama stoklarını sürekli yenilemek zorunda kalmıyordu. Biz-" Ben dönüp ona bakınca durdu. "Bu uzun zaman önceydi."

"Bu korkunç!"

"Hayat bu. Adamları beni o savaş alanında görmeseydi, patronun emrettiği şeyin bir yüzbaşı olduğuna karar vermeseydi, asla başaramazdım. Neredeyse başaramıyordum zaten. Beni öldürebilmek için sağlığıma kavuşturması iki ayını aldı."

Yutkundum. "Umarım onunla uzun süre birlikte olmamışsındır." "Aşağı yukarı bir asır."

"Bir yüzyıl mı?"

"Oyunlar yasaklanana kadar." Marco beni tekrar aşağı itti ve omuzlarımdan başladı. "Hristiyanlık bunu onaylamıyordu, belki de kendi insanlarından birçoğu bu oyunlara katılmıştı ve bunu isteyerek yapmamışlardı. Anlarsın ya?"

Başımı salladım.

"Ve bir kez yayılmaya başladığında, politikacılar maçları finanse etmeyi bıraktı, çünkü tam tersi onlara oy kaybettirmeye başladı. Ve

Sonra imparator din değiştirdi ve buna karşı bir yasa çıkardı ve bazı insanlar hala onları yasadışı olarak tutsa da, Fortunatus'un zamanına değecek kadar çok değildi. Beni bir korumaya ihtiyaı olan başka bir efendiyle takas etti ve ondan sonra oradan oraya savruldum."

"Ve sonunda Mircea ile birlikte oldu."

"Skoru biliyorsun. Birine ait olmalısın."

"Ama siz kıdemli bir ustasınız." Ben işaret ettim. "İsteseydin kendine ait bir mahkemen olabilirdi."

"Evet. Tüm masraflar, baş ağrıları ve diplomatik sorunlarla uğraşmak ve yine de birilerine hesap vermek zorundasınız. Herkes aynı; yükselmek, beşinci, dördüncü ya da üçüncü seviyeye ulaşmak ve kendi başlarına yola çıkmak için sabırsızlanıyorlar. Sadece aynı şeyi öğrenmek için."

"Neymiş o?"

Elleri sırtımda hareketsiz kaldı. "Bizim dünyamızda özgürlük yok Cassie. Mircea'yı terk edersem, hayatta kalmak için başka bir st düzey efendiyle ittifak yapmak zorunda kalırım. Sonra da tıpkı şimdiki gibi onun hayatına, kavgalarına srklenirdim. Herkes birilerine hesap verir; herkesin katlanmak zorunda olduğu kısıtlamalar vardır. Senatörlerin bile. Mircea'nın bile."

Marco'nun neden bu konuya girmeye istekli olduğunu anlamaya başlamıştım. İçimi çektim ve başımı yastığa gömdüm. "Pythias bile mi?"

"Herkes birilerinden emir alır," diye tekrarladı. "Mircea emirleri Konsolos'tan alıyor ve inanın bana, bazen bundan gerçekten hoşlanmıyor. Ama yapıyor."

Arkamı döndüm ve Marco'ya yorgunca baktım. "Evet, peki bunu neden yapıyor?" Marco kaşlarını çattı. "Bu onun işi."

"Ve o onun patronu, amiri." "Evet."

"Ve işe cevabınız." "Ne cevabı?"

İçimi ektim. "Mircea Konsolos ne emrederse onu yapar çünkü onun hizmetkrıdır." "yle mi?"

"Ama ben onun değilim."

Kalktım ve tuvalete gittim.

Tabii ki Marco da onu takip etti. "Sen onun değilsin."

"Kız arkadaşı, evet. Hizmetçisi, hayır. Ben olamam ve işimi yapamam."

"Şimdiye kadar gayet iyi yaptın. Mircea'nın senden ne yapmanı isteyeceğini sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama mesele bu değil, değil mi?" Küvette sıcak su akıtmaya başladım.

"O zaman ne anlamı var?"

"Ne isterse *sorabilir*. Muhtemelen çoğu zaman yapacağım bile. Eğer bir istek olsaydı dün gece yapardım. Cehennem gibi bir gün geçirmiştım; gerçekten hiçbir yere gitmek istemiyordum. Ama bu bir istek değildi; bir emirdi. Ve eğer bir senatörden -herhangi bir senatörden- emir almaya başlarsam, kimsenin beni ciddiye almasını da unutabilirim."

"Konsolos Mircea'yı ciddiye alıyor."

"Değerli bir hizmetkâr olarak, evet. Ama o zorladığında, onun istediğini yapacağını biliyor. İşini ona borçlu, bu yüzden asla gerçekten tarafsız olamaz. Ama olmak zorundayım, yoksa Çember beni bir vampir piyonu olarak görmezden gelecek ve Senato da bana emir verebilecekleri için beni görmezden gelecek ve her şey Tony Sendromu'na dönecek. Ve ben böyle yaşamayacağım. Yaşamayacağım!"

Marco küvetin kenarına oturarak porselenin gıcırdamasına neden oldu.

"Tony Sendromu nedir?"

Birisi banyo tuzlarını yeniden stoklamıştı ve ben de kavanozun yarısını suya attım. "Kâhinlerin çoğu hayatın iki yönünü de görür," dedim ona. "Birinin umutla beklediği bebeği, uzun zamandır geciken terfiyi ya da hayatının aşkını hemen köşede görürler. Bu, kötü şeyleri, kimsenin görmek istemediği şeyleri dengelemeye yardımcı olur. Depremler, bombalı komplolar, yangınlar ve araba kazaları. Ama ben bu dengeyi hiç kuramadım. İyi şeyleri görmüyorum. Hiç görmedim."

"Bu çok zor."

"Bu çok yorucu. İç karartıcı. Hayattan zevk almanızı engelliyor çünkü iyi bir gün geçirirken bile aniden başka birinin acısını, başka birinin kederini görüyorsunuz. Ve plak çiziliyor, anlıyor musunuz?"

Başını salladı.

"Sonunda bazı şeyleri nasıl görmemem gerektiğini öğrendim. Ama uzun bir süre bu yeteneğe sahip değildim. Başa çıkabilmemin tek yolu, kendime gördüğüm şeylerin gelecekte olduğunu ve belki de bazılarının önlenebileceğini söylemekti.

En azından birkaç kişi için bir şeyleri değiştirebileceğimi düşündüm. Tony de bunu duyuracağına dair bana söz verdi."

"Ve yalan söyledi."

"Elbette yalan söyledi. Ama ben çocuktum ve ona inandım, belki de ona inanmak istediğim için. Sonunda anladığımda ve onunla yüzleştiğimde, sadece omuz silkti ve bana trajedide daha fazla kâr olduğunu söyledi."

"Şu küçük şişko sansarın sesine benziyor." Marco bana dikkatle baktı. "Senato'nun etrafta dolaşıp trajedileri önlemesini beklediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Ama bir şeyin yaklaştığını, dünyamız için felaket olabilecek bir şeyin yaklaştığını görürsem, beni dinlemelerini beklerim. Bana güvenmelerini beklerim. Ve şu anda bana bunu yapacak kadar saygı duyduklarını sanmıyorum."

Marco içini çekti ve dirseklerini devasa kalçalarına dayayarak bana baktı. "Bak, sana bir şey söyleyeceğim ve eğer tekrar edersen, inkar edeceğim. Ama efendinin bu emri vermemesi gerekirdi. Şimdiye kadar ne olacağını bilecek kadar seni iyi tanıması gerekirdi. Ama yine de yaptı, çünkü korkuyor, stresli ve seninle ilgili her şeyi net göremiyor. Ama bu sana saygı duymadığı anlamına gelmez."

"Ama bu kesinlikle öyle olduğu anlamına gelmiyor!" Sabunu gereğinden biraz daha kuvvetli bir şekilde döndürerek söyledim.

"Aile içinde senden çok bahsediyor. Seninle gurur duyuyor, bunu herkes görebilir."

"Benden başka herkes."

"Size söylemiyor olabilir ama gerçek bu."

"O zaman neden bana söylemiyor? Şu anda kendimi şu bahsettiğin fahişelerden biri gibi hissediyorum-"

"Ben asla 'fahişe' kelimesini kullanmadım."

"-Etrafta dolaşması, alışveriş yapması, tırnaklarını yemesi ve efendisinin gelmesini beklemesi gereken bir kadın! O bana böyle davranıyor, ben de onun beni böyle gördüğüne neden inanmayayım?"

"Çünkü muhtemelen senin her zaman yaptığın şeyler yerine alışveriş yapman ve tırnaklarını kesmen hoşuna gidiyordur! Ve çünkü o bir politikacı ve avantajından vazgeçmek istemiyor."

"Neyin avantajı?"

"Siz ikiniz güç oyunları oynarken-" "Bu güçle ilgili değil."

"Cehennem değil."

"Öyle değil! Mircea'ya emir vermek istemiyorum. Senato'ya ya da Çember'e emir vermek istemiyorum. Sadece onları istiyorum-"

"Sizi ciddiye almak için. Sizi dinlemek için. Onlara söylediklerinizin rehberlik etmesi. Ve bu da güce dönüşür, değil mi?"

"Bu benim işimi yapmam anlamına geliyor."

Marco bir an bana baktı ve bir şeyler söylemeye başladı, sonra sadece başını salladı. "Usta kadar inatçı biriyle asla karşılaşmayacağımı sanırdım," dedi. "Ama sen ne bilirsin ki."

"İnatçı olmaya çalışmıyorum."

"Biliyorum. Mircea ile olduğu gibi; denemek zorunda değilsin.

Kendiliğinden geliyor." İçimi çektim. "Sanırım onunla konuşmam gerekiyor."

Yüz ifademin neye benzediğini bilmiyorum ama Marco güldü. "Evet, ama bir erteleme var. Seni bu gece geç saatte arayacağını söyledi. Bütün gün işi varmış."

"Ne tür bir şey?"

Omuz silkti. "Senato işleri, sanırım. Ona sormanız gerekecek."

"Peki ya Jonas?" Garip bir konuşmayı da aradan çıkarabilirdim.

"Bir süre önce sen uyurken aradı. Bekle dedi." Marco arka cebinden bir not defteri çıkardı ve çevirerek açtı. "Dün gece sana neyin saldırdığını bilebileceğini düşündüğünü söyledi. Emin değil ama Spartoi denen bir şey olabileceklerini düşünüyor."

"Spartalıları mı?"

"Hayır, ben de öyle düşünmüştüm ama o benim için heceledi. Ve *Spartoi*. Beş kişi olmaları gerekiyordu, Ares'in oğulları ve bir ejderha-" Suyu kapatırken başımı kaldırdım. "Ejderha mı?"

"Evet, Fey'lerden biri. Şekil değiştirebiliyorlar, biliyor musun?"

"Evet," dedim yavaşça. Bu da o lanet ejderhayı öldürmenin neden bu kadar zor olduğunu açıklıyordu. Daha önce Pritkin ve bir arkadaşı Mac'in bir ejderhayla kapıştığını görmüştüm ve böyle bir şey olmamıştı. Ama o zaman, diğer ejderha da yarı tanrı değildi.

"Başka bir şey var mı?" Ben talep ettim. "Bu şeylerle nasıl savaşmamız gerektiği gibi mi?"

Marco sert bir sesle, "Bence yapmamalısın," dedi. "Bugün otelde kalmanızı söyledi. Korumaları üç katına çıkardı, yani buraya hiçbir şey girmemeli. Biraz daha araştırma yapması gerekiyor ama yarın sizinle konuşacak." Marco defterinin bir sayfasını çevirdi ama bir şey bulamamış olmalıydı ki sayfayı geri çevirdi. "İşte bu kadar."

Bunun yeterli olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre Marco da öyle düşünmüştü çünkü biraz endişeli görünüyordu, sanki onu tekrar yıkacağımdan korkuyordu. Ama değildim. Çok sinirlenmiştim. Görünüşe göre diğer taraf adil oynamak gibi küçük şeyleri dert etmiyordu. Beş yarı tanrıya karşı pek de iyi olmayan bir kâhin bana biraz tek taraflı göründü. Pritkin'in neredeyse öldürülmesine şaşmamalı!

"İyi misin?" Marco sordu.

"Evet." Zorla gülümsedim, çünkü bunların hiçbiri onun suçu değildi. "Düşünüyordum da, bütün gün kimse bana dırıldır etmeyecek."

Sırıttı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, yapabilirim." "Az önce yaptın!"

"Hayır, bu mızızlanma değildi. Gittiğimde beni duymalısın."

"Korkuyorum."

"Bu düşünceni unutma." Marco saçımı karıştırdı ve gitti. Soyundum ve küvete girdim, çeneme kadar suyun içine battım.

İyi hissettirdi. İyiden de öte hissettirdi, sadece ağrıyan kaslarım yüzünden değil. Üç gün önce bir şey beni tam da bu küvette boğmaya çalışmıştı ve şimdi geri dönmüş, içinde rahatlıyordum. Boynumda pis kokulu bir tılsım vardı ve muhtemelen kapıda beni dinleyen bir vampir vardı ama yine de. Bu bir ilerlemeydi.

Ayaklarım suyun üstüne çıktı ve zavallı, yontulmuş ayak tırnak cilama baktım. Yeniden yapmayı düşündüm. Augustine'in hayatını çekilmez hale getirmeyi düşündüm. Kuaföre gidip çocuklardan herhangi birinin saçım için bir şeyler yapıp yapamayacağını görmeyi düşündüm.

Ama bunların hiçbiri pek cazip değildi. Demokles'in kılıcı başımın üzerinde sallanırken yapılacaklar listeme konsantre olmak zordu. Sanki sadece zamanı işaretliyor, bir sonraki saldırıyı bekliyormuşum gibi hissediyordum. Ve bu gerçekten eskimeye başlamıştı.

Savunma oynamaktan bıkmıştım. Ama hücum oynamak için biraz yardıma ihtiyacım vardı ve nereden bulacağımı bilmiyordum. Daha doğrusu biliyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Jonas'ın çılgın teorilerinin o kadar da çılgınca olmadığını varsayarsak, acilen bir tanrıça bulmam gerekiyordu. Ve ihtiyacım olan tanrıçanın hâlâ buralarda olma ihtimalinin çok az olduğunu düşündüm. Ne de olsa diğer tanrıları sürgün eden onun büyüydü, yani belki de bu onu etkilememişti. Ve belki de bir grup kızgın tanrı arkadaşıyla dolu bir dünyaya geri dönmek istememişti. Aslında, düşündükçe, insanlığa yardım etmenin onu bize bağlayabileceğini daha iyi anladım. Eğer eve dönseydi.

Tanrı dostları onu şimdiye kadar büyüyü kaldırmaya mı zorlamıştı? Belli ki geri dönmeyi çok istiyorlardı ve o hepsine karşı koyamazdı. Ve tanrıların ölümsüz olması gerekiyordu, değil mi? Yani eğer eve gitmediyse, en azından hâlâ burada olması mümkündü.

Ama durum böyle olsa bile, üç bin yıldır görülmemişti. Ve bu kadar uzun süre saklanan biri muhtemelen bu işte oldukça iyiydi. Haritalı bir imgelem dışında, aramaya nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ve bir ipucu olmadan, bir öngörü almam da mümkün değildi. Tam bir çıkmazdı.

Bana doğru yolu gösterecek birine ihtiyacım vardı. Tanrılar hakkında bilgisi olan birine ihtiyacım vardı.

Bir tanrıya ihtiyacım vardı.

Neyse ki üçünü tanıyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz İki

Cehennem gibi görünmek üzere tasarlanmış bir otel için Dante's o kadar da kötü değildi. "Daha fazlası daha fazlasıdır" dekorasyon anlayışına sıkı sıkıya bağlı olan biri tarafından hayatının bir santimine kadar temalı hale getirilmişti. Ama burası Vegas'tı ve burada rüküşlük ambiyansın, bayağılık da eğlencenin bir parçasıydı.

Ama bu eğlenceli değildi. Bu sadece üzücüydü.

"Misafirlerin buraya gelmesine izin veriyor musunuz?" Otobüs girişi olarak kullanılan yere bakarak sordum. Birkaç hastalıklı çiçek, yağ ve gaz lekeleriyle kaplı çatlak çimento zemini koruyordu. Köşelerde çöpler, duvarlarda kir vardı ve her yer sidik kokuyordu.

"Kimse Vegas'a otobüsle gelmez," dedi otel müdürü Casanova takım elbisesinin içini karıştırırken. Soluk bir buğday rengiydi, İspanyol yakışıklılığını ortaya çıkardığı için en sevdiği renklerden biriydi. Ama bu ortamda biraz uyumsuz duruyordu, sanki yanlış yola sapmış ve kendini varoşlarda bulmuş bir Armani modeli gibiydi. "En azından burada kalan hiç kimse."

"Öyleyse neden var?"

"Çünkü bazı insanlar Büyük Kanyon, Ateş Vadisi, Hoover Barajı gibi turlara katılmak istiyor," dedi sabırsızlıkla. "Ve eğer onları yerinde alabilecek bir yer yoksa sinirleniyorlar."

"Ve bulduğunuz şey bu mu?"

Casanova, arkalarında farklı bir zihin olsaydı çekici olabilecek kaygan ve karanlık gözleriyle bana bir bakış fırlattı. "Eğer otobüse biniyorlarsa, kumarhaneden ayrılıyorlar demektir."

"Yani?"

"Yani burada hiç para harcamayacaklar." "Yani canları cehenneme mi?"

"Aynen öyle."

Elinden ince gövdeli bir el feneri çıktı ve etrafı aydınlattı. Tepede floresanlar vardı ama açık değillerdi. Öğleden sonra geç saatlerde gelen gün ışığı, yankılanan mekânın her iki tarafındaki kasvetin bir kısmını sıyrıp atmış ve bir miktar elektrik ışığı çalışmayan

arkamızdaki yürüyen merdiven. Ama yine de garajın ana kısmı karanlık bir mağaraya dönüşmüştü.

"Burada kimsenin olduğunu sanmıyorum," dedim ona, yarı yarıya bunun doğru olmasını umarak.

"Oh, buradalar, tamam," dedi acımasızca. "Adamlarımın iki haftasını aldı ama sonunda izlerini bulmayı başardılar. Şimdi gelin."

Gevşek sarı saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve sırtımdan aşağı bir ter damlasının kaydığını hissederek onu kasvete doğru takip ettim. Burası fırın gibi sıcaktı - anlaşılan klima da otobüs seven turistlerin mahrum olduğu bir şeydi. Sadece birkaç dakikadır burada olmamıza rağmen mavi tişörtümün arkası ve jean şortumun bel bandı çoktan sıırılsıklam olmuştu.

"İnsanlar neden yazın Vegas'a geliyor?" diye şikayet ettim. "Turistlerin en yoğun olduğu mevsim, ki bu hiç mantıklı değil. Dışarısı yüz yirmi derece olmalı."

"Çocuklar okuldan çıktı."

"Ama çoğu insan buraya çocuklarını getirmiyor. Tüm bu aile dostu olma meselesi biraz havada kaldı."

"Aynen öyle." El feneri tavandan yansıyor, sanki avımızın yarasalar gibi kırılgan tutunmuş olabileceğini düşünüyordu. Bildiğim kadarıyla, öyle olabilecekleri ruh halime yardımcı olmadı. "Çocuklar okuldan çıktı, bu yüzden ebeveynlerin küçük piçlerden uzak durmaya ihtiyacı var."

"Çocuğunuzun olmaması iyi bir şey!"

Gerginlik sesimi sertleştirmişti ama Casanova alınmamış gibi görünüyordu. "Vampir olmanın en iyi yanlarından biri. Şimdi konuşmayı bırak ve aramaya başla."

Karanlığın içine doğru ilerledik ve ellerim terlemeye başladı, sadece sıcaktan değil. Bir konuda haklıydı: Bugünlerde Vegas'a akın eden insanların çoğu yetişkindi ve bunların yarısı da yaşlılardan oluşuyordu. Bu da peşinde olduğumuz üç yaşlı kocakarının neden hak ettikleri ilgiyi görmediklerini açıklıyordu.

Bir de onların birden fazla numarası olan kadim yarı-tanrıçalar oldukları gerçeği. Taşıdığım ince siyah kutuyu parmaklarımı beyaz bırakacak kadar sert tutmamın nedeni de buydu. Bu büyülü bir tuzaktı, bir zamanlar Graeae olarak bilinen üçlüyü, hikâyelerinin efsaneye dönüşmesine yetecek kadar uzun süre hapseden türden bir tuzak.

Tekrar içeri girmek istemediklerinden şüphelenmiştim.

Benim için sorun değildi, çünkü onları oraya koymak istemiyordum. Sadece onlara bazı sorular sormak istiyordum, tabii onları bulabilirsek. Ama Casanova pek de fedakâr bir adam sayılmazdı ve ben de motivasyonlarım konusunda biraz geçiştirmek zorunda kaldım.

"Birdenbire neden bu kadar yardımcı olmaya başladığını anlamıyorum," dedi kuşkuyla, sanki düşüncelerimi duymuş gibi.

"Ben her zaman yardımseverim."

"Hiç yardımcı olmuyorsun! Her zaman kucağıma sorunlar bırakıyorsun ve sonra bir yerlerde kaybolup beni onlarla uğraşmak zorunda bırakıyorsun."

"Birini söyle."

"İki hafta önce buradan gideceğine yemin ettiğin o lanet çocuklar!" Biz onlara başka bir ev bulana kadar pek de hayırsever olmayan bir şekilde yanına aldığı bazı büyülü yetimlerden bahsediyordu. Kumarhanede daha fazlası vardı

Binlerce odadan daha fazla, ama çocukların işgal ettiği iki oda onun büzüşmüş küçük ruhunu avlıyordu. Sanki ona gerçekten acı veriyormuş gibi davranıyordu.

"Tami bunun üzerinde çalışıyor," dedim, fiili koruyucu annelerinden bahsederken. "Bu kadar insan için yeterince büyük ve kirası makul bir ev bulmak zor."

"Burada kalıp beni ev ev yemek varken neden zahmet ediyorsun?"

"O kadar çok yemezler."

"Neye kıyasla? Açlıktan ölen denizcilerle mi?"

Gözlerimi devirdim. "Yakında çıkarlar-" "Hep böyle söylüyorsun."

"-ve bugün size yardım ediyorum, değil mi?"

"Tam zamanında," diye mırıldandı Casanova, sanki oraya birinin sıkışmış olabileceğini ciddi ciddi düşünüyormuş gibi kaldırım kenarındaki bir gidere bakmak için durdu. Beynim *It filminden* unutulmaz bir sahneyi çağrıştıran kadar ben de onunla birlikte baktım ve gergin bir şekilde geri çekildim. Omzunun üzerinden baktı, o yakışıklı yüz hatlarını kırıştıran sinirli bir kaş çattı.

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şey yok." Aşağıda cinayete meyilli palyaçolar ya da antik tanrıçalar olduğunu düşünmüyordum ama asla bilemezsiniz. Burası Dante'nin yeri idi. Mısır gevreğimiz bittiğinde kahvaltıda yediğimiz şey delilikti.

"İyi, çünkü bunların hepsi senin suçun," diye yakındı. "Bana yardım etmemek için başka bir neden bulamayacaksın."

Bir şey söylemedim, çünkü teknik olarak haklıydı. Kızları hapisten kurtarmıştım ve bunun bir kaza olması kimsenin umurunda değildi. Hele hele Casanova'nın çok sevdiği kumarhanesi onların favori uğrak yeri haline gelmişti.

"Onları buradan çıkarmakla neden bu kadar ilgileniyorsun?" Bir yüklemeye iskelesine doğru ilerlerken sordum. "Neredeyse altı haftadır dışarıdalar ve yaptıklarını gördüğüm en kötü şey bir kumar makinesini parçalamak oldu." Strip'te tek kollu haydutlarla oynamış olan herkes bunu kesinlikle anlayabilirdi.

"Şey, küçük bir şey, üst kattaki süitlere girmeye devam etmeleri olabilir," dedi sert bir şekilde. "Konsolos geçen gün yatak odasından çıktığında onları balkonundaki havuzda yüzerken buldu!"

Sırıttım.

"Hiç komik değil!"

Rütbemi söküp beni kovmadan önce buranın *benim* balkonum olduğunu düşünürsek, aynı fikirde değildim. "Bütün yemeğini yediler mi?"

"Hiç yiyecek yoktu. Ama bütün içkileri içtiler ve onları uzaklaştırmak için gönderdiği muhafızları dövdüler. Başka birine dehşet saçmaya gitmeden önce neredeyse üç saat oradaydılar. Gitmelerini istiyor!"

"Ve Tanrı korusun, kimse onu rahatsız etmesin," dedim ekşiyerek.

Şaşırtıcı bir şekilde Casanova da aynı fikirdeydi. "Lanet Senato'nun burada kaldığı her gün para kaybediyorum. Henüz tek kuruş ödeme görmediğim süitlerimin yarısını kullanıyorlar, personelimi ortak çalıştırıyorlar, konferans salonlarını ele geçiriyorlar ve beni evimden yiyip bitiriyorlar!"

"Bu sadece geçici bir durum. Yakında gitmiş olacaklar."

"Evet, beni çöpe atılmış bir otel, mahvolmuş bir konferans programı ve kulaklarımdan akan borçlarla baş başa bırakarak!"

"Mircea anlayacaktır."

"Mircea'nın bu otel umurunda bile değil," dedi Casanova hiddetle.

"Mircea'nın umurunda olan lanet olası savaş. Kırmızı mürekkep içinde boğulsam da onun için fark etmez. Bunu bir vergi kaybı olarak yazar ve beni bir yüzyıl kadar daha eriyip gidebileceğim çıkmaz bir işe transfer eder." Aniden bana doğru döndü, ışığı gözlerime tuttu ve irkilmeme neden oldu. "Ve bu

olacak, anlıyor musun? Bu benim tek şansım. O yaşlı kocakarılar bunu benim için mahvedemeyecek, sen de öyle!"

"Denemiyorum-" Ben başladım, ama o çoktan İspanyolca belirsiz bir şeyler mırıldanarak tekrar ilerlemeye başlamıştı.

Kaşlarımı çattım ve takip etmeye başladım, o sırada kırışmış bir kafa birden önümde belirdi. Baş aşağı asılı duruyordu, uzun gri bukleleri bir tarladaki yosunlar gibi toprağa doğru uzanıyordu. Bu Deino'ydu, bana karşı her zaman zaafı olan Deino - en azından ben onu avlamaya başlayana kadar.

Tüm kızlar gibi onun da bir shar-pei'yi kışkandıracak kadar kırıksıklıkları olan, buruşuk, kuru elma gibi bir yüzü vardı. Muhtemelen altında bir yerlerde gömülü olan ifadeyi okumak biraz zordu. Ama gülümsemiyordu.

Çenesi hâlâ tuttuğum kapana doğru eğildi ve hava koşullarından yıpranmış yüzünde birkaç kırıksıklık daha belirdi. "Um," dedim beceriksizce.

Suçüstü yakalandığımı için ne söyleyeceğimi bilmek zordu. Zaten ne kadar İngilizce anladığı da sorunluydu. Ama önemli değildi, çünkü ben daha ne diyeceğimi anlayamadan, aniden eğildi ve beni yanağımdan öptü.

"Heh," dedi ve geri çıktı. Kutu da öyle.

Başımı çevirdim ama hiçbir şey görmedim. Üst üste yığılmış bazı kasaların arkasına bakan Casanova dışında. "Bir sorunumuz olabilir," dedim ona endişeyle.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu, eskiden tertemiz olan çarşafını kirletmeye cüret eden bir örümcek ağını fırçalayarak.

Cevap vermedim, çünkü gözüm kasaların üstünden ona doğru ilerleyen başka bir yaşlı kocakarıya takılmıştı. Hareketleri hiç de yaşlı, hanımefendi ya da insani değildi. Enyo'nun saçlarını kestirdiğini fark ettim, Casanova göz kırparak gözden kaybolmadan hemen önce.

Bir an için, dişsiz diş etlerini bana doğru açıp kıkırdarken öylece durdum. Sonra siyah kutuyu kaldırdı ve imalı bir şekilde salladı.

Vampire ne olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

"Oh, kahretsin," dedim. Enyo tekrar kıkırdadı ve sonra kutuyu bir hediye gibi uzatmadan önce durakladı. Kuşkuyla baktım. "Onu bana mı veriyorsun?"

Şeytan gibi sırtarak başını salladı. Bir tuzaktan şüpheleniyordum ama kızlar beni o kutuya koymak isteselerdi bunu kolayca başarabilirlerdi. Belki de sadece Kazanova'ya bir ders vermeye çalışıyorlardı.

Çekinerek bir adım attım, sonra iki. Elimizi uzattım ve Enyo bileğini sallayıp başımın üzerinden üçlünün üçüncü üyesi olan Pemphredo'ya doğru fırlattığında neredeyse parmaklarım elimdeydi. Yakındaki bir minibüsün üstüne çömelmiş, kırılmış saç örgüsü ve "Vegas Made Me Do It" tişörtü giyiyordu ve hepsinin paylaştığı tek gözden bana bakıyordu.

Bir süre sessizce beni izledi, sonra yavaşça kutuyu uzattı. Sanki buna tekrar kanacakmışım gibi. "Hayır, oynamak istemiyorum," dedim ona. "Gerçekten mi?"

Bu çok kötü oldu, çünkü azınlıktaymışım gibi görünüyordum.

"Onu geri istiyorum," dedim. Pemphredo bana bir bakış fırlattı. "Tamam, belki aslında *istemiyorum* ama nasıl olduğunu bilirsin."

Başını sorgularcasına eğdi. Belli ki bilmiyordu. Bu bir sorundu, çünkü ben de bilmiyordum.

"İşte böyle," dedim, onu neden bırakmaları gerektiğine dair bir neden bulmaya çalışarak. "Sinir bozucu biri."

Kızlar başlarıyla onayladı. Görünüşe göre bu konuda hepimiz hemfikirdik.

"Ve ... ve belli ki seni bu şekilde tuzağa düşürmeye hakkı yoktu. Yani, yanlış bir şey yapmış değilsin."

Daha fazla baş sallama.

"Sadece ... um ..." Adamı neden geri istediğimi hatırlamaya çalışarak durdum. Onlar kibarca beklerken ben de düşündüm. Sonra vazgeçtim.

"Bakın, onu geri vermeniz için gerçekten iyi bir nedenim yok," dedim dürüstçe. "O huysuz, bencil, egoist, para düşkünü bir züppe. Kendi çalışanları bile ondan pek hoşlanmıyor. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Eğer onu bir yere gönderirseniz, yeni bir müdür bulmak zorunda kalacaklar. O da çok daha sert biri olabilir."

Karşılıklı bakiştılar.

Bunun iyiye işaret olup olmadığını bilmiyordum ama yine de devam etmeye karar verdim. "Eğer onu dışarı çıkarırsan, senin için onunla konuşurum. Belki sana bir süit verirse, bir daha diğerlerine girmeyeceğine söz verebilirsin?"

Karşılıklı bakışmalar devam etti.

"Güzel bir süit mi?"

Enyo eliyle küçük bir yaklaşma hareketi yaptı. Isınıyor gibi görünüyordum.
"Oda servisi ile mi?"

Ding, ding, ding, bir kazananımız vardı. En azından ben öyle tahmin ettim, çünkü kutuyu bana uzattı.

Onu dışarı çıkarmak yerine bir kolumun altına sıkıştırdım, çünkü şu anda dramayla uğraşmak istemiyordum. "Buraya gelmek için başka bir nedenim vardı," dedim onlara.

Pemphredo sürünerek uzaklaşmak üzereydi ki, geri dönüp oturdu ve kirli şortunu fırçaladı. Deino bacak bacak üstüne attı. Enyo elindeki bıçakla tırnaklarını karıştırmayı bıraktı ve bıçağı kibarca bir kenara koydu.

Çay servisi yapmalıymışım gibi hissettim.

"İşte böyle," dedim. "Burası yarı-tanrılar için Grand Central gibi hissettirmeye başladı. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Başlarıyla onayladılar.

"Önce şu Morrigan denen kişiydi. Beni ele geçirmeye çalışan Ares'in yarı Fey çocuğu. Ve bu gerçekten berbattı."

Daha fazla baş sallama.

"Ama işe yaramadı, bu yüzden beni öldürmeye çalışan ve neredeyse başaran bu büyücüyü ele geçirdi."

Bu bana Deino'dan küçük bir okşama getirdi.

"Ve sonra, dün gece, bir grup yarı tanrı daha ortaya çıktı. Tanıdığım bir adam onların Spartoi denen bir şey olabileceğini düşünüyor, bu da onları Ares'in çocukları yapar. Ayrıca, sanırım onlar da bir zamanlar annemin peşindeydiler - en azından diğer adamlarla aynı şekilde savaşıyorlardı ve Her neyse, bu saldırıların duracağını sanmıyorum, anlıyor musun?"

Herkes başını sallıyor.

"Onlarla başa çıkmak zorunda kalacağımdan oldukça eminim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama bir tanrıça bulursam yardım alabileceğimi söyleyen bir kehanet var. Yunanistan'da Artemis dedikleri tanrıça."

Deino kaşlarını çatı.

"Tanrılarının hepsinin sürgün edildiğini biliyorum. Ama bu onun büyü olduğu için belki hâlâ buralarda bir yerlerde olabileceğini düşündüm-"

Diğerleri sadece bana baktı ama Deino yavaşça başını salladı. "Emin misin?"

Başını salla.

Lanet olsun. Bu teori buraya kadarmış.

"Tamam, o zaman şuna ne dersin? Kehanete göre Artemis ve Ares'in savaşması gerekiyordu ama o da burada değil. Sorun çıkaranlar onun çocukları. Düşündüm de, belki de *onun* çocuklarını bulmam gerekiyordur."

Kızlar birbirlerine baktılar.

"Yani, onun bakire bir tanrıça olması gerekiyordu, ama birkaç bin yıl sonra bunun biraz eskimiş olacağını düşünmeliyim. Ben de düşündüm ki belki _."

Sözümü kestim çünkü kızların kafaları aynı anda sanki bir ipin ucundaymış gibi havaya kalktı. Hiçbir şey duymamıştım ama omzumun üzerinden geriye baktığımda Casanova'nın güvenlik görevlilerinden oluşan bir kalabalığın hızla bize doğru geldiğini gördüm. CCTV'den izliyor olmalılar ya da belki de patron patladığında bunu hissettiler. Her iki durumda da iyi değildi.

"Hayır!" Bağırdım. "Yapma-"

Onlar yanımdan geçip acelesi olan vampirlerin doğal olmayan hızıyla saçlarımı karıştırmadan önce söyleyebildiğim tek şey buydu. Graeae'lerin saçlarını karıştırmadılar çünkü kızlar artık orada değildi. Vampirlerle baktığım için hareket ettiklerini görmemiştim. Ama birdenbire bulundukları yerde, yavaşça toprağa doğru sürüklenen birkaç gri saç dışında hiçbir şey yoktu.

Vampirler avlarının gittiğini fark ederek durdular, tam o sırada garajın diğer ucundan gelen keskin bir ısıklık sesi hepimizin başını geriye çevirmesine neden oldu. Solmakta olan gün ışığında iki kambur, buruşuk form silüet halindeydi. Biri el sallıyor, diğeri ise Casanova'nın kutusunu tutuyordu.

Gittiğini fark etmemiştim bile.

Pemphredo arkasını döndü ve kirli şortunu indirerek gardiyanlara buruşuk beyaz kışını gösterdi. Deino kutuyu biraz daha salladı ve işaret etti. Meydan okuma açtı: *gelin ve onu alın*.

"Hayır, bekleyin," dedim muhafızlara, etrafta Enyo'yu ararken. O bir Üçü arasında en korkuncu ve şu anda firariydi. "İçlerinden biri kayıp. Yapmamız gereken-"

Nefesimi saklamış olabilirim, çünkü tereddüt bile etmediler. Son hızla kızlara doğru geri dönmeye başladılar, karanlığın içinde sadece bulanıktılar. -Ta ki plastik sarılı bir palet havada frizbi gibi süzülene kadar.

Muhafızların yarısı mide bulandırıcı bir çıtırdama sesiyle duvara çarptı. Diğer yarısı hırlayarak döndü ve Enyo'nun peşinden geldi.

Ya da en azından denediler. Ama otobüs garajı otelin ana yükleme rıhtımlarından birini içeriyordu, bu da etrafta duran her şeyi açıklıyordu. Enyo'nun az önce kapağını açıp içindekileri sebze bombası olarak kullandığı bir kasa ürün de buna dahildi. Ya da meyve diyelim, çünkü art arda fırlattığı ilk on ya da on iki tanesi kavundu. Kaygan bağırsaklarını yere döktüler, tam da vampirlerin koşarak geçtiği sırada ve hemen vampir kıçlarının üzerine düştüler.

Ama hâlâ bize doğru kayıyorlardı ve şimdi gerçekten kızgındılar. Ortalama olarak, bir vampir gururundan ziyade vücudunun yaralanmasını tercih ederdi, bu da en azından akranları arasında ona övünme hakkı verirdi. Öte yandan, üç yaşlı kadınla yemek kavgasını kaybetmek, imaj için pek bir şey yapmadı. Kızları yakalamadıkları sürece bu işi çevirmekte zorlanacaklardı.

Birdenbire av kişiselleşti ve bu gerçekten iyi değildi.

Bu özellikle doğruydü çünkü Casanova'nın çocuklarına neyle karşı karşıya olduklarını söyleme zahmetine girdiğini sanmıyordum. Efsanelere inanılacak olursa, üçlü Incredible Hulk'un eski versiyonları olarak yaratılmıştı. Karşılarına çıkılmadığı sürece tatlı sayılırlardı ama tehdit edildiklerinde korkutucu ve biraz da ürkütücü bir hale bürünüyorlardı.

Enyo'nun alter egosunu daha önce görmüştüm ve onu bir daha görmemeye gerçekten razıyım. Ve dileğim gerçekleşecek gibi görünüyordu. Çünkü hala küçük yaşlı kadın modundaydı, park etmiş bir kamyonun önünde duruyordu, sanki yakalanmak ister gibiydi.

Nedense bu beni tersinden daha çok geriyordu. Ama yapış yapış, öfkeli vampirler aynı şekilde hissetmiyor gibiydi. Ona doğru hamle yaptılar ve bir an için her şeyin bittiğini düşündüm. Ta ki tekrar baktığımda aniden yok olana kadar.

Bir an için başka bir tuzağı olduğunu düşündüm. Ama sonra kamyonetin yan tarafından yumruk şeklinde bir metal parçası çıktı ve ardından bir sürü küfür geldi. Ve kahkahalar, çünkü Enyo dizlerinin üzerine çökmüş, kirli zemini tokatlıyor ve kıkırdıyordu.

"Hiç komik değil," dedim ona, dört beş tane daha yumruk ve ayakkabı şeklinde şişkinlik belirirken.

Başını kaldırıp bana baktı, gözyaşları yüzündeki kırıntılardan aşağı akıyordu. Açıkçası, farklı düşünmek için yalvardı.

"Ben ciddiym. Muhtemelen şu anda destek çağırıyorlardır. Bu iş gerçekten-

Sözümü bitirmeye fırsat bulamadım çünkü kızlar aniden yürüyen merdivene doğru koşmaya başladılar. Arkalarından koştum, genel olarak vampirlere ve özellikle de birine lanet okudum çünkü o yol lobiye çıkıyordu. Lobinin hemen diğer tarafında ise sıcaktan kaçan ve yarının akşamdan kalmalığı üzerinde çalışan insanlarla dolu ana kumarhane katı vardı.

Ve çoğunda bir vampirin ağır yaralanmaları atlatma yeteneği yoktu.

Kızları yürüyerek yakalamaya çalışmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden denemedim. Onların önündeki koridora geçtim ve koridorda koşan bir grup vampiri görmek için tam zamanında uzaydan çıktım. Görünüşe göre destek gelmişti.

Arkamı döndüğümde koridorda bana doğru koştuklarını görene kadar kızlardan hiçbir iz yoktu. Önlerindeki muhafızlara baktılar ve sonra omuzlarının üzerinden arkalarından gelenlere göz attılar. Sonra da sola ayrılan bir koridora girdiler.

Ve, kahretsin. Bu lobiye giden arka yoldu, personel tarafından kullanılan bir kestirme. Tekrar yer değiştirdim, en yakındaki memuru korkutmak için tam zamanında ana masanın arkasında göründüm ve Graeae olduğunu varsaydığım küçük, buruşuk çizgilerin hızla geçip gittiğini gördüm-

"Oh, kahretsin."

Peşlerinden koştum ama tabii ki köprüye benden önce vardılar. Köprü, sarkıtlarla dolu lobinin içinden geçen Styx Nehri'nin üzerinden geçiyor ve cehenneme doğru mutlu bir şekilde yol alan tekne dolusu turisti taşıyordu. Köprü, lanetlenmeye ya da en azından iflase daha hızlı gitmek isteyenler içindi ve genellikle nehir teknelerinden daha yoğunlu.

Yine de oldukça erken bir saatti ve Dante's hava kararana kadar hiç ısınmamıştı. Güvenlik köprüünün her iki tarafına erişimi engellemişti ama geçmeme izin verdi. Tuzağı suyun üzerinde sallandıran Deino'ya doğru yürüdüm.

Köprüünün hemen altında kocaman bir kanalizasyon olmasaydı bu beni bu kadar endişelendirmezdi. Enyo'nun şu anda temizlediği bir kanalizasyon.

İçimi çektim ve parmaklıklara doğru eğildim. Su karanlıktı, çünkü beton kanalın tabanı siyaha boyanmıştı. Üstten gelen ışığı yansıtıyordu.

Enyo'nun aşağıda yarattığı dalgalanmalarda dalgalanan ışıklar. Bu yüzden giderin üzerinde ne yazdığını okuyamadım. Ama nereye gittiğini bildiğimden emindim.

Deino'ya bakmak için başımı çevirdim.

"Onu kanalizasyona atmazsan bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim."

Düşünceli görünüyordu.

"Bugün,"

dedim.

Sırıttı.

Gözüme bir şey takıldı ve tekrar suya baktım. Tepedeki ışıkların yansımalarından biri yukarı doğru sürükleniyordu. Yüzeyi kırıp küçük, parlayan bir balon gibi havaya süzüldüğünde gözümü bile kırpmamış olmam haftanın nasıl geçtiğinin bir göstergesiydi. Sadece bu balonun yüzeyinde tanıdık gölgeler uçuşuyordu; bir yarısı karanlık, diğer yarısı ise göz kamaştırıcı, parlak bir beyazdı. Dokunmak için elimi uzattım, çünkü çok katı, çok gerçek görünüyordu.

Ama çok geçmeden elime battı ve kayboldu.

Ve bir an sonra Deino da öldü. Kız kardeşleriyle birlikte köprüyü geçip gitti ve beni köprünün altındaki kirli suda çırpınan, küfürbaz, öfkeli, ıslanmış bir vampirle baş başa bıraktı. Ve parmak uçlarımda serin, serin buğı hissi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Süite geri döner dönmez bağırışları duydum, arka odalardan birinde belli belirsiz tanıdık bir ses çığlık atıyordu. Fuayede durakladım, umursayıp umursamadığımı merak ediyordum. Olumsuz karar verdim ve tekrar dışarı çıkmak üzereydim ama çok uzun süre bekledim.

Biri beni yakaladı. "Cassie!"

Aşağı baktığımda Fred'in panik içinde kısa basamakların dibinde durduğunu ve kolumu tuttuğunu gördüm.

"Şimdi ne olacak?" İstifa etmiş bir şekilde sordum.

"Bu . . . I . . . Marco görevde değil ve onu aramak zorunda kalmak istemiyorum. Bu, işleri halledemiyormuşum gibi görünmesine neden olur."

"Ne tür şeyler?"

Fred elini süitin içine doğru salladı. "Şu şey. Birkaç dakika önce içeri daldı ve seni görmek istedi. Ve tabii ki ona evde olmadığını ve ne zaman döneceğini bilmediğimi söylemek zorunda kaldım. Ve gitti-"

"O kim?"

"-ve eşyalarını karıştırmaya başladı. Ona yapamayacağını söyledim, ama-"

Ne demek istediğini uzun süre merak etmeme gerek kalmadı, çünkü bir saniye sonra salondan uzun boylu, öfkeli bir sarışın çıktı. Üzerinde ışıltılı yeşil brokar bir frak vardı, boyu ve zayıflığıyla birlikte onu muhteşem bir peygamberdevesine benzetiyordu. "Sen!"

Uzun, kemikli bir parmak işaret edildi ve tabii ki bana doğruydı.

"Ben de seni görmek istiyordum," dedim ama nefesimi tutmuş olabilirdim. Augustine dinlemiyordu.

"Kimin kıyafetini giyiyorsun ve bana yalan söyleme!" "Ne?"

"Hayatımın bir ayı, bir ayı. Anlıyor musun?" Parmağı titriyordu, o da titriyordu ama bunun etrafını saran vampir halkasından korktuğu için olduğunu sanmıyordum. Aslında, Augustine'in onları görmediği izlenimine kapıldım. Gözleri bana sabitlenmişti ve eğer mavi gözler yakıcı olabilseydi

Bunu yaparken. "*Köle* gibi çalıştım, kendimi çılgına çevirdim. Başyapıtım! Anlıyor musun?"

"Hayır."

"Başyapıtım," diye bağırdı. "Şimdiye kadar yaptığım en iyi elbise. Neredeyse hazır ve sen ne yapıyorsun? *Kimi giyiyorsun?*"

"Tamam, dokunmak yok," dedi kızıl saçlı gardiyan ona, uzun, kemikli beyaz ellerini gömleğimin önünden kaldırarak.

"Bana tuzak kurdun!" Augustine'in normalde mükemmel olan teni çirkin, benekli bir kırmızıya bürünmüştü. "Bunu hep sen planladın!"

"Neyi planladın?" Sakinliğimi koruyarak sordum çünkü adamın gerçekten de orada kalp krizi geçirme ihtimali olduğunu düşünüyordum.

"Hazır değil! Anlıyor musunuz? Bir gün, hatta iki gün daha ama bu gece olmaz!"

"Bu gece mi? Bu gece ne?"

"Bana bunu yapma! Öğleden sonra talepler almaya başladık ama ben bir şey düşünmedim. İnsanların elbiselerini önceden almak istemeleri normal. Hayatını kurtarmak için bir elbiseye bile sığamayan Claude ya da o gülünç Tyndale gibi kalitesiz terzilerle çalışmaya alışkınlar. Tyndale-ne biçim bir isim bu-"

"Augustine-"

"Ama gelmeye devam ettiler, değil mi? İstek üstüne istek ve şimdi kaç tane elbisem kaldı biliyor musun? Bir tane! Bir tane. Diğerlerinin yanında çöp gibi *kalan* bir tane. Anlıyor musunuz? Benimki hariç tabii, ama onlar bile-"

Onu yakaladım. Sanırım bu sorun değildi, çünkü bu sefer hiçbir vampir müdahale etmedi. "Bana taç giyme töreni için elbiselerin bugün dağıtıldığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Yaptıklarını çok iyi biliyorsun! Yani tarihi değiştirdiler, değil mi? Ama kimse bana söyleme zahmetine girmedi ve bitmedi! Bit-"

Başka ne olmadığını duymadım, çünkü çoktan yer değiştirmiştin.

Kapıyı bir seri katil açtığına eğlenceli bir parti olmayacağını bilirsin. Tabii ki, bunu zaten tahmin ediyordum. Özellikle davet edilmediğin bir vampir balosunu basmak, gecenin berbat geçeceğini garanti eder.

Söz konusu katil kapının pervazına yaslandı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü; solgun yüzü bir diken gibi gerilmişti. "Cassandra Palmer. Tam da bu akşamın korkunç bir sıkıcılıkla geçeceğini düşünürken."

Sahte siyah saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve ters ters baktım. İyi bir insan ya da daha düşük seviyeli bir vampir umuyordum - çok yuvarlak yanaklarıma biraz belirginlik kazandırmak ve mavi gözlerimi kahverengiye boyamak için kullandığım glamourie'ye aldanabilecek biri. Tabii ki sonunda komik olduğunu düşünen usta bir vampirle karşılaştım.

"Beni nasıl tanıdın?" diye sordum. "Kendine has bir tarzın var."

Anında uydurmak zorunda kaldığım kılık değiştirmeye baktım. Üst düzey bir garson olmak istiyordum ama Dante'nin yeri pek de zevkli bir yer olarak bilinmiyordu. Sonuç olarak, yaramaz Fransız hizmetçi ile *The Rocky Horror Picture Show* arasında bir şey elde etmişim: köhne yeşil kadife, yırtık *file* çoraplar ve sürekli gözlerime düşen bir Elvira peruğu.

Tekrar yukarı baktım. "Ha. Ha."

Daha yakına eğildi, burun delikleri alevlendi. "Ve senin kokun gerçekten de ayırt edici."

Ürkmemeye ya da nasıl koktuğumu bilmesinin beni iğrendirmesine izin vermemeye çalıştım.

Ama çok iyi bir iş çıkaramamış olmalıyım, çünkü o korkunç gülümseme yine ortaya çıktı. Birisi bunun onun için iyi bir görünüm olmadığını söylemeliydi. Elbette, iyi olabilecek bir şey düşünmek zordu.

Eski moda bir cenaze levazımatçısı gibi giyinmişti, saçları kötü bir boyanın düz siyahıydı ve dişleri her zaman açık ve her zaman sarıydı. Neden böyle görünmeyi seçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Viktorya döneminden beri vampirlik yapan birinin bunu öğrenecek zamanı mutlaka olmuştur.

Nefesini boğazımda hissedene kadar eğilmeye devam etti. "Seni karanlıkta bile tanırım," diye fısıldadı.

Ve sonra boynumu yaladı.

Tiksintiyle savaşıarak tökezledim ve taşıdığım ordövr tepsisini elimden kaçırdım. Aynı anda hem onu hem de gülünç derecede kısa eteğimi tuttum ve sadece birini yakalayabildim. Tam kapı üstümden çarparak kapanırken popom soğuk ve ıslak basamakların dibine çarptı.

"Jack!"

Yanıt gelmedi.

Kendimi yerden kaldırdım, tangamı kışkımdan çıkardım ve merdivenlerden yukarı doğru tepindim. Kapıdan içeri baktım ama pek bir şey göremedim. Hizmetçinin girişindeki buzlu cam bana sadece belli belirsiz gölgeler gösteriyordu, bunlardan birinin bana güldüğünden emindim. "Öylece çekip gitmeyeceğim, biliyorsun!"

Hiçbir şey.

"Bu *benim* lanet olası partim!" diye bağırdım ve kapıyı tekmeledim. Elime geçen tek şey ayak parmağıma batan bir sopa ve ev koğuşundan gelen bir uyarı yumruğu oldu.

Küfrettim ve tepsimi almaya gittim. Blini'ler artık yenilebilir değildi, çimenlerin üzerine saçılmışlardı ama kılık değiştirmem için onlara ihtiyacım vardı. Tabii içeri girip kullanabilirsem.

Ama bu giderek daha az olası görünüyordu. Gücüm evi kavramak bir yana, onu hissedemiyordu bile. Ne zaman denesem, metafiziksel pençelerimden ıslak bir cam parçası gibi kayıp gidiyor ve elimde hiçbir şey kalmıyordu. Bu bir büyü ya da bir şekilde engelleniyormuşum gibi hissettirmiyordu. Daha önce de böyle olmuştu ama bu farklıydı. Evi görebiliyordum, uzanıp o lanet şeye *dokunabiliyordum* ama gücüm söz konusu olduğunda, orada değildi.

"Bunun işe yaramayacağını söylemiştim," dedi Billy, yanımda havaya uzanarak. "Daha iyi bir fikirle geldiğini duymadım," diye işaret ettim. Hortumumda yeni bir yırtık fark ettim. Lanet olsun!

"Kot pantolonla gelmeliydin. Gördüğüm tüm sunucular erkek ve vampirdi."

"Yani boşuna mı böyle giyindim?"

"Çok tatlı görünüyorsun," diye teklif etti, eteğimin altına bakmaya çalışarak. "Kes şunu! Ve bana içeri girmenin bir yolunu bul."

Başını iki yana salladı. "Ben de sana bunu söylemeye geldim Cass. Hiçbir yolu yok."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir pencereden süzülmeyi denediğimde ve yapamadığımda anladım. Yapamadım!"

"Yani? Belki de korumalıdır."

"Fark etmemeli. Ben bir hayaletim. Benim üzerimde işe yarayan bir koğuş icat edilmedi."

"Belli ki var."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yok. Benim de bunu anlamam biraz zaman aldı. Muhtemelen yapmazdım ama konuklardan birkaçı bunun hakkında konuşuyordu. Görünüşe göre bunu pek sık yapmıyorlar ve büyücüler bu olay yüzünden toplu bir sihir orgazmı yaşıyor-"

"Billy!" Sabırsızlıkla söyledim.

"Duvarдан geçemedim çünkü orada değildi," dedi basitçe. "Yine mi geldin?"

"Anlayabildiğim kadarıyla evin içini bir portala dönüştürmüşler. Dışarısı hala burada ama içeriği başka bir yere taşımışlar."

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Çalışan sadece iki kapı var, ön ve bu kapı.

-Ama pencerelerin hiçbirinde yok. Sanırım çalışan kapılardan birinden geçtiğinizde portaldan geçerek ... şey, burayı nereye götürdülerse oraya gidiyorsunuz. Ve dışarı çıktığınızda, buraya geri dönüyorsunuz."

"İşte bu yüzden yer değiştiremiyorum," dedim yavaşça. "Evi bu dünyanın dışına çıkardılar ve benim gücüm sadece burada çalışıyor."

"Benim tahminim bu, evet. Yani, dediğim gibi, içeri girmiyorsun." "Oh, gireceğim." Bu beni daha da kararlı hale getirdi. Sadece Taç giyme törenimi bensiz mi yapıyorlardı, ama kendi gücümün bile çalışmadığı bir yerde yapıyorlardı. Ve görünüşe göre, kimse bundaki ironiyi görmedi.

Billy kollarını kavuşturdu. "Tamam, diyelim ki öyle. O zaman ne olacak? Sup dünyasındaki büyük oyuncuların çoğu orada. Büyük bir şey olacaksa, bırakın onlar halletsin."

"Ne olduğunu bilmezlerse bununla başa çıkamazlar."

"Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Ve eğer burada sıkışıp kalırsam yapmayacağım. Şimdi oraya geri dön ve bana kullanabileceğim bir şey getir!"

Billy bir şeyler mırıldanarak iç çekti ve gözden kayboldu, ben ise hayal kırıklığı içinde tepemde beliren ultramodern küreye bakıyordum. Sanki uzaylılar dağın yamacına çarpmış ve uçan dairelerinin yarısını dışarıda bırakmış gibiydi. Evin görünen kısmının çoğu camdı, sanırım aşağıdaki ağaçlarla kaplı vadinin ve ötesindeki karla kaplı Sierra Nevadas'ın panoramik manzarasından yararlanmak için.

Tıpkı sahibi gibi muhteşem, şık ve etkileyiciydi. Kırılması çıldırtıcı derecede zor bir kabuğu vardı. Ama bir yolunu bulmalıydım yoksa bu unutulmaz bir akşam olacaktı - hem de tüm yanlış nedenlerle.

Karanlığın içinden bir çift çıktığında hâlâ orada duruyordum. Adamın yetmişli yıllardan kalma bir inek bıyığı ve yeni bir jilet kadar soğuk gözleri vardı. Kadın omzuna dökülmüş bir vizonu düzeltiyor ve gecenin bir yarısı ormanda bir vampiri besliyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu.

Merdivenleri çıkarken atıştırmalık taşıyanlara ikisi de dikkat etmedi.

Adam kapıyı buyurgan bir tavırla tıklattı ve kapı hemen açıldı. Gözleri Jack'in kılık kıyafetindeki eksikliğe takılırken dudağı kıvrıldı. "Bu gece bile çaba gösteremedin mi?"

"Çaba mı?" Jack kasıtlı olarak samimiyetsiz bir şekilde sordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun! Konukların yarısı insan!"

"Ve yarısı da vampir." Jack kemikli bir parmağını adamın fazla geniş polyester kravatının altında gezdirdi ve bir fiske vurdu. "Güzel kıyafetlerin ve güzel bir yüzün onlara ne olduğumuzu unutturacağını mı sanıyorsun?"

"Sen o saçma kostümü giyerken olmaz!" diye tersledi adam, ironiden tamamen yoksun bir şekilde. O ve akşam yemeği içeri girdi.

Jack güldü. Gülümsemesinden daha iyi görünmüyordu ama sesi şaşırtıcı derecede dolgun ve zengindi. "Buradaki herkes kostüm giymiş," diye seslendi arkalarından. "Hatta bazıları bunu bilecek kadar zeki!"

"Sen hariç herkes," dedim.

Kapının yanından gelen gaz ışığını yansıtan gözleri tekrar bana kaydı. Sanki daha fazla ürpertiye ihtiyacı varmış gibi gözbebeklerinde alevler dans ediyordu. "Anlayamadım?"

"Gerçekten böyle görünüyorsun, değil mi?" Kravatının kahverengi danteline ve paltosunun yıpranmış manşetlerine bakılırsa, bunlar Viktorya dönemi orijinaleri olabilirdi. Solgun yüzü ve gevşek, cansız saçları öyle görünüyor çünkü onları başka türlü göstermek için hiçbir güç sarf etmiyordu. Ben kılık değiştirmiştım; diğer vampir de kılık değiştirmişti. Ama Jack sadece Jack'ti.

Aslında bir cevap beklemiyordum ama aniden öne doğru eğildi, nefesi boynumun hâlâ ıslak olan derisinde tüylerimi diken diken etti. "Söyle bana ufaklık, vampirlerin Hollywood klişelerini neden bu kadar iğrenç bulduğunu biliyor musun?"

"Kötü diyaloglar ve daha kötü oyunculuk mu?"

"Çünkü bizi çıplak soyuyor, vahşetimizi gözler önüne seriyor ve çıplak gösteriyor - başka bir deyişle, gerçekte olduğumuz gibi. Hepimiz derimizin altında birer canavarız." Bana sırtıttı. "Güzel olanlar bile."

Bu tanıma kesinlikle uyan Mircea'ya yapılan işnelemeyi görmezden geldim. "Bu yüzden mi seni arka kapıda nöbetçi bıraktılar? Onları utandırdığın için mi?"

"Tüm iyi konuklarımızın arasına karışmama izin verilirse söyleyebileceklerimden korkuyorlar." Sesi hafifti ama gözlerinde karanlık bir şeyler vardı.

"Ben de öyle," dedim, ortak bir zemin bulmaya çalışarak.

Bakışları benimkilerle buluştu ve o böcek siyahı derinliklerde küçük bir kahkaha parıltısı vardı. Oyuna getirildiğini biliyordu ama sıkılmış ve sinirlenmişti ve umurunda değildi. "Değerli varlıklarının yumuşak, beyaz boğazının kesilmesinden korktuklarını sanıyordum."

Yutkundum, söz konusu savunmasız teni örtmek için güçlü bir dürtüye direndim. "Öyle diyorlar, çünkü kulağa daha hoş geliyor. Ama sanırım benden utanıyorlar. Bir vampir sarayında büyüdüm ama *doğru* saray değildi. Anlıyor musun?"

Başını salladı. Tony'nin beyaz çöpün vampir karşılığı olduğu bir sır değildi. Vampir toplumuna asla uyum sağlayamayacağımdan şüphelenmeye başlamamın nedenlerinden biri de buydu. Bu ve aslında bir vampir olmamak.

"Biz dışlanmışlar bir arada kalmalıyız, iddian bu mu?" diye sordu. "Bu partinin canlandırılması gerektiğini söyleyen sendin."

"Tabiri caizse."

"Beni içeri alacak mısınız?"

"Bana verilen emir seni durdurmaktı." "İstediğim bu değildi."

Jack, sonunda ilk numarasını yapan aptal bir köpek yavrusunun sahibi gibi gülümsedi. "Hayır, değildi, değil mi?"

"Eee?"

Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Pythia olmak üzeresin."

Kollarımı kavuşturdum. Ne olacağını biliyordum. "Ve?"

"Ve gelecekte bana küçük bir iyilik yapma fırsatınız olabilir." "Ne tür bir iyilik?"

"Çok rahatsız edici bir şey yok," diye mırıldandı.

Söz konusu olan Jack olduğu için, bu beni pek rahatlatmadı. "Ne olursa olsun onaylamak zorundayım," dedim isteksizce. Jack'le bir anlaşma yapıyormuşum gibi hissediyordum.

şeytan, ki bu gerçekten uzak değildi. Ama oraya girmek zorundaydım.

"Anlaştık," dedi, o kadar hızlıydı ki buna pişman olacağımı biliyordum. Ama kapıyı bir çırpıda açtı. "Lord Mircea'nın varlığınıza tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bu da bizden biri demek oluyor," diye mırıldandım ve aceleyle içeri girdim.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Dört

Jack mutfakın hemen dışındaki ceviz panelli koridorun sonuna bir tabure yerleştirmişti. Duvarı bir ayna vardı, muhtemelen garsonların kendilerini kontrol etmeleri için kullanılıyordu, ben de aynaya baktım ve şok oldum. Çilek sarısı bukellerim peruğum tarafından hâlâ gizleniyordu ama bana bakan, ucu kıvrık burnum ve geniş mavi gözlerimdi.

"Antiglamourie tılsımları," diye mırıldandı Jack, beni eğlenerek izlerken.

Harika. Ve yeşil kadife, umduğum gibi, düşük ışıktaki siyah görünmüyordu. Çok düşük üst kısmı yukarı çekmeyi denedim, ama bu sadece eteği uygunsuz seviyelere yükseltti, bu yüzden durdum. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Neredeyse kesinlikle," dedi neşeyle.

Ona hiç de işe yaramayan bir bakış attım ve koridora yöneldim. Koridor geniş bir fuayeye açılıyordu ve merdivenler yıllanmış ahşap ve sessiz bir zarafetle doluydu. Ve yarım düzine daha muhafız.

Bu bir sorundu, çünkü bu muhafızlardan birkaçını tanıyordum. Uzun boylu, sarışın ve vurdumduymaz olan bu adamlar, şık siyah smokinleri ve ürkütücü altın gözleriyle birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. Benden daha uzun olan porfir bir vazanın arkasına saklandım ve sessizce lanet okudum.

Jack'in beni bu kadar kolay içeri almasına şaşmamalı; on metre bile gidemeyeceğimi biliyordu. Ve haklıydı, lanet olsun. Beni tanımamalarına imkân yoktu. Bu ikisi, bu küçük parti öncelik kazanana kadar koruma ekibime atanmıştı ve eski gözler pek bir şey kaçırmıyordu. Daha da kötüsü, merdiven onlardan iki metre ötede bitiyordu, yani yakalanmadan başka bir giriş bulmayı deneyemezdim bile.

Tam geri dönüp mutfaktan başka bir çıkış var mı diye bakacaktım ki ön kapı pat diye açıldı, içeri bir yağmur girdabı ve ıslıl ıslıl parlayan birkaç ceset girdi. Önemli kişiler olmalıydılar, çünkü muhafızların yarısı onları karşılamak için zıplarken, geri kalanı da yıldızlara kapılmış gençler gibi bakıyordu.

Kimse bana bakmıyordu, ben de diğerleriyle birlikte ilerledim, az önce içeri giren Amazon balo salonuna doğru ilerlerken

dikkatini dağıttı. Kolaylıkla iki metre boyunda olan şehvetli kızıl saçlı, gümüş bir kılıf ve PETA'yı paroksizmlere sürüklemeye yetecek kadar kürkle ışıldıyordu.

Ya da en azından omuz silkip kafama fırlatmadan önce öyleydi. "Meercha! Meercha'yı istiyorum. O güzel alçak nerede?"

Talep edildi.

"Balo salonunda leydim," diye mırıldandı biri. Ya da belki de normal bir şekilde söylediler; anlayamadım. Lanet olası palto neredeyse yere düşmeme neden olacak kadar ağırdı ve beni vizon kaplı bir yumrudan biraz daha fazlası olarak bıraktı.

"Lyubov Oksinia Donskoi büyük düşestir; doğru unvanı Şanlı Ekselanslarıdır," dedi ufak tefek, kel adam çekingen bir tavırla.

"Özür dilerim," dedi muhafız, ancak mücevherli bir yelpazeyle kafasına vurulduğunda.

"Vell? Ne için bekliyorsun?"

"Leydim mi? Yani, Yüce ... ness?" diye tahmin etti.

Kel adam hafifçe başını salladı ama arkadaşı umursuyormuş gibi görünmüyordu. Arya söylemeye hazırlanan bir opera yıldızı gibi uzun, beyaz eldivenli kollarını kaldırdı, bir geminin pruvası gibi göğüslerini ve bir insanı irkiltmeye yetecek kadar pırlantayı gösterdi. "Söyle ona, gelip Lyubochka'sını selamlasın!"

Muhafız bir süre öylece baktı, uygun bir şekilde gözleri kamaşmış görünüyordu. Sonra yutkundü ve cesaretini topladı. "İsterdim, ama ... ama şu anda Pythia'yla birlikte, madam."

"Ze Pythia?" Carmine dudaklarını büzdü. "Vat is dees?"

"Yeni kahin," dedi kel adam. "Hatırlıyor musun Lyly, taç giyme törenini?" Kadın boş boş baktı. "Burada olmamızın sebebi?"

"Meercha'yı görmeye geldim." Çekik ela gözleri muhafıza baktı ve bu onu sinirlendirmiş gibi görünüyordu. Boyu 1.80'in üzerindeydi, sanırım buna alışık değildi. "Efendinizin nerede olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Balo salonu, Ekselansları," diye tekrarladı, endişeli görünmeye başlamıştı.

"Zen madem onun nerede olduğunu biliyorsun, neden burada dikiliyorsun?" Koluna şakacı bir şaplak atarak onu sendeletti.

"Evet, benim-senin ... Hemen."

Vampir koşarak uzaklaştı ve ben de peşinden koştum, arkamda yaklaşık yüz kiloluk bir vizon vardı. Ve muhafızların hiçbiri bana bir ilk bakış bile atmadı.

Bir saniye bile sürmedi. Sonra balo salonuna girdim ve arkamdaki vampirler için endişelenmeyi bıraktım. Önümde duran vampir beni daha çok endişelendiriyordu.

Onu hemen fark ettim. Bir grup insanın ortasında, bir piyanonun rugan parlaklığının yanında duruyordu ve 40'lı yılların filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olan adam, kolundaki sarışın mükemmellik için mükemmel bir folyoydu. Kulaklarının etrafına ustalıkla kıvrılmış olanlar hariç, arkadaşının yukarı doğru kalkık saç buklesindeki tüm saçlar yerli yerindeydi. Giydiği dekolteli, gece mavisi gece elbisesi de aynı şekilde kusursuzdu, bir şekilde kaba olmadan her kıvrımı sarmayı başarıyordu.

Çok iyi görünüyordu, karar verdim.

Kimse onun ben olduğuma inanmayacaktı.

"Zat?" Tam arkamdan gelen gürültülü bir sesle sıçradım. Döndüğümde principessa ya da serinissima ya da unvanı her neyse, bir metreden daha az bir mesafede durduğunu ve bir sopanın üzerindeki bir çift gözlükle görsel ikizimi kontrol ettiğini gördüm. "Yeni Pythia bu mu?" diye sordu, kimseden ya da herkesten değil; bunu söylemek zordu.

Yanıdaki küçük adam konuşmalardan, müzikten ve tıkinan insanların seslerinden duyamadığım bir şeyler söyledi. Ama bu Lyly'nin pek hoşuna gitmemiş gibiydi. "Sıradan," diye meselenin bittiğini belirten bir ses tonuyla açıkladı.

Ve bir futbol maçındaki spiker kadar gürültülüydü.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, etraftaki herkes durup bize baktı - gözleri Lyly'den kayan ve ben kaçamadan bana kilitlenen Mircea da dahil. Gözleri kısıldı ve dudakları gerildi, ki bu onun için tıslama krizine eşdeğerdi. Sonra aynı hızla yüzündeki ifade kayboldu ve sevgilisine döndü, onunla bir şey hakkında gülüşüyorlardı.

Sonra başka bir şey göremedim çünkü smokin giymiş ve kaşlarını çatmış başka bir vampir tarafından odadan dışarı itiliyordum.

Kit Marlowe Senato'nun baş casusuydu. Gülen kara gözleri, dağınık kahverengi bukleleri ve kolay gülümsemesiyle tanınırdı ve bunların hepsiyle çelişen bir üne sahipti. Çoğu zaman, herkesin yakışıklı dış görünüşünün altında olduğuna yemin ettiği tehlikeli vampiri görmekte zorlanıyordum.

Bu gece böyle bir sorun yaşamadım.

"Mircea ile konuşmak istiyorum," dedim ona, arkaya doğru itilirken.

"Onunla konuşuyorsun," dedi, sesi kısılmıştı. "Ve bir hizmetçi kızla sohbet etmek için aniden Pythia-elect'in yanından ayrılırsa biraz garip görünebilir, sence de öyle değil mi?"

"O Pythia değil. O pişmek üzere olan bir kaz.
Bir saldırı olacak, Marlowe!" "Büyük ihtimalle."

Topuklarımı sıkarak onu yavaşlatmaya çalıştım ama cilalı zeminde bu pek işe yaramadı. Fark ettiğini bile sanmıyorum. "Madem bu kadar eminsin, bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü bu bir gelenek. Çünkü lanet büyücüler ısrar etti. Çünkü hiç kimse en azından yeni Pythia ile tanışmadan cehennem ittifakını imzalamayacak."

"Peki ya öldürülürse, o zaman da imzalayacaklar mı?" Jack düşünceli bir şekilde arka kapıyı açarken ben de sordum.

"Bu gece kimse öldürülmeyecek, sizi temin ederim. Önlemlerimizi aldık. Tamamen güvenli."

"Madem bu kadar güvenli, neden kalamıyorum?"

"Çünkü yorgunsun ve otele geri dönmek istiyorsun," dedi, bu önerinin arkasında beni sersemletecek kadar güç vardı.

"Bu bende işe yaramıyor!" Ona öfkeyle söyledim.

"O zaman buna ne dersin?" diye sordu. Ve o gece ikinci kez kapı yüzüme çarpıldı.

"Marlowe!"

Bir süre sonra şaka yapmadığı anlaşıncı merdivenlere oturdum. Basamaklar soğuk ve nemliydi, tıpkı evi çevreleyen sis gibi. Ağustos ayıydı ama dağların bu kadar yükseklerinde yaz sadece bir kavramdı.

Tepemdeki ince yıldız perdesine baktım ve bir yağmur damlası yüzüme çarptı. Silme zahmetine girmedim. Ruh halime uyuyordu.

Böyle mi olacaktı? Dışarıda mı yoksa içeride mi? Tüm hayatım, nasıl kullanıldıklarına ya da kullanılıp kullanılmadıklarına dair hiçbir söz hakkım olmadan tahminler kusmakla mı geçecekti?

Tony'ninki gibiydi. Tony'ninki *gibiydi*, sadece onun yerinde Senato *vardı*. Hiçbir şeyi etkilemeyi beklemeyin; hiçbir şeyi kontrol etmeyi beklemeyin; herhangi bir karar vermeyi beklemeyin.

Sadece köşende kal ve sana söylediklerimizi yap.

Sadece güzel elbiseler giy ve gülümse.

Uslu dur, küçük kız.

Yapmıştım da. Tony'nin bu bilgilerle ne yaptığını öğrenene kadar bana söyleneni yaptım. Zarar verdiği insanları. Mahvettiği hayatları. Ve sonra çıktım, çünkü vekaleten bile olsa başka insanları incitmekten veya belki de öldürmekten sorumlu olmayacaktım. Çünkü hakkında hiçbir şey bilmediğim bir sistemin parçası olmayacaktım. Çünkü artık canıma tak etmişti.

Bunu ne zaman unuttum?

Kapı açıldı ama ben arkamı dönmedim. Biri merdivenlerden indi ve bir ceket omuzlarıma dolandı. Zengin baharatlar, karanlık ormanlar ve Mircea gibi kokuyordu. Otomatik olarak cekete sarıldım.

"Fark etmeyeceğini söylemiştin," dedim başımı kaldırmadan. Mircea neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmadı. "Fark etmedi. Bunun kişisel ilişkimizle hiçbir ilgisi yoktur."

"Öyle değil mi?" Kızgın, ihanete uğramış, incinmiş ve güçsüz hissederek başımı kaldırdım.

Ön tarafa geldi ve ben yüksek basamaklardan birinde oturduğumdan ve o da yerde durduğundan, eğilip elimi tuttuğunda neredeyse göz göze gelmiştik. Bir keresinde okuduğum bir şeyi hatırladım, yöneticiler oturdukları yerin astlarınınkinden daha yüksek olmasını sağlarlarmış, böylece bir tür psikolojik avantaj elde ederlermiş. Mircea böyle numaralar kullanmazdı. Mircea'nın onlara ihtiyacı yoktu.

"Hayır, öyle değil. Bizim iki ilişkimiz var Cassie. Bunu biliyorsun. Başka türlü olamaz. Ve bu profesyonel bir karardı, tıpkı dün geceki gibi."

"Profesyonel," dedim acı acı, güzel koyu renk gözlere bakarak. Tıpkı Jack'inkiler gibi gaz ışığını yansıtıyorlardı. Yine de çok farklı görünmeyi başarıyorlardı.

"Evet."

"O zaman profesyonelce konuşalım," dedim sessizce. "Bir ay önce bana işimi yapmama engel olmayacağına dair söz vermiştin."

"Bir ay önce Apollo ölmüştü ve ben en kötüsünün geride kaldığını sanıyordum." "Yani yalan söyledin."

"Hayır. Deneyeceğimi söyledim. Ve denedim de. Ama bu senin işinle ilgili değil." "Bu benim taç giyme törenim!"

"Bu bir *formalite*. Başından beri beni tedirgin eden bir şey."

Beni şaşırtarak yanımdaki ıslak basamağa oturdu ve Armani kaplı poposunu ıslattı. Sanırım gidip üstünü değiştirebilirdi; ne de olsa burası onun eviydi. Gerçi benim onu görme şansım hiç olmamıştı.

"Seni bundan çok daha önce buraya getirecektim," dedi, düşüncelerimi tahmin etme konusundaki o esrarengiz yeteneğiyle. "Ama burayı güvenli hale getirmeye çalışıyorduk. Taç giyme töreninin açık bir hedef olacağını biliyorduk ama bundan vazgeçmek mümkün değildi. İnsanların seni görmesi gerek-"

"Ancak, görünüşe göre, yapmayacaklar."

"Senin burada olmanı planlamıştık; başından beri niyetimiz buydu." "O zaman ne değişti?"

Bana hayretle baktı. "Geçen hafta değişti. Birkaç gün içinde hayatına yönelik üç girişim değişti! Saldırı ihtimali olasılıktan kesinliğe dönüştü ve riskin çok yüksek olduğu düşünüldü. Karar verildi-"

"Evet, öyleydi," diye kestim sözünü. "Karar verildi. Bana danışmadan, bana haber bile vermeden-"

"Peki ya size söyleseydik? 'Güvenlik nedeniyle töreni sizin yerinize bir doppelgänger ile yapmaya karar verdik' deseydik. Tepkiniz ne olurdu?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Öfkeyle söyledim. "Sana yüzlerce kez söyledim, birinin benim için ölmesi doğru değil!"

"Ve size bazen bunun gerekli olduğunu söyledim. O bir profesyonel; bu tür riskleri her zaman alır. Bu onun işi-"

"Ve bu da benim!"

Birbirimize baktık ve Mircea'nın yüzü benim hissettiğim hayal kırıklığını, hatta biraz öfkeyi yansıtıyordu. Bunu görmeme izin vermesine şaşırmıştım; istediği zaman kusursuz bir yüz ifadesi sergiliyordu. Bunun bir numara olup olmadığını, ona daha fazla sorun çıkardığım, onu görevlerinden alıkoyduğum ve bir kez daha baş belası olduğum için kendimi suçlu hissetmemi sağlamanın bir yolu olup olmadığını merak ederek yüzünü inceledim.

Eğer öyleyse, oldukça iyi bir iş çıkarıyordu. Tüm bunları hissediyordum, bir de haklı olduğuna dair içimi kemiren bir şüphe vardı. Sorun şu ki, ben de öyle... Ve o bunu göremiyordu, odasında sinmiş on bir yaşındaki küçük kızdan başka bir şey göremiyordu. Ben artık o kişi değildim; bir süredir de değildim ama bunu görebilecek miydi, beni *görebilecek miydi bilmiyordum*-

Bir şey beni böğrümünden vurunca düşüncelerim dağıldı. Bu bir saldırı değildi ya da eğer öyleyse, bunu kendi gücüm yapıyordu. Yumruk gibi bir şey varlığında düğümlendi, beni sarsıyor, çekiştiriyor, beni bir yere, başka bir yere sürüklemeye çalışıyordu.

Mircea konuşuyordu, muhtemelen kulağa aynı anda mantıklı, makul ve çekici gelen bir şeyler söylüyordu ve o anda dinlemek için biraz fazla meşgul olmam dışında gerçekten ikna edici olabilirdi. Ve sonra çekiş bir kabarmaya, çekiş bir İngiliz anahtarına dönüştü ve Pythia olmadan önceki gibiydi, güç beni nereye gitmem gerekiyorsa oraya buraya savuruyordu. Ve çok kötü bir şeye ihtiyaç duyuyor olmalıydı, çünkü istediğim kadar savaşıyım, kaybediyordum.

Mircea sonunda bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalı ki omuzlarımı kavradı. "Cassie! Cassie, ne-"

Sıkılmış dişlerimin arasından ona "Adil uyarı," dedim. Çünkü elleri kollarımı kavriyordu ve o bırakmadan ben gidersem, istese de istemese de o da gelecekti.

"Ne?"

"Adil uyarı!" Uzaklaşmaya çalışarak bağırdım. Çünkü gücümün beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama çekişin yoğunluğuna bakılırsa eğlenceli bir yer olmayacaktı. "Bırak beni!" Ona söyledim ama tutuşu daha da sıkılaştı, parmakları etime saplandı.

Ve bir sonraki an, gitmiştik.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

Zaman büküldü, renkler aktı ve midemin dibi düştü. Sonrasında bildiğim tek şey, Londra'nın ikonik siyah taksilerinden birinin arkasında smokin giymiş bir adamın kucağında zıpladığımdı. Ben ona baktım, o da bana baktı, kahverengi gözleri iri ve şaşkındı. Bir saniye sonra arkama yaslandım ve onu kontrol ettim.

Smokini pek bir şey anlatmıyordu ama koluna yapışan iri gözlü kadın, sevimli bir küt saç ve neredeyse dizlerinin pürüzlü olmasını gerektiren küçük bir şifon parçası giymişti. "Yirmili yaşlarda mı?" Tahmin ettim, çünkü nedense zaman algım ciddi şekilde bozulmuştu.

"Altmışlı yıllar," dedi Mircea bana, trafikte sürünerek ilerleyen taksinin arkasından bakarken.

Pozisyonumu değiştirdim, böylece suskun adamın bacağına gerçekten binmiyordum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü yirmili yıllarda mini etek yoktu." Yakındaki minik kıyafetli kızların kıkırdamasına başıyla onay verdi.

"Emin misin?"

"İnan bana, *dulceață*, mini'nin gelişi sonsuza dek aklımda kalacak."

Kaşlarımı çattım; öyle olacaktı. Ama bu şartlar altında biraz teyit almayı tercih ettim. Kızı dürttüm, o da zıpladı ve küçük bir çığlık attı. "Hangi yıldayız?" diye sordum ama bana sadece bakmakla yetindi.

"*Che anno è?*" Denedim.

Hiçbir şey.

"*En quelle année sommes-nous?*"

Uh-uh.

"Ne yapıyorsun?" Mircea sordu.

"İngilizce konuştuklarını sanmıyorum."

"Bence sadece ürkmüş olmaları daha muhtemel."

"Tamam. Ama şimdi bunu atlatmak için zamanları var."

"Bin dokuz yüz altmış dokuz," diye fısıldadı kadın sonunda. Kaşlarımı çattım. "O zaman neden böyle giyindin?"

"İlle de bilmen gerekiyorsa, süslü bir kıyafet partisine gidiyoruz," dedi sevgilisi, sonunda sesini bularak. "Şimdi, sen de kimsin ve nasıl oldu da _."

"İşte orada!" Mircea dışarıdaki kalabalığın içinde bir şeyi işaret ederek ağladı. "Getirdiğiniz için teşekkürler," dedim partiye katılanlara, üzerlerinden tırmanıp

Taksiden in.

Dışarıda, siyah bir gökyüzünden kar yağıyor, vitrinlerden dökülen ışıklarla yaldızlanıyor ve çok renkli tabela yığınlarından parlıyordu. Belli belirsiz Times Meydanı'na benziyordu, ama daha çok bir daire şeklindeydi ve Noel telaşına benzeyen bir şeye başkanlık eden çakırkeyif bir Aşk Tanrısı vardı. Işıklı yıldızlardan oluşan ağlar her sokağa asılmış, rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Yakındaki bir elektrik direğinden sarhoşça bir çelenk sarkıyordu. Kaldırımları dolduran ve sokak trafiğinden kaçan insanların yarısı alışveriş poşetleri taşıyordu.

Mircea'ya baktım. "Bu-" Başını salladı. "Piccadilly."

Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, sadece annemin bizi son küçük zaman yolculuğumuzda bıraktığı yer burasıydı. Ve şimdi, bir sebepten dolayı, geri dönmüştük. Trafiğin bir şeridinde yan yatarak büyük bir sıkışıklığa neden olan Viktorya dönemi faytonuna bakılırsa o da dönmüştü.

At hâlâ yerinde duruyordu, arkasındaki yanmış harabeden yayılan duman kokusuyla şaha kalkmıştı. Kalbim sıkıştı; neden bilmiyorum. Ben hâlâ hayattaydım, bu da annemin de hayatta olması gerektiği anlamına geliyordu. Ama hızla büyüyen kalabalıkta onu, kaçıranı ya da başka bir şeyi görmedim.

Ama sanırım Mircea anladı, çünkü elimi tuttu ve gitti.

"Sanırım ayakkabımın tekini takside unuttum," dedim ona, insan engelleri parkurunda son sürat ilerlerken ayak uydurmaya çalışarak.

"Bunun ne kadar sık olduğunu düşünürsek, belki de ayak bileği kayışlarını düşünmelisiniz."

"Tehlikeliler."

Omzunun üzerinden inanmayan bir bakış fırlattı. "Tehlikeli olduğunu düşündüğün şey *bu* mu?"

"Ayağını kırabilirsin."

"Biz de bunu istemezdik," dedi ve bir metro istasyonunun girişine geldiğimizde beni kollarının arasına aldı.

Londra'nın buharlı göbeği tarafından yutulurken etrafıma bakındım ama hepsi de acelesi varmış gibi görünen palto giymiş gövdelerden başka bir şey göremedim. Duvardan duvara koşuşturan kalabalığın içinde aceleci bir çift bulmak her zaman kolay olmazdı. Ancak bunu sivri dirsekler, taciz edilmiş anneler ve aşırı şekerli hiperaktif görünümlü çocuklar tarafından hırpalanırken yapmak neredeyse imkansızdı.

"Boyum yeterince uzun değil," dedim ama güçlü bir omuza kaldırıldım. Bir elimi kirli duvara koydum ve elektrik mavisi gece elbisesi giymiş uzun boylu kadını seçmeye çalıştım. Büyücünün smokini her çağda standart şehir üniformasıyla karışırdı ama bu rengi gözden kaçırmak zor olurdu.

Görünüşe göre ben kaçıırıyormuşum, çünkü onları görmedim.

"Yine mi yer değiştirdiler?" Ben umutsuzca kalabalığı tararken Mircea sordu.

"Hayır, hissederdim."

"Emin misiniz?"

"O varis, ama ben Pythia'yım. Bundan eminim."

Ve bir an sonra onu fark ettim, üzerinde göz alıcı bir etek ucunu kapatacak kadar uzun olmayan eski püskü kahverengi bir palto vardı. Büyücü onun yanındaydı, resmi siyahlarını gizleyen ten rengi bir trençkot giymiş sırık gibi bir figürdü ama doğru adamdı. Bilet gişesinden döndüğünde onu net bir şekilde gördüm, yüzünde paniklemiş bir ifade ve elinde o lanet bavul vardı. Sonra esirini kalabalığın içine ve koridora doğru sürükledi.

Aşağı atladım ve peşlerinden gittik, Mircea beni turnikelerin üzerinden kaldırdı ve sonra bir yol açmak için ilerledi. Hâlâ zordu ama kalabalık onun için benim için olduğundan çok daha iyi ayrılıyordu ve ben onun arkasında bir platforma topallayarak çıkana kadar çıplak ayak parmaklarıma sadece birkaç düzine kez basıldı. Ve şaşkınlık içinde durdum.

Banklarda oturan ya da duvarlara yaslanmış, bir sonraki treni bekleyen belki üç düzine insan vardı. Ama hızlı bir tarama, hiçbirinin peşinde olduğumuz iki kişi olmadığını gösterdi. "Vites değiştirmemişler," dedim, keskin esrar ve vücut kokusu karşısında burnumu kırıstırarak.

Sesler, platformun yanında duran, kirli saçlarını sallayarak coşkulu bir "Proud Mary" yorumu yapan, boncuklar ve geyik derisi giymiş bir işportacıdan geliyordu. En azından Mircea eline bir banknot tutuşturana kadar öyleydi. "Kahverengi paltolu ve mavi elbiseli bir kadın; trençkotlu bir adam. Nereye gittiler?"

Rüşvete itiraz etmek üzereydim - prensip olarak değil, çünkü görünüşte küçük olan şeyin zamanı değiştirebileceğini asla bilemezsiniz. Ve bu çağa yeterince şey yapılmıştı zaten. Ama sonra hippy mutlu bir şekilde gülümsedi ve tren tünelinin esneyen ağzını işaret etti.

Ve protestom bir lanete dönüştü.

Platformun kenarına ve raylara doğru inmeye başladım ama Mircea beni geri çekti. "Ben giderim."

"Ya tekrar yer
değiştirirlerse?" "Geri gelip
seni alırım." "Ya zaman
yoksa?" "Çabuk olacağım."

Başımı, peruğumun bir gözümün üzerinden kaymasına neden olacak kadar sert salladım. Sıkıntıyla yere attım. "Aramızdaki bağın nasıl işlediğini bilmiyorum. Fiziksel olarak onlardan çok uzaklaşırsam, tekrar yer değiştirdiklerinde takip edemeyebilirim."

"Bu pek olası görünmüyor. Eğer bu güç varisi geri getirmek içinse, bu kadar kısıtlayıcı olamaz."

"Bunu riske atamam!"

Mircea'nın kahverengi gözleri, sonsuza dek tartışmaya hazır bir adam gibi kısıldı, ama ona fırsat vermedim. Diğer ayakkabımı tekmeleyip rayların yanına atladım ve kim bilir kaç yılın birikmiş çamurunun ayak parmaklarımla arasında ezildiğini hissettim. Ve bir saniye sonra, yüzünde çatık bir ifade ve elinde bir kalem ışığı ile hafifçe yanıma indi.

Küçük el fenerinin benim yararına olduğunu düşündüm ama pek bir faydası olmadı. Duvarların orasına burasına yerleştirilmiş çalışma lambaları da gölgeleri uzatmaktan başka bir işe yaramadı. Parlak ışıklı istasyon arkamızda kaybolduğunda hiçbir şey göremiyordum.

Görülecek pek bir şey yoktu. Tünelin kendisi kloströfobik derecede küçüktü, öyle ki trenlerin buradan geçmesi imkânsız görünüyordu. Ayrıca sıcak ve nemliydi, toz ve küf kokuyordu. Ayrıntıları göremediğim için biraz memnundum. Yine de duyabiliyordum ve bu sinirlerime yardımcı olmuyordu.

Ayaklarımızın altındaki zemini sarsan ve aynı anda her yönden geliyor gibi görünen garip tren gümbürtüleri vardı. Ayak seslerimizi bize geri yansıtan garip bir yankılanma etkisi vardı, bu da ileride başkalarını dinlemeyi zorlaştırıyordu. Ve sonra çok şüpheli bazı gıcırtilar duyduk.

"Sanırım fareler olabilir," dedim Mircea'nın kolunu sıkıca kavrayarak.

"En azından bir tane," dedi yumuşak bir sesle, tam o sırada ilerideki beton duvarlardan yansıyan başka bir ışık. Onlardan birkaç dakikadan fazla geride olamayacağımız düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede uzaktı. Ama kırılğan bağlantıyı koparacak kadar ilerlerlerse, bu liderlik kalıcı hale gelebilirdi.

Koşmaya başladım.

Ve neredeyse karşı yönden gelen fidyeciye çarpıyordum. Tam tepemize gelene kadar karanlıkta onu görmemiştim, ama aniden oradaydı, mavi gözleri vahşi, saçları her yere yapışmış ve ağzı O, *kahretsin* şeklinde açıktı. O lanet bavulla neredeyse beni yere seriyordu, annemle birlikte koşar adımlarla perona doğru ilerlerken iri bacakları karanlığı çalkalıyordu.

"Bu da ne-" Mircea beni belimden yakalayıp duvara fırlatmadan önce sözümü bitirmeye fırsatım olmadı.

Sertçe vurdum, dizimi morarttım ve yanağımı pis betona çarptım. Ama şikayet etmedim. Çünkü hemen hemen aynı anda tünelde kırmızı bir şimşek çaktı, saçlarımı elektriklendirdi ve tüylerimi diken diken etti. Lanet olsun!

"Ölmüş olmaları gerekiyordu!" Öfkeyle söyledim.

"Belki de bu farklı bir gruptur."

"Jonas sadece beş kişi olması gerektiğini söylemişti!"

"Evet, döndüğümüzde bunu ona söylememiz gerekecek," dedi Mircea acımasızca, bir grup öfkeli yarı tanrı yanımızdan geçip giderken.

Beş değil de dört tane olduklarını düşündüm ama emin olamadım. Parlak yeşil art görüntüler görüş alanıma sıçrarken herhangi bir şey görmek zordu. Ve sonra, tüneli o kadar çok büyü ateşi aydınlattığında, içeride sofistike bir güvenlik sistemi kurulmuş gibi görünüyordu.

Lazer benzeri büyüler duvarlardan ve tavandan sekiyor, ölümcül bir kızıl ateş ağında birbirlerini çaprazlıyorlardı. Küçük, yuvarlak alanı cehennemden fırlamış bir şeye dönüştürdüler ve büyülerin sersemletmek için yapılmadığını görebilmem için bana bolca ışık verdiler. Vurdukları her yerde ağır betonu karartıyor, rayları kıvılcımlandırıyor ve zeminden kalın bir toz tabakasını havaya savuruyorlardı.

Mircea küfretti ve beni arkasına çekti, bir saniye sonra bir cıvatanın hemen aşağıımızdaki duvara çarpması dışında sorun olmazdı. Bu

Bir elektrik hattına çarpmış olmalıydı, çünkü tünel boyunca büyük bir kıvılcım yağmuru püskürdü, birkaçı elbiseme çarparak alev aldı. Mircea tekrar küfretti ve beni diğer tarafa, bir önceki büyüünün hala tüten patlama izinin yanına çekti.

"Çık dışarı!" diye homurdandı.

Ona bakacak kadar uzun süre havai fişeklere bakmayı bıraktım. "Ne?"

"Buradan çık! Şimdi!"

Başımı salladım. "Bunu daha önce de yaşadık. Onu öldürürlerse, ben zaten ölürüm! Sence neden gücüm beni buraya geri getirdi?"

"Ben hallederim!"

"Yapamazsın! Mircea-"

Beni duvara doğru itti, vücudu beni koruyordu, gözleri kıvılcımları yansıtıyordu. Ve ifadeleri oldukça korkutucuydu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü seni nasıl güvende tutacağımı bilmiyorum." "Senden bunu beklemiyorum."

"Ne?" Bana delirdiğimi düşünmüş gibi baktı. "Konsolos burada olsaydı onu korur muydun?"

"Tabii ki hayır!" "Sen olsan ne yapardın?"

"Neye ihtiyacı olursa olsun-"

"Ona yardım ederdin."

"Evet!"

"O zaman *bana* yardım et."

"Sen Konsül değilsin, Cassie! Onun senin anlayamayacağın yetenekleri var-

"-anlayamazsın. Biliyorum." Ve onları çok az gördüğümünden, bu konuda gerçekten iyiydim. "Ama benim onda olmayan yeteneklerim var. Bu patlamalardan birinin doğrudan isabetinden kurtulabilir; yolumdan çekilebilir ve ıskalayabilirim. Aynı şey

-"

"Bu aynı şey değil! Sen busun." Kollarımı kavradı, çürütecek kadar sertti.

"Sen tensin, yumuşak ve tatlısın, boyun eğiyorsun ve *savunmasızsın*.

Korunmaya ihtiyacın var, ama ben yapamam-"

"Mircea! Üç gündür beni öldürmeye çalışıyorlar ve *ben hâlâ buradayım*."

"Şans yüzünden!"

Gözlerimi ona diktim. "O zaman yaşayan en şanslı insan ben olmalıyım!"

Bana baktı ve yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemiştim, sanki gerçekten kendini kaybedecekmiş gibi. Burada bir şeyler dönüyordu, anlamadığım bir mesele vardı. Ama bunu çözecek zaman yoktu.

"Bunu düzeltmek zorundayım," dedim ona, olabildiğince açık ve sakin bir şekilde. "Eğer bana yardım etmek istiyorsan, o zaman yardım et. Bana kalkan olma, beni koruma, beni diri diri gömme. *Bana yardım et.*"

Bir süre daha bana baktı ve hareket etmedi. Kavgaya tırmanıyor ve bizden uzaklaşıp kalabalık platforma geri dönüyordu. Annem de onlardan biri olduğu sürece Spartoi'nin kaç kişiyi öldürdüğünü pek umursadığını sanmıyordum.

"Mircea, *lütfe*!"

"Ne istiyorsun?" Çok sertti.

"Ona dokunmak için. Tek ihtiyacım olan buydu. Bir saniye sonra hepimiz öleceğiz ve her şey bitecek."

Kısa bir süre başını salladı ve gitmeme izin verdi.

Duvarı itip koridora geri döndüm ve annemi bir an olsun görmeye çalıştım. Onu uzaklaştırmak için sadece bir saniyeliğine ona dokunmam gerekiyordu ama yanında öylece beliremezdim. Uzamsal değişimler nereye gittiğimi görmemi gerektiriyordu, yoksa kendimi bir duvarda, tavanda ya da bir büyücünün bir parçasında bulma riskiyle karşı karşıya kalırdım.

Ve şu anda bir bok göremiyordum.

Kabaran toz bulutları, çapraz büyüler ve arbededen fırlayıp kanlı bir cinayet çılgılığı atan deli kışkı fidyeci hariç.

Doğruca bize doğru geliyordu ama bu sefer koşmuyordu. Bunun yerine o ve annem, uçuşan paltoları sayesinde göremediğim bir şeyin üzerinde havalanıyorlardı. Ama karnıma çarpıp beni ayağımdan kaldırdığında ve beni tünelin uzak noktalarına doğru geriye doğru savurduğunda bunu gayet iyi hissettim.

Ve şimdi ikimiz çılgılık atıyorduk, ben ve büyücü, karanlığa doğru savrulurken, o beni itmeye çalışırken, ben de can havliyle arkasına uzanmaya, onu yakalamaya, ona dokunmaya-

Ama ya ne yaptığımı anladı ya da tarihteki en kötü şofördü. Çünkü dar alanda sallana sallana ilerledik, yanlardan sekip tavanı sıyırdık, kırmızı büyü ateşi bizi karanlığın içinde takip etti. Sonra akıllılık edip devrildi ve beni rayların arasındaki sert çakılların üzerine kış üstü bıraktı.

Kör edici bir ışıltının havayı kapladığı sırada küfredip ayağa kalkmaya çalıştım. Duvarların etrafında dans eden çılgınca sıçrayan gölgeler gönderdi, neredeyse bir kornanın sağır edici sesi, ayaklarımın altında titreşen izler ve havada altın tozu gibi parıltıyan toprak kadar beni şaşırttı-

"Neler oluyor?" Çığlık attım.

"Tren," diye bağırdı kaçırın kişi.

Gözlerimi ona diktim. "Tren mi?"

"Tren!" Mircea bağırarak Spartoil'lerden birini tünelin kenarına fırlattı. Sonra adamın arkadaşları Mircea'nın üzerine atladı, o benim üzerime atladı ve ben de annemin üzerine atladım-

Ve insan etine hiç benzemeyen, yumuşak, lastiksi ve jelatinimsi bir şeyden bir avuç kaptım. Bu şaşırtıcı değildi, çünkü piç büyücü ikisinin etrafına bir kalkan fırlatmıştı ve ben de ondan bir avuç kapmıştım. Ben delip geçmeye çalıştıkça, Mircea büyücülerin hepimizi yakmasını engellemeye çalıştıkça ve lanet olası fidyeci kafama tekme atmak için elinden geleni yaptıkça gerildi ve kollarımı kalın bir lateks gibi sardı.

Şakağıma hafif bir darbe indirdi, ama ben inatla dayanmaya devam ettim, etrafımızdaki tıkırtılar daha da artarken ve korna sesi tekrar sağır edici bir şekilde yaklaşırken, ellerim sonunda annemin ellerinden birinin üzerine kapandı. Bir anlığına ona baktım ve o da bana baktı, geniş mavi gözleri yaklaşan ışığı yansıtıyordu. Ama parmaklarını elimin altında hissedebilsem de, elinin kemiklerini izleyebilsem de, bileğini kavrayabilsem de, ona gerçekten dokunamıyordum. Kalkanın ince zarı bizi hâlâ ayırıyordu ve öyle olduğu sürece de yer değiştiremiyordum-

Ve sonra yapamadım çünkü bir şey Mack kamyonu gücüyle bize çarptı.

Tünelde sanki bir silahtan ateşlenmişiz gibi ateş ederek ilerledik, bir duvardan sektik, yere çarptık ve sonra kafa üstü yuvarlandık. Büyücünün kalkanını ölümcül bir şekilde kavramıştım ve küçük alanda asitle oynayan bir pinpon topu gibi savrulurken bile bırakmadım. Hasarın bir kısmını emdi ve Mircea geri kalanının çoğunu emdi, vücudunu benimkinin üzerine attı, ta ki bir şey bizi alıp bir-

Hızlı bir tren gibi.

Tren oldukça otomatikleştirilmiş olmalıydı. Çünkü makinist koltuğunda arkasına yaslanmış, bir dergi okuyor ve bir fincan çayın tadını çıkarıyordu. Şimdi ise ön penceresinin hemen dışında havada yuvarlanan bağırان, kavgא eden ve tekmeleyen insan kümesine şaşkınlıkla bakarken, bu sonuncusu şık mavi üniformasının her tarafını kaplamıştı.

Ve sonra Mircea kaçırان kişiyi yakaladı, onu hâlâ saran kalkana rağmen elini boynuna doladı. Mircea'nın birini kalkanın içinden geçirmenin ne kadar sürdüğüyle ilgili söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Ama beynim biraz meşguldü ve hatırlayamadım ve sonra bunun bir önemi kalmadı, çünkü bildiğim bir sonraki şey, onlar gitmişti.

Kıçımın yarısı havada duran bir tür bagajın üzerinde, yarısı da üzerindeydi ve yüzüm trenin ön camına çarpmıştı. Bu bana büyücünün annemi dar kabinde sürükleyerek bir sonraki kompartımana götürüşünü mükemmel bir şekilde görme imkânı verdi. Lanet olsun!

Sürücü kabinine açılan kapıyı tuttum ama elim sert ve cam gibi bir şeye kaydı. Büyücünün trenin ön tarafına bir kalkan fırlattığını fark etmem bir saniye sürdü ve sonra onu atlatıp hemen arkasından kabine geçmem bir saniye daha sürdü. Ancak açtığı kapı geri çarparak yüzüme çarptı.

Şansım yaver gitti, çünkü sendeleyerek ön cama yaslandım ve yukarı baktığımda bir şeyi unuttuğumu fark ettim. Yani Mircea'yı. O da hızla gelen lokomotifin hemen önünde tünelden aşağı iniyordu. Sparto'i'yi görmedim, şimdiye kadar gerçekten tren versiyonunun yol kurbanı olmasını umuyordum, ama önde kalmak için vampir hızını kullanıyordu.

Sayılr. Aslında zemin kaybediyor gibi görünüyordu, bu da omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde yüzündeki ifadeyi açıklıyordu. *Cassandra*, diye mırıldandı ve tamam, bunu hak etmişim.

Özür dilerim! Çılgınca düğmelere ve kadranlara bakarak cevap verdim. Sürücü konsolundaki zımbırtılar.

Çok sayıda vardı ama hiçbirini kırmızı ışıkla aydınlatılmamıştı ve üzerinde DUR yazmıyordu. Ve ağırlığım ikimizi de raylara düşürmeden dışarı çıkıp onu yakalayamazdım. Onun yerine şoförü yakaladım.

"Bu şeyi nasıl durdurabilirim?" Sadece o boş bakışlarını bana çevirmesini istedim.

Mircea yavaşladığında ya da biz hızlandığımızda onu salladım ve unutulmaya birkaç santim kala kaydı. Ama sarsmak bir işe yaramadı. Bu yüzden adama bir tokat attım, yanlış bir hamle olduğu ortaya çıktı, çünkü felcini kırdı, ama sonra küçük bir kız gibi çığlık atmaya başladı. Yaratıcı bir şekilde küfrettim ve hem zamanım hem de fikirlerim tükenmiş bir şekilde etrafıma bakındım ve hafifçe sallanan bavulu gördüm.

Belki de o sırada üzerinde oturduğum için benimle birlikte içeriye doğru kaymıştı. Eski, yıpranmış ve belli belirsiz bir sandığa benziyordu, sanki başka bir çağdan kalma bir şey gibiydi. Ama büyücünün yaptığı büyü belli ki hâlâ düzgün çalışıyordu, bu da onu görünürde can simidine en yakın şey yapıyordu.

Bir kolumun altına aldım, dışarı çıktım ve diğer kolumla Mircea'yı yakaladım. Hızla gelen birkaç yüz tonluk metalin önünde kıl payı sallanarak geçirdiğimiz dehşet verici birkaç saniyenin ardından kol ve bacak yığını halinde tekrar içeri indik. Ve bonus olarak, arkamızdaki kompartımana girmek üzere olan sürücüyü çelmelemeyi başardık.

Mircea bir kolunu kaldırıp onu yakaladı ve her zamanki sakinliğinden daha az bir sakinlikle adamı göz hizasına indirdi. "Unut gitsin," dedi ona sertçe ve adam aniden hiperventilasyonunu durdurdu. Biz dengesizce ayağa kalkmaya çalışırken o uysalca yerine oturdu ve boş çay fincanına şaşkınca baktı.

Mircea'ya tekrar "Özür dilerim," dedim, ama Mircea yüzünü ekşiterek gülümsedi.

"Bunu daha sonra tartışırız," dedi bana, biraz uğursuz bir şekilde.

"Şimdilik, neredeler?"

"Bu taraftan," dedim ve koşmaya başladık.

Otuz Altıncı Bölüm

Onları fark etmek yeterince kolay olmalıydı, ancak tatil telaşıydı ve yan arabaya sıkışmış birkaç yüz kişi, çantalar, kutular ve tam boy bir Noel ağacına sarılan bir adam olmalıydı. Bütün araba çam kokuyordu, eğer bu lanet şey beni saman nezlesi yapmasaydı harika olurdu. Dallarını yüzümden iterek ve hapsirarak kalabalığın içinde annemi aradım.

"Yine mi vardiya değiştirdiler?" Mircea vagondan aşağıya, bağlantı kapısından geçip bir sonrakine doğru ilerlerken sordu. Bazı insanlar bize deliymişiz gibi bakıyordu, çünkü trenin bölümleri arasındaki boşluk oldukça açıktı.

Bir süreliğine ön koltuğu denemelerini söylemek geldi içimden. "Hayır." Başımı salladım. "Hissederdim."

"Emin misiniz? Eğer tüm bunların ortasında yer değiştirdilerse-"

"Eminim." Onu asılı bırakmamın ana nedeni, sahip olduğum her sinirin, her duyunun annemle olan o zayıf bağlantıya odaklanmış olmasıydı. Onu zihinsel bir ölüm pençesine almıştım, diğer her şeyin önünde tutuyordum. Bir santim bile kıvıldamasına imkân yoktu ve ben bunu bilemezdim.

"Ama neden yapmadılar?" Mircea talep etti. "Takip edildiklerini bildikleri halde sınırlı ve kapalı bir alanda kalmaları pek mantıklı değil."

"Başka seçenekleri yoksa tabii."

Bana bir bakış fırlattı. "Yorulduğunu düşünüyorsun." "Duruma göre değişir. Eğer partiyle aynı günse-" "Öyle."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Yanından geçerken üzerindeki alkol kokusunu alabiliyordum - döktüğün şampanya."

Hep unutmuşumdur: Vampir duyuları. "O zaman yorgun. Aslında şimdiye kadar bayılmış olmalıydı. Hâlâ nasıl bir şeyler yapabildiğini bilmiyorum. Bir başkasını zamanda yolculuğa çıkarmak, sadece bir kez bile olsa yorucudur. Ve o bunu yaptı-"

"Ne kadar *yorgunsun*?"

"Ben iyiyim, önemli değil. Dinlenmek için duracak halimiz yok."

"Bu önemli," dedi kolumu tutarak. "Çünkü nasıl olduğunu belirler agresif olmam gerekiyor. Tedbirli olmaya ve bu süreyi mümkün olduğunca az değiştirmeye çalışıyorum. Ama eğer gücünüzün sonuna yaklaşıyorsanız-"

"Ben iyiyim," dedim ona.

Bana bir bakış daha attı ama doğruyu söylüyordum. Eğer bu iş kimin benzininin daha önce biteceğini görmek için yapılan bir yarışa dönüşecekse, o zaman kaçırın kişinin hiç şansı yoktu. Onu kovalamaktan asla vazgeçmezdim. Onu kovalamayı bırakmadan önce lanet bir anevrizma ile düşerdim.

"Öyleyim," diye ısrar ettim.

Ve sanırım ikna edici olmalıydı, çünkü Mircea başını salladı.

"Yorgunluğa ulaşmaya başladığında-"

"Sana haber veririm." Gerçi işin o noktaya gelmemesini umuyordum. Mircea'nın "agresiflik" anlayışının ne olduğunu bilmek istemiyordum. Biz itişip kakışarak ve dirsekleyerek trenin arkasına doğru ilerlerken, onun "temkinli" anlayışı yeterince insanı kızdırıyordu.

Büyücünün planının ne olduğu ya da bir planı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama sonunda onu sondan ikinci vagonda, son vagonun bağlantı kapısını açmaya çalışırken gördük. Ama öfkeli yaşlı bir kadın sayesinde işler pek iyi gitmiyordu. Kadının ayaklarının dibinde bir alışveriş torbası duruyordu ve üstünden bir çeşit porselen parçaları dökülüyordu. Bu da şu anda kafasına aldığı şemsiyeyi açıklayabilirdi.

Onu öpebilirdim ama zamanım yoktu. Çünkü annem bir kenarda durmuş, acilen onunla konuşuyordu, her ne kadar yediği dayaktan dolayı pek dikkat etmese de ya da ikisinin de etrafında kalkanları olsa da.

Etrafı insanlarla doluydu ve yaklaşacak yer yoktu, ben de ilerlemeye, tırmanmaya, sürünmeye ya da önüme çıkanların üzerinden atlamaya başladım. Etrafımda öfkeli sesler yükseldi ve birkaç kişi geri itildi ama ben fark etmedim bile. Mircea da aynı anda büyücüye doğru gitmişti ve eğer dikkatini birkaç saniyeliğine dağıtabilirse-

Ve sonra tren etrafımızda sert bir şekilde sallandı, neredeyse raylardan çıkarken insanları önce sola sonra sağa savurdu. Arka cam parlak kırmızı bir enerjiyle patlayana kadar ne olduğunu anlamamıştım. Ve sadece arkadaki değil. Arabanın metal gövdesi de bir çeşit

İletken, çünkü pencereler birbiri ardına iptе asılı havai fişekler gibi uzun bir sıra halinde patladı.

Çığlık çığlığa ayağa kalkan kalabalığın üzerine camlar yağıyor, insanlar çantaların ve şemsiyelerin peşinden koşuyor ve beni dört bir yandan itip kakıyorlardı. Sonra ışıklar patladı ve tüm tren karanlığa gömüldü. Ve yolcular için her şey sona erdi; toplu halde kaostan uzaklaşıp tek çıkış kapısına doğru koşmaya başladılar.

Az önce ulaştığımız yer de orasıydı.

Anneme doğru atıldım ama biri ayağıma bastı, bir başkası kaburgalarımın dirsek attı ve sonra tamamen geriye savruldum, arabanın yan tarafına itildim. Başım yıldızları görebileceğim kadar sert çarptı ama yine de ayaklarımın altında ezilmemek için mücadele ettim.

Son vagondakiler bu vagona, bu vagondakiler bir sonrakine, bir sonrakiler de zaten tıka basa dolu olan bir alana kendilerini tıkıştırmaya çalışan üç dört yüz çılgın yolcudan bekleyeceğiniz türden bir yaygara koparıyorlardı.

Ama kargaşa yüzünden Mircea'yı duyamıyordum ve ışık olmadığı için de onu göremiyordum. Ya da büyücüyü. Ya da annemi.

Lanet olsun, ona sahip olmuştum! Onu elde etmiştim. Eğer başka bir şansım olmasaydı, ben-

Yanımdaki kayıp pencereden sürünerek giren bir adam görünce çıldırdım.

Acil durum ışığı yanmıştı ve arabanın ön tarafında loş bir şekilde yanıp sönüyordu, bu da bana aralıklı olarak yüzünü görme fırsatı veriyordu. Ama bir an için buna inanmadım. Çünkü tekrar görmeyi beklediğim bir yüz değildi.

Spartoi'nin tekerleklerin altında kaldığını düşünmüştüm, çünkü gidebilecekleri başka bir yer yoktu. Trenin etrafında neredeyse hiç boşluk yoktu, ne tavanın tünelin tavanını neredeyse kapladığı üst kısımda ne de kavisli duvarların pencerelerden belki altı ila sekiz inç uzağa aktığı yanlarda. Yetişkin bir adamın bu kadar küçük bir alana sıkışması fiziksel olarak imkânsızdı; ben bile yapamazdım ve o benden en az yetmiş kilo fazlaydı.

Ama yine de içeri girecekti.

Vücudunun küçülmesini, uzamasını, neredeyse yılankavi bir hareketle akmasını hayranlık ve dehşet arasında kalarak izledim. Penceredeki camın geri kalanını da kırabilirdi.

daha fazla yer. Ama hiç zahmet etmedi. Birdenbire kemiksiz kalmış gibi küçük açıklıktan sızdı, şekilsiz bir deri ve et kütlesi ve çarpıtılmış, akan özellikler, artık tanımlayacak bir kafatası olmayan yüzen bir saç parçası ve yüzünün jelatinimsi kütesinde yüzen iki yuvarlak göz küresi.

Gözbebekleri yine de doğrudan bana bakıyordu.

Panik ve tiksinti arasında bir ses çıkarıp geri çekildim ve o da yolun geri kalanını pencereden içeri sızdı. Ve bunu yapar yapmaz katılaşmaya başladı, kemikleri, kasları ve çeşitli serbest vücut parçaları bir balonun şişmesi gibi yerine oturdu. Birden öğle yemeğimi kaybetme endişesini bırakıp kalabalığa doğrulttuğu tüfek için endişelenmeye başladım.

Daha doğrusu annemin kafasının arkasına. Ben orada dururken neden ona odaklandığını bilmiyordum ama o anda umurumda değildi.

Onu bir sonraki vagonda görebiliyordum, bakır rengi saçları acil durum ışıkları altında parlıyordu ve sanki birini bulmaya çalışıyormuş gibi çılgınca etrafına bakınıyordu. İlerlemeye başladı, çığlık atan kalabalığın, tıkırdayan trenin ve kulaklarıma hücum eden kendi kanımın sesinden duyamadığım bir şeyler haykırıyordu. Sonra uzun namluyu yakaladım ve o ateş ederken bile onu aşağıya doğru ittim.

Yeterince hızlı olup olmadığını göremedim. Hiçbir şey göremedim, çünkü şiddetli bir darbe beni geriye doğru savurdu, ta ki başım metal bir korkuluğa çarparak beni durdurana kadar. Bir sonraki kompartımda.

Bir an için hareket edemedim, araba etrafımda mide bulandırıcı bir şekilde yüzerken orada yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim. Ardı ardına gelen iki kafa darbesi beni bayılmakla kahvaltı kusmak ya da muhtemelen ikisini aynı anda yapmak arasında karar vermeye zorladı.

Yuvarlandım, camlar ellerimin altında çıtırdadı, ama asla sırt üstü bayılmamakla ilgili eski bir kulüp tavsiyesi beni ellerimin ve dizlerimin üzerine getirdi. Başımı kaldırdım, sersemlemiş ve kafam karışmıştı.

Tam zamanında silahın kafama doğrultulduğunu gördüm.

Bir anlığına ona baktım, gözlerim doldu ve sonra yer değiştirmeye çalıştım. Ama kafam yeterince berrak değildi ve öyle olsaydı bile panik, yer değiştirmeyi zorlaştırırdı. Ve hiçbir şey beni, gözümü aşağıya dikip

bir silahın yanlış ucu. Yine de tekrar denedim ama büyücü aynı anda bir el ateş etti ve öldüğümü anladım.

Ancak silah sesine ve havadaki barut kokusuna rağmen nedense ben değildim. Bu bana yer değıştirmediğimi söylüyordu ama iki metre öteden beni nasıl ıskaladığını anlayamıyordum. Sonra kafamı kaldırdım ve kışından dumanı tüten bir parça kopmuş olmasına rağmen hâlâ sallanmakta olan bavula çarptım.

Yanımda getirmediğim için nereden geldiğini bilmiyordum. Ama soru sormadım, sadece ihtiyacım olmayan bir kalkan için o şeyi aldım çünkü Mircea gelmişti. Ve artık dikkatle ilgilenen biri gibi görünmüyordu.

Spartoi'nin silahını elinden kaptı, metal parmaklarının arasından oyun hamuru gibi sıkıştı. Yarı tanrı, harap olmuş silahından öfkeli vampire baktı ve tekrar geri döndü ve nedense korkmaktan çok şaşırmış görünüyordu. Ve sonra Mircea silahı kullanarak onu artık boş olan kompartımanın karşı tarafına fırlattı.

Darbe zahmetsiz, neredeyse sıradan görünüyordu, tıpkı bir pazar öğleden sonrasında topun deliğe girip girmemesi umurunda olmayan birinin golf sopasını savurması gibi. Yine de Spartoi'yi metal bir yan panele, onu vücudunun şeklinde dışa doğru eğecek kadar sokmuştu. Ve açıklık tahminimin doğru olduğuna karar verdim. Çünkü çelik kaplı kış dışarıdaki tünel duvarı boyunca sıyrılırken, aniden metalin beton üzerinde sürüklenirken çıkardığı çivi sesine maruz kaldık.

Kıpırdamadı ve işinin bittiğini düşündüm, bundan emindim. O kadar ki annemin iyi olup olmadığını görmek için başımı çevirdim. Ama hareket ağrıyan kafatasım için çok hızlıydı, yarım yamalak bir ayakta durma çabasından sonra dizlerimi altına katladım. Mircea bana yardım etmek için hareket etti ve bu nedenle Spartoi panelden sıyrılıp doğrudan üzerimize atladığında o da izlemiyordu.

Mircea onu dönecek, bir kolunu kaldıracak kadar zamanında hissetti - Spartoi onu arabanın kalan uzunluğuna fırlatmak için kullandı. Parçalanmış arka camdan içeri girerken, havada dönerken, pürüzlü pencere camının dibini yakalarken ve kendini içeri iterken baktım. Ancak onu tünelin yarım mil kadar aşağısına gönderen bir büyüyle vuruldu.

Tüm bunların gerçekleşmesi söylememden çok daha kısa sürdü ve sonra bir patlama tuttuğum bavula beni bir bez bebek gibi geriye fırlatacak kadar sert bir şekilde çarptı. Bir şeyin sırtımı sıyırdığını ve başka bir şeyin kafa derimden bir parça kopardığını hissettim ve sonra neredeyse zifiri karanlığa doğru uçtan uca yuvarlanıyordum. Ta ki sırtım bir duvara çarpana, ciğerlerimdeki havayı dışarı atacak, yüzen can simidimi tutmama mal olacak ve beni yere yuvarlayacak kadar sert bir şekilde çarpana kadar.

Dizlerim çakıl taşına, ellerim çeliğe çarptı, kan gözlerime akıyordu ve nefes alamıyordum. Tünele geri fırlatıldığımı fark etmem bir saniye sürdü. Ama bir şekilde hâlâ hayattaydım.

Öyle olmalıydım. Ölüm bu kadar acıtmamıştı.

Ama tren hareket ederken Spartoi'nin bir sonraki kompartımana doğru yürüdüğünü görmek için kafamı kaldırına kadar nedenini anlamamıştım. Arkasına bakma zahmetine girmedim, dönüp gitmeden önce güvenli bir şekilde gözden kaybolmamı bile beklemedi.

Sanki beni yok etmek için güç harcama zahmetine girmemişti.

Orada otururken gözlerime kan damladı, ellerimi titreten ve yanaklarımı yakan bir şeyle birlikte anlayış sel oldu. Mircea bir tehditti ve gereği yapılmıştı. Ama Spartoi'nin gözünde ben takip edilmeye değmezdim. Öldürmeye değmezdim. Annemi öldürme yolunda halledilmesi gereken küçük bir baş belasıydım ve ben öyle *düşünmüyordum orospu* çocuğu.

Bavulu kaptım ve öne doğru eğildim ve küçük platform Cehennemden çıkmış yarası gibi ilerliyordu. Mircea bir saniye sonra beni belimden yakaladı, karanlığın içinden çıkıp arkamdan atladı. Muhtemelen bilmemem gereken Romence çok pis bir cümle söyledi.

Daha fazla katılamazdım.

Tren bir virajda gözden kayboldu ve biz de sola doğru eğilip onu takip ederek saatte elli mil hızla köşeyi döndük. Bir planı tartışmaya zahmet etmedik, çünkü plan basitti: onu bulmak; öldürmek. Aslında o piçin kellesini, en azından annemin ölmesini istemiyormuş gibi görünen kaçıranınkinden daha çok istiyordum.

Lanet Spartoi'yi hallettikten hemen sonra.

Biraz daha öne eğildim, öyle ki devrilme riskiyle karşı karşıya kaldım ve büyüünün tüm hızından faydalanmaya çalıştım. Görünürde sonu olmayan zifiri karanlık bir tünele doğru roket gibi fırlamak ve bir uçuruma yuvarlanıp yuvarlanmayacağımızı bilmenin hiçbir yolu olmaması delicesine korkutucu olmalıydı.

duvara. Ama görünüşe göre korku ve öfke birlikte çalışmıyordu, çünkü damarlarımda dolaşan ve kulaklarımda yankılanan *acele, acele, acele* ve ilerideki trenin artan tıkırtısından başka bir şey hissetmiyordum.

Sonra tünele ışık doldu ve muhtemelen trenin neden durmadan geçip gittiğini merak ederek ters yöne bakan insanlarla dolu bir istasyondan geçtik. Ya da belki başka bir şeyi merak ediyorlardı. Çünkü birkaç saniye sonra tünelin ağzına hızla girdik ve neredeyse önümüzde ilerleyen, karanlığın içinde zar zor seçilebilen üç figüre çarpıyorduk.

Görünüşe göre kalan Spartoi'ler partiye biraz geç gelmişlerdi. Ama bir yerlerden ele geçirdikleri ve havaya kaldırdıkları motorlu scooterlar sayesinde hızla yetişiyorlardı. İkisi bir tanesinde, biri de diğerindeydi ve tünelden aşağı öyle bir hızla iniyorlardı ki, gecenin içinde bulanık bir görüntüden başka bir şey değillerdi.

Onlara dehşetle baktım, çünkü bu şeylerden birinin neler yapabileceğini az önce görmüştüm. O trene üç kişinin daha binmesine izin veremezdik. Hiçbir şekilde.

"*Mircea-*"

"Biliyorum. Beni yaklaştır," dedi, sanki başka seçeneğim varmış gibi. Lanet tünel on iki, belki de on üç metre genişliğindeydi ve tam ortadaydılar. Bu da gittiğim her yerin yakın olacağı anlamına geliyordu.

"Neden?" Yine de sordum.

Sonra aralarına girdik ve nedenini öğrendim.

Mircea bir scooter'ın üzerindeki adama vahşice tekme atarak onu duvara çarptırdı. Sonra eğildi ve biz, scooter ve adam ilerlerken onu orada tuttu. Ya da en azından adamın büyük bir kısmı öyle yaptı. O şeyin farının zıplayıp durmasına şükrediyordum, böylece Mircea'nın acımasızca beton zemine gömdüğü kafasının bıraktığı siyah izi bir an için bile olsa görebildim.

Sonra da onu tekmeleyip scooter'ına atladı. Ceset uçarak karanlığın içine yuvarlandı ve scooter duvardan sekerek uzaklaştı. Ve doğruca diğer iki adamın sürdüğü motosiklete yöneldi.

Görünüşe göre bu turda tedbir elden gidiyor, diye düşündüm boş boş.

Ama ilk saldırıda sürpriz yapma avantajımız vardı ve şimdi kesinlikle yoktu. Spartoi'lerden biri Mircea'nın scooter'ının önüne atladı ve ardından kendisini yana doğru fırlatarak onu devirmeye çalıştı. Fakat

Mircea kalçalarını esnetti ve oturmaya devam etti, bu da onları havada durduracak bir atalet olmadığı için tüpten aşağıya doğru yanlamasına, tekrar tekrar dönerek fırladıkları anlamına geliyordu.

Yardım edemedim çünkü diğer Spartoi beni fark etmişti ve hemen peşime düşmüştü. Bir kurşunun omzumu sıyırıp geçtiğini, bir diğerinin de kalçamı sıyırıp geçtiğini ve kalçama kadar bir acı çizgisi bıraktığını hissettim. Ama daha kötüsü de olabilirdi ve muhtemelen olurdu da ama bavul yaralı bir bufalo gibi yön değiştirmiş ve sağa sola savruluyordu.

Ama bu uzun süre işe yaramazdı ve benim de işe yarayabilecek bir şey bulacak vaktim yoktu. Önde olmanın burada bir artı olmadığına dair kesin bir izlenim dışında. Bavulu geri çektim, Spartoi yanımdan geçti ve sonra kendimi öne attım, değişiklik olsun diye tam kuyruğuna takıldım.

Spartoi elinde silahıyla döndü, tam ben bileziğimi ona doğrultmuştum ki iki hayalet hançer ona doğru ok gibi fırladı. Loş ışıktaki normalden daha parlak görünüyorlardı ama her türlü şiddet için her zamanki coşkuları vardı. Daha fazla kurşundan kaçınmak için kendimi yana attım, bu yüzden yere düştüklerini görmedim. Ama scooter'ın farının tünelde çılgınca savrulduğunu gördüm, duvara çarptığını duydum, motoru "cehenneme kadar yolu var" deyip turuncu bir ateş topuyla patladığında sıcaklığı hissettim.

Yavaşladım, tünelin yanını ve tavanını yalayan alevlere bakarken kasa geniş bir kavis çizdi. Ve belli belirsiz midemin bulandığını hissettim. Başka seçeneğim yoktu; bunu biliyordum. Ama bu kendimi çok da iyi hissettirmiyordu. Aldığım canların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu ve bu sayıyı arttırmak beni heyecanlandırmıyordu.

Sadece henüz yapmamışım gibi görünüyordu.

Çünkü biri alevlerin arasından kömürleşmiş, yanmış ve tünelin zemininde alev alev yanan parçalarını bırakarak çıkmıştı. Kıyafetlerinin çoğu yanmıştı, saçları tutuşmuştu, derisi çatlamış, kömürleşmiş ve akıyordu ve vücudundan aşağı akan kanın üzerinde ateşli bir ışık parlıyordu. Ama o ayaktaydı ve bunu hissetmiyormuş gibi davranıyordu.

Ve gülümsüyordu.

Bölüm Otuz Yedi

Bundan sonra olacakları planladığımı söylemek isterdim ama yalan söylemiş olurum. Tek düşünebildiğim oradan kaçmaktı ama Spartoi aynı anda bana saldırdı. Trene doğru geri dönmeye başladım ve o da yoluma atlayıp çantayı kaptı.

Gerçi geriye dönüp baktığımda bunun iyi bir şey olduğu ortaya çıktı çünkü büyü çok güçlüydü ve ben de tüm gücümle öne doğru eğilmiştim. Ve beni durdurmak yerine, ayakları traversler üzerinde ritmik *çarpma, çarpma, çarpma* sesleri çıkararak altından sürüklendi.

En azından, çok canlı hisseden bir el kalçamı kavrayana kadar öyleydi. Kurşun yarasının üzerine düştü ve neredeyse acıdan bayılacaktım. Vücudum sarsıldı ve yaralı bavul parçası yere fırladı, sertçe yere çarptı ve ardından Spartoi'nin tüm vücudunu çakıl taşlarına sürttü.

Bunu ben de planlamamıştım, ancak kişisel deneyimlerimden çakılların ne kadar keskin olduğunu bildiğimden, bu gerçekleştiğinde baskıyı kesinlikle sürdürdüm. Parçalar büyüktü ve bıçak gibi keskin kenarlarını aşındırmak için buraya hiç yağmur yağmamıştı. Ayrıca üzerleri siyah bir kum, kir, toz ya da her ne haltsa bir katmanla kaplıydı - her neyse, kumdan daha ince olduğunu etrafımızda boğucu bir bulut halinde uçuşarak kanıtladı, beni nefes nefese bıraktı ve yarı tanrı altımda yaratıcı bir şekilde küfretti.

Ama yine de bırakmadı. Bunun yerine yerden itti, fazladan ağırlığını bizi çevirmek için kullanmaya çalıştı, sanırım bana kendi ilacımın tadına baktırmak için. Tünelde, Yeraltı'nın yeterli aydınlatma fikri sayesinde ikimizin de geldiğini görmediği bir dönemece girmemiş olsaydık bu işe yarayabilirdi. Görmemiş olabilirim ama çarptığımızda hissettim ve onun bir şeyi çıkırdadığında duydum.

Endişe verici derecede tatmin ediciydi.

Bu da işe yaramadı, çünkü bir sonraki an, duvarı kaldıraç olarak kullanarak, kasanın iki farklı tarafından olabildiğince iyi dövüşerek, tırmalayarak ve tekmeleyerek bizi yine de ters çevirdi.

"*Geber* ulan!" diye hırladı ve yüzündeki ifadeyi ilerideki bir yerden süzülen dağınık ışıktan görebildim.

Başımı arkaya doğru eğdim ve trenin gövdesini gördüm; ya yavaşlamıştı ya da hareketsizdi. Her iki şekilde de olabilirdi.

"Önce sen," diye hırladım ve bizi son bir kez çevirdi. Sondu, çünkü bir saniye sonra trenin arkasına çarpmıştık.

Ya da, daha doğrusu, o yaptı.

Üstte olduğum için, halı yanığının keyfini yepyeni bir seviyede deneyimlemek için kayıp arka camdan geçtim. Her şey düşünüldüğünde, yüzüstü bir çelik parçasına çarpmaktan daha iyiydi. Gerçi şu anda pek de öyle hissetmiyordum.

Yuvarlanarak durduktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm, neredeyse kompartımanın en ucundaki kapıya kadar gelmiştim. Bedenim dinlenmek, unutulmak için haykırıyordu ama beynim ona sertçe susmasını söylüyordu. Ama sanki bedenim kazanmış gibi görünüyordu, çünkü ayağa kalkmaya çalıştığımda sendeledim, yalpaladım ve tekrar yere düştüm. Ve bu sadece ağrı, baş dönmesi ve belirgin bir kusma isteği yüzünden değildi.

Ayaklarımda bir sorun vardı.

Gözlerimi kirli, kanlı tabanlarıma ve onlardan çıkan cam, çakıl ve Tanrı bilir daha nelere odaklamayı başardım. Açıkçası, Yeraltı çıplak ayakla gidilecek bir yer değildi. Bu halde bırakın koşmayı, yürüyebileceğimden bile şüpheliydim.

Ve sonra Sparto'nun kafası pencerenin tırtıklı kenarından yukarı kalktı. Bir tür eski vodvil gösterisi yapıyor gibi görünüyordu, bugünlerde kasıtlı ırkçılığı yüzünden insanların irkilmesine neden olan türden. Tabii zenci yüzünde genellikle bir ton kan, yarım kalmış bir kafa derisi ya da yüzün bir tarafı boyunca çiğ ete gömülmüş bir avuç çakıl bulunmazdı.

Çığlık attım ve o da sırtarak bir kolunu daha çıkıntının üzerine attı. Ve bu sefer elinde bir silah vardı. Ve sürpriz bir şekilde koşabildiğimi keşfettim, topallaya topallaya yürüdüm ve mermiler bu kompartımanı da vurmaya başlamadan hemen önce bir sonraki kompartımana geçebildim. Önümdeki koltuk hızla parçalanırken arkasına baktım ve düşünmeye çalıştım ama bu pek de iyi gitmiyordu. Beynim dehşet içinde donup kalmıştı ve hayır, hayır, hayır, *hayır* diye tekrar tekrar bağırarak bir döngüye takılmış gibiydi.

Kendine gelmesini söyledim, o da bana *hayır, hayır, hayır, hayır* dedi ve ben yine çığlık attım,

Çünkü ya bunu yapacaktım ya da aklımı kaybedecektim.

Ve bazı nedenlerden dolayı, yardımcı olmuş gibi görünüyordu.

Birincisi, yaylım ateşi durdu, belki de Spartoi beni yakaladığını düşündüğü için. Ve bir diğeri için, tekrar düşünebildim, sadece aklıma gelen tek şey, bıçaklarımın yanan bir cehennemden çıkabilen bir adama karşı büyük bir yardım olamayacağıydı. Diğer şeylerin yanı sıra.

Ama beni geçmesine izin veremezdim. Anneme ulaşmasına izin veremezdim.

Ve bunu yapmamasını sağlamanın tek bir yolu vardı. Onu yakalayıp buradan çıkarmam ve sonra da beni öldürmeden önce geri dönmeye çalışmam gerekecekti. Ona dokunmak zorunda kalacağım gerçeği de dahil olmak üzere pek çok nedenden dolayı kulağa hiç eğlenceli gelmiyordu ve bunun beni Çılgınlar Kasabası'na giden yolun geri kalanına gönderebileceğini düşündüm ve-

Ve sonra Mircea uzak kapıdan içeri girdi. Yaylım ateşi yeniden başlamış olmasına rağmen iyi bir koltuk arayan bir adam gibi koridorda ilerledi. Yarım düzine mermi art arda ona isabet etti ve gömleğinin beyazında parlak bir şekilde parladı. Ama yarı tanrıdan daha fazla fark etmemiş gibi görünüyordu, sadece mermi yağmurunu durduracakmış gibi bir el uzattı.

Ve sonra kurşun yağmuru durdu ya da bir şey durdu. Spartoi'nin pencere pervazına yığıldığını, silahının gevşek elinden düştüğünü görmek için tam zamanında köşeden baktım. "Onu sen öldürdün," dedim inanamayarak. Bunun mümkün olmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Şimdilik," dedi Mircea acımasızca. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki bu şeyler ölü kalmıyor," dedi Spartoi'nin bedenine şiddetli bir tekme atarak. "Burada kovaladığım yaratığı öldürdüm ama otuz saniye içinde tekrar canlandı."

"Yaşıyor. . . Yani o bir zombi miydi?"

"Hayır, yani yaşıyordu. Şimdi ikinci kez kanını boşalttım. Bu tür şeylerde işe yarayan neredeyse tek şey bu ve uzun süre de işe yaramıyor."

"O zaman ... o zaman onları kaç kez öldürürsek öldürelim, onu kovalamaya devam mı edecekler?"

"Yardım edemeyecekseniz." Sessiz ses arkamdan geldi. Döndüğümde annemi kapının girişinde, büyücüyü de arkasında buldum.

"Bu çılgınlık," dedi ona ısrarla. "Sana söyledim-"

"Sana söylemiştim, değil mi? Onları atlatmak için daha önce yaptığımız gibi hileler kullanabiliriz. Ama gelmeye devam edecekler. Ya da buna bir son verebiliriz, şimdi, ilk ve son kez."

"Ama sen orada değildin! Bilmiyorsun-" Onun elini tuttu. "Şimdi sus."

Ona baktı, belli ki sinirlenmişti. Ve sonra o bakışını bana aktardı. Ve eğer bakışlar öldürebilseydi-

"Ben de sana," dedim başım dönerek.

Annem ona bakmak için dönmüştü ama şimdi o lapis gözleri tekrar bana dönmüştü. "Çok az zamanımız var," dedi basitçe. "Yardım edecek misin?"

"Ben var ..." Aklımda milyonlarca soru vardı ama onun yüzüne baktığımda tek bir tanesini bile hatırlayamıyordum. Ölü yarı-tanrıya bir bakışım, onun çoktan kıpırdanmaya başladığını, vücudundaki etlerin su gibi aktığını, pürüzlü yaraların bir araya geldiğini, çığ kırmızı etin geri çekildiğini ve bütünün soluk zeytin derisinden kusursuz bir giysiye dönüştüğünü gösterdi. Her an kalbi atmaya başlayacak, göz kapakları açılacak ve ...

. ve bu olduğunda gerçekten burada olmak istemedim.

Ona dönüp baktım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Otuz saniye sonra hâlâ metrodaydık, hâlâ karanlık bir tünelden geçiyorduk ama her şey biraz farklı görünüyordu. Yastıklı deriden pelüş koltuklar, tepede lüks ışıklar ve duvarlarda parlak ahşap paneller vardı. Ve yolcuların hepsi taksideki insanlarla aynı süslü kıyafet partisine gidiyormuş gibi görünüyordu.

Ya da önlerinde bir grup insanın birdenbire ortaya çıktığını görüp şok içinde çığlık atmasalardı atarlardı. Ya da belki de o insanlardan birinin çoğunlukla çıplak ve tamamen ölü olduğu gerçeği idi.

Tekrar. Mircea elini yaratığın boğazından çekti ve yaratık bir taş çuvalı gibi yere yığıldı.

Adamın gaz ışığında parıldayan, görmeyen, dik dik bakan gözlerine baktım. Maviydiler. Yutkundum. "Bu da ne böyle?"

"Spartoi," diye onayladı annem. "Ares uzun zaman önce ejderha soyundan biriyle çiftleşti ve sonuç onlar oldu."

"Bu yüzden mi bir tanesine dönüşebiliyorlar?"

Başını salladı. "Evet, ama burada değil. Tünel çok küçük; onları tuzağa düşürebilir. Ve bu yetenek olmadan, güçlerinin çoğunu kaybederler."

"Bu yüzden buraya geldin, değil mi? Biliyordun-" "Evet."

"Nasıl?"

O güzel gözler benimkilerle buluştu. "Uzun zamandır peşimdeler."

Başka bir şey sormaya fırsatım olmadı çünkü önümüzden çılgınlık ve silah sesleri geliyordu. Tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda bir başka kırmızı şimşegin birkaç araba ötedeki bağlantı kapısını patlattığını gördüm. Duman yüzünden yan tarafta neler olduğunu göremiyordum ama daha fazla çılgılık ve daha fazla dehşete düşmüş insan arabamıza doğru fırladı. Ve sonra, omuzlarının üzerinden iki Spartoi'nin daha treni boydan boya yırttığını gördüm.

Ve sonra tekrar yer değiştiriyorduk, bir bakıma.

Bu sefer bir yere gittiğimizden çok, etrafımızdaki sahne değişmiş gibiydi. Tren, parlak renk lekeleri halinde açılıp solan duvarlardaki reklamlar dışında oldukça katı kaldı. Ama çoğunlukla insanlar değişti, dönüştü, birbirlerinin içine aktı ve sonra yeni insanlara dönüştüler, sanki bizi ilerleten zaman akışıyla birlikte sıvı gibiydiler. Günler, haftalar, aylar boyu yolcular etrafımıza yayıldı, uzayda ve zamanda ileriye doğru koşarken ve kompartımanlara geri dönerken muhtemelen onların gözünde yaptığımız gibi girip çıktılar.

Ayaklarım acıyor, vücudum ağrıyor ve beyin sarsıntısı geçirdiğime yarı yarıya ikna olmuştum. Ve neredeyse hiç fark etmedim. Ağzım açık bir şekilde etrafa baktığıma dair belli belirsiz bir izlenim edindim ama bu da umurunda değildi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Tabii ki bu son zamanlarda olan çoğu şey için geçerliydi. Acaba eğitim böyle bir şey miydi, gerçek eğitim, asla alamayacağım türden bir eğitim. Agnes'in bana çılgın bir engelli parkur hazırlamaktan, beni peşinden koşturmaktan, bana ayak uydurmam ya da başka bir yerde, başka bir zamanda kıcıımı geride bırakmam için meydan okumaktan hoşlanacağını düşündüm.

Ama bu eğitim değildi; gerçektir. Ve burada geride kalmak bir rahatsızlık ya da utanç verici bir geri dönüş anlamına gelmezdi; bu hiç geri dönmek anlamına gelirdi.

Yarım dakikalık bir açıklamadan sonra anladığım kadarıyla, Spartoi anneme bir tür büyü yapmayı başarmış ve kendi durumlarının onunkini yansıtmaya neden olmuştu. Bu da onun ne zaman ve nereye geçerse geçsin sırtında taşıdıkları anlamına geliyordu. Ayrıca partide gördüğüm numaralardan herhangi birini -zamanı durdurma ya da yavaşlatma-kullanmasını da engelliyordu.

Endişeliydi. Hâlâ zamanı yavaşlatabilirdi ama eğer kendisi buna bağışksa, onlar da bağışık olacaktı.

Muhtemelen benzini bitene ve onu öldürene kadar.

Onu neden öldürmek istedikleri ya da kaçırın kişinin tüm bunların neresinde olduğu ya da başka herhangi bir şey hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama asıl şeyi biliyordum. Onların büyüsunü nasıl bozmayı planladığını biliyordum.

O ve ben yer değiştirmek için kendi gücümüzü kullanmıyorduk; aynı kaynaktan ödünç alıyorduk - Apollo tarafından Pythias'a bırakılan muazzam enerji kuyusundan. Bu da büyülerimizi aynı dalga boyuna getiriyordu, daha iyi bir terim bulamadım ve onu bu şekilde takip edebiliyordum. O ne zaman kendi büyüsunü kullansa benim büyüm onu "hissediyor" ve kaynağına kadar takip edebiliyordu.

Amaç, Spartoi'nin büyüsunü karıştırmak için bu benzerliği kullanmaktı. O yer değiştirdikçe ben de ona ayak uyduracak, büyülerimiz birleşip sırt büyüsunün kafasını karıştıracak ve her ikisine de yapışacak kadar üst üste binene kadar onun yanında kalacaktım. Sonra zıt yönlelere kayacak, bu süreçte büyülerimizi parçalayacak ve umarım onlarınkini de yok edecektik.

Eğer zamanlamayı doğru yaparsak, eğer vardiyanın ortasında yaparsak, bu onları birkaç gün önce kazara az kalsın benim düştüğüm duruma düşürecek; zamanın rüzgârlarına savrulacak, hiçbir yerde ve hiçbir zaman yeniden bir araya gelemeyeceklerdi. Bu ölüm değildi, çünkü bu şeyler öldürülemezdi. Ama çok yakındı ve bunu kabul ederdim.

Tabii önce bayılmadığımı varsayarsak.

Bu çok zordu. Bu gerçekten, gerçekten, lanet olasıca zordu. Değişimler birbirine o kadar yakındı ki, bir dizi gibi değil, daha çok uzun, sürekli bir zamana geri kayma gibiydi, sadece ayak uydurmak için sahip olduğum her şeyi alıyordu.

Arkamızdaki manyakların biz vardiyanın ortasındayken bile ateş etmeye devam etmeleri buna yardımcı olmadı. Pek işe yarıyor gibi görünmüyordu - büyülerin ve mermilerin çoğu, içinden geçmekte olduğumuz tuhaf sıvı zamanın içinde, görünüşe göre hiçbir şeye bağlanmadan kayboldu. Ama hepsi değil.

Arada sırada, bir saniye fazla dayanıyorduk ve yaylım ateşinin bir kısmı geçiyordu. Çoğunlukla kaçırın kişinin kalkanlarına isabet ediyordu, çünkü o ve Mircea o anda arkamızdaydı. Ama bizi tamamen koruyamadılar ve bu da annemle beni birden fazla kez ateş hattında bıraktı.

Birkaç kurşunun vızıldayarak yanımdan geçtiğini hissettim, bunlardan biri bir yerde bir pencereyi patlattı ve muhtemelen bir grup yolcuyu ölümüne korkuttu. Bir diğeri tam vites değiştirdiğimiz sırada ateşlenmiş olmalıydı, çünkü zaman kendini düzenlerken duman gibi kaybolmadan önce başımın yanından hızla geçti. Umurumda değildi.

Lütfen Tanrım, düşmemek dışında hiçbir şey umurumda değildi. Ama ellerim titriyordu, yüzümden ter akıyordu ve artık kulaklarımda çınlayan kalbimden başka bir şey duyamıyordum. Sanırım beni ayakta tutan tek şey Mircea'nın kolumdaki eli ve sağlıklı bir dozda saf öfkeydi.

Lanet olsun, bu işte iyi olmam gerekiyordu! Bütün bu çılgın işte bana doğal gelen *tek* şey, *tek* şey buydu. Yine de buradaydım, nefes nefese kalmıştım, küfrediyordum ve zamanın içinde düşüyordum, annemin zarif, zahmetsizce yer değiştirmesi gibi bir şey değildi, sanki bu hiçbir şey değilmiş, sadece parkta bir öğleden sonra gezintisiymiş gibi sakın bir şekilde ilerlerken etrafında güç kaynıyordu.

Ve *bu* bir Pythia, diye düşündüm, huşu, gurur, acı ve biraz da inançsızlık içinde bakarak. Agnes annemin yetenekleriyle övünürdü ama şimdiye kadar ne demek istediğini hiç anlamamıştım. Ta ki bunu nasıl bu kadar kolaymış gibi gösterdiğini görene kadar. Nasıl nefes alıyormuş gibi gösterdiğini. Zamana hükmetmek, onun tarafından savrulmamak, oda etrafımızda bulanıklaşırken takılıp tökezlememek ve neredeyse düşmemek.

Pürüzsüz beyaz bir el yüzümü kavradı, aşırı ısınmış tenimin aksine dokunulduğunda serindi. Endişeli lapis gözleri benimkilere dikilmişti ve ne görüyor olabileceğini düşündükçe ürperiyordum. Terli yüzüme yapışmış saçlarım, kirli kıyafetlerim ve paniklemiş gözlerimle kaybedeceğim hızla belli olan bir savaş veriyordum.

"Neredeyse geldik," dedi usulca ve ben de başımı salladım, konuşacak nefesim yoktu, zaten söyleyecek bir şeyim de yoktu, en azından yardımcı olacak bir şey yoktu.

Sonra tempo arttı ve eziyet olan şey imkânsız hale geldi. Nasıl ayak uydurduğumu ya da uydurup uyduramadığımı bile bilmiyordum. Düşünemiyordum, göremiyordum, ayaklarımdan artık ilerlediğinden bile emin olamıyordum çünkü onları hissedemiyordum. Günler aylara, yıllar on yıllara dönüştü, zaman bir kitabın sayfaları gibi akıp geçti, gözlerimin önünde dağılan, çırpınan ve parçalanan bir kitap ve ben acı ve öfkeyle çılgılık attım. Çünkü yeterince güçlü değildim, çünkü ayak uyduramıyordum,

Çünkü iyi olmam gereken Őeyde başarısız olmak üzereydim ve yapamaz-

Birdenbire korkunç bir burkulma oldu, sanki vücudum dikiş yerlerinden ayrılıyordu. Ama bu ben değildim. O bir yöne doğru giderken ve ben diğer yöne gitmek için onun gücünün akımıyla savaşırken sihrimiz çekip yırtıyor ve parçalıyordu. Ama o çok güçlüydü, inanılmaz derecede güçlüydü ve benim hiçbir Şeyim kalmamıştı ve kendimi oyalanırken, çırpınırken ve dönmeye baŐlarken hissettim

-

Ve lanet Spartoi beni kurtardı. Daha çılgınca ateş etmeye baŐlamıŐlardı, paniğe kapılmış insanlar onlardan kaçmaya çalışıyordu - ve doğrudan bize doğru. ılgına dönmüş kalabalığın genellikle bize ulaŐamadan ortadan kaybolması işe yaramadı. Bir arpıŐma beklentisiyle geri çekilmeye devam ettim ve neredeyse panik içinde olduğumdan vites değiştirmeye devam edecek kadar iyi konsantre olamıyordum.

Bocaladığımı, konsantrasyonumla birlikte zaman kavramımın da sarsıldığını hissettim.

Ve aniden -nihayet- ondan uzaklaşmak *zorunda olmadığımı* fark ettim. Tek yapmam gereken bir yerde sabit kalmaktı ve *o da benden* uzaklaŐacaktı.

Sonra eski moda takım elbiseli ve melon Őapkalı iri bir adam bana çarptı ve beni yere serdi. Tvit, deri ve öfkeli pembe bir deri yığını içinde yere düŐtük ve orada bir yerde bir Şemsiye de vardı, çünkü beni arkamdan bıaklıyordu. Sonra Mircea beni yukarı çekti ve harika bir Şey olduğunu fark ettim.

DurmuŐtuk.

Otuz Sekizinci Bölüm

Sanırım bayılmışım. Çünkü bir sonraki bildiğim şey, garip bir yatakta, garip bir odada, küçük bir balkonun dışında garip bir şehir manzarasıyla uyandığımdı. Ama pencerenin önünde duran, açık Fransız kapısına yaslanmış adam tanıdık. Mircea'nın siyah saçları hafif bir esintiyle dalgalanıyordu, aynı esinti başını bana doğru çevirdiğinde sabahlığının ince ipeğini karıştırıyordu.

O bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Sadece yanıma geldi ve yatağın kenarına oturdu, eğilerek uykuda dağılan buklelerimi yüzümden uzaklaştırdı. "Üşüdün mü?"

Başımı salladım. Yorganın altına bir şey giymemiştim ama yorganın dışına taşan ayaklarım dışında kalın ve sıcaktı. Biraz üşüyorlardı ama aynı zamanda pembe, bütün ve mükemmeldiler, Mircea'nın bir hediyesi olduklarını varsayıyordum. Geri kalan her yerim de oldukça iyi hissediyordu; yorgun ama aynı zamanda sıcak, bütün, temiz ve canlı.

Sıcaklığı önemsemediğime karar verdim. Soğuk hissetmek iyi geliyordu. Herhangi bir şeyi hissedebilmek iyi hissettiriyordu.

Mircea da öyle düşünmüş olmalıydı çünkü çenesini başımın tepesine dayayana kadar beni biraz daha kendine çekti. Genelde bundan hoşlanmazdım; orada kemiği yumuşatacak kadar saç yoktu. Ama bu gece ... bu gece umursamadım.

Bir süre sonra, "Annen olağanüstü bir kadındı," diye mırıldandı.

"Hm."

"Tıpkı kızı gibi."

Bunu bir an düşündüm ve sonra yüzünü görebilmek için başımı çevirdim. "Sadece şanslı olduğumu sanıyordum."

Mircea'nın dudakları büküldü. "Bunu unutmama izin verilmeyecek, değil mi?" "Muhtemelen hayır." En azından yakın zamanda değil.

Beni kendine doğru çekti ve bir elini acınası saçlarımda gezdirdi. "Senden hiç şüphe etmedim."

"Mircea-"

"Bu doğru."

"O zaman tünelde olanlar neydi? Bütün hafta neler oldu?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi ve ben de belki söylemeyeceğini düşündüm. Usta vampirler, muhtemelen kendi efendileri dışında, kendilerini açıklamak zorunda kalmak gibi bir alışkanlığa sahip değillerdi. Ve Mircea'nın hiç öyle bir efendisi olmamıştı.

"Ailem hakkında konuştuk," dedi bir süre sonra. "Birkaç gün önce. Hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Onlara ne olduğunu sana hiç anlattım mı?"

"Babana ne olduğunu biliyorum," dedim. "Sayılır."

Mircea'nın babasının ölümü ve kendi kıl payı kurtuluşu hakkındaki hikâyesi koşullara göre değişiyordu. Ben çocukken bunu neredeyse komik bir şeymiş gibi anlatırdı: çılgın soylular onu diri diri gömmeye çalışıyordu, oysa bir haftadan daha uzun bir süre önce vampirlikle lanetlenmişti. Daha sonra, babasını öldüren ve onu kör eden meşaleli çeteden zar zor kurtulup gece geç saatlerde uçtuğu ve sonra da onu yerin iki metre altında bıraktığı gibi daha az eğlenceli bir versiyonunu duymuştum.

Mircea kendi mezarından sürünerek çıkmış ve kaçmıştı, hâlâ yarı kördü, yeni vampir vücudu yiyeceksiz kendini iyileştirmeye çalışıyordu, zihni şok ve dehşetten sersemlemişti. Ona yardım edecek bir efendisi, tavsiye ya da sığınak için gidebileceği kimse yoktu. Yine de bir şekilde hayatta kalmıştı.

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum," dedim başımı arkaya eğip ona bakarak.

Eli kolumda sıkılaştı. "Hayır," dedi usulca. "İstedğini sanmıyorum."

Muhtemelen benim yüzümden yorganı üzerimize çekti. Bir ustayı üşütmek için çok şey gerekir. Ve sonra bana tüm hikayeyi anlattı. Daha önce çok fazla insana anlattığından şüphelendiğim hikayeyi.

"1442 yılında Papa, o zamana kadar Orta Doğu'nun büyük bir kısmını fethetmiş olan ve Avrupa'ya doğru ilerleyen Osmanlı Türklerine karşı yeni bir Haçlı seferi düzenlemeye karar verdi. Birinin onları dize getirmesi gerektiği düşünüldü ve Polonya kralı seçildi. Zafer hayalleri vardı ama henüz yirmi yaşındaydı ve savaş tecrübesi çok azdı. John Hunyadi adında talihli bir askerin rehberliğine güveniyordu."

Hunyadi'nin kötü adam olup olmadığını sormama gerek yoktu. Mircea'nın ses tonu dindar bir Katolik'in "Şeytan" derken kullandığı tonla aynıydı. "Anladığım kadarıyla onun hakkında pek bir şey düşünmemişsin."

Mircea'nın eli kolumda hafifçe aşağı yukarı gezindi ve tüylerim diken diken oldu. "Hunyadi'nin askeri yetenekleri vardı," diye isteksizce itiraf etti. "Ama hırsları çoğu zaman muhakemesinin önüne geçiyordu. Polonya kralı Ladislas'la birlikte doğuya giderken babamla karşılaştıklarında da durum böyleydi. Napolyon, Tanrı'nın en büyük taburların olduğu tarafta savaştığını söylemişti. Bu yüzyıllar sonraydı ama babamın görüşünü oldukça iyi özetliyor. İşte bu yüzden tüm diplomatik becerisi onların 'ordusunu' gördüğünde yüzündeki dehşeti engelleyemedi. "

"O kadar kötü müydü?"

"Bu bir ordu değildi. Aptallar yanlarında toplam on beş bin adam getirmişlerdi. Babamın Hunyadi'ye söylediği gibi, sultan sık sık av seferlerine bu kadar adam götürürmü!"

"Bu Hunyadi denen adamın beni dinlemediğini varsayıyorum."

"Babama, bir Hristiyan şövalyenin sultanın 'ayak takımından' yüz kişiye bedel olduğunu söyledi. Ayaktakımı!" Mircea'nın sesi acıydı. "Yeniçeriler, Murad'ın seçkin askeri birlikleri, dünyanın en iyi silahlanmış, en iyi eğitilmiş askerleri arasındayken. Çocukluklarından itibaren eğitilmişlerdi - Türklerin fethettikleri yerlerden *devşirme*, yani bir tür vergi olarak aldıkları Hristiyan çocukları."

"Kölelerin efendileri için savaşmaktan o kadar da heyecan duyacaklarını sanmıyorum."

"Bunlar Amerikan anlamında köleler değildi. Yeniçeriler Osmanlı toplumunun seçkinleri arasındaydı, özgür insanlar tarafından bile saygı duyulan ve korkulan kişilerdi. Hayatları boyunca askerlikten başka bir şey bilmiyorlardı. Yediler ve içtiler. O zamanlar, dikkatlerini işlerinden uzaklaştıracak korkusuyla evlenmiyorlardı bile. Tüm tutkularını savaşa adanmışlardı ve Hunyadi'nin denenmemiş bir kralın emrindeki önemsiz bir kuvveti karşısına aldığı askerler işte bunlardı!"

"Bunu bilmiyor muydu?"

"Elbette biliyordu. Ama kendini beğenmiş, kibirli ve daha da kötüsü bağınaz biriydi. Cessarini adında bir kardinal orduyla birlikte seyahat ediyordu, Tanrı'nın savaş alanında olduğunu görmek için papalık tarafından atanmıştı." Mircea'nın dudakları büküldü ama gülümsemedi. "Eğer öyleyse, diğer taraf için savaşıyordu."

"Kaybettiler mi?"

"Kaybettik. Daha doğrusu, yok edildik." Eli kolumda hareketsiz kaldı.

"Biz mi? Yani siz de mi oradaydınız?"

"Evet. Walachia'dan dört bin süvarinin başında." "Ama babam bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu bilseydi-"

Mircea içini çekti. "Benim argümanım da tam olarak buydu. Ama babam zor bir durumdaydı. Konumunu, tahtı ele geçirmek için kullandığı orduyu ona ödünç veren eski akıl hocası Kral Sigismund'a borçluydu. Sigismund o sırada ölmüştü ama Ladislav onun yerine geçmişti ve babama yükümlülüğünü hatırlattı. Ayrıca babamın, Türk tehdidiyle mücadele etmek amacıyla kurulmuş Katolik bir askeri örgüt olan Ejderha Tarikatı'nın bir üyesi olduğu gerçeği de vardı."

"Yani dini bir şey miydi?"

"Bu politik bir şeydi. Annem ailede dindar olanıydı; babam güçlü bir kola ve iyi bir kılıca inanırdı ve bir tanesine ihtiyacı vardı. Tahtı için, tahttan indirdiği kuzenine yaptığını ona da yapmak isteyecek pek çok rakip vardı. Çevredeki Katolik liderlere kendisine güvenmemeleri için bir neden verirse, Sigismund'un ona yaptığı gibi, içlerinden birine bir ordu ödünç verebilirlerdi."

"O zaman neden güçlere kendisi liderlik etmedi? Neden bunu yapmanız için sizi gönderdi?" "Birimizin gitmesi gerekiyorsa, kendisi gitmeyi tercih ederdi. Ama o

Türklerle bunu yasaklayan bir anlaşma imzaladı." "Ama . . . Onların düşman olduğunu sanıyordum."

"Öyleydiler. Ama aynı zamanda bizim küçük kuvvetlerimizden çok daha büyük bir orduya sahiptiler. İş işgale gelseydi, cesurca savaşırdık ama kaybederdik. Zaten Türkler bir baskın yaptıktan sonra bütün köyleri çarmıha gerilmiş ya da kazığa oturtulmuş olarak bulurduk ya da ölümlerin ağartılmış kafataslarından yapılmış piramitler bulurduk."

"Bunu neden yapsınlar ki? Neden sadece yağmalayıp gitmediler?"

"Çünkü satın alınmak istediler ve babamın çok az seçeneği vardı. Sonunda, onlara yılda on bin altın duka ödemeyi ve savaşta onlara karşı elini kaldırmayı reddetmeyi kabul eden bir anlaşma imzalamak zorunda kaldı. İyi halini garanti altına almak için de iki oğlunu rehine olarak vermek zorunda kaldı."

"Kardeşlerin bu yüzden bir Türk zindanına düştüler." Dünyada daha çok Drakula olarak bilinen Vlad'ın bir Türk hapishanesinde delirdiğini biliyordum. Ama oraya nasıl gittiğinin ayrıntılarını bilmiyordum.

Mircea başını salladı. "Babam ateşkes bayrağı altında iki küçük kardeşimi de yanına alarak antlaşma görüşmesine gitti. Güvende olmaları gerekiyordu ama oraya varır varmaz yakalanıp zincire vuruldular. Vlad ve Radu, antlaşmayı imzalaması için kendisine verilmeden önce götürüldüler. Bunu yapmazsa hayatlarının kesinlikle kaybedileceğini biliyordu."

"Yani imzaladı."

"Evet ve bu nedenle Ladislas, lanet olası aptal haçlı seferinde onunla birlikte savaşmak için Tarikat'ın bir üyesi olarak sadakatini talep ettiğinde imkansız bir duruma düştü. Babam tahtını riske atmadan reddedemezdi ama kabul etmek de muhtemelen oğullarının ölümü anlamına gelecekti. Bu nedenle Ladislas'la birlikte kabul edilebilir en küçük kuvveti göndermeyi kabul etti, ancak komuta etmem için beni seçti, böylece anlaşmanın ruhunu olmasa da lafzını korudu."

"Türklere karşı elini bile kaldırmayarak." "Evet."

"Sanırım işe yaramadı?" Gerçekten sormama gerek yoktu. Mircea'nın ifadesinden bu kadarını okuyabiliyordum.

"Hiçbir şey işe yaramadı. Savaşta sayıca bire üç üstündük ve sonra o aptal kral beş yüz süvariyle birlikte zafere koşmaya karar verdi ve tahmin edilebileceğı gibi kellesi mızrağı geçirildi. Türkler onu bir ganimet gibi teşhir ettiler. Ve ordusu bunu görür görmez dağılıp kaçtı. Benim kuvvetlerim bir arada kaldı ve organize bir şekilde geri çekilmeyi başardı, muhtemelen bu yüzden çoğumuz hayatta kaldık. Galipler tarafından çırılçıplak soyulan ve leş kuşlarına bırakılan kardinal de dahil olmak üzere hemen hemen herkesin kemikleri savaş meydanında ağarmaya başladı. Hunyadi, elbette, böyle adamların her zaman yaptığı gibi kaçtı."

"Peki ya kardeşlerin?" Yumuşakça sordum.

Mircea yatağı yaslanmıştı, saçları etrafına dağılmıştı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, soluk battaniyenin üzerinde dalgalandırdım, çünkü çok güzeldi. Ama aynı zamanda yüzündeki hüznü silmek için başka bir şey yapamadığım için. Her şey çok uzun zaman önce olmuştu ama görünüşe göre yanılmıştım. En azından bir vampir için geçmiş hiç de solmamıştı.

"Varna'daki yenilgiden önce rehineydiler, evet," dedi bana. "Ama çok iyi muamele görmüşlerdi. Başkent Edirne'de tutuldular, mevkilerine yakışır yiyecek ve giyecekler verildi, iyi eğitim aldılar ve hatta şehir içinde biraz özgürlükleri oldu. Fiyaskodan sonra pis bir zindana hapsedildiler, her gün dövüldüler ve yarı aç bırakıldılar. Hayatta kalmaları bir mucize."

"Ve baban hiçbir şey yapamadı mı? Fidyeye ödeyemez ya da-"

"Hayır. Varna tüm Doğu Avrupa'yı fethe açık bıraktıktan sonra Türkler parayla ilgilenmiyordu - ya da o zamanlar öyle görünüyordu. En uysal olduğunu kanıtlamış olan Radu'yu, Walachia'yı ilhak ettiklerinde kukla prens olması için yetiştirdiler. Onlarla her fırsatta savaşan Vlad'a çok kötü davrandılar ama hayatta tuttular çünkü onlara duyduğu nefret, ortak düşmanları Hunyadi'ye duyduğu nefretin yanında solda sıfır kalıyordu."

"Onun hapsedilmesine neden olduğu için mi?"

"Hayır." Mircea aniden ayağa kalktı. "Çünkü Hunyadi onun tüm ailesini öldürdü."

Mircea balkonda gözden kaybolurken ben orada göz kırparak oturuyordum. Yorganı etrafıma sardım ve biraz tereddütle takip ettim, çünkü istendiğimden emin değildim. Onu bir sigara yakarken buldum, tercih ettiği küçük, koyu renkli, baharatlı sigaralardan biriydi, ki bu pek de iyi bir işaret değildi. Mircea sadece sinirlerini yatıştırmak istediğinde ya da ellerini birinin boynuna dolamaktan başka bir şey yapmak istediğinde sigara içerdi.

Ama sanırım o kişi ben değildim, çünkü beni kendine doğru çekti, yorganın sıcaklığına kendi sıcaklığını da kattı ve normalde soğuk olan balkonu neredeyse rahat bir hale getirdi. Bu otel bir tren istasyonuna bağlıymış gibi görünüyordu, çünkü aşağıda bir sürü insan gelip gidiyordu ve hepsi de Dickens'tan fırlamış figüranlar gibiydi. Belki de *bir Noel Şarkısı*, çünkü bir grup insan bu çılgın koşuşturmanın ortasında kaldırımda şarkı söylüyordu. Şarkılar, esintiyle savrulan parçacıklar halinde bize doğru sürükleniyordu.

Uzun bir süre Mircea sigara içti ve ben sadece o kolların beni sarmasından keyif aldım. Müzakereler, Senato görevleri ve lanet olası taç giyme töreni zamanının çoğunu aldığı için bugünlerde bunu pek sık yapamıyordum. Başımı omzuna yasladım; bu kadar iyi hissettirmesi her zaman şaşırtıcıydı.

"Babam Hunyadi'ye çok öfkeliydi," dedi sonunda, karanlığa karşı hayalet gibi solgun, yukarı doğru sürüklenen tatlı kokulu bir duman çıkararak. "Adamı uyarmış, gitmemesi için neredeyse yalvarmıştı ve şimdi on beş bin iyi adam ölmüş, oğulları tehlikeye girmiş ve *hiçbir şey* kazanılmamıştı. Haçlı seferi Osmanlılara zayıflığımızı göstermekten başka bir işe yaramamıştı ve onları bu zayıflıktan faydalanmakta tereddüt etmeyeceklerini bilecek kadar iyi tanıyordu."

"O ne yaptı?"

Mircea omuz silkti, sırtında sıvı bir hareket vardı. "Yapması gereken şeyi yaptı. Adam Walachia'dan geçerken onu hapsetti, işlediği suçların hesabını vermesini istiyordu. Ama Hunyadi'nin güçlü dostları vardı ve hemen babama onu serbest bırakması için yalvarmaya başladılar."

"Ve yaptı mı?"

Mircea bir an sessiz kaldı ama kolları neredeyse fark edilmeyecek şekilde bana sarıldı. "O zamanlar bana Cesur Mircea derlerdi," dedi sessizce. "Savaşdaki hareketlerimden dolayı. Ama o olayda çok cesur davrandım. Öfkeli ve kederliydim ve o haçlı seferi felaketinde aldığım yaraların acısı hâlâ üzerimdeydi, aceleci davrandım. Hunyadi'nin kibrini ilk elden nasıl gördüğümü, egosunun ve hırsının onu başarısızlığı için bir günah keçisi bulmaya iteceğini bildiğimi söyledim. Şehit kralı ya da aziz kardinali suçlayamazdı, bizi açık hedef olarak bıraktı. Babama onu öldürmesi için yalvardım, eğer onun kellesi gitmezse bizimkinin gideceği konusunda uyardım."

"Peki dinledi mi?"

"Hayır. Ama başka biri söyledi. Hunyadi'ye kimin söylediğini bilmiyorum, hiç de bilmedim. Ama bir şekilde, sözlerim onun kulaklarına ulaştı. Babam baskılara boyun eğip onu serbest bıraktıktan sonra Hunyadi tam da söylediğim şeyi yapmaya yemin etti: hepimizin öldüğünü görmek. Sadece üç yıl sonra bir güç topladı ve bize -eski müttefiklerine- saldırdı. Ailem canını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldı ama bu pek işe yaramadı. Boyarlar -yerel soylular- onun maaşlı adamları peşimize düştü. Bizi yakaladıklarında yılın bu zamanlarıydı."

Orada sıcak ve güvenli bir şekilde durup Noel şarkıları dinlemek, soğuk, keskin havayı ve Mircea'nın küçük sigarasını koklamak biraz uyumsuzdu. Ve onun hissetmiş olabileceği dehşeti hayal ediyordum. "Herkesi öldürdüler mi?"

"Ulaşabildikleri herkesi. Annemin boğazını kestiler, babama işkence ettiler ve beni diri diri gömdüler. İronik ama kardeşlerimi kurtaran tek şey Türklerin elinde olmaktı. Edirne'de, evlerinde kendi yataklarında olabileceklerinden çok daha güvendeydiler."

Dönüp ona baktım. "Bunu bana neden söyledin?"

Soğuk eller paltomun içine girdi, çıplak bedenimi okşadı ve beni ürpertti. "Böylece anlayabilirsin. Bir keresinde tüm ailemin ölümüne sebep oldum-"

"Yapmadın!"

"Şşş." Elleri belimin etrafında kıvrıldı, sonra en sevdiği yere, çıplak kıcıma yerleşmek için indi. "Yaptığım şeyle yüzleşmek için beş yüz yılım oldu. Genç, öfkeli ve aptaldım ve Hunyadi hiçbir şey söylemesem bile aynısını yapabiliirdi. Bunu asla bilemeyeceğim. Bildiğim tek şey, o trajik hatadan öğrendiğim şey, sevdiklerimi bir daha asla riske atmamak oldu."

Başımı kaldırıp ona baktığımda siyah saçlarının karla tozlanmış olduğunu gördüm. Yüksek, kemerli kaşlarına yapışmış, kirpiklerinde titriyordu. "Beni seviyor musun?"

Bir an için bana baktı. Sonra başını geriye attı ve güldü, zengin, yumuşak bir sesle, çekinmeden ve utanmadan. "Hayır, hiç de değil. Sevmediğim kadınlar için düzenli olarak tanrılarla savaşıyorum!"

Orada öylece durdum, kar yanaklarımda gözyaşı gibi eriyordu. Bir süre sonra "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Daha önce kimsenin bana bunu söylememiş olması dışında. Ne Eugenie, ne de Rafe. Öyle davranmışlardı, bunu pek çok küçük yolla göstermişlerdi ama hiç kimse söylememişti.

Hiç kimse.

Mircea beni kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yasladım.

Bir an sessiz kaldı. "O zamandan beri bu mevsimde zorluk çekiyorum."

"Belki de kötü anıların yerine iyi bir anıya ihtiyacınız vardır."

Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Peki böyle bir şeyi nereden bulabilirim?" Başımı göğsüne gömdüm. "Sanırım bir yolunu bulabiliriz."

Bölüm Otuz Dokuz

"O şeyi getirdin mi?" Ertesi sabah yatakta doğrulup sordum. Yatağın ayakucunda duran, kışında yanık izi olan, hırpalanmış eski bir valize bakıyordum.

Pencerenin yanındaki küçük masada kahve dolduran Mircea, "Onu zor terk ettim, dulceață," dedi. "Tılsım hâlâ işe yarıyor."

"Sayılır." Bir haftalık bir buket ya da yarı sönmüş bir balon gibi sarkıyordu. Parmağımla ittim, havada biraz sallandı ve kötü bir koku yaydı. Burnumu kırıştırdım, üzerime bir çarşaf sardım ve kahvaltıda ne olduğuna bakmaya gittim.

Sulu güneş ışığı camdan içeri sızıyor, beyaz porselen ve som gümüş parıldıyor ve tel sepetten ağız sulandıran kokular sızıyordu. Taze çörekler. Nefis.

Mircea bana bir fincan kahve uzattı. "Annene ait olduğu için sende kalmasını isteyebileceğini düşündüm."

"Ne, bavul mu?"

Başını salladı.

Başımı salladım, ağzım çörekle doluydu. "Büyücünündü."

Mircea kara bir kaş kaldırdı. "Onun parfümünü kullanmadıysa hayır."

Yutkundum ve küçük çantayı kenara çektim. Yanmış deri ve dumandan başka bir koku almadım ama Mircea'nın burnuna güveniyordum. İçinde bir yığın iç çamaşırı ve birkaç kadın kıyafeti olduğu belliydi. Bana bir numara büyük gelen bir çift ayakkabı. Ve yan taraftaki bir cebe sıkıştırılmış bir sürü eski mektup.

"Ama bavulunu hazırlayacak zamanı nasıl bulmuş olabilir?" Onları karıştırırken sordum. "Sanki kaçırıldığını biliyordu!"

"Eğer gördüğümüz şey gerçekten
buysa." Kafamı kaldırdım. "Ne
demek istiyorsun?"

"*Dulceață*, zorlama altında olan pek çok insan gördüm ve her biri birer boşluktu. Hareketleri, konuşmaları neredeyse robotik... Karar vermiyorlar; emir bekliyorlar. Ve kendilerini esir alanlara susmalarını söylemiyorlar."

"Onunla bilerek mi gittiğini söylüyorsunuz?" "Tek cevap bu gibi görünüyor."

"Ama ... neden? Böyle birini nereden *tanıyabilir* ki? O Pythian varisiydi!"

"Belki mektuplar size anlatır."

Başımı salladım, birbiri ardına açtım. "Hayır. Bunların hepsibabam tarafından yazılmış. Görünüşe göre bir süredir ona yazıyormuş ve o da bunları saklıyormuş. "Kaşlarımı çattım. "Ama bu da mantıklı değil. Jonas dedi ki

Annemle babam birlikte kaçmadan bir hafta önce birbirlerini çok az tanıyorlardı. Ve bunlar . "Birkaç tanesini daha kontrol ettim. "Bir hafta öncesinden daha eskiye dayanıyorlar. on yıl."

Mircea tereddüt etti. Fark etmemiş olabilirdim ama tam ona bakıyordum. Ve kesinlikle bir şey söylemeye başladı ve sonra durdu. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Yanılıyor olabilirim," dedi dikkatle. "Uzun yıllar oldu ve o zamanlar özel bir dikkat göstermem için bir neden yoktu-"

"Neye dikkat?"

"Babanın bireysel kokusuna."

Kaşlarımı daha sert çattım. "Bunun ne anlamı var-"

"Partide fark etmedim. İşler çok karışıktı ve çevrede çok fazla başka koku vardı. Ama dün gece büyücünün yanında dururken tanıdığımı sandım-"

"Hayır." Dehşet içinde ona baktım.

"-aynı tütün, aynı kolonya, aynı marka saç pomadı
-"

"Hayır!"

O lanet kaş yine kalktı. O şeyden nefret etmeye başlamıştım. "Tehlikeli bir kara büyücü tarafından evlat edinilmeyi mi tercih ederdin?"

"Evet! Eğer alternatifi o ise. O-"

"Oldukça yetenekli."

Ona baktım. "*Gördün* mü?"

"Anneni uzun bir süre boyunca dört yarı tanrıdan koruduğunu gördüm."

"O böyle bir şey yapmadı! Arabayı o kullanıyordu-"

"Evet. Çünkü savaş büyücüleri dışında herhangi birinin aynı anda hem kalkanını koruyup hem de başka bir şeye konsantre olması zordur."

"Ben bir kalkan görmedim."

"Ben daha fazlasını yapmadım. Ama birkaç doğrudan vuruşun bir şeye çarptığını gördüm. Tüm kovalamaca boyunca bunu sürdüremedi ama kesinlikle yardımcı oldu. Ve dün gece-"

"Tek yaptığı bir bavulu büyülemektir."

"Ve işe yaradığını kanıtladı, değil mi? Spartoi onları köşeye sıkıştırmış olmalı, ama o onların saflarını yararak-"

"Çünkü deli bir adam gibi davranıyordu!"

"-ve nadiren gördüğüm bir büyü fırtınası sırasında anneni korudu."

"Sürekli çığlık atıyordu!"

Mircea'nın dudakları büküldü. "Kahramanlar sadece sinemada belli bir şekilde görünmek zorundadır. Birçok savaşta bulundum, *dulceață*, ve sana tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki önemli olan neyin işe yaradığıdır. Ladislas'ın hücumu kahramanca görünüyordu.

-Sancaklar dalgalanıyor, zırhlar parıldıyor, beş yüz at büyük bir dalga halinde dörtlüye koşuyordu ama bu aptallığın doruk noktasıydı. Babanın taktikleri daha az etkileyiciydi ... ama başarılı oldular. Sonunda hangisi daha kahramanca?"

"Ama hiç öyle görünmüyordu!" Çöpleri toplamaya çalışarak söyledim. Çünkü Mircea ne isterse söyleyebilirdi ama o adamla akraba olmak . . Hayır. Hayır. Sadece hayır. "Kaçıran kişi uzun boylu ve sarışındı ve sen babamın-"

"Bana nasıl görüldüğünü size anlatmıştım. Ama saklanıyordu; bir glamourie kullanmış olması şaşırtıcı olmazdı. Aslında kullanmasaydı daha da şaşırtıcı olurdu."

"Ama partide hiçbir şey olmaması gerektiğini, adamlarınızın kontrol ettiğini söylemişsiniz! Eğer o benim babam olsaydı, annemle kaçmak için ya da her ne halt ediyorlarsa, orada olması gerekiyorsa, adamlarınızın bunu bilmesi gerekmez miydi?"

"Her şeye rağmen partinin olaysız geçmesi gerekiyordu," diye kabul etti Mircea. "Aksi takdirde seni oraya götürmezdim. Annenizin birkaç aydır kayıp olduğu bildirilmemişti."

"İşte. Gördünüz mü? O benim babam olamaz!"

"Evet, ama *dulceață*, önemli olan terim 'rapor edildi'. Adamlarım partide değildi; kendileri görmediler. Resmi raporlara göre hareket ediyorlardı. Raporlar pekala değiştirilmiş olabilir."

"Ayarlanmış mı? Ama neden-"

"Onu bulmaları için onlara zaman vermek için." Elini salladı. "Pythian sarayı yanılmaz, gizemli, her şeyi bilen biri gibi görünmeyi sever. Bu, varislerini hiçbirinin öngöremediği bir dizi koşulda kaybetmeleriyle artacak bir itibar değil. Onu kaybettiklerini kabul etmeden önce bir süre beklemleri şaşırtıcı olmazdı. Kimse bir sorun olduğunu fark etmeden onu bulup geri getirmek için bir şans isteyeceklerdir."

"Ne zaman ayrıldığı konusunda yalan söylediklerini düşünüyorsun."

Omuz silkti. "Bence bu mümkün, evet. Babanızın onu kaçmadan önce bu kadar kısa bir süre tanıdığını iddia etmelerini hep garip bulmuştumdur. Sekiz gün, Pythia tahtının varisini her şeyi geride bırakıp kaçak bir hayat sürmeye ikna etmek için fazla bir süre değil!"

"Ama ... ama partide işleri bozmaya çalışıyordu! Lonca'nın *işi* bu," diye ısrar ettim.

Mircea başını eğdi. "Ama eğer durum buysa, neden Leydi Phemonoe'ye odaklanmıyoruz? O Pythia'ydı; annen sadece varisiydi. Ve her halükârda yakında ortadan kaybolacak biri. Onu görevinden birkaç ay erken uzaklaştırmanın tarih üzerinde büyük bir etki yaratması pek mümkün görünmüyor."

"Hayır! Her yerde büyüler vardı-"

"Evet, anneni ve Pythia'yı korumaya çalışan savaş büyücüleri tarafından fırlatıldı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü büyüler donmuştu, *dulceață*. Eğer baban onları fırlatmış olsaydı, onlar da baban gibi zamanın içinde sıkışıp kalmayacaklardı."

Başımı salladım. "Babam Kara Çember'in bir üyesiydi, Lonca'nın değil."

"Her ikisi de olmaması için bir neden var mı?"

Sandalyeme geri oturdum ve ona ters ters baktım. "Tamam. Yani dünyayı değiştirmek isteyen çılgın bir tarikatın parçası, ama sonra bir gün canı sıkılıyor ve -sırf laf olsun diye- etraftaki en kötü şöhretli karanlık büyücüler grubuna katılmaya ve onları ele geçirmeye mi karar veriyor? Ve bu işe yaramayınca, oh iyi diye düşünüp Pythian varisiyle mi kaçıyor? Bunu mu demek istiyorsun?"

Mircea güldü. "Babanın ilginç bir adam olduğunu düşünmüştüm. Sadece ne kadar ilginç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"O ilginç biri değil; o bir kaçık. Ve o benim babam değil."

Mircea başını salladı. "Dediğiniz gibi. Ama belki bunu daha sonra, kendi zamanımızda tartışabiliriz?"

"Sadece misafirlerin evinizi ne kadar kötü dağıttığını görmek istiyorsunuz."

Dudakları büküldü. "Altı senatonun beşinden temsilcilerin katılımıyla, bu bir endişe kaynağı."

"Pekâlâ." Kahvemi bitirdim ve bir çörek daha aldım. "Ama önce süite gidelim. Kıyafete ihtiyacım var."

"Ve daha sonra, eğer ayakta kalırsa, size evi gezdireceğim."

"Anlaştık," dedim ve elini tuttum. Ve yer değiştirdim. Ve başımın belada olduğunu hemen anladım.

İpuçlarından biri, süitin pelüş halısı yerine ayaklarımın altındaki nemli çimlerin kaygan ve ıslak hissiydi. Bir diğeri ise Mircea'nın cam balo salonunun geceye karşı altın renginde parlayan Cheshire kedisi sırtıydı - bitmiş olması gereken bir gece. Üçüncüsü ise çeneme çarpan yumruktu, beni yere serecek kadar sertti.

"Zavallı, zayıf, aptal *çocuk*. Büyük Apollo'yu *sen* mi öldürdün?" Bir şey beynime cıva yağmuru gibi ulaştı, temiz ve soğuktu ama tüm sinirlerimi yakıyordu. "*Müstehcen*."

Bana neyin saldırdığını göremiyordum - sulu gün ışığından yoğun karanlığa geçiş beni yarı kör bırakmıştı - ama gerçekten o kadar da meraklı değildim. Bizi oradan çıkarmak niyetiyle Mircea'ya uzandım ama onu bulamadım. Güçlü tutuşu artık elimde değildi ve öylece bırakacağından şüpheliydim. Bir kere, benimle birlikte cisimlendiğini hatırlamıyordum. Ve bir diğeri için-

Bir diğeri, insanlar kaburgalarımın tekme attığında genellikle itiraz ederdi.

Acı nefes kesiciydi, etime saplanan bir hançer gibiydi, nefesimi kesiyor ve gözlerimi yaşartıyordu. Ama beni yer değiştirmekten alıkoyacak kadar kötü değildi. Bu başka bir şeydi, beni yakaladı, denediğim anda beni geri çekti.

"Oh hayır. Bu sefer olmaz, küçük Pythia." Çizmeli bir ayak bileğime indi, onu toprağa gömdü, koluma acı verdi ve

hançerlerimi yere sapladı. Elim kasıldı, hala sıcak bir çörek tutuyordum, o da çamura yuvarlandı.

"Bu sefer kaçmak ya da seni kurtaracak güçlü dostlar olmayacak. Bu sefer tamamen bana aitsin."

Kafamı kaldırıp baktığımda, uzaklardan çakan şimşeklerin bir yüzü aydınlattığı kaynayan kara bulutları gördüm. Sulanmış gözlerimin önünde bulanıklaştı, ya da belki de hala yağmakta olan yağmurdu. Ama bir an için neye baktığımı anlayamadım.

Sonra görüşüm açıldı ama yine de yapamadım.

Görünüşte, arkaya kaymış saçları, ince yanakları ve uzun burnuyla keskin yüzlü bir esmerdi, tanımasam da belli belirsiz tanıdık geliyordu ... ve sonra her şey yerine oturdu. Niall, tanıtım departmanındaki işgüzar baş belası. Onu tanımam bir saniyemi almıştı, çünkü yüz aynı olsa da gözler-

Gözleri korkunçtu.

Hayır, korkunç değil. Pritkin'le beni bir ofis binasında kovalayan ejderhanın alter egosunun yüzünde gayet iyi görünürlerdi. Ama aynı ateş gibi yanan gözbebeklerini bir insanın yüzünde görmek, uzamış gözbebekleri ve sürüngenimsi, ağsı zarlarıyla birlikte . . .

İçgüdüsel bir tiksinti dalgası tenimi kapladı ve tüm tüylerimi diken diken etti.

Sanırım beşinci Sparto'i'nin nereye gittiğini biliyordum, diye düşündüm çılgınca, panikleyip tekrar yer değiştirmeye çalışırken bile. Ama aynı şey oldu; Çember'in kementlerinden biri tarafından yakalanmış gibi, canımı acıtacak kadar sert bir şekilde ayaklarının dibindeki toprağa geri çarpıldım. Ama bunun o olduğunu sanmıyordum. Çünkü üzerimde duran yaratık bir şey tutuyordu.

İnce bir altın zincir ve ucundan sarkan tanıdık tılsım şimşek gibi çaktı. "Bunu tanıdın mı?" Niall hoş bir şekilde sordu. "Bunu iyi arkadaşın savaş büyücüsünden aldım. Ona Jonas'ın beni bunun peşinden gönderdiğini söyledim ama bana inanmamış gibiydi."

Yavaşça bir o yana bir bu yana sallanan zararsız görünümlü küçük şeye baktım ve Pritkin'i bugün görmediğimi irkilerek hatırladım. Bunu düşünmemiştim; dinlendiğini varsaymıştım. Ama ya onun yerine-

Kanım dondu.

"Ne-ne yaptın?" Kalın bir sesle sordum. Çenemden aşağı kan damladı. Silme zahmetine girmedim.

"Şöyle diyelim, onun bir kez daha sizi kurtarmaya geleceğine güvenmemeniz gerektiğini düşünüyorum. Ya da başka birinin, bu konuda. Taç giyme töreni başladı; tecrit yürürlükte. Ve sona erdiğinde" -gülümsedi- "kurtarılacak pek bir şey kalacağını sanmıyorum."

"Ben olsam buna bahse girmezdim," diye hırladım ve yer değiştirdim.

Tabii ki çok uzağa gidemedim. Bundan kurtulursam *toz* haline getireceğim lanet olası kolye bunu gördü ve beni neredeyse anında geri çekti. Ama bu sayede kolumu kurtardım ve yeniden maddeleştiğimde birkaç metre ötede, Niall'ın arkasıdaydım.

Döndü, altıncı hissi onu tehlikeye karşı uyarmıştı ki bileziğimden iki hayalet hançer fırladı. Loş ışıktaki normalden daha parlak görünüyorlardı ama her türlü şiddet için normal coşkularını taşıyorlardı. Gövdesine, onu bir ağaca savuracak ve orada sabitleyecek kadar güçlü bir şekilde çarparak gösterdikleri gibi.

Bir saniye kadar. Elleri serbestti ama onları kullanmaya zahmet etmedi. Sadece öne, kabzalarına kadar kana bulanmış gömleğinin içinde kaybolan bıçaklara doğru eğildi. Ve sonra bıçakların *arasından geçip* gittiğinde tamamen yok oldu. Kabzalar bir şeye -kalbine, göğüs kafesine; kim bilir- takıldığı için küçük bir duraklama oldu ve sonra arkasındaki tahtada titreyen bıçakları görmeden önce bile beni biraz sersemleten bir emme, gıcırdama sesiyle serbest kaldı.

Sonra gözümü kırdım ve üzerimdeydi, bir şey patlayana kadar zaten yaralı olan bileğime bastırıyordu. Bir hançer acısı kolumu boydan boya sardı ve nefes nefese kalmama neden oldu. Ve bu, ayağını hafifçe döndürerek kemiğin kemiğe sürtünmesine neden olmadan önceydi.

Kırık bileğimin etrafında kıvrılmamaya çalışarak çığlık attım, tekrar yer değiştirmeye çalıştım. Ama Tanrım, acıyordu, *acıyordu* ve *odaklanamıyordum*-

Hiçbir şey yapamadım, üstümü bile örtemedim. Havlumu birkaç metre ötede duruyordu ve beni bir sürü çamur dışında çıplak bırakmıştı. Ama Niall'ın umurunda olduğunu sanmıyordum. Bana bakarken o korkunç gözlerinde ne şehvet vardı, ne sıcaklık, ne de insani bir duygu. Sadece soğuk bir değerlendirme, havada bana attığı aynı tüyler ürpertici bakış.

"Biliyor musun," dedi hafifçe. "Sanırım bundan hoşlanacağım." "Bu intikamla mı ilgili?" Nefesim kesildi.

"Hayır, seni aptal çocuk. Bu bir bonus olacak. Bu, sen doğmadan çok önce başlayan bir kovalamacanın sonuyla ilgili. O lanet sürtük

Artemis kendi başına döndü ve tanrıları hakları olan yerden kovdu. Dünyalar arasındaki yollar üzerindeki gücünü kullanarak bir kapıyı suratlarına kapattı ve cehennemler üzerindeki gücünü de orada tutmak için kullandı."

"Cehennem mi?"

"Dünya bir üst cehennemdir. Yoksa iblisler buraya nasıl bu kadar kolay seyahat edebilir? O kalesinde bir kraliçeydi; kimse ona dokunamazdı. Tanrıların geride bıraktığı çocuklardan başka kimse."

"Artemis'i mi arıyorsunuz?" Dünya küçük.

"Aramak değil; bulmak. Onu bin yıl boyunca aradık ama hiçbir şey bulamadık, hiçbir şey! Ama sabırlıydık, çünkü kraliçe olsun ya da olmasın, bu dünyanın onun türünü beslemediğini biliyorduk. Geçen her yüzyıl onu zayıflattı, gücünü tüketti.

Sizce büyüsunü beslemek için neden Çember'i oluşturmak zorunda kaldı? Bir tanrıça kendi kendine güç sağlayamaz mıydı?"

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Hayır. Onlar da bilmiyordu. Neden bu kadar çok sevdiği insanlara güvenmek zorunda kaldığını hiç merak etmedi - çünkü kendi gücü azalıyordu. İzledik ve bekledik, er ya da geç bu dünyada kalan tek tanrı gücü kaynağına gitmek zorunda kalacağını biliyorduk."

Acıdan ve kafatasımın arkasına bir şey vuruyormuş gibi hissetmemden dolayı anlamam biraz zaman aldı. "Pythian gücü."

"Evet. Kendi kardeşinin mirası. Kendi muazzam güç deposu azaldıkça, inceldikçe ve tükendikçe, her yıl daha da fazla ona açlık duymuş, onu arzulamış olmalı. Ve sonunda, üç bin yıl sonra, kırıldı ve ona sahip olduk. *Ona sahip olduk!*"

"Onu sen mi öldürdün?" Bunun doğru olmadığını bile bile söyledim. Bilmek Başımdaki çarpıntı giderek artıyordu.

"Denedik. Nasıl da denedik. Gördüğün gibi küçük Pythia, bir dünyayı kapatabilecek hiçbir büyü yok. Hiçbir söz, hiçbir büyü, hiçbir tılsım böyle bir güce sahip değildir. Onun bile bunu başarabilmesinin tek yolu, kendinden bir parçayı, varlığının dokusundan bir parçayı büyüsunün içine örmektir. Onun bir parçası oldu, ayrılmaz bir parçası. Peki küçük Pythia, bir büyüsunün hayati bir bileşenini çıkardığında ne olur?"

"Düşüyor," dedim boş boş.

"Evet. Biz de denedik. Ama onu kaçırdık. Aptal bir büyücü ona yardım etti, hiç beklemediğimiz bir şeydi. Ve yine duman gibi kayboldu. Ama gücü zayıftı, çok zayıftı! Yakın olduğumuzu biliyorduk. Gücümüzü iki katına çıkardık.

çaladı, gece gündüz yorulmadan çalıştı. Ve nihayet, beş yıl sonra, onu tekrar bulduk."

Vuruşlar artık binlerce koşan at gibi gümbür gümbür geliyordu.

Ya da uzak bir sokakta çılgın bir arabayı çeken biri.

"Büyücü onu bir vampirle birlikte saklamıştı! Sonunda izini bulduğumuzda vampir durumu çoktan halletmişti. Bir iş anlaşmasında büyücü tarafından aldatılmıştı, ya da o öyle söyledi. Ve mümkün olan en son intikamı almıştı."

Davulun sesi o kadar yüksekti ki zar zor duyabiliyordum. Sert ve hızlı, kalbimin gümbürtüsü gibi, kulaklarımda çınlayan kan gibi, kırılmak üzere olan bir dalganın tepesi gibi-

"Bize onun öldüğüne dair yemin etti ve biraz kontrol ettikten sonra doğruyu söylediği ortaya çıktı. Yine de büyü düşmemişti! Vampirin bombasıyla binlerce parçaya ayrılmıştı ama her zamanki gibi sağlamdı. İşte o zaman fark ettik ki, arkasında kendinden bir şeyler bırakmış olmalıydı."

"Hayır."

"Oh evet. Ama vampir bize yalan söyledi. Bir çocuktan hiç bahsetmedi, küçük nakit ineğini canlı ve iyi tutmak ve onun için çalışmak istiyordu. Ve bizim itibarımızı zedeleyecek şekilde, bu fikir aklımızın ucundan bile geçmedi. Neden olsun ki? O ünlü bakire tanrıçaydı. Burada tanrılar yoktu, ona layık kimse yoktu, öyleyse kimi yatağına almış olabilirdi?"

"Hayır!"

"Evet, dehşet verici, değil mi? O gülünç yaratık ama bilmemiz gerekirdi. Her şey adında yazılıydı. Garm tüm eski destanlarda Hel'in sadık yoldaşydı, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım.

"Ama biliyor muydunuz? Eski Nors dilinde 'Garm',

'Paçavra' demektir. " Başımı salladım. Bu demek değildi

ki-

Gördü ve gülümsedi. "Ragnar Palmer - bu babanın gerçek adıydı, değil mi? Değiştirmeden önceki adı? Ve 'Ragnar' Eski Nors dilinde 'tanrıların savaşçısı' anlamına geliyor."

Dalga kırıldı, beynime çarptı ve bir an için tüm düşünceleri sildi. Ve tekrar düşünebildiğimde, bir dizi görüntü, ipucu, görmem gereken ama kesinlikle görmediğim şeyler vardı. Annem geçersiz kılıyordu

Agnes'in partideki büyüleri, hiçbir varisin yapamaması gereken bir şeydi. İnanılmaz dayanıklılığı, bir dövüşün sonunda onu başlangıçta olduğumdan daha güçlü bırakması. Sparto'nun onu "uzun zamandır" kovaladığını söylemesi. Artemis'in çocuğunu sorduğumda Deino'nun yüzündeki ifade.

Sonunda bunun ne olduğunu anladım: şaşkın bir inanmazlık. Sempatî duyabilirdim.

"Annenle baban öldükten sonra izler kayboldu," dedi Niall bana kayıtsızca. "Başka yollar üzerinde çalışmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Beş kez zamanda geriye gitmek, ona en zayıf olduğu anda saldırmak için özenle güç topladık. Ve beş kez başarısız olduk, o lanet büyüler yanlış ateşlenip geri teptikçe ve bizi paramparça ettikçe tekrar tekrar öldük!"

Yüzü, sıcak nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar alçaldı, sıcaktı - insan olamayacak kadar sıcak. O gözler doğrudan benim gözlerime bakarken böyle bir şansım yoktu. Onlara baktım, korkudan çok inançsızlığım yüzünden felç olmuştum.

Bu gerçekleşmiyordu. Bu gerçekleşmiyordu. Bu-

"Kişinin kardeşleri tarafından diriltirme yeteneğine sahip olması, *ölürken* acı hissetmeyeceği anlamına gelmez," diye tısladı. "Ben kanadım, kardeşlerim kanadı, defalarca. Bir *hiç* uğruna. Ta ki bir ay önce o aptal Saunders bana gelip küçük bir iyilik isteyene kadar. Görünüşe göre vampirlerin altın bir kızı varmış, adını karalamamı istediği parlak yeni bir Pythia. Bu arada, *annesinin kim olduğunu* asla *tahmin* edemezsin."

Sonuncusu bir çılgıktı ama irkilmedim bile. Çok ileri gitmiştim. Bunun için.

"Şok olmuş olmalıyım," dedim boş boş.

"Bu çok saçmaydı! Aptal küçük bir kız bu kadar sorun yaratabilirdi. Siz sahneye çıkmadan önce Myra Senato'yu yok etme yolunda ilerliyordu. Vampirler arasındaki müttefiklerimiz geriye kalanları devralmak üzereydi. Halkımız Çember'e sızmış, Marsden'i görevden almış ve yerine açgözlü, ikiyüzlü, istediği zaman manipüle edilebilen ve şantaj yapılabilen bir aptalı getirmişti. Tüm cephelerde zayıf düşmüş, müttefikî kalmamış ve gidecek hiçbir yeri olmayan Çember birkaç hafta içinde güçlerimizin eline geçecek ve Artemis'in lanet büyüğü de onunla birlikte yok olacaktı.

"Ama dokuzuncu saatte ne olur? Aptal, beceriksiz, gülünç bir *çocuk* sahneye çıkıyor ve *her şeyi* mahvediyor. Birkaç ay içinde Myra'yı yok ettiniz, Marsden'ı yeniden göreve getirdiniz ve

vamp rleri birleşt riyor! Evet, orada ger ekten ne yaptıklarını biliyoruz," dedi ve evi işaret etti. "Ama bu olmayacak Pythia. Verdiğin zararı onaracaksın. Bu iş şimdi bitiyor."

OceanofPDF.com

Kırkınıc Bölüm

Beni ayağa kaldırdı ve sonunda neyi beklediğini anladım. Salon ışıkları sönmüş, bir zamanlar ışıl ışıl olan balo salonu karanlık ve sessiz kalmıştı. Çok iyi göremiyordum ama seebildiğim kadarıyla, cam açıklık boyunca uzanan insanlardan oluşan sağlam bir duvar vardı, kafaları ötesindeki daha açık renkli duvarları karartıyor, mücevherleri ara sıra ışığı yakalıyordu.

Stadyum koltukları gibi, diye düşündüm boş boş. Sadece bu gece izledikleri şey son futbol maçı değildi. Bir idamdı.

"Sana yardım edemezler," dedi bana. "Ama tüm planlarının, entrikalarının ve işe yaramaz ittifaklarının duman olup uçmasını izleyebilirler. Sen ölürsün, büyü başarısız olur ve babam geri döner. Ve o hainin son mirası da sonsuza dek yok olur."

Cevap vermedim, çünkü bana elinin tersiyle vurdu ve ben de yere yığıldım. Ama sonra, buna gerek kalmadı. Çünkü karanlık aniden kayboldu, ağaçlar birbirlerine fısıldarken ayın soluk lekesi nazlı bir kadın gibi bir tepenin üzerinden süzüldü. Ve bir anda her şey değişti.

Karanlık gökyüzü cılalı gümüş rengine bürünmüştü, ıslak çimenler elmas gibi parlıyordu, tepeler, ağaçlar ve etrafımızdaki her şey parlak beyaz bir ışıkla yıkanıyor. Deino'nun bana önerdiği, ama benim anlamadığım ışıklı, dalgalanan bir küre, içine düştüğüm su birikintisinde yansıyor. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Annemin bana bakarken yüzünde beliren sevinç, acı ve inançsızlık karışımı ifadeden beri.

Spartoi peşine düşmeseydi, kaçmak zorunda kalmayacak, Tony ile birlikte olmayacak ve ölmeyecek olan annem. Onu öldürmüş de olabilirlerdi. Onu öldüren kişinin ellerine teslim etmişlerdi.

Ama onu ldrmemişlerdi. Onu ldremediler. Yüzyıllar boyunca gücünü kaybetmiş olabilirdi ama cesaretini asla kaybetmemişti. Bu şeylerden drdyle iki kez karşılaşmış ve kazanmıştı. Ve tüm bunları benimle aynı güç kaynağından, doğuştan sahip olduğu gten faydalanarak yapmıştı.

Benim olduğu gibi.

Gücümün uzaylılara ait bir şey olmadığını düşündüm, gökyüzünü hayretle izlerken. Bir başkasından ödünç alınmamış ya da daha iyi bir adaydan çalınmamıştı. Daha iyi bir aday yoktu; hiçbir zaman da olmayacaktı. Beni görür görmez Myra'dan uzaklaşmıştı, tıpkı ay çıktığında oluşan gelgit gibi. Çünkü o benimdi, benimdi; benim olduğunu biliyordu.

Yetişmesi biraz zaman alan bendim.

Ayağa kalkmak için güç toplayarak dört ayak üzerinde yuvarlandım. Biraz sallanıyordum ve bileğim yanacakmış gibi hissediyordum. Ama ayaklarımın üzerinde çömelmeye başladım.

Spartoi bana baktı. "Benimle düello mu yapacaksın?" diye sordu, eğlenerek.

"Fikir bu."

"Ne amaçla? Bir şekilde kazansanız bile, benim türüm ölümsüzdür. Kardeşlerim beni kolayca diriltebilir."

"Biliyorsun," dedim ona. "Ben olsam buna güvenmezdim." "Peki neden?"

"Onları annemin peşinden altıncı kez gönderdin, değil mi? Bahislerinizi korumak için."

"Evet?"

"İyi gitmedi," dedim ve elimi uzattım.

Bir zaman dalgası çimenlerin üzerinden aktı ve ona doğru akarken toprağı çalkaladı. Bir anda dönüştü, altından akan dalgayla neredeyse beni yere serecek bir hava akımıyla yerden yükseldi. Durduğı yerin arkasındaki bir grup ağaç aniden havalandı, saniyeler içinde on, on iki metre yükseldi, ama o iki kat daha yüksekteydi, eğilip dönerken ve dalarken kocaman kanatları ışığı engelliyordu-

Ben yer değiştirirken bile etrafımdaki zemin alevler içinde patladı. Siper almayı umarak yakındaki küçük ağaçların arasına indim. Ama o bunu tahmin etmiş olmalıydı. Çünkü ağaçlar alev alev yanmaya, etrafı cafcaflı bir ışıkla kaplamaya ve garip gölgeler yerde kıvranmaya başladığında hemen tekrar yer değiştirmek zorunda kaldım.

Onları tepenin diğer tarafından, kayalık bir çıkıntının arkasına indiğim yerden görebiliyordum. Havada asılı duran, güçlü kanatlarıyla havayı çalkalayan dönüşmüş Spartoi'nin devasa formunu arkadan aydınlatıyorlardı. Sırtı bana dönüktü çünkü hâlâ ağaçlara bakıyordu. Ama olduğum yerde kalamazdım. Daha iyi görebilmek için dönmeye başlamıştı bile. Her an beni fark edebilirdi.

Düşüncemi tamamlayamadan bir ateş dalgası üzerime doğru geldi. Ve bu atlatabileceğim dar bir akıntı değildi. Kıpkırmızı ve altın rengine geldiyse, gelgit dalgası gibi havayı kabartan bir alev duvarıydı.

Başka seçeneğim olmadığı için tekrar yer değiştirdim ama bunu yapmaya devam edemezdim. Annemin gücüne sahiptim ama dayanıklılığına değil. Şimdiden nefes nefese kalmıştım -zaman dalgası çok fena olmuştu- ve birkaç vardiya daha beni bitkin düşürecekti. Kalan vardiyalarımı değerlendirmek zorundaydım. Bu yüzden tekrar yer değiştirdiğimde, zamanda geri gitmiştim.

Normalde kısa süreli vardiyaları değerlendirmekte iyi değildim. Bir gün, hatta on iki saat falan idare edebilirdim ama daha azı zordu. Bazen işe yarıyordu, bazen yaramıyordu. Tamam, çoğu zaman işe yaramıyordu. Bu yüzden Spartoi'nin ağaçları ateşe verdiği anla hemen hemen aynı anda sağ tarafına indiğimde oldukça şaşırdım.

Ama tam başımın üzerinde ikinci bir ejderhanın havadan fırlaması kadar şaşırtıcı değildi.

Dondum kaldım, takipçimin kendi bedeninin oluşturduğu gölgeye saklandım. Sanırım daha önce hissettiğim o cıvıltı hissini ne olduğunu biliyordum. Anneme yaptıkları büyüün aynısını bana da yapmış olmalıydı.

Bu da demek oluyor ki zaman kayması yapamazdım, yoksa o pisliği de yanımda götürürdüm. Mükemmel.

Beni kurtaran tek şey, aşağıya değil de dışarıya doğru bakıyor olması ve beni hemen fark etmemiş olmasıydı. Belki de eski haline bir uyarı çılgılığı atmamakla meşgul olduğu içindir. Hangi dili kullandıklarını bilmiyordum ama ona nereye geçmek üzere olduğumu söylerse, eski ben yakında ölmüş olacaktı. Yani şimdiki ben de ölmüş olacaktı. Kahretsın!

Neyse ki her şey o kadar hızlı gelişmişti ki ikinci kişiliğinin bu bilgiden yararlanacak zamanı olmamıştı. Eski bana doğru çılgılık atmaya başladı, Spartoi'm şimdiki beni aramak için spiral çizdi ve ben de bunun canı cehenneme karar verdim. Soğuğa rağmen saçlarım yanaklarıma yapışıyor, avuçlarım terliyor ve kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Şanslıysam belki bir zaman dalgası daha yaşayabileceğimi düşündüm.

Bunun çalışması gerekiyordu. Ve bu şeyler ne kadar hızlı hareket ederse etsin, bunu sağlamanın tek bir yolu vardı. Gücümü topladım ve yer değiştirdim-

Sırtına.

Birkaç saniye için fazladan yüz yirmi kiloyu fark etmeyeceğini ummuştum, bunun yetmiş katı kadar bir ağırlığa sahip olması gerektiğini düşündüm. Yanılmışım. Yeniden maddeleşmemden kısa bir süre sonra, çevredeki dağlarda yankılanan ve beni neredeyse sağır eden bir öfke çığlığı attı. Ve sonra bir fıçı yuvarlanması yaptı.

Çığlık attım, tutunacak hiçbir şeyim yoktu ama yağmurdan kayganlaşan pullar avuç içlerimi yırtıyordu. Ama düşerken bile son dalgamı fırlattım. Rotasından saptığını gördüm, büyük kanatlardan birine saplandığını gördüm, gövdeyi iskaladığını gördüm. Ama lanet edecek zamanım yoktu.

Çünkü bir saniye sonra, sert bir şekilde vuruyordum.

Yan tarafıma düştüm ve tabii ki yaralı bileğimin olduğu tarafa. Bir acı dalgası beni yuttu, o kadar hızlı ve sertti ki boğazımdaki çığlığı dondurdu. Ya da zaten içimden atılmamış olsaydı atabilirdim. Çamurun içinde kıvrandım, uzun bir süre düşünmek de dahil olmak üzere başka bir şey yapamayacak kadar acıdan çıldırmıştım.

Ve bazı düşünceler toplamayı başardığımda, bunlar istediğim şeyler değildi.

Kendime sadece rüzgârın beni devirdiğini, sadece iki kat aşağıya ve o iki canavarın pençeleriyle çalkalanmış yumuşak bir zemine düştüğümü söyledim. Bir dakika içinde rüzgârımı geri kazanacak, gücümü toplayacak ve bu durumdan kurtulacaktım. Endişelenecek bir şey yoktu, paniğe gerek yoktu.

Nefes alabilseydim gülerdim. Çünkü paniğe kapılmamı gerektirecek bir durum varsa, o da buydu.

Sonunda titrek bir nefes almayı başardım ama artık çok geçti. Üzerime bir gölge düştü, bir insan gölgesi, çünkü Spartoi tekrar dönüşmüştü. Sanırım yarı ölü bir bedeni ortadan kaldırmak için ekstra güce ihtiyacı olmadığını düşünüyordu ve benim de onunla aynı fikirde olmamın bir faydası olmadı.

Yanımda durdu ve o korkunç gözleriyle aşağıya baktı. "Unutmuşsun," dedi nazikçe. "Benim babam Ares'ti, savaş tanrısı."

Ve annem öldü, söylemedim çünkü nefesim yetmedi. Bedenimden çıktım ve onu yakaladım.

Boğazına dolanan donuk, cisimsiz elimi hissedip hissetmediğini bilmiyorum ama bir şey hissetmiş gibi davrandı. Sendeleyerek geri çekildi, çırpındı ve hiçbir şeyi yırtmadı. Çünkü benim olduğum şeye artık dokunamıyordu.

Ama ona dokunabiliyordum, yine de uzun bir an için bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Hiçbir şey olmuyordu, tıpkı lanet elmalarda olduğu gibi. Ve sonra, yavaşça, neredeyse fark edilmeyecek şekilde, yüzü değişmeye başladı.

Sıvı deri etten, kaslardan, kemikten ayrıldı. Gözler yuvalarında yuvarlandı, saçlar ağardı ve beyazladı, sonra da onları yerinde tutan deri çürüyüp dökülürken döküldü. Ağzında sallanan şişmiş siyah bir şey olan dil, hareket etmeye, konuşmaya, küfretmeye çalıştı, sonra aniden sönüp kayboldu, gözler gibi, her şey gibi kafatasının içine geri çekildi, ta ki kemikler çatlayıp parçalanıncaya ve her şey rüzgârda toz oluncaya kadar.

Bir an için, ayaklarının yumuşak toprakta bıraktığı ve hızla yağmurla dolan izlere baktım. İşe yaramıştı. İşe yaradığına inanamıyordum. Ben *Kazanmış* mıydım? *Kazanmış* gibi hissetmiyordum. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve yarıdan fazla delirmiş gibi hissediyordum, sanki çılgılık atarak yamaçta koşmak istiyordum. Ama yapamadım. Artık ayaklarım da yoktu.

Dışarı çıktığımda yanımda götürdüğüm küçük yaşam gücü dışında hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Ve çoğunu savaşta kullandıktan sonra, hızla tükeniyordu. Döndüm, kendimi puslu, karmakarışık ve garip bir şekilde . . kopuk kopuk, sanki bir parçam çoktan uçup gitmeye çalışıyormuş gibi....

Ve hâlâ yanmakta olan yamacın neredeyse yarısına kadar uzanan bedenimin küçük soluk yarığını gördüm.

Çok uzaktı. Bu kadar uzağa nasıl gelmiştik? Fazla hareket ettiğimi hatırlamıyordum. Elbette, Spartoi'nin yüzünün geriye doğru soyulmasını izlemek dışında pek bir şey hatırlamıyordum.

Bir esinti geldi, içime yanan korları üfledi ve irkildim. Onları hissetmiyordum, bir şey hissetmekte zorlanmaya başlamıştım. Ya da konsantre olmakta . . .

Gitmem gerekiyordu. Geri dönmem gerekiyordu. *Hemen* geri dönmeliydim.

Yürümeye hiç benzemeyen belirsiz, akıcı bir hareketle ilerlemeye başladım. Ve bu yanıltıcı, değil mi? Daha önce apartmanda böyle hissetmemiştim, değil mi? Hatırlayamadım. Ama bir şekilde yanıltıcı, duraklayan, sürükleyen bir his, beni yavaşlatıyor, geri çekiyordu. Döndüm, yarı yarıya bir parçamın bir şeye takıldığını, metafiziksel formumu arkamda şekerleme gibi gerdiğini görmeyi bekliyordum.

Ama ben görmedim. Daha kötü bir şey gördüm.

Arkamda kaynayan bir siyahlık bulutu gökyüzünün yarısını kapatmıştı. Bir fırtına bulutuna benziyordu ama fırtınalar yanardöner tüylerle değil, şimşeklerle doludur. Ve yağmur yağdırırlar, garip, siyah duman dalları değil.

"Hayır," diye fısıldadım, ne olduğunu biliyordum. Ve bir bedenim olmadan, yoldan geçen herhangi bir ruh için lezzetli bir atıştırma malından başka bir şey değildim.

Ve sonra bana kaldı.

Çılgılık attım, canımın yanmasını bekliyordum ama yanmadı. Acımadı. Ama içimi boşaltan his birkaç düzine kademe arttı ve elimi uzattığımda yüzümün önünde parıldamasına neden oldu, görmek için kalın, mavi-siyah bulutları ayırmaya çalıştım. Ama o görmemi istemiyordu. Görebilirim, geri dönüş yolunu bulabilirdim ve bedenime girdiğimde sadece onun değil, Pritkin'in tılsımının da korumasına sahip olacaktım.

Pritkin. Bu isim acı verdi, zayıf konsantrasyonumun sarsılmasına neden oldu ve artık sahip olmadığım yüzüme acı bir tokat yedim. Duygusallık. . . savaşta duygusallık sizi öldürür. Arada bir değil, ara sıra değil, neredeyse her seferinde. *Ağlamak, sızlanmak ya da yas tutmak için durmazsınız, savaşta değil, asla savaşta değil. Bu daha sonrası için, güvende olduğunda, evde olduğunda.*

Anlıyor musun?

Anlamıştım. Ona anladığımı söylemiştim. Söz vermiştim ve şimdi yapmalıydım.

. . . *Konsantre* olmak zorundaydım.

Evet, konsantre olmalıydım. Vücuduma geri dönmeliydim. Vücuduma. Vücudum neredeydi? Göremiyordum. Ve şimdi drenaj hissi arttıkça biraz acıyordu ve-

Mavi-siyah bulutlar her yerdeydi ve neredeyse görüşü tamamen kesiyordu. Doğru yöne gittiğimi umarak ileri atıldım, sadece orada burada yıldızların, ağaçların ve sürekli yer değiştiriyor gibi görünen bedenimin görüntülerini yakalayabiliyordum. Hareket etmediğini biliyordum, rotadan çıkanın ben olduğumu biliyordum, ama onu durduramıyor gibiydim.

Bir elimi kaldırdım, loş, çok loş, neredeyse şeffaftı artık. Sisi içinden görebiliyordum, sanki onun bir parçasıydı, sanki uçup gidiyordu ... ve belki de öyleydi. Belki de çoktan gitmişti. Belki de ben. Her şey kararıyor, görmek zorlaşıyordu ve bunun çalınan güçle kalınlaşan bulutlar mı yoksa benim görüşümün kararması mı olduğunu bilmiyordum, ama her iki durumda da bu çok kötü bir haberdi. Çünkü artık hiç göremiyordum.

Yine de tökezledim, hedefime tam anlamıyla tökezleyeceğimi umuyordum. Bilebilir miydim? Bunu bilebileceğimi düşünmüştüm, ama olasılıklar neydi? Bu

büyük bir tepenin yamacındaydım ve bedenim küçüktü *ve göremiyordum-*
"Cassie!"

Ses belirsiz ve belirsizdi, tıpkı benim şeklim gibi, her şey gibi. Duyduğumdan bile emin değildim, ama sonra tekrar geldi, zayıf, yankılanan bir ses, ama sağa doğru daha güçlü. O muydu? Öyle olduğunu düşündüm ve içgüdüsel olarak o yöne doğru hareket ettim.

"Cassie!" Tekrar geldi, şimdi daha yakındı, ya da öyle görünüyordu, belki de Tam olarak anlayamadım. Kulaklarım yoktu; kulaklarım olmadan nasıl duyabilirdim ki? Şu anda pek bir şeyim olduğundan emin değildim ve bir beden gibi tutarlı bir şeyin bu noktada benim için çok fazla olabileceğini hissediyordum. Sönük gümüş bir top gözümün önüne geldi, bulutlardan oluşan bir duvara karşı parıldayan küçük bir ışık, parlak, çok parlak, karanlığa karşı. Ama muhtemelen bunu sadece uyduruyordum. Ne de olsa göremiyordum. Ben-

"Cassie!"

Sarsıldım, çünkü çok yaklaşmıştım. Gerçekten yakındı. Yakın, yakın, bir yerde . . .

Şurada.

Bir vücut hissettim, benim değildi ama tanıdıktı. Sıcak. Hayat dolu.

Acıyordu. Neden acıyordu?

"Cassie! Beni dinle. Bedeninle birleşmelisin. Bunu şimdi yapmalısın!"

Vücudum. Evet. Geri dönmem gerekiyordu... ama neredeydi? Bir elimi uzattım, ya da elim kalsaydı elim olacak bir şeyi, bir güç dalını, her neyse-

Ve sonra bir şey onu ısırmış gibi hissettiren bir şey aldıktan sonra acı içinde miyavlayarak onu geri kaptı. Tanrım, canım yanmıştı. Ama zihnimi ya da zihnimden geriye kalanları temizledi, çünkü aniden hatırladım. Bedenim ... yerdeydi.

Daldım ve kulağıma bir çığlık geldi, açlık, acı ve çaresizlik dolu, öfkeli, çığlık çığlığa bir çığlık-

Ve sonra geri döndüm, kendimi daha önce yaptığım gibi hızlı bir şekilde değil, orada burada küçük damlalar halinde doldurdum. Komik, geri dönmek o kadar da farklı hissettirmiyordu. Hiç de farklı hissettirmiyordu.

Gökyüzüne, neredeyse dümdüz yağan yağmura baktım, ay ışığının başıboş huzmeleriyle orada burada vurgulanıyordu. Gökyüzünü gizlemek için yeterli değildi.

Ağaçların arasından iğne ucu parlaklığıyla göz kırpan yıldızlar. Ya da ay, tepesinde bir bulut denizine binmiş, manzarayı gümüşleştiriyordu. Çok güzeldi.

Acaba rüya mı görüyorum diye düşündüm. Sonra rüya gördüğümü anladım, çünkü o oradaydı. Güçlü kollarıyla bana sarıldı ve beni yukarı çekti. *Güzel*, diye düşündüm, berrak yeşil gözlere bakarken.

Beni içine aldı, çenesinin altına katladı ve ben bir şeyler olduğunu düşündüm... ..garip bir şeyler... .

Üzerinde havaya göre çok hafif, ince pamuklu, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, ön kollarındaki tendonları gösteren bir gömlek vardı. Ön kolları... hepsi buydu. Bana sardığı kollarını görebiliyordum çünkü eski, yıpranmış paltosunu giymemişti. Ama Pritkin her zaman giyerdi, değil mi? Bir sebep zihnimde bir kelebek gibi uçuşup duruyordu ama yakalayamıyordum. . . .

"Cassie." Sıcak parmaklar yanağımda, boynumda gezindi. Çok sıcak, çok sıcak. İyileşiyor muydu? Onun bu kadar sıcak olduğunu hatırlamıyordum. Ama iyi hissettiriyordu. Hissettim.

Bir iç çekiş kan gibi dışarı sızdı.

Bir an öylece oturdum, göğsü sırtıma yaslanmıştı, kolları beni sımsıkı sarmıştı, o kadar sağlandı ki, sanki uçup gidecekmişim gibi hissettim. Başımı omzuna yasladım. Artık onu tutmak çok zor görünüyordu. Elini kaldırdı, saçlarıma gömdü ve sıkı.

Ve sonra beni dikkatlice tekrar çimlerin üzerine yatırırken serbest bıraktı.

Yüzü üzerimde yüzüyordu. Farklı görünüyordu ve bu sadece paltosundan kaynaklanmıyordu. Saçları buruşuk, ipeksi bir karmaşaydı. Gözleri sıcaktı, ağzının etrafındaki çizgiler derin bir şekilde kazınmıştı. Zor nefes alıyordu. Gümüş bir gökyüzünde gümüş bir hava gibi kıvrılıp gidişini izledim. . .

Belki de rüya görüyordum, diye düşündüm belli belirsiz. Belki de burada değildi, sadece yalnız ölmek istemediğim için uydurduğum bir gölgeydi. Ama gerçek görünüyordu, koyu gölgelerle keskin bir şekilde tanımlanmış, boynunun kıvrımı, omuzlarının genişliği ay ışığıyla vurgulanmıştı. Sağlam, inkar edilemez bir şekilde *oradaydı*. Parmaklarım onunkilerin etrafında kıvrıldı ve onları sert bir şekilde kavradı.

Pritkin'in özelliklerinin alışlagelmiş güzellik standartlarından ne kadar farklı olduğu konusunda resimlerle birlikte on sayfalık bir makale yazabileceğimi düşündüm ama bu, adama baktığımda gördüğüm şey hakkında hiçbir şeyi değiştirmede.

"Çok güzel," diye fısıldadım. Gözlerini kapattı.

Aşırı yüklü bulutlar bir gümbürtü ve iç çekişle açıldı ve yağmur ufukta bir örtü gibi düştü. Onu izliyordum, uzaktaki dağları nasıl bulanıklaştırdığına, nasıl-

Pritkin'in elleri yüzümü çevreledi. Kirpikleri yanağıma değene, dudakları dudaklarıma değene kadar yaklaştı. "Öp beni."

Ya da en azından ben öyle dediğini sandım. Ama duymak zordu. Kafamın içinde, tembel arılarla dolu bir kovan gibi, anlaşılmaz ve ısrarcı, ağdalı ve azalan sesler mırıldanıyordu. Susmalarını diledim.

"Cassie," diye parmaklarını sıktı. "Ciddiymişsin gibi."

Ve sonra beni öpüyordu, dudakları yumuşak ve hafif çatlamıştı, üç günlük sakalının tenime sürtünmesi, dişlerinin ve dilinin pürüzsüzlüğü. Tadı kahve, elektrik ve güç gibiydi, çok fazla güç. Ağzımı viski gibi doldurdu, şimdiye kadar içtiğim en iyi içki gibi. Boğazımdan aşağı aktı, her uzvumu yaktı, sinirleri hayata döndürdü, damarları doldurdu, kalbimi göğsümde hızla çarptırdı.

Birdenbire yeniden nefes alabildim, sıkı değil, tam ve derin. Sadece nefes almak istemiyordum. Onu istiyordum. Ellerim yukarı kalktı, saçlarına gömüldü, onu tuttum, ondan içtim, çaresiz ve özensiz ve açgözlü ve açgözlü. Sıcak, iyi, güçlü ve Tanrım, oh, Tanrım, *çok iyi*.

İnledim ve onun üstüne yuvarlandım, çok açtım, çok aç. Elleri belime yerleşti, okşamadı, zar zor dokundu. İhtiyacım olanı alırken beni yerimde tutuyordu. Zihnimde görebiliyordum, bazen Pythian gücünü gördüğüm gibi, parıldayan altın bir akıntı ondan çıkıp içime akıyordu, çok *iyiydi*. Ve sonra elleri kenetlendi, beni tuttu, morartıcı bir sertlikte, son, kısa bir an için-

Ve sonra insanlar vardı, her yerde insanlar, koşuyor, bağılıyor ve beni çekiştiriyorlardı. Bizi birbirimizden ayırıyorlardı. Onlarla savaşmaya çalıştım ve uzuvlarım artık gerçekten çalışıyor, komutlarıma yanıt veriyor gibiydi. Ama onlar vampirdi ve çok güçlüydüler ve-

Ve o gitmişti. Yamaç dönüyordu, insanların yüzleri, duman ve yağmur bulutları birbirine karışarak umursamaz bir kaleydoskop dönuşüyordu, çünkü onları istemiyordum; Pritkin'i istiyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım, biri beni tekrar aşağı itmeye çalıştı, ben de hırladım ve bıraktılar.

Çıplak, çamurlu, kanlı ve yarı deli bir halde tökezleyerek ayağa kalktım ama orada değildi, orada değildi. Ve bir anda nedenini anladım. Bana söylemişti.

İnsan ya da iblis. Hayatını kurtarması için ona güç vermiştim ve şimdi o da geri verdi. Ve bu insani açıdan acil durum, zorunluluk ve mümkün olan tek çıkış yolu dışında bir şey ifade etmezken, iblis açısından şu anlama geliyordu-

Yani-

"Ne yaptın sen?" Kimseye bağırmadım, çünkü o orada değildi.

Öfkeyle çılgılık atarak dizlerimin üzerine çöktüm ve yer sarsıldı. Toprağın altında bir zaman dalgası kaynadı, köklerin yerden fırlamasına neden oldu, kayaları yukarı itti, tepeden aşağı bir çamur ve moloz çağlayanı gönderdi ve birkaç vampiri çılgınca yoldan atlamaya zorladı. Çok fazla güç, diye düşündüm usulca.

Ve bu bana hiç iyi gelmedi, hiç iyi gelmedi, hiç iyi gelmedi.

"İşte bu," dedi birisi onaylayarak, "bir Pythia."

Ve sonra karanlık.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Yatağımda uyandığımda odamda bir vampir buldum.

Köşedeki sandalyede oturmuş, bir gazeteyi karıştırıyordu.

Ön sayfa bana dönüktü ve manşeti gözden kaçırmak biraz zordu. Kocaman siyah harflerle tek bir kelime: TANRIÇA.

Uzun bir dakika boyunca ona baktım, boş hissediyordum, hiçbir şey hissetmiyordum. Vampir bir sayfa daha çevirdi. Marco'ya kabaca, "Burada olmaman gerekiyor," dedim.

Kâğıdın üzerinde bir çift gür kaş belirdi. "Beni kovuyor musun?"

"Hayır," dedim. Ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

Yanıma geldi ve beni kucakladı. Büyük ve sıcaktı ve hiçbir şey söylemeyecek kadar da akıllıydı. Gömleğini ıslatarak ağladım. Gömleklerine sert davranıyordum.

"Bende daha fazlası var," dedi ve bana bir mendil verdi. Mendil büyüktü, tıpkı onun her şeyi gibi. Öylece tuttum.

Nasıl görüldüğüm umurumda bile değildi.

"Ne oldu?" Bir süre sonra sordum.

Marco'nun büyük göğsü bir iç çekişle inip kalktı. "Anladığım kadarıyla taç giyme törenine çıplak gelmişsin, çamurda yuvarlanmışsın, bir ejderhanın tozunu almışsın ve sonra da büyücüyle öpüşmüşsün. Kimse ne olduğunu gerçekten bilmiyor ama bu senatoları çok etkiledi. Bu sabah erkenden ittifakı imzaladılar."

"Tamam."

"Ayrıca sana saldıran o şeyi de yakaladılar. Morrigan'ı biliyor musun?"

"Uh-huh."

"Yeşil Fey istila edip kocasını kaçırdığı için buna zorlandığını iddia ediyor. Sanırım şu anda kötü adamlar için çalışıyorlar ama kimse gerçekten bilmiyor gibi görünüyor. Her neyse, eğer kocasını geri almasına yardım edersek geçmişte bırakmaya razı olduğunu söyledi."

"Ne kadar cömert."

"Evet. Ben de öyle dedim. Ama şu Marsden denen adam ona teklif götürmeyi düşünüyor."

Başımı eğip ona baktım. "Neden?"

"Bütün sabah buradaydı, babanın mektuplarını okuyordu. Görünüşe göre herkesin endişelendiği o büyü var ya, sözde tanrıları buradan uzak tutan büyü?"

"Ouroboros mu?"

"Evet, bu o. Görünüşe göre seninle hiç bir bağlantısı yokmuş. O Spartoi seni öldürmüş olsaydı bile bir işe yaramazdı."

"Ama bir şey onu aktif tutuyor. Ve eğer annem burada değilse-"

"Yaşlı adamın söylediği her şeyi anlamadım," dedi Marco bana. "Ama görünüşe göre ölmeden önce ruhunu babaninkiyle birleştirmek için bir şey yapmış, sigorta olarak, biliyor musun?"

Doğrudum ve ona bakmak için döndüm. "Ama onunla birlikte

öldü." "Evet, ama ruhu burada kaldı."

Anlamam bir anımı aldı. "Çünkü Tony onu lanet olası kağıt ağırlığının içine hapsedti."

"Evet. Ve hala burada. Ya da Faerie'de, büyü'nün bu tarafında bir yerde. Her neyse, Marsden elinde ne olduğunu anlamadan önce o küçük şişko gelinciği bulmamız gerektiğini düşünüyor ve eğer Faerie'deyse yardıma ihtiyacımız olacak."

Yavaşça başımı salladım ama Tony'yi düşünmüyordum. Bir an öylece oturdum, içimden birkaç düzine duygu geçti. Ama sonunda karar kıldığım duygu, gururlu ve ışıltılıydı.

Onun için gelmeyi asla bırakmayacaklarını biliyor olmalıydı, er ya da geç onu bulacaklarını fark etmeliydi. Zayıftı, muhtemelen ölüyordu, çünkü onu neyin takip ettiğini bilmeden Pythian Sarayı'na daha az ihtiyacı varken gittiğini düşünemiyorum. Güvenebileceği neredeyse hiç kimsesi yoktu, çünkü sarayda bile Myra gibi onu satacak olanlar vardı. Ama yine de bir yolunu bulmuştu. Bir yolunu bulmuş ve hepsini yenmişti.

Gözlerimi sildim, ayağa kalktım ve dolabımı karıştırmaya başladım.

Marco bana, "Marsden kağıt ağırlığını aramaya nereden başlayacağın konusunda bir fikrin olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledi," dedi. "Ve babanın mektuplarında seninle konuşmak istediği daha pek çok şey var. Ayrıca Pritkin gelmedi ve onu görüp görmediğimi sorup duruyor. Elimden geldiğince anlattım ama olmadı-"

Yukarı baktım. "Ona ne söyledin?"

"Dün gece buraya geldi, üstü başı kan içindeydi ve deli gibi bağırıp çağırıyordu. Seni görmek istedi ve ben de ona senin

Taç giyme törenine gittiğimde bana küfretti, balkona doğru koştu ve kendini bir teleferik hattına attı. Bu onu son görüşümüz oldu."

Gerisini ben doldurabilirim diye düşündüm. Niall, Pritkin'i ölüme terk etmişti ama onun iblis kanını ya da katıksız inatçılığını hesaba katmamıştı. Pritkin'in vücudu yüzerek kendine gelmesine, kolyenin gittiğini fark etmesine ve bunun ne anlama geldiğini anlamasına yetecek kadar iyileşmişti. Buraya beni aramaya gelmişti, muhtemelen yer değiştirmemem için beni uyaracaktı ama ben çoktan gitmiştim. O da benim peşimden gitti.

Peşimden geldi ve beni kurtardı. Oraya, köleliğe, babasının şefkatli bakımına geri dönmektense ölmeyi tercih edeceğini söylemişti. Ama yine de beni kurtardı.

Annem gibi, o da bir yolunu bulmuştu.

Bir atlet ve bir şort alıp banyoya gittim.

"Usta içeri girmeden birkaç dakika önceydi," dedi Marco. "Ama sen olmadan. Ondan sonra işler biraz karıştı çünkü kimse senin nereye gittiğini bilmiyordu. Eve telefonla ulaşamadık ve zihinsel olarak da kimseyle iletişim kuramadık çünkü hepsi o portal şeyinin içindeydi. Ama kimse seni burada görmemişti, bu yüzden sonunda oraya gittik, ancak tüm heyecanı kaçırdığımızı fark ettik."

Saçımı taradım ve yorum yapmadım.

Marco, "Efendi seni malikanede tutmak istedi ama Marsden çok kızdı, bu yüzden uzlaştılar ve seni buraya geri getirdik," diye devam etti. "Efendi senatörleri atlatır atlatmaz geri dönecek ve Marsden bu gece kontrol edeceğini söyledi. Ama Pritkin'in nerede olduğuna dair bir fikriniz olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Evet." Yüzümü ovaladım ve giyinmeye başladım. Pijama üstümü çıkarırken Pritkin'in küçük tılsımı tenime çarptı. Elimi üzerine koyup sertçe sıktım ve yağlı bir şey kumaşın içinden avucuma sızdı. Onu yıkamadım.

Nerede olduğuna şüphe yoktu ama Jonas ona yardım edemezdi. Benimle enerji alışverişinde bulunur bulunmaz, kendisine babası diyen şey onu geri çekmiş, Pritkin'in deyimiyle "şartlı tahliyesini iptal etmişti". Ve onu serbest bırakmanın kolay olacağını sanmıyordum. Hatta bunun mümkün olacağından bile emin değildim. İblis diyarları hakkında pek bir şey bilmiyordum, ne yapılabileceğini de bilmiyordum.

Ama kime soracağımı biliyordum.

"Bu arada, elbisen geldi," dedi Marco bana. "Ne elbisesi?"

"Taç giyme töreni için."

Başıımı kapıdan dışarı uzattım. "Bunu zaten yapmıştık."

"Hayır, amur banyosu yaptın. Görünüşe göre önümüzdeki Cumartesi günü yeniden ve doğru bir şekilde yapmak istiyorlar-"

"Hayır."

"Malikane yerine burada olacak-" "Hayır."

"Güzel bir elbise."

şortumu çektim ve dışarı ıktım. Marco "güzel bir elbiseden" biraz daha iyi bir şeyin yanında duruyordu. Narin, parıldayan bir sanat eseri idi. Birkaç kristal çizgi, bir takımyıldızındaki yıldızları birbirine bağlayanlar gibi, orada burada formu çiziyordu. Eteğin yumuşak dökümünü, dekoltesi sırtını, daldırma yakasını tasvir ediyorlardı. Ve bunların arasında hiçbir şey yoktu. Ya da, en azından, orada olan şey kumaş değildi.

Tamamen şeffaftı, hafif bir deniz mavisi tonuyla, buzdan ya da camdan yapılmış bir elbise gibi - ya da fiber optik filamentler boyunca bir dakika parıldayan ve bir dakika sonra kaybolan ışık gibi. Yerden birkaç metre yüksekte asılı duruyordu ve yavaşça dönüyor, ilerledikçe yumuşak bir şekilde parlayan parçacıklar saçıyordu. Elbise döndükten sonra, bir yıldız dizisi gibi, kaybolmadan önce bir süre oyalandılar.

Augustine'in Francoise'ın kurdelesinde olduğu gibi bir tür hile yaptığını dşnmeseydim, şeffaflık konusunda biraz endişelenirdim. Ve sihirli dünyanın liderlerinin çoğunun önünde zaten tam bir monty olmamış olsaydım. Ve eğer onu takmayı planlıyorsam.

"ok güzel," dedim dürüstçe ve Marco iini çekti.

"Gelmiyorsun, değil mi?"

"Bırak ikizim yapsın. Zaten o bu tür işlerde muhtemelen daha iyidir."

"Peki sen ne yapacaksın?" diye sordu, ayaklarımı bir çift eski spor ayakkabının içine sokarken beni onaylamayarak izliyordu.

"Biraz Hel kaldır," dedim ona. Ve yer değiştirdim.

KARANLIĞA DOKUN

tarafından **Karen Chance**

Bir vampire gerçekten güvenebilir misin?

Cassandra Palmer geleceği görebilmekte ve ruhlarla iletişim kurabilmektedir; bu yetenekleri onu ölümler ve ölümsüzler için çekici kılmaktadır. Ölümlerin hayaletleri genellikle tehlikeli değildir; sadece konuşmayı severler... hem de çok.

Yaşayan ölümler başka bir mesele.

Her mantıklı kız gibi Cassie de vampirlerden uzak durmaya çalışır. Ancak üç yıl önce kaçtığı kan emici mafya, intikam hırsıyla Cassie'yi tekrar bulduğunda, Cassie korunmak için vampir senatosuna başvurmak zorunda kalır.

Yaşayan ölümler senatörler ona boşuna yardım etmezler ve Cassie kendini onların en güçlü üyelerinden biri olan tehlikeli derecede baştan çıkarıcı usta bir vampirle çalışırken bulur... Ve onun talep ettiği bedel Cassie'nin ödemeye hazır olduğundan daha fazla olabilir...

Kitap satılan her yerden veya penguin.com adresinden temin edilebilir

S0189

OceanofPDF.com

GÖLGE TARAFINDAN TALEP EDİLDİ

tarafından **Karen Chance**

Kâhin Cassie Plamer'a, zamanda yolculuk yapma yeteneği de dâhil olmak üzere yeni sihirli güçler miras kalmıştır. Ama bu, sahip olmak istemediği bir sürü sorumluluk demek. Bir dizi vampir, fey ve büyücü onu -ve büyüsünü- kendi taraflarına çekmeye, ikna etmeye ya da baştan çıkarmaya çalışırken o artık kasabanın en popüler kızıdır. Ancak usta bir vampir, Cassie'nin üzerinde hak iddia etmeden önce ona ne istediğini sormamıştır. Onu kendisine bağlayan bir büyü yaptırmıştır ve şimdi Cassie ona karşı hissettiklerinin gerçek olup olmadığını bilmemektedir
-Ya da hayal...

"İlgi çekici bir kadın kahraman."

-*New York Times* çoksatan yazarı Kelley Armstrong

Kitap satılan her yerden veya penguin.com adresinden
temin edilebilir

S0190

OceanofPDF.com

***NEW YORK TIMES*'IN ÇOK SATAN YAZARINDAN**

Karen Chance
GECEYİ KUÇAKLA

Cassandra Palmer dünyanın baş kahini olabilir ama hâlâ usta bir vampire sihirli bir şekilde bağlıdır. Sadece Codex Merlini adlı eski bir kitap Cassie'yi özgür kılacak büyüye sahiptir; ama kitabın sınırsız gücünü kullanmak dünyayı tehlikeye atabilir...

ŞAFAĞI LANETLE

Doğüstü güç oyuncularının çoğu, bağımsız fikirli Cassandra Palmer'ın baş kahin olmasını istemezler ve onu yerin dibine sokmak için ellerinden geleni ardlarına koymazlar.

Vampir Senatosu Cassie'yi destekler ama korumalarının bir bedeli vardır. Ve vampirler bile Cassie'yi hayatta tutmakta zorlanacaktır, çünkü Pythia'nın gücünün kaynağı olan kendine özgü tanrı Apollo, Cassie'ye karşı büyük bir kin beslemektedir. Hayatını ve dünyayı kurtarmak için Cassie'nin yaratıcısıyla yüzleşmesi gerekecek...

Kitap satılan her yerden veya penguin.com adresinden
temin edilebilir

R0006

OceanofPDF.com

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR

Karen Chance
MIDNIGHT'IN KIZI

Dorina Basarab yarı insan, yarı vampir bir dhampirdir. Çoğu dhampirin aksine, Dory akıl sağlığını korumayı başarmıştır. Şimdi Dory'nin vampir babası ondan yardım istemeye gelmiştir. Vampirlerin en zalimi olan amcası Drakula (evet, Drakula) hapishaneden kaçmıştır. Ve babası, Dory'nin onu hapishaneye geri göndermek için muhteşem usta vampir Louis-Cesare ile çalışmasını istemektedir.

Dory yalnız çalışmayı tercih etse de, onu gerçekten korkutan tek şey Drakula'dır ve onunla yüzleşmek zorunda kaldığında, alabileceği her türlü yardımı alacaktır...

"Karen Chance sizi büyüleyecek."
-*USA Today* çoksatan yazarı Rebecca York

Kitap satılan her yerden veya penguin.com adresinden
temin edilebilir

R0005

OceanofPDF.com

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR

Karen Chance
ÖLÜMÜN METRESİ
Bir Geceyarısı Kızı Romanı

Dorina Basarab yarı insan, yarı vampir bir dhampirdir. Çılgın amcası Drakula'nın ölümünden sonra Brooklyn'deki evine dönen Dory, hayatının sakinleşeceğini ummaktadır. Ancak çok geçmeden Dory, birinin vampir Senato üyelerini öldürdüğünü fark eder ve katili durduramazsa, sırada arkadaşları olabilir...

Kitap satılan her yerden veya penguin.com adresinden temin edilebilir

R0076

OceanofPDF.com

KAREN CHANCE'IN KİTAPLARI

CASSIE PALMER SERİSİ

*Karanlığa Dokun Gölge
Taraından Sahiplenildi
Geceyi Kucakla Şafağı
Lanetle*

GECE YARISININ KIZI SERİSİ

Gece Yarısı'nın Kızı Ölümün Metresi

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.